Stephen King

Misery

Africa,
tu Zeiţă

I
Annie

Când priveşti în adâncul abisului,
Abisul, de asemenea, priveşte în tine.
FRIEDERICH NIETZCHE

1

pămăâânntt
immm pămââănntt
zeiiiţţăăă
Aceste sunete: chiar şi în ceaţă.

2

Dar câteodată sunetele — ca şi durerea — se stingeau şi atunci rămânea doar ceaţă. Îşi amintea întunericul: înaintea ceţii fusese un întuneric adânc. Asta însemna oare că progresa? Să se facă lumină (chiar dacă este înceţoşată), iar lumina era bună, şi aşa mai departe şi aşa mai departe? Existaseră acele sunete în întuneric? Nu ştia răspunsul la nici una dintre aceste întrebări. Avea vreun sens să le pună? De asemenea, nu cunoştea răspunsul nici la aceasta.

Durerea era undeva în spatele sunetelor. Durerea se găsea la estul soarelui şi la sudul urechilor sale. Aceasta era tot ceea ce *ştia.*

Pentru o anumită bucată de timp, care i s-a părut foarte lungă (şi aşa *a fost* din moment ce durerea şi ceaţa învolburată erau singurele lucruri care existau), acele sunete reprezentaseră singura realitate exterioară. Nu avea nici o idee despre cine era el sau unde se afla şi nici nu dorea să afle. Ar fi dorit să fie mort, dar, prin ceaţa plină de durere care-i umplea mintea ca un nor de furtună, nu era conştient de

dorinţa aceasta.

Odată cu trecerea timpului a devenit conştient că existau perioade lipsite de durere şi că acestea erau ciclice. Şi, pentru prima dată de când ieşise din întunericul total care precedase ceaţa, avea un gând care exista, indiferent care ar fi fost situaţia lui în acel moment. Acest gând era imaginea unor piloni dărâmaţi care ieşeau din nisipul Plajei Revere. Mama şi tatăl lui îl duseseră adesea la Revere Beach, pe vremea când era puşti, iar el întotdeauna insistase să-şi întindă pătura într-un loc de unde putea să vadă pilonii, care i se păreau că sunt colţii proeminenţi ai unui monstru îngropat. Îi plăcea să stea şi să privească apa care creştea până acoperea pilonii. Apoi, câteva ore mai târziu, după ce mâncaseră sandvişurile şi salata de cartofi, după ce ultimele picături de citronadă Kool-Aid fuseseră scurse din termosul mare al tatălui său, chiar înainte de anunţul mamei că este timpul să strângă şi să pornească spre casă, vârfurile pilonilor putreziţi începeau să se zărească din nou — la început doar o umbră, o străfulgerare între valurile care se spărgeau, apoi din ce în ce mai mult. Pe când resturile de la masă erau aruncate în tomberonul care purta inscripţia PĂSTRAŢI-VĂ PLAJA CURATĂ, jucăriile de plajă ale lui Paulie strânse

(Paulie, ăsta-i numele meu, eu sunt Paulie şi diseară mami o să mă ungă peste arsuri cu ulei Johnson pentru copii, gândi el în interiorul norului învolburat în care trăia acum)

şi pledul împăturit, pilonii apăreau aproape în întregime; marginile lor înnegrite, acoperite cu nămol şi înconjurate de pete de spumă plutitoare. Era mareea, încercase tatăl său să-i explice, dar el întotdeauna ştiuse că sunt pilonii. Marea venea şi pleca; pilonii rămâneau. Doar că din când în când nu puteai să-i vezi. Fără piloni, nu *exista* maree.

Această imagine revenea şi revenea, obsedantă, ca o muscă ce se învârteşte leneş. A căutat să-i găsească semnificaţia dar, pentru un lung răstimp, sunetele l-au întrerupt.

zeiiiţţţăăă

am cittitt tootttuulll

*păm**â**ânntt*

Câteodată sunetele se opreau. Câteodată *el* se oprea.

Prima lui amintire cu adevărat clară a acestui *acum,* a *prezentului* din afara ceţii învolburate, a fost cea a opririi, a faptului că a devenit dintr-o dată conştient că nu mai putea să respire şi că asta era în regulă, că era bine, era de fapt sublim; putea să suporte un anumit nivel al durerii, dar totul are o limită şi era bucuros să părăsească jocul.

Apoi, o gură se strânse peste gura sa, o gură care era fără îndoială a unei femei, în ciuda buzelor tari şi uscate, iar aerul din gura femeii intră cu forţă în gura lui, pătrunzând în jos pe gât, umflându-i plămânii. Şi atunci când buzele s-au îndepărtat, şi-a mirosit temnicerul pentru prima dată, a mirosit-o în aerul pe care ea îl forţase să intre în el în acelaşi mod în care un bărbat ar forţa o parte a sa într-o femeie

nedoritoare; un amestec scârbos de izuri de fursecuri cu vanilie, îngheţată de cacao, supă de pui şi cremă de arahide.

A auzit o voce strigând:

— Respiră, fir-ar să fie! *Respiră,* Paul!

Buzele acelea îi apăsară din nou gura. Respiraţia ei năvăli în gâtul lui. Un suflu precum curentul umed pe care-l creează un metrou rapid şi care trage după el foile de ziar şi ambalajele de bomboane. Apoi buzele acelea se retraseră, şi el se gândi: *Pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsa nici un pic din el să iasă pe nas,* dar nu se putea stăpâni şi oh!, acel *miros,* acel *miros,* acel *MIROS nenorocit.*

— Respiră, dracu' să te ia! ţipă vocea nevăzută şi el gândi: *O s-o fac, fac orice, te rog, dar să nu-mi mai faci asta, să nu mă mai infectezi* şi *încearcă,* dar, înainte de a începe, buzele ei se strânseseră iarăşi peste ale lui, nişte buze la fel de uscate şi de moarte ca o piele sărată tăbăcită, şi îl violă încă o dată cu aerul ei.

De data aceasta, când ea îşi îndepărtă buzele, el nu *lăsă* aerul ei să iasă afară, ci îl *împinse,* transformându-l într-o gigantică expiraţie a sa. Îl îmbrânci afară. Îşi aşteptă pieptul nevăzut să se ridice singur, aşa cum făcuse toată viaţa, fără nici un ajutor din partea lui. Când aceasta nu se întâmplă, inhală iarăşi convulsiv o cantitate uriaşă de aer şi apoi o expiră din nou singur. Şi o făcea pe cât de repede putea ca să îndepărteze din el mirosul şi gustul ei.

Aerul curat nu avusese niciodată un gust atât de bun!

Începu să se piardă iarăşi în ceaţă, dar înainte ca lumea care se stingea să piară cu totul, auzi vocea femeii murmurând:

— Of!! A fost foarte aproape!

Nu îndeajuns de aproape, gândi el şi adormi.

Visă pilonii, atât de reali încât i se păru că poate să întindă mâna şi să-şi treacă palma peste formele lor fisurate şi acoperite cu mai verde, negricios.

Când s-a întors în starea dintâi, de semiconştienţă, a fost capabil să facă conexiunea între piloni şi situaţia lui actuală — era la mintea cocoşului. Durerea nu era ca o maree. Asta era lecţia învăţată din visul care reprezenta de fapt o amintire. Durerea doar *părea* că vine şi pleacă. Durerea era ca pilonii, câteodată acoperită şi câteodată vizibilă. Atunci când durerea nu-l chinuia prin norul său cenuşiu ca de stâncă, era foarte recunoscător, dar nu mai putea fi înşelat — ea era încă acolo, aşteptând să se reîntoarcă. Şi nu exista doar *un* set de piloni ci *două;* durerea reprezenta pilonii, şi o parte din el a ştiut, cu mult timp înainte ca mintea lui să descopere acest fapt, că pilonii rupţi erau chiar picioarele lui fărâmate.

Dar a mai trecut încă mult timp până când a fost în stare să spargă crusta de salivă uscată care îi lipea buzele şi să o întrebe răguşit "Unde mă aflu?" pe femeia care stătea lângă patul său ţinând în mâini o carte. Numele autorului cărţii era Paul Sheldon. Îl recunoscu, fără nici o surpriză, ca fiind al său.

— Sidewinder, Colorado, spuse ea când el a putut, în sfârşit, să pună întrebarea. Numele meu este Annie Wilkes. Şi sunt...

— Ştiu, spuse el. Eşti cel mai înfocat admirator al meu.

— Da, zise ea zâmbind. Chiar asta sunt.

3

Întuneric. Apoi durere şi ceaţă. Apoi conştientizarea că deşi durerea era constantă, era câteodată îngropată într-un compromis nefiresc, care el presupunea că ar fi o uşurare. Prima amintire reală: oprirea şi apoi respiraţia urât mirositoare a femeii care l-a violat, readucându-l la viaţă.

Următoarea amintire reală: degetele ei împingând ceva în gura lui, la intervale regulate; ceva de soiul pilulelor Contac, doar că, din moment ce nu i se dădea apă, rămâneau în gura sa şi, când se topeau, aveau un gust extrem de amar care semăna puţin cu cel al aspirinei. Ar fi fost tentat să scuipe afară acel gust amar, dar ştia că nu era indicat. Deoarece tocmai acel gust amar aducea fluxul deasupra pilonilor

(Bun! PILONII sunt PILONI, sunt DOUĂ seturi, perfect, sunt două seturi, acum taci, taci, taci acum, ssst)

şi pentru un timp îi făcea să dispară.

Aceste lucruri surveneau la intervale foarte mari, dar, în timp ce durerea, fără să scadă, începea să se erodeze (aşa cum şi pilonii de pe Plaja Revere trebuiau să se fi erodat, gândi el, deoarece nimic nu e veşnic — deşi, copil fiind, ar fi luat în râs asemenea erezie), lucrurile din afară începeau să se impună din ce în ce mai rapid în universul obiectiv, cu toată încărcătura de amintiri, experienţă şi prejudecăţi care se reinstalau din ce în ce mai ferm. El era Paul Sheldon, care scria două genuri de romane: bune şi best-seller-uri. Fusese căsătorit şi divorţase de două ori. Fuma prea mult (sau aşa făcuse înainte de toate acestea, indiferent ce însemnau "toate acestea"). I se întâmplase ceva foarte rău, dar încă trăia. Acel nor gri-închis începea să se destrame din ce în ce mai repede. Va mai trece însă o bună bucată de timp până când cel mai înfocat admirator al său să-i aducă maşina de scris Royal, veche, zgomotoasă, cu gura rânjită şi ştirbă şi vocea ca a lui Ducky Daddles. Dar Paul a înţeles cu multă vreme înainte că se găsea într-o încurcătura teribila.

4

În subconştient a văzut-o înainte să ştie că o vede şi, în mod sigur,

trebuie s-o fi înţeles înainte de a fi conştient c-o înţelege — altminteri de ce asocia asemenea imagini triste, ameninţătoare, cu persoana ei? De fiecare dată când ea intra în cameră, se gândea la idolii veneraţi de triburile superstiţioase africane din romanele lui H. Rider Haggard; la pietre şi la pieire.

Imaginea de idol african a Anniei Wilkes, parcă ieşită din *Ea* şi *Minele Regelui Solomon,* era în acelaşi timp absurdă şi, în mod ciudat, foarte potrivită. Era o femeie masivă care, în afară de umflătura mare şi dizgraţioasă pe care o formau sânii sub puloverul gri, tricotat, pe care-l purta tot timpul, părea că nu are nici un fel de alte forme specific feminine — nu exista nici o rotunjire definită a şoldurilor sau a feselor şi nici glezne sub nesfîrşită garnitură de fuste de lână pe care le purta în casă (înainte de a ieşi afară ca să-şi îndeplinească treburile de pe lângă casă, se retrăgea în dormitorul ei nevăzut ca să-şi pună jeanşii). Corpul ei era mare, dar nu generos. Îţi dădea sentimentul că este făcut mai degrabă din aglomerări şi baraje, decât din orificii primitoare, din spaţii largi, deschise sau arii de armonie.

Îi inspira mai cu seamă un sentiment tulburător de *soliditate,* ca şi cum femeia aceea n-ar fi avut vase de sânge şi nici măcar organe interne; ca şi când s-ar fi putut să fie doar statuia Anniei Wilkes, dintr-o parte în alta şi din cap până-n picioare. Simţea că este din ce în ce mai convins că ochii ei, care păreau că se mişcă, erau de fapt doar pictaţi, că nu se mişcau mai mult decât ochii aceia din portrete, care ai impresia că te urmăresc oriunde te-ai mişca în camera unde sunt atârnate tablourile. I se părea că dacă îşi desface primele două degete de la mână într-un V şi încearcă să şi le vâre în nări, ele s-ar putea să intre doar câţiva milimetri înainte de a întâlni un obstacol solid (chiar dacă puţin flexibil); că şi puloverul ei gri, fustele de casă demodate şi jeanşii decoloraţi pentru treburile de afară, erau parte integranta din corpul compact, fibros, fără goluri. Deci acest sentiment — că era un idol dintr-un roman captivant — nu era deloc surprinzător. Întocmai ca un idol, ea îţi oferea un singur lucru: o stare de nelinişte care creştea constant spre teroare. Întocmai ca un idol, cerea *de* la tine totul.

Nu, aşteaptă, asta nu-i chiar drept. Îţi mai *oferea* şi altceva. Ea îi dădea pilulele care aduceau fluxul deasupra pilonilor.

Pilulele erau mareea; Annie Wilkes semnifica prezenţa Lunii care le punea în gura lui, ca obiectele aruncate de valuri pe ţărm. Îi aducea două la fiecare şase ore; la început anunţându-şi prezenţa doar printr-o pereche de degete vârâte în gura lui (şi foarte repede el a învăţat să le sugă cu lăcomie, în ciuda gustului amar); mai târziu, apărând în puloverul ei croşetat, într-una dintre cele şase fuste şi purtând de obicei sub braţ un roman de-al său, în ediţie de buzunar. Noaptea, apărea într-un veşmânt roz-estompat, faţa ei lucind de la un soi de cremă (el ar fi putut numi cu mare uşurinţă ingredientul principal, chiar dacă nu văzuse niciodată recipientul din care ea o lua; mirosul de oaie al lanolinei era puternic şi ostentativ), îl trezea din somnul adânc şi

infestat de vise, cu pilulele cuibărite în palmă şi Luna proptită în fereastră, deasupra unuia dintre umerii ei solizi.

După un timp — după ce neliniştea lui devenise prea puternică şi nu mai putea fi ignorată — a fost în stare să afle cu ce-l hrănea. Era un calmant pe bază de multă codeină, numit Novril. Motivul pentru care ea trebuia să-i aducă plosca atât de rar nu se datora doar faptului că era supus unui regim alimentar constând în totalitate din lichide şi gelatine (mai devreme, când el se aflase în nor, ea îl hrănise intravenos), ci şi pentru că Novrilul avea o tendinţă să creeze constipare, la pacienţii care-l foloseau. Alt efect secundar, unul mult mai serios, erau depresiile respiratorii la bolnavii sensibili. Paul, în mod normal, nu avea nici o sensibilitate, chiar dacă fusese timp de optsprezece ani un fumător înrăit, dar, cu toate acestea, respiraţia lui *se oprise* cel puţin o dată (s-ar mai fi putut să se fi întâmplat şi în alte ocazii, în ceaţă, pe care el nu şi le mai amintea). Atunci ea îi făcuse respiraţie gură la gură. S-ar putea să fi fost doar o întâmplare nefericită, dar mai târziu a ajuns s-o suspecteze că aproape îl omorâse cu o supradoză accidentală. Ea nu ştia chiar atât de multe despre ce făcea, pe cât credea că ştie. Acesta era unul dintre lucrurile care-l speriau la Annie.

A descoperit, aproape simultan, trei lucruri, la aproximativ zece zile după ce a ieşit din norul întunecat. Primul era că Annie Wilkes avea o mare rezervă de Novril (ea avea, de fapt, foarte multe medicamente de toate felurile). Al doilea era că devenise dependent de Novril. Al treilea: Annie Wilkes era periculos de nebună.

5

Întunericul precedase durerea şi norul de furtună; în timp ce ea îi povestea ce se întâmplase cu el, începu să-şi amintească ce precedase întunericul. Asta s-a produs la scurt timp după ce a pus întrebarea tipică a celor care se trezesc din comă şi ea i-a spus că se află în micul oraş Sidewinder din Colorado. În plus i-a spus că a citit toate cele opt romane ale lui de două ori cel puţin şi că pe cele *mai* îndrăgite, adică din seria *Misery,* de patru, cinci sau poate şase ori. Singurul lucru pe care ea şi-l dorea era ca el să le scrie mai repede. I-a spus că aproape nu i-a venit să creadă că pacientul ei era *într-adevăr chiar acel Paul Sheldon,* nici după ce a verificat cartea de identitate din portofel.

— Unde *este* portofelul meu, că tot veni vorba? întrebă el.

— L-am păstrat pentru tine într-un loc sigur, spuse ea.

Zâmbetul îi pieri parcă dintr-o dată, transformându-se într-o privire îngustă, vigilentă, care lui nu i-a plăcut prea mult — era ca şi cum ai descoperi o *crevasă* adâncă, aproape acoperită de florile de vară, în mijlocul unei poieni însorite.

— Crezi că *aş fura* ceva de la tine?

— Nu, bineînţeles că nu. Doar că...

E doar că tot restul vieţii mele este acolo — gândi el. *Viaţa mea în afara acestei camere. În afara durerii. În afara modului în care timpul pare că se dilată ca o gumă de mestecat roz pe care un puşti o întinde atunci când e plictisit. Fiindcă aşa este în ultima oră, sau cam aşa ceva, înainte de înghiţirea pilulelor.*

— Doar *ce,* Domnule Bărbat? persistă ea şi el văzu alarmat că privirea îngustă devine mai neagră, tot mai neagră. *Crevasa* se lărgea, ca şi când sub marginile ei avea loc un cutremur. Auzea de afară vaietul constant, pătrunzător al vântului şi avu instantaneu imaginea ei luându-l în braţe, aruncându-l peste umărul ei zdravăn, unde el va zăcea ca un sac de pânză aruncat peste un zid, scoţându-l apoi afară şi trântindu-l într-un troian de zăpadă. Va muri îngheţat, dar înainte să se întâmple asta, picioarele lui vor zvâcni şi vor urla.

— Doar că tatăl meu mi-a spus să am grijă întotdeauna de portofelul meu, zise el uimit de cât de uşor a inventat această minciună. Tatăl său transformase în obicei faptul de a nu-l băga în seamă pe Paul mai mult decât era strict necesar şi, atât cât îşi aducea Paul aminte, i-a oferit un singur sfat în toată viaţa. La a paisprezecea aniversare a zilei de naştere a lui Paul, tatăl lui îi dăduse un prezervativ Red Devil într-un plic de hârtie. "Pune asta în portmoneu" — spusese Roger Sheldon — "şi dacă vreodată te exciţi când te joci în parcare, prinde momentul între excitarea suficientă, cât să doreşti, şi supraexcitare, când nu-ţi mai pasă, şi pune-l. Sunt deja prea mulţi bastarzi pe lume şi nu vreau să te văd luat în Armată la şaisprezece ani.

Apoi Paul continuă:

— Cred că mi-a zis atât de des să am grijă de portofelul meu, încât până la urmă a devenit o manie. Dacă te-am ofensat, îmi pare tare rău.

Ea se relaxă, zâmbi. *Crevasa* se închise. Florile de vară zâmbeau iarăşi voioase. El se gândi cum ar fi să-şi înfigă mâna prin acel zâmbet şi să întâlnească doar un întuneric flexibil.

— Nu m-am supărat. E într-un loc sigur. Aşteaptă — am ceva pentru tine.

Plecă şi se întoarse cu o farfurie plină cu supă aburindă, în care pluteau legume. Nu a fost în stare să mănânce prea mult, dar a înghiţit mult mai mult decât s-ar fi gândit la început că ar putea. Ea părea mulţumită. I-a povestit ce s-a întâmplat, în timp ce el mânca, şi el şi-a adus aminte de tot, pe măsură ce ea îi relata; presupunea că este bine să ştii cum de ai ajuns să ai picioarele sfărâmate, dar maniera în care ajunsese la această cunoaştere era alarmantă — ca şi cum ar fi fost un erou într-o nuvelă sau într-o piesă de teatru; un personaj a cărui poveste nu era relatată ca o întâmplare adevărată, ci ca o ficţiune.

Ea se dusese la Sidewinder cu jeepul cu dublă tracţiune ca să cumpere furaje pentru animale, ceva produse de băcănie... şi cu ocazia

asta să vadă ce romane mai primiseră la magazinul Wilson's Drug Center — asta se întâmplase în miercurea de acum două săptămâni, cărţile noi aducându-se totdeauna marţea.

— De fapt, chiar *mă gândeam* la tine, spuse ea, dându-i supa cu lingura, după care şterse în mod profesional cu un prosop o picătură care se prelinsese pe la colţul gurii.

— Asta face ca întâmplarea să fie o coincidenţă remarcabilă, nu vezi? Speram că, în sfârşit, *Copilul lui Misery* a apărut în ediţie de buzunar, dar n-am avut noroc.

O furtună se apropia spre regiunea lor, a continuat ea, dar până la prânz meteorologii susţinuseră cu multă convingere că se va abate spre Sud, spre New Mexico şi Sangre de Cristos.

— Da, spuse el, aducându-şi aminte. Au spus că o să-şi schimbe direcţia. În primul rând, din cauza asta am plecat. Încercă să-şi aranjeze picioarele. Rezultatul fu un puseu îngrijorător de durere care-l făcu să geamă.

— Nu face asta, spuse ea. Dacă faci picioarele astea ale tale să vorbească, Paul, ele n-or să vrea să tacă... şi nu mai pot să-ţi dau pilule decât peste două ore înainte. Şi aşa îţi dau prea multe.

De ce nu sunt în spital? Aceasta era fără îndoială, întrebarea care trebuia pusă, dar nu era sigur că era o întrebare pe care vreunul dintre ei o dorea rostită. Oricum, nu încă.

— Când am ajuns la băcănie, Tony Roberts mi-a spus că mai bine m-aş urca în maşină dacă vreau să ajung înapoi aici înainte ca furtuna să lovească şi eu am spus...

— Cât de departe *suntem* de acest oraş? întrebă el.

— Un drum bunicel, spuse ea vag, uitându-se către fereastră.

Urmă un interval de tăcere ciudat şi Paul se sperie de ceea ce văzu pe faţa ei, fiindcă ceea ce văzu era *nimic;* nimicul întunecat al unei *crevase* ascunse într-o poiană alpină, o întunecime unde nu putea să crească nici o floare, unde căderea ar putea fi foarte lungă. Era faţa unei femei care se eliberase momentan de toate stările vitale şi reperele vieţii ei, o femeie care pierduse nu numai memoria faptelor pe care începuse să le povestească, dar şi memoria însăşi. Vizitase odată un azil de nebuni — aceasta s-a întâmplat cu mulţi ani înainte, când începuse să se documenteze pentru *Misery,* prima din cele patru cărţi care constituiseră principala lui sursă de venituri din ultimii opt ani — şi văzuse această privire... sau, mai precis, această ne-privire. Cuvântul care o definea era *catatonia*, dar ceea ce-l speria pe el, nu avea o definiţie atât de precisă — era, mai degrabă, o comparaţie vagă: în acel moment el crezu că gândurile ei deveniseră aproape la fel cum îşi imaginase persoana ei fizică: solide, fibroase, compacte, fără spaţii de armonie.

Apoi, încet, faţa ei se înseninâ. Gândurile păreau că au început să curgă înapoi în ea. Apoi realiză că, *să curgă,* era puţin greşit. Ea nu se umplea ca un eleşteu sau un lac creat de maree; ea *se încălzea. Da...*

ea se încălzeşte, ca un mic dispozitiv electric. Un prăjitor de pâine sau poate o pernă electrică.

— I-am spus lui Tony: "Furtuna aia se îndreaptă spre sud".

La început vorbea rar, aproape bălmăjit, apoi cuvintele ei începură să revină la cadenţa normală şi să capete vioiciunea obişnuită unei conversaţii. Dar acum el era alertat. *Tot* ce spunea ea era puţin straniu, puţin aiurit. Ascultând-o pe Annie era ca şi cum ai auzi un cântec interpretat într-o tonalitate greşită, falsă.

— Dar el a spus: "S-a răzgândit". — "Uups!" am zis eu. "Ar fi bine să mă urc pe cal şi să-i dau bice". "În locul tău aş sta în oraş dac-aş putea, Coană Wilkes", a spus el. "Acum anunţă la radio că o să fie una foarte supărată şi că nimeni nu e pregătit". Dar bineînţeles că *trebuia* să mă întorc — nu e nimeni care să hrănească animalele în afară de mine. Cei mai apropiaţi oameni sunt Roydman-ii, şi stau la câteva mile depărtare de aici. De altfel, Roydman-ii nu mă plac.

În timp ce spusese ultimele cuvinte îi aruncase o privire vicleană. Şi când el nu a răspuns, a bătut cu lingura în marginea farfuriei, într-o manieră categorică.

— Ai terminat?

— Da, sunt plin, mulţumesc. A fost foarte bună. Ai multe animale pe lângă casă?

Fiindcă, se gândea el deja, *dacă-i aşa, asta înseamnă că trebuie să ai pe cineva care să te ajute. Un angajat, cel puţin.* "Ajutor" era cuvântul de bază. Acesta se părea a fi cuvântul potrivit — şi mai observase că ea nu poartă verighetă.

— Nu foarte multe, spuse ea. Şase cloşti. Două vaci. Şi Misery.

El clipi.

Ea râse:

— Nu o să crezi că sunt foarte amabilă dacă am botezat o scroafă cu numele femeii brave şi frumoase pe care ai creat-o. Dar ăsta-i numele ei, şi nu-i nici o impoliteţe la mijloc. — După ce se gândi un moment adăugă. — E foarte prietenoasă.

Femeia îşi strâmbă nasul în sus şi, pentru un moment, *deveni* o scroafă, chiar şi prin cele câteva fire de păr care-i creşteau pe bărbie. Scoase un sunet porcin:

— *Guiţ! Guiţ! Gui-Gui-GUIŢ!*

Paul se uită la ea cu ochii holbaţi.

Ea nu sesiză; plecase iarăşi departe; privirea ei era tulbure şi gânditoare. Ochii n-aveau nici un fel de reflecţie, doar cea a lămpii de pe noptieră, de două ori reflectată, sălăşluind vag în fiecare.

În sfârşit, tresări uşor şi spuse:

— Am parcurs în jur de cinci mile când a început să ningă. A venit repede — o dată ce începe aici, sus, întotdeauna se întâmplă aşa. Am continuat aproape la pas, cu luminile aprinse şi apoi am văzut maşina ta ieşită din şosea, răsturnată. — Îl privi dezaprobator. — Farurile *tale* nu erau aprinse.

— M-a luat prin surprindere, spuse el, amintindu-şi doar în acel moment cum fusese luat prin surprindere. Dar nu-şi aducea însă aminte că fusese şi destul de beat.

— M-am oprit, zise ea. Dacă aş fi fost în urcuş, s-ar putea să n-o fi făcut. Nu-i foarte creştinesc, ştiu, dar erau deja trei degete de zăpadă depuse pe şosea, şi chiar cu dublă tracţiune nu poţi fi sigur că este posibil să pleci din nou o dată ce-ţi pierzi impulsul. E mai uşor doar să-ţi spui: "Oh, probabil c-au ieşit din maşina aia care a luat-o razna, au făcut autostopul". Dar era pe vârful celui de-al treilea deal mare de după casa Roydman şi acolo e o bucată de drum drept. Deci, am oprit pe marginea şoselei, şi de îndată ce am coborât am auzit gemete. Erai *tu,* Paul.

Îi zâmbi straniu, matern.

Pentru prima dată, foarte clar, gândul ieşi la suprafaţă în mintea lui Paul Sheldon: *Sunt la ananghie aici. Femeia asta nu e normală.*

6

Rămase lângă el următoarele douăzeci de minute, acolo unde el zăcea, în ceea ce ar fi putut fi un dormitor de rezervă, şi îi vorbi. Pe măsură ce corpul lui digera supa, durerea din picioare se trezi. Se forţă să se concentreze asupra celor zise de ea, dar fără un succes total. Mintea lui se bifurcase. Cu o parte o asculta povestindu-i cum l-a târât afară din automobilul lui, Camaro '74, avariat — aceasta era partea în care durerea pulsa şi înjunghia ca nişte piloni vechi, rupţi, începând să scânteieze printre valurile reflexului. Cu cealaltă parte, se vedea pe sine la hotelul Boulderado, terminându-şi noul roman, care n-o avea — mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile hatâruri — în centrul lui pe Misery Chastain.

Avea felurite motive ca să nu mai scrie despre Misery, dar unul dintre ele se ridica mult deasupra celorlalte, de fier şi de nezdruncinat. Misery — mulţumesc lui Dumnezeu pentru *marile* hatâruri — era, în sfârşit, moartă. Murise cu cinci pagini înainte de sfârşitul romanului *Copilul lui Misery.* Nici un ochi nu rămăsese neînlăcrimat când se întâmplase *acel* lucru, inclusiv cei ai lui Paul — doar că lacrimile care picurau pe sub ochelarii *săi* erau rezultatul râsului isteric.

Terminând noua carte, un roman contemporan despre un hoţ de maşini, îşi amintise cum bătuse la maşină ultima propoziţie din *Copilul lui Misery:* "Iar Ian şi Geoffrey au părăsit cimitirul Little Dunthorpe împreună, sprijinindu-se unul pe altul în durere, convinşi să-şi reclădească iarăşi vieţile". În timp ce scrisese aceste rânduri, hohotise atât de nebuneşte încât nu reuşise să apese pe clapele corecte — trebuise să revină de câteva ori. Slavă Domnului că exista acel curs vechi conceput de I.B.M. pentru dactilografiere corectă. Scrisese

SFÂRŞIT dedesubt şi apoi începuse să ţopăie prin cameră — tot aceeaşi cameră din hotelul Boulderado — şi să strige: *În sfârşit liber! În sfârşit liber! Dumnezeule Mare, sunt în sfârşit liber! Căţeaua aia proastă a mierlit-o!*

Noul roman era intitulat *Maşini de Lux,* şi nu izbucnise în râs când îl terminase. Doar a rămas acolo pentru câteva clipe, în faţa maşinii de scris, gândind că *s-ar putea ca acum să fi câştigat concursul American Book Award de anul viitor, prietene.* Şi apoi ridicase...

— ...o mică zgârietură la tâmpla dreaptă, dar nu prea importantă. Erau picioarele tale... Am putut să văd imediat, chiar în lumina aceea care începuse să scadă, că picioarele tale nu erau...

... telefonul şi chemase Room Service-ul, comandând o sticlă de Dom Perignon. Îşi aminti cum o aşteptase, plimbându-se prin camera unde, începând din anul 1974, îşi terminase toate cărţile; îşi aminti că i-a dat chelnerului un bacşiş de cincizeci de dolari şi că l-a întrebat dacă a auzit vreo prognoză meteo. Îşi aminti cum chelnerul, bine dispus, îmbujorat, zâmbitor, îi spusese că era de aşteptat ca furtuna care se îndrepta în direcţia lor să se abată spre sud, spre New Mexico; îşi aminti răcoarea sticlei, sunetul discret pe care-l făcuse dopul când îl scosese; îşi aminti gustul sec, astringent, acidulat al primului pahar şi faptul că şi-a deschis geanta de voiaj şi s-a uitat la biletul de avion pentru New York; îşi aminti brusc cum, cedând unui impuls, momentan, s-a decis...

— ... că ar fi bine să te duc acasă imediat! A fost o adevărată luptă să te car până la jeep, dar sunt o femeie zdravănă — după cum probabil c-ai observat — şi aveam nişte pături în spatele maşinii. Te-am băgat înăuntru şi te-am înfăşurat în ele, şi chiar şi atunci, în lumina slabă şi cu tot ce era în jur, m-am gândit că ai o figură *cunoscută.* M-am gândit că poate...

... să scoată Camaro-ul vechi din garaj şi să pornească spre vest în loc să ia avionul. Oricum, ce dracu-l aştepta la New York? Casa din oraş, goală, părăsită, neprimitoare, probabil prădată de hoţi. *Îmi bag picioarele!* îşi spusese, în timp ce băuse alt pahar de şampanie. *Du-te spre vest, tinere, du-te spre vest!* Ideea fusese îndeajuns de nebunească, încât să aibă sens. Să nu ia nimic, decât un schimb de haine şi...

— ... geanta pe care am găsit-o. Am pus-o şi pe ea înăuntru, dar n-am mai observat nimic altceva, şi eram foarte speriată că mi-ai putea muri în braţe sau că s-ar putea întâmpla altceva, aşa că am pornit-o pe Bătrâna Bessie şi ţi-am luat...

... manuscrisul romanului *Maşini de Lux* şi s-o pornească pe şosea spre Vegas sau Reno, sau poate chiar spre City of the Angels. Îşi aminti că ideea i se păruse şi puţin prostească la început — o escapadă pe care puştiul de douăzeci şi patru de ani, care fusese el când îşi vânduse primul roman, ar fi putut s-o facă, dar care nu se mai potrivea cu un om care depăşise cu doi ani a patruzecea aniversare. După încă

alte pahare de şampanie, ideea nu mai părea deloc prostească. Ba, de fapt, părea aproape nobilă. Un fel de Marea Odisee spre Undeva, un mod de a se refamiliariza cu realitatea după lumea imaginară care fusese romanul. Deci plecase...

— ... stins ca o lumină! Eram sigură că o să mori... Vreau să spun, eram *convinsă!* Deci ţi-am scos portofelul din buzunarul de la spate, m-am uitat la permisul de conducere, am văzut numele, *Paul Sheldon,* şi m-am gândit: "Oh, trebuie să fie o coincidenţă", dar şi poza de pe permis semăna cu tine şi apoi m-am speriat atât de tare încât era să leşin. După un timp am început să mă gândesc că, poate, *fotografia* este tot o simplă coincidenţă — pozele astea din permisele de conducere chiar că nu arată ca nimeni — însă apoi am găsit legitimaţia de membru al Asociaţiei Scriitorilor şi încă una de la PEN, şi am ştiut că eşti...

... În bucluc, când a început să ningă, dar cu mult înainte de asta se oprise la barul hotelului Boulderado şi îi dăduse lui George un bacşiş de douăzeci de dolari ca să-i mai dea încă o sticlă de Dom, pe care o băuse în timp ce urca şoseaua 1-70 în Rokies sub un cer de culoare gri-metalizat şi, undeva la estul Tunelului Eisenhower, se abătuse de la şoseaua de centură pentru că drumurile erau goale şi uscate, furtuna o cotea spre sud, ce dracu', şi pentru că tunelul ăla nenorocit nu-i plăcea deloc. Îşi pusese în casetofon o bandă veche cu Bo Diddley şi n-a dat deloc drumul la radio până când Camaro-ul a început să derapeze serios şi el a început să-şi dea seama că asta nu era o aversă banală, specifică zonelor de munte, ci una serioasă. Poate că furtuna nu virase spre sud, la urma urmelor; poate că furtuna venea direct spre el şi el intrase într-un mare bucluc,

(aşa cum eşti acum la ananghie)

dar fusese îndeajuns de beat încât să creadă că poate s-o străbată cu maşina. Deci, în loc să se oprească la Cana şi să se intereseze de un adăpost, mersese înainte. Îşi amintea după-amiaza topindu-se într-o lumină fadă, gri, ca şi cum ai fi privit prin lentile cromate. Îşi amintea cum efectul şampaniei începuse să treacă. Îşi mai amintea cum se aplecase ca să-şi ia ţigările din compartimentul de la bord, şi atunci a fost momentul când a început ultimul derapaj, pe care a încercat să-l oprească, dar în zadar; îşi mai amintea o lovitură grea, înfundată, şi apoi lumea s-a întors cu susul în jos. El a...

— ... *urlat!* Şi, când te-am auzit urlând, am ştiut că vei trăi. Muribunzii rareori strigă. Nu au atâta energie. Eu ştiu. M-am decis să te *fac* să trăieşti. Deci am luat nişte calmante contra durerii şi te-am obligat să le înghiţi. Apoi ai adormit. Când te-ai trezit şi ai început iar să urli, ţi-am mai dat. Pentru o vreme ai avut febră, dar am înfrânt-o şi pe ea. Ţi-am dat Keflex. O dată, sau de două ori, ai fost foarte aproape, dar acum totul a trecut, îţi promit. Se ridică în picioare. Şi acum e timpul să te odihneşti, Paul. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

— Mă dor picioarele.

— Da, sunt sigură că te dor. Peste o oră poţi să iei nişte medicamente.

— Acum. Te rog.

Îi era ruşine că trebuia să cerşească, dar nu se putea stăpâni. Reflexul era la maximum acum şi pilonii dărâmaţi stăteau goi, chinuitor de reali, lucruri pe care nu le putea ocoli, dar nici rezolva.

— Peste o oră.

Se îndreptă spre uşă, cu lingura şi farfuria de supă într-o mână.

— Aşteaptă!

Se întoarse uitându-se la el cu o privire neîndurătoare şi în acelaşi timp tandră. Lui nu-i plăcu expresia. Nu îi plăcu chiar *deloc.*

— Sunt două săptămâni de când m-ai adus aici?

Ea arăta iarăşi nehotărâtă şi iritată. El va învăţa cu timpul că ea nu avea o bună percepţie a timpului.

— Cam aşa ceva.

— Am fost inconştient?

— Aproape tot timpul.

— Ce am mâncat?

Îl studie, cântărindu-l.

— I.V., răspunse ea lapidar.

— I.V.? spuse el, şi ea interpretă greşit stupefacţia lui, luând-o drept ignoranţă.

— Te-am hrănit intravenos, zise ea. Prin tuburi. De la asta provin semnele alea de pe braţele tale.

Îl privi cu nişte ochi care deveniseră brusc categorici şi cântăritori.

— Îmi datorezi viaţa, Paul. Sper să-ţi aminteşti asta. Sper să-ţi întipăreşti bine în minte chestia asta.

Apoi plecă.

7

Ora aceea trecu. Până la urmă trecu.

A stat în pat, transpirând şi tremurând în acelaşi timp. Din cealaltă cameră s-au auzit mai întâi sunetele programului "Hawkeye şi Buzele Fierbinţi" şi apoi disc-jokey-ul de la WKRP, postul acela sălbatic şi nebun din Cincinnati. Vocea unui speaker a proslăvit cuţitele Ginsu, a comunicat un număr de telefon, 800, şi i-a informat pe telespectatorii din Colorado care pur şi simplu nu mai puteau după un set de cuţite Ginsu că Operatorii Sunt Pe Recepţie.

La fel era şi Paul Sheldon. În Aşteptare.

Când ceasul din cealaltă camera a bătut ora opt, ea a apărut prompt, cu două pilule şi un pahar de apă.

S-a ridicat nerăbdător pe coate în timp ce ea se apropia de pat.

— *În sfârşit,* acum două zile, am găsit noua ta carte — îi spuse ea.

— Gheaţa zornăia în pahar. Era un sunet chinuitor. — *Copilul lui Misery.* E superbă... E la fel de bună ca celelalte. Mai bună! Cea mai bună!

— Mulţumesc — reuşi el să îngaime. Îşi simţea transpiraţia uscându-i-se pe frunte. Te rog... picioarele mele... foarte dureroase...

— *Ştiam* eu că o să se mărite cu Ian — spuse ea zâmbind visătoare — şi cred că Geoffrey şi Ian vor redeveni prieteni până la urmă. *Aşa* e? — Dar imediat adăugă: Nu, nu-mi spune. Vreau să aflu singură. O citesc încet, ca să dureze. Totdeauna mi s-a părut că trece atât de mult timp până apare următoarea!

Durerea îi pulsa în picioare şi în spaţiul dintre picioare parcă avea un inel de oţel care-l strângea. Se pipăise acolo şi credea că pelvisul este intact, dar îl simţise răsucit şi nefiresc. Mai jos de genunchi se părea însă că *nimic* nu mai este intact. Nu voia să se uite acolo. Vedea formele răsucite, pline de umflături care se profilau dedesubtul aşternuturilor şi asta era destul.

— Te rog! Doamnă Wilkes! Durerea...

— Spune-mi Annie. Aşa-mi zic toţi prietenii.

Îi întinse paharul. Era rece şi aburit. Reţinu însă capsulele. Pilulele din mâna ei erau mareea. Ea era Luna şi aducea fluxul care va acoperi pilonii. Le apropie de gura lui pe care el imediat o deschise larg... şi apoi le îndepărtă.

— Mi-am îngăduit să mă uit în mica ta sacoşă. Nu te superi, nu-i aşa?

— Nu. Nu, bineînţeles că nu. Medicamentele...

Picăturile de sudoare de pe fruntea lui deveneau când reci, când fierbinţi. Avea oare de gând să urle? Se gândi că probabil da.

— Am văzut că acolo este un manuscris, spuse ea. — Ţinea pilulele în mâna dreaptă pe care, acum, o înclină încet. Capsulele căzură în mâna stângă. Ochii lui le urmăreau. — Se intitulează *Maşini de Lux.* Nu e un roman din seria *Misery,* ştiu asta. — Îl privi puţin dezaprobator — dar, ca şi înainte, dezaprobarea era amestecată cu dragoste. Era o privire *maternă.* — În secolul nouăsprezece nu existau automobile! — Se hlizi când făcu această mică glumă. — Mi-am permis, de asemenea, să arunc o privire prin el... Nu te superi, nu-i aşa?

— Te rog, gemu el. Nu, dar te rog...

Mâna ei stângă se înclină. Capsulele se rostogoliră, ezitară şi apoi căzură înapoi în mâna dreaptă, cu un mic zornăit.

— Şi dacă l-aş citi? Nu te-ar deranja dacă l-aş citi?

— Nu.

Oasele lui erau sfărâmate, picioarele parcă pline de cioburi de sticlă în descompunere. Schiţă ceva ce spera să fie un zâmbet.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Pentru că niciodată nu mi-aş permite să fac aşa ceva fără îngăduinţa ta, spuse ea cu toata convingerea. Te respect prea mult. De fapt, Paul, te iubesc.

Se îmbujoră brusc şi alarmant. Una dintre capsule căzu din mâna ei pe pătură. Paul se repezi s-o apuce dar ea fu mai agilă. El gemu, dar ea nu-l observă; după ce înşfăcase capsula, devenise iarăşi visătoare, uitându-se spre fereastră.

— *Mintea* ta, spuse ea. *Creativitatea* ta. La asta mă refeream.

De disperare, şi pentru că era singurul lucru la care se putuse gândi, el îi răspunse:

— Ştiu. Tu eşti cea mai înfocată admiratoare a mea.

De data aceasta ea nu numai că se încălzi. Se *aprinse.*

— Asta e! strigă ea. *Exact* asta e! Şi nu te-ai supăra dac-aş citi-o în spiritul ăsta. Spiritul... iubirii de admirator? Chiar dacă celelalte cărţi nu-mi plac la fel de mult cum îmi plac peripeţiile lui Misery?

— Nu, răspunse el şi închise ochii. *Nu, fă din paginile manuscrisului pălării de hârtie, dacă asta vrei, dar... te rog ... mor aici...*

— Eşti *bun* — spuse ea duios. *Ştiam* eu că aşa trebuie să fiu. Doar citindu-ţi cărţile, ştiam cum trebuie să fii. Un bărbat care se poate gândi la Misery Chastain, prima dată să se gândească la ea şi apoi să-i *dea viaţă.* Nu putea fi altfel.

Pe neaşteptate, degetele ei se aflau în gura lui, şocant de familiare, murdar de bine venite. Supse capsulele dintre ele şi le înghiţi chiar înainte de a-şi duce paharul cu apă la gură.

— Exact ca un copil, spuse ea, dar el n-o putea vedea, fiindcă ochii îi erau încă închişi şi acum simţea înţepătura lacrimilor. Dar *bun.* Sunt atât de multe lucruri despre care aş vrea să te întreb... atât de multe pe care aş vrea să le ştiu.

Arcurile pocniră când ea se ridică de pe pat.

— O să fii foarte fericit aici, spuse ea şi, deşi inima i se strânse de groază pentru o clipă, Paul încă nu-şi deschisese ochii.

8

Alunecă. Fluxul veni şi el alunecă. În cealaltă cameră, televizorul funcţionă pentru o vreme şi apoi fu oprit. Câteodată pendula bătea şi el încercă să numere bătăile, dar tot timpul pierdea şirul.

I.V. Prin tuburi! De la asta sunt semnele alea de pe braţele tale.

Se ridică într-un cot, pipăi căutând lampa şi, când în cele din urmă o găsi, o aprinse. Se uita la braţele sale şi la încheietură, văzu vânătăile suprapuse, în nuanţe estompate de roşu şi ocru, fiecare având în mijloc o gaură plină cu sânge închegat, negru.

Se lăsă la loc pe spate, privind tavanul, ascultând vântul. Se afla aproape de vârful munţilor Great Divide, în toiul iernii, era împreună cu o femeie bolnavă mintal, o femeie care-l hrănise intravenos cât timp fusese inconştient, o femeie care, pare-se, avea o rezervă de narcotice, o femeie care nu anunţase pe nimeni că el se află acolo.

Aceste fapte erau importante, dar începu să realizeze că altceva era mai important: mareea începuse iarăşi să se retragă. Începu să aştepte sunetul ceasului ei deşteptător, dintr-o cameră de la etaj. Nu va porni să sune pentru încă mult timp, dar venise momentul ca el să înceapă să aştepte să vină timpul.

Era nebună, dar el avea nevoie de ea.

Oh, sunt la mare ananghie, gândi el şi privi în gol tavanul în timp ce pe frunte începeau din nou să se adune broboanele de sudoare.

9

Dimineaţa următoare, i-a adus iarăşi supă şi i-a spus că a citit patruzeci de pagini din ceea ce ea numea "cartea-manuscris". I-a spus că nu i se pare a fi la fel de bună ca celelalte cărţi ale lui.

— Este greu de urmărit. Tot sare înainte şi înapoi în timp.

— Tehnică, spuse el. — Se găsea în faza dintre durere şi acalmie, deci era în stare să se gândească mai bine la ce spunea ea. — Tehnică, asta-i tot. Despre asta e vorba. Subiectul... subiectul dictează forma.

Presupunea că, în mod vag, asemenea trucuri ale breslei sale ar putea s-o intereseze, chiar s-o fascineze, Dumnezeu ştie, tot aşa cum îi fascinaseră pe ascultătorii seminariilor scriitorilor unde, cu nişte ani buni în urmă, ţinuse din când în când prelegeri.

— Vezi tu, mintea băiatului e foarte confuză şi deci...

— Da! E *foarte* zăpăcită şi asta-i face mai puţin interesant. Nu *ne*interesant — sunt sigură că tu nu poţi crea un personaj *ne*interesant — dar *mai puţin* interesant. Şi acele blasfemii! Fiecare al doilea cuvânt e o înjurătură! Nu are...

Căzu pe gânduri, hrănindu-l în mod mecanic cu supă, ştergându-i gura atunci când se scurgea o picătură de supă, aproape fără să se uite, aşa cum o dactilografă experimentată se uită rareori la clape; deci el ajunse la concluzia, fără să facă vreun efort, că ea fusese soră medicală. Nu o doctoriţă, o nu!; doctorii nu ar fi ştiut când dai pe de lături sau nu ar fi fost în stare să prezică cu atâta exactitate pe unde se va prelinge picătura.

Dacă meteorologul care studia furtuna aceea ar fi fost numai pe jumătate atât de bun în meseria lui cum e Annie Wilkes în a ei, nu m-aş mai afla în încurcătura asta nenorocită, gândi el cu amărăciune.

— Nu are *noblețe!* strigă ea brusc, sărind, aproape împrăştiind supă de vacă cu orz pe faţa lui albă.

— Da, răspunse el răbdător, înţeleg la ce te referi, Annie. E adevărat că Tony Bonasaro nu are nobleţe. Vezi tu, este un puşti din mahala, care încearcă să scape dintr-un mediu rău şi cuvintele acelea... toată lumea foloseşte aceste cuvinte în...

— *Nu-i* adevărat! spuse ea, aruncându-i o privire ameninţătoare. Ce

crezi tu că fac eu când mă duc în oraş la magazinul alimentar? Ce crezi tu că *spun* eu? "Acum Tony, dă-mi o pungă din porcăria aia de hrană pentru porci, o pungă din nesuferitul ăla de porumb pentru vaci şi ceva medicamente căcăcioase pentru urechi?" Şi ce crezi că-mi răspunde el? "La dracu', că bine zici, Annie, vin acum cu porcăriile tale"?

Îl privi, faţa ei arătând ea un cer care în orice moment ar putea da naştere la tornade. El se trase înapoi, speriat. Farfuria, cu supă se clătina în mâinile ei. Una, apoi două picături mari, căzură pe o plapumă.

— Şi apoi o iau în jos pe stradă, spre bancă, şi îi spun domnului Bollinger: "Uite aici un nenorocit de cec şi ai face bine să-mi dai cincizeci de dolari împuţiţi, cât mai repede că te ia naiba!" Crezi tu că atunci când m-au pus în boxa martorilor, acolo sus în Den...

Un şuvoi de supă, de culoare pământie, căzu pe plapumă. Ea se uită la pată, apoi la el, şi faţa i se schimonosi.

— Na! Uite ce-am făcut din cauza ta!

— Îmi pare rău.

— *Bineînţeles! Îţi! Pare! Rău!* ţipă ea şi aruncă farfuria într-un colţ al camerei, unde aceasta se sparse. Supa împroşcă pereţii. Lui Paul i se tăie respiraţia.

Atunci ea se întoarse. Stătu acolo nemişcată aproape treizeci de secunde. În tot acest timp inima lui Paul Sheldon parcă nu a bătut deloc.

Apoi se ridică foarte lent şi, brusc, începu să chicotească.

— Am un *temperament!* exclamă ea.

— Îmi pare rău, reuşi el să răspundă, simţindu-şi gâtul foarte uscat.

— *Ar trebui* să-ţi pară.

Faţa ei deveni iarăşi fără viaţă şi ea începu să privească iritată peretele. El crezu că o să cadă din nou în starea aceea de detaşare faţă de tot ce-o înconjoară, dar, în loc să facă asta, scoase un suspin şi îşi ridică masa ei enormă de pe pat.

— Nu ai avut nevoie să foloseşti asemenea cuvinte în romanele din seria *Misery,* deoarece ei nu foloseau deloc pe vremea aceea asemenea cuvinte. Nu erau nici măcar inventate. Timpuri animalice cer cuvinte animalice, bănuiesc, dar acelea erau timpuri *mai bune.* Ar trebui să te rezumi la aventurile lui *Misery,* Paul. Spun asta cu sinceritate. În calitate de cel mai înfocat admirator al tău.

Se duse la uşă şi se uită înapoi spre el.

— O să pun cartea manuscris înapoi în geantă şi o să termin *Copilul lui Misery.* S-ar putea, mai târziu, când am terminat-o pe asta, să mă întorc şi la cealaltă.

— Nu face asta dacă te scoate din sărite, spuse el. — Încercă să zâmbească. — Prefer să nu fii furioasă. Într-un fel, depind de tine, ştii tu...

Ea nu i-a întors zâmbetul.

— Da, zise ea. Aşa e. Depinzi de mine, nu-i aşa, Paul?

Plecă.

10

Mareea se retrase. Pilonii se întoarseră. Începu să aştepte bătaia pendulei. Două bătăi. Bătăile veniseră. Stătea sprijinit pe perne, privind uşa. Ea intră înăuntru. Peste puloverul tricotat şi una dintre fuste, purta un şorţ. Într-una din mâini avea o găleată.

— Bănuiesc că-ţi doreşti medicaţia ta cockadoodie? spuse ea.

— Da, te rog.

Încercă să-i zâmbească linguşitor şi simţi iarăşi acea ruşine -se simţea grotesc, un străin faţă de sine însuşi.

— Le am — spuse ea — dar mai întâi trebuie să curăţ mizeria din colţ. Mizeria pe care ai făcut-o *tu.* O să trebuiască să aştepţi până termin.

Rămase întins în pat, cu picioarele lui care conturau forme ca nişte crengi rupte sub plapumă şi cu transpiraţia rece curgându-i pe faţă ca nişte pârâiaşe lente; o privi traversând camera spre colţ, punând găleata jos, apoi ridicând cioburile farfuriei şi ducându-le afară, întorcându-se înapoi şi îngenunchind lângă găleată, pescuind în ea şi scoţând o cârpă plină de clăbuci, storcând-o şi începând să spele supa uscată de pe pereţi. Rămase aşa, privind-o, şi până la urmă începu să tremure, iar tremuratul accentuă durerea, dar nu se putea stăpâni. O singură dată ea se întoarse, îl văzu tremurând şi udând aşternuturile cu sudoare şi binevoi să-i arunce un zâmbet atât de ironic şi de înţelegător încât el, ar fi ucis-o pe loc dacă ar fi putut.

— S-a uscat, spuse ea întorcându-şi înapoi faţa spre colţ. Mă tem că treaba asta o să mai dureze un timp, Paul.

Freca. Încet, încet, pata dispăru de pe tapet dar ea continuă, înmuind cârpa, storcând-o, frecând şi apoi repetând întregul proces. Nu îi putea vedea faţa, dar îl chinuia ideea — *certitudinea* — că ea căzuse în transă şi că s-ar putea să continue să frece peretele încă multe ore de aici înainte.

Până la urmă — chiar înainte ca pendula să bată o dată, marcând ora două şi jumătate — se ridică şi lăsă cârpa să cadă în apă. Ieşi din cameră cu găleata, fără să spună nici un cuvânt. El auzea scârţâitul parchetului sub paşii ei grei, ascultând cum ea deşerta apa din găleată — şi, incredibil, sunetul apei de la robinet când o reumplea. Începu să plângă în tăcere. Niciodată refluxul nu fusese atât de lung; nu putea să vadă nimic altceva decât micile dune de noroi care se uscau şi pilonii aceia rupţi care îşi aruncau umbrele veşnic imperfecte.

Ea se întoarse şi stătu pentru un moment în cadrul uşii observând faţa lui udă, cu acelaşi amestec de asprime şi dragoste maternă. Apoi ochii ei alunecară spre colţ, unde nu mai rămăsese nici un semn de la

supa împrăştiată.

— Acum trebuie să limpezesc — spuse ea — că altfel, săpunul o să lase o pată cenuşie. Trebuie să fac totul; trebuie să fac totul bine. Faptul că locuiesc singură, aşa cum este cazul meu, nu-i nici un fel de scuză pentru o treaba făcută de mântuială. Paul, mama mea avea un motto şi eu mă călăuzesc după el în viaţă. "O dată murdar, veşnic murdar", obişnuia ea să spună.

— Te rog, gemu el. Te rog, durerea, mor.

— Nu. Nu mori.

— O să urlu, spuse el începând să plângă mai tare. — Dar plânsul sporea durerea. Îi făcea picioarele să-l doară şi mai tare şi-i rănea inima. — Nu o să mă pot abţine.

— Atunci urlă. Dar aminteşte-ţi că *tu* ai făcut mizeria aia. Nu eu. Nu este vina nimănui, doar a ta.

Reuşi cumva să se abţină, să nu urle. O privi cum înmuia cârpa, o storcea, limpezea, înmuia şi storcea şi limpezea. În cele din urmă, chiar când pendula (din ceea ce presupunea el că este sufrageria) începu să bată ora trei, ea se ridică şi apucă găleata.

Acum o să iasă din cameră. O să iasă şi o s-o aud cum varsă apa de limpezit în chiuvetă şi poate că nu o să se întoarcă decât peste câteva ore, pentru că, probabil, încă nu a terminat cu pedepsirea mea.

Dar, în loc să plece, ea se apropie de pat şi căută în buzunarul şorţului. Scoase nişte capsule, nu două, ci trei.

— Uite, spuse ea tandru.

El le înhăţă şi le băgă în gură, iar când privi în sus, o văzu ridicând spre el găleata galbenă de plastic. Îi umplea câmpul vizual ca o lună căzătoare. Apa zoioasă sări peste margine, pe plapumă.

— Înghite-le cu asta, spuse ea.

Vocea ei era încă tandră.

O privi fix şi faţa lui era toată numai ochi.

— Fă aşa cum îţi spun, zise ea. Ştiu că le poţi înghiţi fără apă, dar te rog, crede-mă, te pot face să le dai înapoi afară. La urma urmei e doar apă folosită la limpezit. N-o să-ţi facă rău.

Se aplecă peste el ca un monolit, cu găleata uşor înclinată. Vedea cârpa rotindu-se lent în adâncimile întunecoase ale găleţii, ca o fiinţă înecată; la suprafaţă putea vedea o peliculă subţire de săpun. O parte a lui gemu, dar nimic din el nu ezită. Bău repede, înghiţind pilulele cu apă şi gustul din gura lui era ca acela pe care-l simţise când mama lui îl pusese să-şi spele dinţii cu săpun.

Burta i se contractă şi scoase un sunet profund.

— Nu te-aş sfătui să le dai afară, Paul. Nu-ţi mai dau altele până la ora nouă.

Se uită la el cu o privire lipsită de viaţă, goală şi apoi faţa ei se lumină şi zâmbi.

— N-o sa mă mai faci să mă înfurii iarăşi, nu-i aşa?

— Nu, şopti el.

Să supere luna care aducea fluxul? Ce idee! Ce idee *proastă!*

— Te iubesc, zise ea şi-l sărută pe obraz.

Plecă, fără să privească înapoi, ducând găleata aşa cum o ţărancă robustă ar căra un ciubăr cu lapte; puţin depărtată de corp, astfel încât să nu irosească nici o picătură.

Se lăsă pe spate, simţind în gură şi pe gât gustul de nisip şi tencuială. Gust de săpun.

Nu o să vomit... să nu vomit... să nu vomit!

Până la urmă, presiunea exercitată de acest gând, începu să scadă şi realiză că foarte curând va adormi. Ţinuse totul în el destul de mult pentru ca medicamentele să înceapă să lucreze. Câştigase.

De această dată.

11

Visă că era ciugulit de o pasăre. Nu era un vis frumos. Se auzi un bang şi el gândi: *Da, bine, în ordine! Împuşc-o! Împuşcă pasărea nenorocită!*

Apoi se trezi, ştiind că era doar Annie Wilkes care închidea uşa din spatele casei. Ieşise afară să-şi îndeplinească treburile. Auzi scârţâitul paşilor ei pe zăpadă. Trecu pe lângă fereastra camerei lui purtând o canadiană cu gluga ridicată. Respiraţia îi ieşea din gură ca un abur învolburat şi apoi i se spărgea de faţă. Nu se uită la el, concentrată asupra treburilor pe care le avea de făcut în grajd, presupuse el. Să hrănească animalele, să cureţe coteţele, probabil să facă câteva farmece — o credea capabilă de aşa ceva. Cerul era roşu-vineţiu — apusul soarelui. Cinci şi jumătate, poate şase!

Mareea era încă în starea de flux şi ar fi putut să adoarmă din nou — *voia* să adoarmă — dar trebuie să se gândească serios la situaţia asta bizară, cât timp mai era încă capabil de ceva ce ar semăna cu o gândire raţională.

Cel mai grav lucru, descoperea el, era că nu voia să se gândească la asta nici atunci când putea, chiar atunci când ştia că nu poate să pună capăt acestei stări de fapt fără sa o analizeze. Mintea lui încerca s-o îndepărteze, ca un copil care încearcă să-şi înlăture din faţă farfuria cu mâncare, chiar dacă i s-a spus că nu se poate scula de la masă până nu mănâncă tot.

Nu voia să se gândească la asta. Îi ajungea că trăieşte această situaţie şi era oricum îndeajuns de greu. Nu voia s-o analizeze pentru că ori de câte ori făcea asta interveneau imagini neplăcute — felul cum ea cădea parcă în transă, modul cum ea îl făcea să se gândească la idoli şi stânci iar acum, felul în care găleata de plastic galbenă se apropiase iute de faţa lui, ca o lună care se prăbuşeşte. Gândind la

acele lucruri nu îi va schimba situaţia; era de fapt ceva mult mai rău decât să nu se gândească deloc. Dar odată ce-şi orientă mintea către Annie Wilkes şi situaţia lui în casa ei, acestea erau imaginile care-i veneau, izgonindu-le pe toate celelalte. Inima începea să-i bată mult prea repede, mai mult de frică, dar şi de ruşine. Se văzu punându-şi buzele pe marginea găleţii galbene, văzu apa zoioasă cu pelicula ei subţire de săpun şi cu cârpa plutind în ea; văzuse aceste lucruri dar, oricum, băuse fără nici o ezitare. N-o să povestească asta niciodată, nimănui, şi presupunea că va încerca să se mintă şi pe sine în legătură cu acest fapt, dar că nu va fi niciodată în stare s-o facă.

Totuşi, jalnic sau nu (şi el era), încă dorea să trăiască.

Gândeşte-te la asta, fir-ai al dracului! Isuse Hristoase, eşti deja atât de îndobitocit, încât nici nu mai poţi să încerci.

Nu chiar — dar *aproape.*

Apoi, îi trecu prin minte un gând ciudat, indignat: *Nu îi place noua carte pentru că-i prea proastă ca să-nţeleagă despre ce-i vorba în ea.*

Gândul nu era numai ciudat; în împrejurările date, ce simţea ea despre *Maşini de Lux* era total irelevant. Dar gândindu-se la lucrurile pe care ea le spusese, era cel puţin o pistă nouă şi era mai bine să fie supărat *pe* ea decât să fie speriat *de* ea.

Prea proastă? Nu. Prea rigidă. Nu doar nedispusă la schimbare, ci de-a dreptul ostilă ideii de schimbare!

Da. Şi în timp ce ea s-ar putea să fie nebună, prin ce se deosebea ea oare, în evaluarea scrierilor lui, faţă de cele câteva sute de mii de oameni din toată ţara — nouăzeci la sută femei — care de-abia aşteptau fiecare nou episod de cinci sute de pagini din viaţa tumultuoasă a copilului orfan care crescuse şi reuşise să se mărite cu un *pair* al regatului? Nu, chiar deloc. Ei voiau Misery, Misery, Misery. De fiecare dată când făcuse o pauză de un an sau doi ca să scrie unul dintre celelalte romane — ceea ce credea el a fi munca lui "serioasă", la început cu certitudine, apoi cu speranţă şi în final cu un fel de disperare feroce — primise o mulţime de scrisori de protest de la aceste femei, multe dintre ele semnând "cel mai important fan al tău". Tonul acestor scrisori varia de la consternare (asta-i rănea cumva cel mai tare) la reproş, până la mânie făţişă, dar mesajul era întotdeauna acelaşi: *Nu era ceea ce m-am aşteptat, nu era ceea ce voiam. Te rog, întoarce-te la Misery. Vreau să ştiu ce face Misery!* Ar fi putut să scrie o versiune modernă a romanelor: *Sub Vulcan, Tess D'Urberville, Zgomotul şi Furia;* nu ar fi contat. Ele tot Misery ar fi dorit, Misery, Misery.

E greu de urmărit... nu e interesant... şi blasfemiile!

Mânia i se dezlănţui iarăşi. Mânie faţă de imbecilitatea ei obstinată, mânia că ea a putut de fapt să-l răpească — să-l ţină prizonier aici, să-l forţeze să aleagă între a bea zoaiele dintr-o găleată sau să sufere durerea provocată de picioarele sale zdrobite — şi pe deasupra să mai aibă şi tupeul să-i *critice* cel mai bun lucru pe care-l scrisese vreodată.

— Să te ia naiba, pe tine şi înjurăturile care te-au făcut să te dezlănţui, spuse el şi dintr-o dată se simţi iarăşi mai bine, se simţi din nou el însuşi, chiar dacă ştia că răzvrătirea sa este meschină, jalnică şi fără sens — ea era în grajd de unde nu-l putea auzi, iar fluxul era încă destul de sus deasupra pilonilor rupţi. Totuşi...

Şi-o aminti intrând în cameră, ţinând capsulele, cerând permisiunea să citească manuscrisul romanului *Maşini de Lux.* Simţi un val de ruşine şi umilinţă care-i încălzea obrajii, dar acum aceste sentimente erau însoţite şi de furie *adevărată:* aceasta izbucnise de la o scânteie provenită dintr-o mică flacără, aproape îngropată. Nu arătase *niciodată,* nimănui, un manuscris înainte de-al corecta cu mâna lui şi a-l rebate la maşină. *Niciodată.* Nici măcar lui Bryce, agentul său. *Niciodată.* Ei, poftim! El nici măcar...

Pentru un moment gândurile sale se spulberară. Auzea acum sunetul slab făcut de o vacă care rumega.

Ei, poftim! Nici nu făcea o *copie* până când era gata a doua formă.

Manuscrisul cărţii *Maşini de Lux* care se afla acum în posesia Anniei Wilkes era, de fapt, singurul exemplar existent în întreaga lume. Până şi notiţele şi le arsese.

Doi ani de muncă asiduă; ei nu-i plăcea şi ea era nebună.

Misery era ceea ce-i plăcea *ei;* Misery era *cea* pe care ea o plăcea, nu un oarecare derbedeu, hoţ de maşini cu vocabular spurcat, din Harlemul spaniol.

Îşi aminti că se gândise: *Fă pălării de hârtie din paginile manuscrisului, dacă asta aste ce vrei tu, dar... te rog...*

Furia şi umilinţa ieşiră din nou la suprafaţă trezind, ca răspuns, prima zvâcnire slabă de durere în picioarele lui. Da. Munca, mândria pentru munca ta, valoarea muncii în sine... toate aceste lucruri se estompează devenind umbrele unei lămpi magice, adică ceea ce erau de fapt atunci când durerea devenea destul de intensă. Că ea îi putuse face aşa ceva — că ea *putea* să facă aşa ceva, atunci când el îşi petrecuse aproape toată viaţa adultă gândind că "scriitor" este cea mai importantă identitate a sa — o făcea să pară de-a dreptul monstruoasă; ceva de care el *trebuia* să scape. Ea *era* într-adevăr un idol şi dacă nu reuşea să-l ucidă pe el, probabil că ea va putea ucide ceea ce era *în* el.

Acum auzea guiţatul lacom al porcului — ea a crezut că o să se simtă jignit, dar de fapt el găsea că Misery e un nume minunat pentru un porc. Îşi aminti cum ea îl imitase, felul cum buza i se încreţise în sus, spre nas, cum obrajii îi căzuseră, cum de fapt ea chiar *arătase,* pentru un moment, ca un porc: *Guiţ! GUIŢŢ!*

Dinspre grajd, vocea ei:

— *Gu-iiţţ.* Porcu-şoor!

Se întinse pe spate, îşi puse braţul deasupra ochilor şi încercă să-şi menţină starea de furie, pentru că furia îl făcea să se simtă curajos. Un om curajos poate să gândească. Un laş, nu.

Aici era o femeie care fusese soră medicală — era sigur de asta. Mai era încă? Nu, fiindcă nu mergea la serviciu. De ce oare nu mai practica încă meseria ei? Asta părea evident. Nu toate rotiţele ei funcţionau normal; multe dintre ele se roteau haotic în cutie. Dacă iui i-a fost evident acest lucru, chiar şi prin ceaţa durerii în care trăia, desigur că a fost evident şi pentru colegii ei.

Iar el avea nişte mici informaţii în plus pe baza cărora să judece *câte* dintre rotiţe nu funcţionau normal, nu-i aşa? Îl târâse afară din automobilul său avariat şi, în loc să cheme poliţia sau o ambulanţă, l-a instalat în camera de oaspeţi, i-a înfipt în braţe ace ca să-l hrănească intravenos şi a băgat narcotice cu ghiotura în corpul lui. Destul încât să-l facă să cadă în ceea ce ea a numit "depresie respiratorie", cel puţin o dată. Nu a spus nimănui că el se află aici, şi dacă nu a făcut-o până acum înseamnă că nici nu intenţionează.

S-ar fi comportat oare în acest fel dacă cel pe care-l scosese din epava maşinii ar fi fost un ins oarecare, un Joe Blow din Kokomo? Nu. Nu, nu credea aşa ceva. Îl păstrase *pe el* fiindcă era Paul Sheldon, şi *ea...*

— Ea e cel mai important fan al meu — bodogăni Paul şi îşi puse braţul peste ochi.

Stând în întuneric, începu să-şi amintească un episod teribil: mama sa îl dusese la Grădina Zoologică din Boston, şi el se oprise să privească o pasăre mare şi impresionantă. Avea cele mai frumoase pene — roşii, purpurii şi albastru regal — pe care le văzuse el vreodată... şi cei mai trişti ochi. O întrebase pe mama sa de unde provenea pasărea şi când ea spusese *Africa,* el a înţeles că era condamnată să moară în colivia în care trăia, foarte departe de locul pe care Dumnezeu i-l hărăzise şi începuse să plângă, iar mama sa i-a cumpărat un cornet de îngheţată şi, pentru un timp, se oprise din plâns. Apoi (îşi reaminti) începuse din nou să plângă, iar mama i-a mai luat îngheţată, spunându-i, în timp ce se întorceau cu troleibuzul înapoi în Lyon, că era copil smiorcăit şi alintat.

Penajul ei. *Ochii* ei.

Pulsaţia din picioare începea să se intensifice.

Nu. Nu, nu.

Îşi presă mai tare peste ochi îndoitura braţului. Dinspre grajd, se auzeau bufnituri surde, sacadate. Era imposibil, bineînţeles, să-ţi dai seama de la ce provin dar în imaginaţia lui

(MINTEA ta, CREATIVITATEA ta, asta-i tot la ce mă referam)

o vedea împingând cu călcâiul cizmei snopii de fân afară din şură; îi putea vedea prăbuşindu-se pe podeaua grajdului.

Africa. Pasărea aceea era din Africa. Din...

Apoi, tăind aceste gânduri ca un ascuţiş de cuţit, veni vocea ei agitată, aproape isterică: *Crezi tu că atunci când m-au pus în boxa martorilor, acolo sus în Den...*

Sus în boxa martorilor. Când m-au pus în boxa martorilor în Denver.

Juri să spui adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul, aşa să te ajute Dumnezeu?

("Nu ştiu de unde a moştenit acest talent")

Jur.

("ÎNTOTDEAUNA scrie lucruri de felul ăsta")

Spune-ţi numele.

("Nimeni din familia MEA nu avea o imaginaţie ca a lui")

Annie Wilkes.

("Atât de INTENSĂ")

Numele meu este Annie Wilkes.

Încercă s-o sugestioneze să spună mai multe; nu voia.

— Haide! murmură el cu braţul peste ochi — acesta era modul în care el gândea cel mai bine, modul în care-şi *imagina* cel mai bine. Mamei sale îi plăcea să-i povestească doamnei Mulvaney, vecina lor, ce imaginaţie debordantă avea el; atât de activă, şi cât de minunate erau povestioarele pe care el le scria neîncetat (desigur, cu excepţia situaţiilor când îl făcea copil smiorcăit şi alintat).

— Haide, haide, haide.

Putea să vadă sala de judecată din Denver, pe Annie Wilkes în boxa martorilor, purtând nu jeanşi, ci o rochie vişinie, demodată şi o pălărie groaznică. Îşi imagina că sala este plină de spectatori şi că judecătorul este chel şi poartă ochelari. Sub mustaţa albă avea un semn din naştere. Mustaţa îl acoperea aproape în întregime, dar nu de tot.

Annie Wilkes.

("La doar trei ani ştia să citească! Poţi să-ţi imaginezi!")

Spiritul... dragostei de fan...

("Totdeauna scrie ceva, inventează ceva")

Acum trebuie să limpezesc.

("Africa. Pasărea vine din")

— *Continuă,* şopti el, dar nu putea merge mai departe. Grefierul o ruga să-şi spună numele, iar ea repeta la nesfârşit că se numeşte Annie Wilkes, dar nu spunea nimic în plus; stătea acolo cu corpul ei masiv, compact şi ameninţător care disloca aerul şi îşi tot spunea numele refuzând să zică altceva în plus.

Încă încercând să-şi imagineze de ce ex-infirmiera care-l luase prizonier ar fi putut să fie odată în boxa martorilor în Denver, Paul adormi.

12

Se afla într-un salon de spital. Îl cuprinse o uşurare mare — atât de mare, încât aproape izbucni în plâns. Gât timp fusese adormit, se întâmplase ceva, venise cineva sau, poate, Annie se răzgândise sau i se făcuse milă de el. Nu conta. Adormise în casa unei femei-monstru şi

se trezise în spital.

Dar, cu siguranţă, ei nu l-ar fi pus într-un salon lung ca acesta? Era tot atât de mare cât un hangar de avion! Şiruri identice de bărbaţi (cu acelaşi fel de sticle cu substanţă nutritivă atârnate de stative identice pentru perfuzii, aşezate lângă paturile lor) umpleau spaţiul. Se ridică şi văzu că bărbaţii erau, de asemenea, identici — toţi erau *el.* Apoi, în depărtare, auzi pendula bătând şi înţelese că bătea din spatele zidului somnului. Acesta era un vis. Tristeţea înlocui uşurarea.

Uşa de la capătul îndepărtat al salonului se deschise şi Annie Wilkes intră — doar că era îmbrăcată într-o rochie lunga cu şorţ şi pe cap purta o bonetă de dimineaţă; era îmbrăcată întocmai ca Misery Chastain în *Dragostea lui Misery.* Într-una din mâini ţinea un coş de răchită. Peste conţinutul coşului era aşezat un prosop. Ea dădu prosopul la o parte în timp ce el o privea. Îşi băgă mâna înăuntru şi scoase un pumn de ceva, pe care îi aruncă înspre faţa primului Paul Sheldon adormit. Era nisip, văzu el — aceasta era Annie Wilkes pretinzând că e Misery Chastain, pretinzând că este omul nisipurilor. *Femeia* nisipurilor.

Apoi văzu că faţa primului Paul Sheldon se albise înspăimântător de îndată ce nisipul o lovise şi frica îl zgudui din vis trezindu-se în dormitor, unde Annie Wilkes stătea aplecată deasupra lui. Ţinea în mână ediţia de buzunar a romanului *Copilul lui Misery.* Semnul de carte sugera că ea citise aproximativ trei sferturi din roman.

— Gemeai, spuse ea.

— Am visat urât.

— Despre ce era vorba?

Îi răspunse cu prima minciună care-i trecu prin cap:

— Africa.

13

Dimineaţa următoare ea veni târziu; faţa ei avea culoarea scrumului. El moţăise dar se trezi imediat, ridicându-se brusc pe coate.

— Domnişoară Wilkes? Annie? Te simţi b...

— Nu.

Hristoase, a făcut un infarct, gândi el şi pentru o clipă se nelinişti, dar această stare fu imediat înlocuită de bucurie. *Las-o* să aibă unul! Unul *mare!* Unul păcătos care să-i spargă pieptul! Ar fi mai mult decât fericit să se târască până la telefon, necontând cât de mult l-ar durea. S-ar fi târât spre telefon şi peste cioburi de sticlă, daca acesta ar fi fost preţul.

Şi *era* un infarct... dar nu din cel adevărat.

Veni spre el, nu chiar bălăbănindu-se, ci legănându-se, aşa cum ar merge un marinar când de-abia a coborât de pe vapor la capătul unei

călătorii lungi.

— Ce — Încercă să se îndepărteze din faţa ei, dar nu avea unde să fugă. Nu era decât tăblia de la capătul patului şi în spatele ei, zidul.

— *Nu!* Ea ajunse lângă pat, se izbi de el, se clătină şi, pentru un moment, se păru că e pe cale să se prăbuşească peste el. Apoi, stătu acolo nemişcată, uitându-se la el din interiorul feţei ei albe ca hârtia, cu tendoanele gâtului proeminente şi una dintre vene pulsând în centrul frunţii. Palmele ei se deschiseră brusc, se încleştară în pumni solizi ca de piatră, apoi se deschiseră iarăşi.

— Tu... tu... *tu pasăre mârşavă!*

— Ce — nu ştiu...

Dar, brusc, ştiu şi întreaga lui jumătate de sus păru că se scofâlceşte şi apoi că dispare cu totul. Îşi amintise unde fusese semnul de carte noaptea trecută, la trei sferturi din roman. Îl terminase de citit. Ea ştia acum tot ce era de ştiut. Ştia că, până la urmă, nu Misery fusese cea stearpă; acela fusese *Ian.* Stătuse ea, oare, în salonul-încă-nevăzut-de-el, cu gura deschisă şi ochii holbaţi, în timp ce Misery realizase în sfârşit acest adevăr, se decisese şi se dusese pe furiş la Geoffrey? Se umpluseră ochii ei de lacrimi când a realizat că Misery şi Geoffrey, departe de a avea o legătură amoroasă clandestină în spatele omului pe care amândoi îl iubeau, îi dădeau acestuia cel mai frumos cadou posibil — un copil pe care el îl va crede al lui? Şi, oare, îi crescuse inima când Misery îi spusese lui Ian că este însărcinată şi Ian o strânsese în braţe cu lacrimile curgându-i din ochi, murmurând: "Draga mea, o, draga mea!" de multe, multe ori?

Fu sigur, în cele câteva secunde că toate aceste lucruri se întâmplaseră. Dar, în loc să plângă cu durere adâncă, aşa cum ar fi trebuit să facă atunci când Misery s-a stins dând naştere băiatului pe care, probabil, Ian şi Geoffrey îl vor creşte împreună, ea era furioasă ca dracu'.

— *Nu poate să fie moartă!* răcni la el Annie Wilkes. — Palmele ei se deschideau brusc şi apoi se încleştau într-un ritm din ce în ce mai rapid. — *Misery Chastain NU POATE FI MOARTĂ!*

— Annie... Annie, te rog...

Pe masă era o carafă cu apă. Ea o apucă şi o aruncă spre el. Apa rece îi împroşcă faţa. Un cub de gheaţă ateriză lângă urechea lui stângă şi alunecă în jos pe pernă în scobitura umărului. În mintea lui

("Atât de intensă ")

o văzu lovindu-l în faţă cu carafa, se văzu pe sine murind din cauza craniului fracturat şi a unei masive hemoragii cerebrale, într-un şuvoi rece de apă cu gheaţă, în timp ce pe braţe pielea i se făcea de găină.

Ea voia să facă asta; nu exista nici o îndoială în această privinţă.

Chiar în ultimul moment, ea îi întoarse spatele şi aruncă carafa spre uşă, unde se sparse ca farfuria cu supă zilele trecute.

Se uită înapoi spre el şi îşi îndepărtă părul de pe faţă cu dosul palmei — două pete mici, tari, de roşu înfloriseră acum pe fondul alb.

— Pasăre mârşavă, gâfâi ea. Oh, tu păsăruică mârşavă, cum *ai putut?*

El vorbi rapid, cu insistenţă, cu ochii scăpărători aţintiţi asupra chipului ei — era convins că, în acel moment, viaţa lui s-ar putea să depindă de ce va fi în stare să spună în următoarele douăzeci de secunde.

— Annie, în 1871 femeile mureau *frecvent* la naştere. Misery şi-a dat viaţa pentru soţul ei, pentru cel mai bun prieten şi pentru copilul ei. *Spiritul* lui Misery întotdeauna va...

— Eu nu vreau *spiritul* ei! ţipă ea, arcuindu-şi degetele ca nişte gheare şi agitându-le spre el ca şi când ar fi vrut să-i scoată ochii. O vreau *pe ea!* Tu *ai omorât-o!* Tu ai *asasinat-o!*

Palmele ei se strânseră şi le coborî ca pe nişte pistoane, unul pe fiecare parte a capului lui. Se adânciră mult în pernă şi el sări ca o păpuşă de cârpă. Picioarele lui parcă luară foc şi el urlă.

— *Nu am ucis-o eu!* ţipă el.

Ea îngheţă, privindu-l fix cu acea expresie îngustă, neagră -acea privire de *crevasă.*

— *Bineînţeles* că nu, spuse ea cu un sarcasm amar. Şi dacă tu nu ai făcut-o, Paul Sheldon, atunci cine?

— Nimeni — spuse el mult mai încet. Pur şi simplu a murit.

În ultimă instanţă, ştia că ăsta era adevărul. Dacă Misery Chastain ar fi fost o persoană reală, ştia că foarte simplu s-ar fi putut să fie chemat "să ajute poliţia în desfăşurarea anchetei", aşa cum era eufemismul. La urma urmei, el avea un motiv — o urâse. Chiar de la a treia carte, o urâse. În urmă cu patru ani, de întâi Aprilie, tipărise în secret un mic pamflet pe care-l trimisese câtorva cunoscuţi. Îl intitulase *Hobby-ul lui Misery. Î*n el, Misery petrecuse un vesel weekend la ţară, făcând dragoste cu Growler, setterul irlandez al lui Ian.

Ar fi putut s-o ucidă... dar nu o făcuse. În final, în ciuda faptului că ajunsese s-o dispreţuiască, moartea lui Misery fusese un fel de surpriză şi pentru el. Rămăsese fidel lui însuşi, şi artei de a imita viaţa — chiar dacă de-abia perceptibil —, până la sfârşitul aventurilor răsuflate ale lui Misery. Avusese o moarte, în mare parte, neaşteptată. Giumbuşlucurile lui voioase nu schimbaseră cu nimic acest fapt.

— Minţi, şopti Annie. Am crezut că eşti *bun,* dar *nu* eşti bun. Eşti doar o păsăruică mârşavă, bătrână şi mincinoasă.

— S-a stins din viaţă, atâta tot. Aşa se întâmplă câteodată. A fost ca şi în viaţă, când cineva...

Ea răsturnă noptiera de lângă pat. Sertarul îngust căzu afară. Ceasul lui şi mărunţişul de buzunar se împrăştiară. Nici măcar nu ştiuse că erau acolo. El se făcu mic, retrăgându-se din faţa ei.

— Probabil tu crezi că eu m-am născut *ieri,* spuse ea. — Buzele i se retraseră dezvelindu-i dinţii. — În meseria mea am văzut o mulţime de oameni murind — *sute,* dacă mă gândesc mai bine. Câteodată mor

ţipând şi câteodată se duc în timpul somnului — efectiv se sting, aşa cum ai spus tu, bineînţeles.

— Dar personajele din povestiri NU se sting pur şi simplu! Dumnezeu ne cheamă la el atunci când EL crede că ne-a venit timpul şi un scriitor e Dumnezeu pentru eroii din poveste, el îi creează tot aşa cum Dumnezeu ne-a făcut pe NOI şi nimeni nu poate să ia legătura cu Dumnezeu ca să-l facă să se explice; în ordine, okay, dar, în ce o priveşte pe Misery, o să-ţi spun un singur lucru, tu pasăre mârşavă, o să-ţi spun că, pur şi simplu, se întâmpla ca Dumnezeu să aibă două picioare rupte şi se întâmplă ca Dumnezeu să fie în casa MEA mâncând hrana MEA... şi...

În acel moment intra în transă. Se ridică în picioare cu mâinile atârnându-i fără vlagă, privind peretele pe care era atârnată o fotografie veche a Arcului de Triumf. Stătu nemişcată, iar Paul, întins în pat, cu pete rotunde pe pernă în dreptul urechilor sale, o privi. Auzea apa care fusese în carafă picurând pe podea şi realiză că este în stare să comită o crimă. Aceasta fusese o întrebare la care se gândise din când în când, strict academic, bineînţeles, doar că situaţia se schimbase şi acum îi ştia răspunsul. Dacă ea n-ar fi aruncat carafa, ar fi spart-o el însuşi de podea şi ar fi încercat să-i înfigă în gât unul dintre cioburile de sticlă în timp ce ea stătea acolo la fel de inertă ca şi un cuier de umbrele.

Se uita în jos la lucrurile care se împrăştiaseră din sertar, dar erau acolo doar nişte monede, un stilou, un pieptene şi ceasul lui. Nici un portofel. Mai important, nici un fel de stilet.

Ea începu încetul cu încetul să-şi revină, iar furia, cel puţin, îi dispăruse. Se uită cu tristeţe la el.

— Cred c-ar fi mai bine să plec acum. Nu cred că e bine, pentru un timp, să fiu în preajma ta. Nu cred că este... înţelept.

— Să pleci? Unde?

— Nu contează. Un loc pe care-l ştiu eu. Dacă stau aici, o să fac ceva nechibzuit. Am nevoie să stau şi să mă gândesc. La revedere, Paul.

Traversă repede camera.

— O să te întorci să-mi dai medicamentele? întrebă el alarmat.

Ea apucă clanţa şi închise uşa în urma ei fără să-i răspundă. Pentru prima dată el auzi zăngănitul unei chei.

Îi auzi paşii îndepărtându-se pe hol; tresări atunci când ea strigă supărată — cuvinte pe care nu le-a înţeles — şi încă ceva căzu şi se sparse. O uşă se trânti. Un motor dădu un rateu şi apoi porni. Scârţâitul slab, păcănitor al cauciucurilor pe zăpadă. Acum sunetul motorului începu să se îndepărteze. Se reduse la un sforăit apoi la un bâzâit slab şi apoi se stinse.

Era singur.

Singur în casa Armiei Wilkes, închis în camera sa. Prizonier în pat. Distanţa dintre aici şi Denver era ca şi... ei bine, ca şi distanţa dintre

Grădina Zoologică din Boston şi Africa.

Stătu întins în pat, privind tavanul, cu gâtul uscat şi cu inima bătându-i nebuneşte.

După un timp pendula din salon bătu amiaza şi fluxul începu să se retragă.

14

Cincizeci şi una de ore.

Ştia cât de mult timp trecuse, deoarece folosise stiloul, Flair-Fine-Liner, pe care-l avusese în buzunar când se produsese accidentul. Fusese în stare să se întindă şi să-l apuce de pe jos. De fiecare dată când bătea pendula îşi însemna o liniuţă pe braţ — patru semne verticale şi apoi o linie în diagonală ca să pecetluiască cvintetul. Când ea reveni acasă avea zece grupuri de cinci şi încă o liniuţă în, plus. Grupuleţele mici, corect desenate la început, deveniseră din ce în ce mai zimţate pe măsură ce mâinile lui începuseră să tremure. Era aproape sigur că nu omisese nici măcar o oră. Mai aţipise, dar niciodată cu adevărat. Bătaia pendulei îl trezise de fiecare dată.

După un timp, începuse să simtă foamea şi setea — chiar în ciuda durerii. Într-un fel parcă asista la o cursă hipică. La început, Regele Durerii conducea detaşat, Mi-e Foame se afla cam la un kilometru şi ceva în urmă. Destul-de-Sete era aproape pierdut în depărtare. Apoi, cam pe la apus în ziua următoare celei în care ea a plecat, Mi-e Foame chiar începu să-i ameninţe titlul Regelui Durerii.

Petrecuse aproape întreaga noapte moţăind şi trezindu-se scăldat într-o sudoare rece, fiind aproape sigur că o să moară. După un timp începuse să *spere* că moare. Orice, doar să scape. Nu-şi putuse închipui niciodată cât de rea putea să devină durerea. Pilonii creşteau şi creşteau. Vedea scoicile care se lipiseră de ei şi organisme pale, fără vlagă, care zăceau în crăpăturile lemnului. Ele erau norocoase. Pentru ele suferinţa se sfârşise. În jurul orei trei căzu într-o criză de urlete deşarte.

A doua zi, pe la prânz — Ora Douăzeci şi patru — realiză că, în ciuda durerii cumplite din picioare şi pelvis, încă ceva îl făcea, de asemenea, să sufere. Era retractarea. Numeşte asta Răzbunarea Toxicomanului, dacă vrei. Avea deja nevoie de capsule nu numai pentru durere.

Îi veni ideea să încerce să se dea jos din pat, dar gândul la cădere, la lovitură şi la escaladarea durerii care le va acompania, îl oprea de fiecare dată. Îşi putea imagina foarte bine

("Atât de intens")

cum se va simţi. Ar fi putut totuşi să încerce, dar ea încuiase uşa. Ce altceva putea face decât sa se târâie până acolo ca un şarpe şi apoi să

rămână întins lângă uşă?

De disperare împinse cu mâinile, pentru prima dată, păturile de pe el, sperând nebuneşte că nu era aşa de rău precum părea să sugereze forma pe care o aveau pledurile. Nu era *aşa* de rău; era mai rău. Se uită cu groază la ceea ce devenise el de la genunchi în jos. În mintea lui auzi vocea lui Ronald Reagan în filmul *Misiunea Regelui,* ţipând strident: *Unde este ce a mai rămas din mine?*

Ce a mai rămas din el era aici şi s-ar putea să iasă cumva din situaţia aceasta; şansele de a se întâmpla aşa ceva păreau din ce în ce mai îndepărtate deşi, presupunea că, teoretic, este posibil... dar s-ar putea să nu mai poată umbla niciodată — în mod sigur nu până când fiecare picior va fi refracturat, probabil în câteva locuri, întărit cu tije de oţel, ţinut fără milă în suspensie şi supus la sute de ofense chinuitor de dureroase.

Ea îi pusese picioarele în atele — bineînţeles că fusese conştient de acest lucru, simţise formele lor rigide, tari, dar până acum nu ştiuse ce folosise ea drept atele. Părţile de jos ale picioarelor erau încercuite cu bare subţiri care păreau a proveni din rămăşiţele unor cârje de aluminiu tăiate cu bomfaierul. Barele fuseseră zelos înfăşurate cu bandaj astfel încât, de la genunchi în jos se asemănau oarecum cu In-Ho-Tep când acesta fusese descoperit în mormântul lui. Picioarele şerpuiau ciudat spre genunchi, în unele locuri având ridicături şi în altele, depresiuni. Genunchiul stâng — un focar pulsator de durere — părea că nici nu mai exista. Exista o gleznă, apoi o coapsă şi între ele, la mijloc, o masă de carne dezgustătoare care arăta ca un drob imens de sare. Părţile de sus ale picioarelor erau foarte umflate şi păreau că se arcuiseră vag în afară. Şoldurile, zona dintre picioare, chiar şi penisul, erau încă împestriţate cu vânătăi care începuseră să se retragă.

Crezuse că partea de jos a picioarelor sale s-ar putea să fie zdrobită. După cum se vedea, nu era aşa. Fuseseră *pulverizate.*

Gemând, plângând, se reînveli iarăşi cu păturile. Nici un fel de rostogolire afară din pat. Mai bine să zacă aici, să moară aici, mai bine să accepte această intensitate a durerii, atât de groaznică cum era, până când va dispărea cu totul.

În cea de-a doua zi, în jurul orei patru, Destul-de-Sete atacă. Pentru mult timp fusese conştient de o uscăciune a gurii şi a gâtului, dar acum începea sa se intensifice. Îşi simţea limba umflată, mult prea mare. Îl durea să înghită. Începu să se gândească la carafa cu apă pe care ea o aruncase.

Moţăi, se trezi, moţăi.

Ziua se sfârşi. Veni noaptea.

Avea nevoie să urineze. Îşi puse plicul de la plapumă deasupra penisului, încercând sa improvizeze un filtru grosolan şi urină prin el în palmele tremurătoare, făcute căuş. Încercă să-şi închipuie că e ceva reciclat şi bău ceea ce reuşise să reţină în palme, apoi îşi linse buzele.

Încă un lucru de care, presupunea el, nu va povesti nimănui — dacă va trăi îndeajuns ca să mai poată istorisi ceva.

Începu să creadă că ea a murit. Era foarte debusolată, şi oameni instabili mintal în mod frecvent se sinucideau. O văzu *("Atât de intens")*
parcând-o pe Bătrâna Bessie pe marginea şoselei, luând de sub scaun un pistol calibru 44, punându-şi ţeava în gură şi împuşcându-se. *"Dacă Misery e moartă, eu nu vreau să trăiesc. Adio, lume crudă!" strigă Annie cu obrajii scăldaţi în lacrimi şi apăsă pe trăgaci.*

Scânci, apoi gemu, apoi urlă. Vântul urla o dată cu el... dar nu remarcă acest fapt.

Sau un accident? Era oare posibil? Oh, da, domnule! Şi-o imagină conducând înverşunat, mergând cu viteză prea mare şi apoi

("Nu moşteneşte imaginaţia asta de la nimeni din familia MEA")
intrând în transă şi ieşind peste marginea drumului. La vale, şi la vale, şi la vale. Oprindu-se brusc şi explodând în flăcări, murind fără să apuce să-şi dea seama că moare.

Dacă ea era moartă atunci el va muri aici, ca un şobolan într-o capcană uscată.

Se tot gândea că va veni inconştienţa şi-l va alina, dar inconştienţa nu. vroia să apară; în locul ei veni Ora Treizeci şi Ora Patruzeci; acum Regele Durerii şi Destul-de-Sete se contopiră într-un singur cal (Mi-e Foame fusese lăsat de mult timp foarte departe în urmă) şi el începu să se simtă nimic mai mult decât o bucată de ţesut viu pe o lamă de microscop sau un vierme într-un cârlig — oricum, ceva, agitându-se la nesfârşit şi aşteptând numai moartea.

15

Când ea intră, el crezu, la început, că trebuie să fie un vis, dar mai apoi realitatea — sau doar instinctul pur de conservare -se instală şi el începu să geamă, să cerşească şi să se roage; totul sacadat, totul venind dintr-o fântână adâncă a irealităţii.

Singurul lucru pe care-l văzu clar era că ea purta o rochie bleumarin şi o pălărie împodobită cu crenguţe — era exact genul de vestimentaţie pe care şi-o imaginase el că o purtase ea în boxa martorilor în Denver.

Era foarte îmbujorată, iar ochii îi scăpărau de viaţă şi vioiciune. Era atât de aproape de a fi drăguţă, atât cât va ajunge Annie Wilkes să fie vreodată şi, mai târziu, când a încercat să-şi amintească această scenă, singura imagine clară pe care o putea vedea erau obrajii ei roşii şi pălăria cu rămurele. De undeva, dintr-un ultim ungher al minţii capabil să judece sănătos şi să evalueze clar situaţia, Paul Sheldon, cel raţional, gândi: *Arată ca o văduvă care taman a fost futută după zece*

ani de visuri erotice neîndeplinite.

În mână ţinea un pahar cu apă — un pahar mare cu apă.

— Ia asta, spuse ea şi îi puse după ceafă o mână încă rece de la frigul de afară, aşa încât el să se poată ridica îndeajuns ca să bea fără să se înece. El luă trei înghiţituri mari, porii câmpiei aride care era limba lui lărgindu-se şi protestând împotriva şocului apei din care o bună parte se împrăştie pe bărbie şi pe tricoul pe care-l purta, apoi ea îndepărtă paharul.

El scânci după pahar, întinzându-şi mâinile tremurătoare.

— Nu. Nu, Paul. Câte puţin o data, dacă nu, o să vomiţi.

După puţin timp i-l dădu înapoi şi îl lasă să mai ia două înghiţituri.

— Calmantele, spuse el tuşind. Îşi supse buzele, îşi plimbă limba peste ele şi apoi îşi supse limba. Îşi putea aminti vag că şi-a băut propria urină, cum fusese aceasta, cât de sărată.

— Capsulele — durerea — te rog, Annie, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă, *durerea e aşa de chinuitoare...*

— Ştiu că e, dar trebuie să mă asculţi, spuse ea privindu-l cu acea expresie hotărâtă şi totuşi maternă. Trebuia să plec şi să mă gândesc. Am reflectat adânc şi sper că am ajuns la o concluzie bună. Nu eram foarte sigură, gândurile mele sunt adesea parcă nămoloase, ştiu asta. Accept asta. Din cauza asta nu-mi puteam aminti unde am fost în toate ocaziile acelea despre care ei mă tot întrebau. Deci, m-am rugat. *Există* un Dumnezeu, să ştii, şi El răspunde rugăciunilor. Întotdeauna o face. Deci m-am rugat. Am zis "Iubite Dumnezeu, Paul Sheldon ar putea să fie mort când mă întorc eu înapoi". Dar Dumnezeu a spus: "Nu va fi. L-am iertat, ca să-i poţi aorta tu calea pe care trebuie s-o urmeze".

Ea spusese *arăta* ca şi *aorta,* dar Paul, oricum de-abia o auzea; ochii lui erau fixaţi pe paharul cu apă. Îl lăsă să mai bea încă o înghiţitură. El fornăi ca un cal, râgâi şi apoi strigă atunci când crampele începură să-i chinuie burta.

În tot acest răstimp ea îl privise blajin.

— O să-ţi dau medicamentele ca să-ţi aline durerea — spuse ea — dar, mai întâi, ai o treabă de îndeplinit. Mă întorc imediat.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— *Nu!* ţipă el.

Ea nu-l luă deloc în seamă. El rămase în pat, înconjurat de durere, încercând să nu geamă şi totuşi gemând.

16

La început a crezut că delirează. Ce vedea era prea bizar ca să fie normal. Când Annie s-a întors, împingea un grătar cu cărbuni.

— Annie, sufăr groaznic.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Ştiu, dragul meu.

Îl sărută pe obraz; atingerea buzelor ce era tot atât de uşoară ca şi căderea unei frunze.

— În curând.

Ea plecă şi el se uită prostit la grătarul cu cărbuni; un obiect menit să se afle vara într-un chioşc din grădină, care era acum în camera lui, ducându-i cu gândul la imagini cu idoli şi sacrificii.

Şi un sacrificiu, bineînţeles, era, ceea ce avea ea de gând — când s-a întors, ducea într-o mână manuscrisul romanului *Maşini de Lux,* singurul rezultat concret existent al muncii lui de doi ani de zile. În cealaltă avea o cutie de chibrituri Diamond Blue Tip. Chibrituri de lemn cu vârf de fosfor.

17

— Nu, spuse el, plângând şi tremurând.

Îl rodea un gând, îl ardea ca un acid: pentru mai puţin de o sută de dolari ar fi putut să-şi tragă la xerox manuscrisul în Boulder. Prietenii — Bryce, amândouă fostele neveste, drace, chiar şi mama sa — îi spuseseră mereu că este nebun să nu-şi facă măcar o copie a muncii lui şi s-o pună deoparte; la urma urmei, hotelul Boulderado putea lua foc, sau casa din New-York; ar putea surveni un tornado, o inundaţie sau o altă calamitate naturală. Refuzase în mod constant, fără a avea nici un motiv special: era doar că i se părea că dacă ar face asta, ar chema ghinionul.

Ei bine, aici era şi piaza rea şi calamitatea naturală, toate îngemănate într-un singur lucru; aici era Annie Uraganul. În inocenţa ei, în aparenţă, nu îi trecuse prin cap niciodată ideea că ar mai putea exista undeva o copie a cărţii *Maşini de Lux* — şi dacă el doar ar fi *ascultat,* dacă doar ar fi investit acei o sută de dolari nenorociţi...

— Da, replică ea, întinzând chibriturile spre el. Manuscrisul, cu coperta albă pe care scria titlul, era aşezat în poala ei. Chipul ei era încă clar şi calm.

— Nu, spuse el, întorcându-şi faţa înfierbântată de la ea.

— Da. E obscen. Lăsând asta la o parte, nici nu e bun.

— Tu nu ai recunoaşte ceva bun nici dacă ar veni spre tine şi ţi-ar muşca nasul! tipă el, nepăsându-i de nimic.

Ea râse blând. In aparenţă furiile ei intraseră în vacanţă. Dar, gândi Paul, după cum o ştia pe Annie Wilkes, se puteau reîntoarce pe neaşteptate, în orice moment, cu toate bagajele în mâini: *Nu ne-am putut abţine să fim departe de tine. Ce mai faci?*

— În primul rând — spuse ea — binele *nu* mi-ar muşca nasul. *Răutatea,* poate, dar nu binele. În al doilea rând, eu *recunosc* binele

când îl întâlnesc — *tu* eşti bun, Paul. Ai doar nevoie de un mic ajutor. Şi acum, ia chibriturile!

El îşi clătină anevoios capul într-o parte şi în alta.

— Nu.

— Ba da.

— Nu.

— Da.

— Nu, *fir' ai a dracului!*

— Foloseşte toate blasfemiile pe care vrei. Le-am mai auzit.

— Nu o s-o fac.

Îşi închise ochii.

Când îi deschise ea îi ţinea în faţă un cartonaş pătrat cu cuvântul NOVRIL tipărit cu litere albastre, în partea de sus. MOSTRĂ, spuneau literele de dedesubtul denumirii. SĂ NU FIE DISTRIBUIT FĂRĂ REŢETA MEDICULUI. Sub avertisment erau patru capsule în înveliş de plastic. Încercă să le înşface. Ea trase cartonul din raza lui de acţiune.

— Când o să-l arzi — spuse ea. Atunci am să-ţi dau pilulele — toate patru, cred — şi durerea va dispărea. Vei începe să te simţi iarăşi liniştit, şi când îţi vei reveni complet, voi schimba aşternuturile — văd că le-ai udat şi trebuie să fie foarte neplăcut — şi, de asemenea, te voi schimba şi pe *tine.* Atunci când o să termin, probabil că-ţi va fi foame şi pot să-ţi dau nişte supă. Poate şi nişte pâine prăjită fără unt. Dar, până când îl arzi, Paul, nu pot să fac nimic. Îmi pare rău.

Limba lui vroia să spună: *Da! Da, bine!* şi deci şi-o muşcă. Îi întoarse iarăşi spatele — departe de pătratul de carton ispititor, înnebunitor; de capsulele albe în locaşurile lor romboidale, din plastic transparent.

— Tu eşti diavolul, spuse el.

Se aştepta iarăşi la mânie şi primi un râs îndelungat, cu subtonuri de tristeţe înţelegătoare.

— O, da! *Da!* Asta-i ce gândeşte un copil când mami intră în bucătărie şi-l vede jucându-se cu detergentul de vase de sub chiuvetă. El n-o spune, bineînţeles, în *acest* mod, pentru că el nu are educaţia ta. El spune doar "Mami, eşti rea!"

Mâna ei îndepărta părul de pe fruntea lui înfierbântată. Degeţel ei alunecară lin peste obraji, peste gât şi apoi, înainte de a se îndepărta, îi strânse uşor, cu compasiune, umărul.

— Mama se simte prost atunci când copilul ei îi spune că-i rea sau dacă plânge pentru ce i s-a interzis, aşa cum plângi tu acum. Dar ea ştie că are dreptate şi deci îşi face datoria. Aşa cum eu mi-o fac pe a mea.

Urmară trei bufnituri rapide când Annie lovi manuscrisul cu pumnii — 190 000 de cuvinte şi cinci existenţe la care, un Paul Sheldon sănătos şi lipsit de dureri, ţinuse foarte mult; 190 000 de cuvinte şi cinci existenţe pe care, cu trecerea fiecărui moment, le găsea din ce în ce mai dispensabile.

Pilulele. Pilulele. Trebuia să ia blestematele de pilulele. Existenţele erau umbre, pilulele nu erau. *Ele* erau reale.

— Paul?

— *Nu!* hohoti el.

Zornăitul slab al capsulelor în locaşurile lor de plastic — tăcere — apoi zgomotul înfundat făcut de chibriturile de lemn agitate.

— Paul?

— Nu!

— Aştept, Paul.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, de ce joci acest rol prostesc de Horaţiu-pe-pod şi, pentru numele lui Dumnezeu, pe cine vrei să impresionezi? Crezi oare că e vreun film sau vreun spectacol de televiziune şi curajul tău este cântărit de nişte spectatori? Poţi să faci ce vrea ea sau poţi să te încăpăţânezi. Dacă te încăpăţânezi, o să mori şi ea o să ardă oricum manuscrisul. Deci, ce ai de gând să faci, să zaci aici şi să suferi pentru un roman din care vei vinde un număr de exemplare de două ori mai mic decât cartea din seria MISERY care a avut cel mai mic succes; şi pe care Peter Prescott o să se cace în cea mai elegantă şi dulce manieră când o să-i facă comentariul critic pentru acel mare oracol literar, NEWSWEEK? Haide, haide, fii înţelept! Până şi Galileo s-a dezis când a realizat că ei într-adevăr aveau de gând să-l ardă pe rug!

— Paul? Aştept. Pot să aştept toată ziua. Deşi eu cam bănuiesc că s-ar putea să cazi în curând în comă; cred că, acum eşti într-un stadiu aproape comatos şi am o mulţime de...

Vocea ei se stinse încet.

Da! Dă-mi chibriturile! Dă-mi un aruncător de flăcări! Dă-mi un Baby-Huey şi o încărcătură de napalm! Arunc şi o încărcătură strategică nucleară pe el, dacă asta vrei tu, tu muma-pădurii blestemată!

Aşa vorbea oportunistul, supravieţuitorul. Totuşi, altă porţiune, care acum dădea înapoi, aproape comatoasă ea însăşi, continua să se vaiete în întuneric: *O sută nouăzeci de mii de cuvinte! Cinci existenţe! Doi ani de muncă!* Şi care era adevăratul rezultat: *Adevărul! Ce ştii tu despre BLESTEMATUL ADEVĂR!*

Se auziră arcurile patului trosnind atunci când ea se ridică.

— Bine! *Eşti* un băieţel foarte încăpăţânat, trebuie să spun, şi nu pot să stau toată noaptea lângă patul tău, oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta! La urma urmelor, am condus aproape o oră, grăbindu-mă să ajung aici. Mai vin peste câteva minute să văd dacă ţi-ai schimbat p...

— Arde-le tu, atunci! urlă el la ea.

Ea se întoarse şi-l privi.

— Nu. Nu pot să fac asta, oricât de mult aş dori să te scutesc de agonia pe care o simţi.

— De ce nu?

— Deoarece — spuse ea afectat — trebuie s-o faci tu de bunăvoie.

Atunci el începu să râdă şi faţa ei se întunecă, pentru prima dată de când se întorsese, şi părăsi camera cu manuscrisul sub braţ.

18

Când ea reveni o oră mai târziu, Paul luă chibriturile.

Ea puse pe grătar pagina cu titlul. El încercă să aprindă unul dintre chibrituri dar nu putu, deoarece tot nu reuşea să atingă scăpăriciul roşu sau îi cădea chibritul din mână.

Deci, Annie luă cutia, aprinse chibritul şi îl puse în mâna lui, iar el îl atinse de colţul foii şi apoi lăsă chibritul să cadă în grătar şi privi fascinat cum flăcările gustau hârtia şi apoi o înghiţeau. De data aceasta ea venise cu o furculiţă lungă şi când hârtia începu să se strângă, o împinse în jos.

— O să dureze o veşnicie — spuse el. Nu pot...

— Nu, o s-o rezolvăm repede — zise. Dar tu trebuie să arzi câteva pagini, Paul — ca un simbol al înţelegerii tale.

Puse acum pe grătar prima pagină din *Maşini de Lux,* cuvinte pe care el şi le amintea că le-a scris cam cu douăzeci şi patru de luni în urmă, în casa din New-York: *"Nu am nici un fel de roţi — îi spuse Tony Bonasaro, urcând scările, fetei care le cobora — şi, de felul meu, învăţ foarte greu, dar conduc foarte rapid".*

Oh, îi reaminti acea zi ca şi acele şlagăre celebre de la radio, îşi aminti cum patrulase prin apartament, din cameră în cameră, îmbibat de conţinutul cărţii; mai mult decât umflat, *însărcinat,* şi acelea erau durerile naşterii. Îşi aminti că găsise un sutien al Joanei sub una din pernele de pe canapea şi ea plecase de trei luni încheiate; asta-ţi arăta ce fel de treabă îţi făceau cei pe care îi angajai să-ţi facă curăţenie. Îşi aminti cum auzise traficul New-York-ului şi, slab, bătaia monotonă a clopotelor bisericii, chemându-i pe credincioşi la liturghie.

Îşi aminti că se aşezase.

Ca întotdeauna, uşurarea binecuvântată a startului; un sentiment care era ca o cădere într-un abis plin de lumină strălucitoare.

Ca întotdeauna, certitudinea sumbră că nu va fi în stare să scrie atât de bine pe cât dorea.

Ca întotdeauna, groaza că nu va putea să termine, că accelerează spre un zid părăsit.

Ca întotdeauna, sentimentul minunat, voios, nervos al *începutului unei călătorii.*

Se uită spre Annie Wilkes şi spuse, clar dar nu tare:

— Annie, te rog nu mă obliga să fac asta.

Ea ţinu nemişcate chibriturile în faţa lui şi spuse:

— Poţi să faci ce doreşti.

În concluzie, el îşi arse cartea.

19

Îl obligă să ardă prima pagină, ultima şi nouă perechi de pagini din diverse locuri ale manuscrisului — deoarece nouă, spusese ea, era un număr care exprimă puterea, iar nouă dublat înseamnă noroc. El văzu că folosise o carioca groasă ca să înnegrească blasfemiile, cel puţin până acolo unde ajunsese ea cu cititul.

— Aşa, spuse ea, când a noua pereche fu arsă. Ai fost un băiat foarte bun şi ascultător şi ştiu că asta te doare aproape la fel ca picioarele, aşa că nu o mai lungesc.

Îndepărtă partea de sus a grătarului şi puse restul manuscrisului în cutia pentru cărbuni, sfărâmând rămăşiţele negre ale paginilor pe care le arsese deja. Camera puţea a fosfor şi hârtie arsă. *Miroase ca anticamera iadului,* gândi el delirant, şi dacă ar fi fost ceva în coaja scofâlcită de nucă, care fusese odată stomacul său, presupunea că ar fi vomitat.

Ea aprinse un chibrit şi i-l puse în mână. Într-un fel reuşi să se aplece şi să scape chibritul în cutia de fier. Deja nu mai conta. Nu mai avea importanţă.

Ea îl înghionti.

Obosit, deschise ochii.

— S-a stins.

Scăpără încă un băţ şi i-l puse în mână.

Deci, cum-necum, reuşi iarăşi să se aplece, trezind când s-a mişcat, în picioarele lui ferăstraiele ruginite şi atinse chibritul de colţul manuscrisului. De data aceasta flacăra se răspândi în loc să scadă şi să moară în jurul băţului.

Se lăsă pe spate, cu ochii închişi, ascultând pocnetele flăcărilor, simţind în totalitate căldura dogoritoare.

— Doamne sfinte! strigă ea alarmată.

Deschise ochii şi văzu că bucăţi arzânde de hârtie se înălţau deasupra grătarului, în aerul fierbinte.

Ea se repezi afară din cameră. Se auzi apa de la robinetele căzii lovind în găleată. El privi în dorul lelii o bucată înnegrită din manuscris cum pluteşte deasupra camerei şi aterizează pe una dintre perdelele subţiri ca de voal. Urmă o scânteie scurtă — avu timp să se întrebe dacă nu cumva camera va lua foc — care încercă să se extindă şi apoi se stinse lăsând o gaură mică, ca o arsură de ţigară. Pe pat începuse să cadă scrum. Îi căzu şi pe braţe. Nu prea îi păsa, din partea lui putea să se întâmple orice.

Annie se întoarse; ochii ei căutând să privească peste tot deodată, încercând să urmărească traiectoria fiecărei pagini carbonizate care se

ridica şi se legăna în aer. Flăcările se înălţau şi se întindeau deasupra cutiei de fier.

— Doamne sfinte! spuse iarăşi ea, ţinând găleata cu apă şi privind în jur, încercând să se decidă unde s-o arunce sau daca, la urma urmei, e nevoie s-o deşerte. Buzele ei tremurau şi erau ude de salivă. În timp ce Paul privea, limba îi ieşi afara şi le umezi din nou.

— Doamne sfinte! Doamne sfinte!

Se părea că asta era tot ce putea ea să spună.

Chiar şi prins în menghina durerii chinuitoare, Paul, simţi instantaneu o plăcere imensă — deci aşa arăta Annie Wilkes când era înspăimântată. Era o imagine pe care, cu timpul, o va iubi.

Încă o pagină se ridică în aer, arzând cu mici pâlpâiri albăstrii şi asta o decise. Cu încă un "Doamne sfinte!", turnă cu grijă găleata cu apă în cutia de metal. Urmă un fâsâit monstruos şi un nor de fum. Mirosul era umed şi îngrozitor; de ars şi totuşi cumva fluid.

Când ea plecă, el reuşi să se ridice într-un cot, pentru o ultimă privire. Privi în cutia grătarului şi văzu acolo ceva ce semăna cu o bucată de buştean ars plutind într-o baltă neagră.

După un timp, Annie Wilkes se reîntoarse.

Incredibil, fredona.

Îl ridică în sus şi îi împinse în gură pilulele.

El le înghiţi şi se lasă pe spate gândind: *O s-o ucid.*

20

— Mănâncă, spuse ea de undeva din depărtare şi el simţi o durere înţepătoare. Deschise ochii şi o văzu stând lângă el — pentru prima dată era, de fapt, la acelaşi nivel cu ea, faţă în faţă. Realiză cu surprindere înceţoşată, distantă, că, pentru prima dată după nespus de multe mii de ani, el, de asemenea, şedea... cu adevărat şedea.

Cui îi pasă? gândi el şi îşi lăsă ochii să se închidă iarăşi. Era perioada fluxului. Pilonii erau acoperiţi. În sfârşit, venise fluxul şi data viitoare când se va termina s-ar putea să dispară pentru totdeauna şi, deci, era decis să se lase dus de valuri acolo unde vroiau ele să-l ducă; se putea gândi mai târziu la faptul că şedea...

— *Mănâncă!* repetă ea şi aceasta fu urmată de o revenire a durerii. Bâzâia în stânga capului său, făcându-l să geamă şi să încerce să se îndepărteze.

— Mănâncă, Paul! Trebuie să te trezeşti pe deplin aşa încât să poţi mânca, sau...

Zzzzzing! Lobul urechii. Ea îl ciupea.

— 'Ne! îngăimă el. 'Ne! Nu mi-o smulge, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi forţă ochii să se deschidă. Fiecare pleoapă cădea ca şi cum ar fi

avut atârnată de ea un bloc de ciment. Instantaneu lingura fu în gura lui, aruncând supă fierbinte în jos pe gât. Înghiţi ca să nu se înece.

Brusc, din neant — *cea mai uimitoare revenire pe care acest comentator a văzut-o, doamnelor şi domnilor!* — Mi-e Foame apăru alergând nebuneşte. Era ca şi cum prima lingură de supă îi trezise stomacul dintr-o transă hipnotică. Înghiţi restul atât de repede pe cât putea ea să-i ducă lingura la gură, părând că i se face din ce în ce mai foame în loc ca, încetul cu încetul, să devină sătul în timp ce sorbea şi înghiţea.

Îşi amintea vag cum ea scosese afară acel grătar sinistru, care încă fumega, şi cum împinsese înăuntru în cameră ceva care, în starea în care se afla el — drogat şi aproape adormit — el se gândise că e un cărucior pentru cumpărături. Această idee nu-i produsese nici surpriză, nici uimire; la urma urmei, *se afla* în vizită la Annie Wilkes. Grătare pentru friptură, cărucioare de cumpărături; mâine, probabil un contor de parcare sau un focos nuclear. Când trăieşti într-o casă de distracţii, hohotele de râs nu se opresc niciodată.

Moţăise, dar acum realiză că acel cărucior de cumpărături fusese un scaun pe rotile pliant. Era aşezat în el, cu picioarele rupte întinse ciudat în faţă, iar zona pelvisului şi-o simţea incomod de umflată, aşa că nu era prea bucuros de noua sa poziţie.

M-a pus în scaun în timp ce eu eram inconştient, gândi el. *M-a ridicat. Fără nici un ajutor. Dumnezeule, trebuie să fie foarte puternică!*

— Gata! spuse ea. Sunt mulţumită să văd cât de mult ţi-a plăcut supa, Paul! Cred că o să te faci bine. Nu putem spune "ca şi nou" — vai, nu — dar dacă nu mai avem prea multe dintre aceste... aceste neînţelegeri... eu cred că o să te refaci aproape total. Acum am de gând să-ţi primenesc patul tău vechi şi scârbos, iar când o să termin o să te spăl pe bătrânul şi scârbosul de *tine* şi apoi, dacă n-o să ai dureri prea mari şi o să-ţi mai fie foame, o să-ţi dau nişte pâine prăjită.

— Mulţumesc, Annie, spuse el umil şi gândi: *Gâtul tău. Dacă pot, o să-ţi dau o şansă să-ţi lingi buzele şi să spui "Doamne Sfinte!". Dar numai o singură dată, Annie.*

Numai o dată.

21

Patru ore mai târziu se afla înapoi în pat şi şi-ar fi ars *toate* cărţile pentru un singur Novril. Cât timp stătuse aşezat nu-l deranjase chiar deloc poziţia — avusese destul rahat în sânge încât să adoarmă jumătate din Armata Prusacă — dar acum, părea că un întreg roi de albine îşi făcea de cap în jumătatea sa inferioară.

Ţipă foarte tare — se pâre că hrana realizase *ceva* pentru el,

deoarece nu-şi putea aminti să fi fost vreodată în stare să urle atât de tare, de când ieşise din norul negru.

O simţi stând în spatele uşii dormitorului, pe hol, cu mult timp înainte ca ea să intre înăuntru, imobilă, stinsă, nebăgată în priză, privind în gol spre clanţă sau la păienjenişul de linii din palmele ei.

— Uite.

Îi dădu medicamentele — două capsule de data aceasta.

El le înghiţi, ţinând-o de încheietura mâinii ca să stabilizeze paharul.

— Ţi-am cumpărat din oraş două cadouri, spuse ea ridicându-se.

— Chiar aşa? întrebă el răguşit.

Ea arătă cu degetul spre scaunul pe rotile care stătea sprijinit în colţ — prevestind parcă nenorociri — cu rezemătoarele sale pentru picioare împinse ţeapăn în afară.

— Pe celălalt o să ţi-l arăt mâine. Acum dormi, Paul.

22

Dar, pentru mult timp, somnul refuză să vină. Pluti pe aripile drogurilor şi reflectă la situaţia în care se afla. I se părea acum puţin mai uşor să facă aceasta. Era mai uşor să se gândească la situaţia lui decât la cartea pe care o crease şi apoi o nimicise.

Fapte... fapte izolate ca nişte bucăţi dintr-un material care pot fi ţesute împreună ca să faci o scoarţă.

Erau la câteva mile depărtare de vecinii care, spusese Annie, nu o plăceau deloc. Care era numele? Boynton. Nu, *Roydman.* Asta era! Roydman. Şi cât de departe de oraş? Nu prea departe, cu siguranţă. Se afla într-un cerc al cărui diametru putea fi tot atât de mic cât cincisprezece mile sau tot atât de mare cât patruzeci şi cinci. Casa Anniei Wilkes se afla în acest cerc şi a Roydman-ilor şi oraşul Sildewinder, oricât de mic era acesta...

Şi maşina mea. Camaro-ul meu este tot undeva în interiorul acestui cerc. O găsise, oare, poliţia?

Nu credea. El era o persoană foarte cunoscută; dacă s-ar fi găsit o maşină cu numărul de înmatriculare înregistrat pe numele său, o verificare elementară ar fi arătat că el fusese în Boulder şi apoi dispăruse. Descoperirea automobilului său avariat şi gol ar fi dat naştere imediat la căutări; la comentarii în buletinele de ştiri...

Ea nu se uită niciodată la ştirile de la televizor, nu ascultă niciodată radioul — doar dacă nu îl ascultă cu ajutorul unui microfon sau în căşti.

Totul semăna puţin cu acel câine din povestea cu Sherlock Holmes — acela care nu lătra. Maşina lui nu fusese găsită pentru că poliţiştii nu veniseră. Dacă *ar fi fost* găsită, ei ar fi verificat orice persoană din

acest cerc ipotetic, nu-i aşa? Şi cam cât de mulţi oameni pot să fie într-o astfel de zonă, aici, atât de aproape de Western Slope?

Şi doar pentru că nu fusese încă găsită, asta nu însemna că *nu va fi* găsită.

Imaginaţia sa vie (pe care nu o moştenise de la nimeni din familia *mamei* sale) luă conducerea. Poliţistul era înalt, chipeş dar rece, cu perciunii poate un pic mai, lungi decât era regulamentar. Purta ochelari de soare negri, în care persoana chestionată îşi putea vedea faţa în dublu exemplar. Vocea lui avea un accent sec, de Midwest.

Am găsit o maşină răsturnată, la jumătatea drumului care coboară Munţii Humbuggy, care aparţine unui scriitor faimos, pe nume Paul Sheldon. Pe scaune şi pe bord sunt pete de sânge, dar nici o urmă din el. Poate că s-a târât afară, poate că a rătăcit ameţit prin zonă.

Îl pufni râsul când se gândi la halul în care erau picioarele lui, dar, bineînţeles, ei nu aveau cum să ştie ce vătămări suferise el. Puteau să presupună doar că, din moment ce nu era acolo, avusese destulă putere încât, cel puţin, să se îndepărteze de locul accidentului. Cursul logic al deducţiilor lor nu era apt să-i conducă la o posibilitate atât de neverosimilă ca răpirea, cel puţin nu la început şi, probabil că niciodată.

Vă amintiţi cumva dacă aţi văzut pe cineva pe şosea în ziua când a începui furtuna? Un bărbat înalt, cam. de patruzeci şi doi de ani, păr şaten deschis? Probabil că purta jeanşi albaştri, cămaşă de flanel în carouri şi un hanorac. S-ar putea să fi arătat ameţit, dezorientat. Drace, s-ar putea să nu fi ştiut cine este.

Annie i-ar fi dat poliţistului cafea în bucătărie; Annie ar avea mare grijă ca toate uşile dintre bucătărie şi dormitorul lui să fie închise. În caz că el ar începe să geamă.

Zău că nu, domnule ofiţer — n-am văzut nici un suflet. De fapt, m-am întors din oraş cât de repede am putut, atunci când Tony Roberts mi-a spus că furtuna aceea afurisită, rea, nu va coti, la urma urmei, spre sud.

Poliţistul, aşezând cana de cafea şi ridicându-se în picioare: *Ei bine, dacă o să vedeţi pe cineva care să se potrivească cu descrierea, doamnă, sper că veţi lua legătura cu noi cât de repede o să puteţi. E o persoană foarte cunoscută. A apărut şi în revista PEOPLE! De asemenea, şi în altele.*

Cu siguranţă că aşa o să fac, domnule ofiţer!

Şi cu asta el va pleca.

Poate că ceva de felul ăsta se întâmplase *deja* şi el pur şi simplu nu ştia. Poate copia fidelă sau copiile adevărate ale poliţistului său imaginar o vizitaseră pe Annie cât timp el fusese inconştient din cauza drogurilor. Dumnezeu Ştie, fusese mult timp în această stare. Gândindu-se mai mult, ajunse la concluzia că era improbabil. El *nu era* un soldat din Kokomo, doar un vagabond în trecere. El apăruse în *People* (primul best-seller) şi *Us* (primul divorţ); fusese o întrebare

despre el într-o duminica în programul *Parada Personalităţilor* al lui Walter Scott. Ar fi făcut reverificări, poate prin telefon, poate chiar poliţiştii înşişi. Când o celebritate — chiar şi o cvasi-celebritate cum era un scriitor — dispărea, era mare agitaţie şi se făceau multe presiuni asupra poliţiei.

Omule, astea-s doar supoziţii!

Poate supoziţii, poate deducţii. Oricum era mai bine decât doar să zacă acolo şi să nu facă nimic.

Dar parapetul de protecţie de lângă şosea?

Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi. Ştia doar că se întinsese după ţigări, apoi pământul şi cerul schimbaseră uluitor locurile şi apoi întunericul. Dar iarăşi deducţia (sau supoziţie educată, dacă voiai să fii foarte riguros) îl făcea să creadă că nu fusese aşa ceva. Parapetele sfărâmate sau lanţurile rupte ar fi alertat echipele de reparaţii ale şoselelor.

Deci ce se *întâmplase,* de fapt?

Pierduse controlul într-un loc în care panta nu era prea mare, asta se întâmplase — o înclinaţie suficientă pentru ca maşina să se rostogolească. Dacă panta ar fi fost mai abruptă, ar fi fost foarte dificil pentru Annie Wilkes să ajungă la el, başca să-l târască de una singură până la şosea.

Deci unde era maşina lui? Îngropată în zăpadă, bineînţeles.

Paul îşi puse braţul peste ochi şi văzu un plug pentru deszăpezire urcând drumul spre locul unde făcuse el accidentul cu două ore mai devreme. Plugul este doar o pată palid-portocalie în ninsoarea deasă şi este aproape de sfârşitul programului. Omul care-l conduce este înfofolit până-n ochi; pe cap poartă o căciulă de muncitor feroviar cu benzi albastre şi albe şi foarte groasă. Spre dreapta lui, la capătul unei pante line care, nu departe de acolo, se adânceşte transformându-se într-un defileu mult mai tipic pentru o zonă de munte, zace Camaro-ul lui Paul Sheldon, cu sloganul HART PREŞEDINTE scris cu litere bleu pe capota din spate şi care trebuia să fie cea mai vie culoare din zonă. Individul care conduce plugul nu vede maşina; abţibildul de pe capotă e prea estompat ca să-i atragă atenţia. Lamele laterale ale plugului îi blochează aproape de tot câmpul vizual lateral şi, de altfel, este aproape întuneric şi el e sleit de oboseală. Dar vrea să-şi termine această ultimă cursă, astfel încât să poată să ducă plugul la garaj şi să bea o cană de rom cald.

Trece pe lângă locul accidentului, plugul aruncând în viroagă nori spumoşi de zăpadă. Camaro-ul, deja acoperit până la geamuri, este acum îngropat până la capota de sus. Mai târziu, în lumina sfârşitului de asfinţit furtunos, atunci când chiar şi lucrurile pe care le vezi în faţa ta par ireale, omul din schimbul doi trece pe acolo, din direcţie opusă, şi-l îngroapă de tot.

Paul deschise ochii şi privi tencuiala tavanului. Acolo sus era o reţea de crăpături foarte fine, care păreau să alcătuiască un trio de C-

uri înseriate. În timpul nesfârşitei scurgeri a zilelor în care zăcuse acolo după ce ieşise din nor, se obişnuise cu ele, iar acum le privi iarăşi, gândindu-se leneş la cuvinte începând cu litera c, cum ar fi *crudă, chinuit, cotoroanţă* şi *contorsiune.*

Da.

S-ar putea să se fi întâmplat aşa. S-ar putea.

S-a gândit ea oare la ce s-ar putea întâmpla când maşina sa va fi găsită?

Nu era *exclus.* Era nebună, dar fiind nebună nu însemna că-i proastă.

Şi totuşi, nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar putea avea o copie la *Maşini de Lux.*

Mda. Şi avea dreptate. Căţeaua avea dreptate. Nu aveam.

Imagini ale paginilor înnegrite ridicându-se, flăcările, sunetele, mirosul nimicirii — îşi încleştă dinţii împotriva imaginilor şi încercă să-şi blocheze mintea, să nu se mai gândească la ele; imaginaţia intensă nu era întotdeauna un *lucru bun.*

Nu, nu aveai, dar nouă din zece scriitori au — cel puţin ar avea dacă ar fi plătiţi tot atât de bine pe cât erai tu plătit chiar şi pentru romanele ne-MISERY. Ea nu s-a gândit nici măcar o dată la acest lucru.

Ea nu e scriitoare.

Şi nu e nici idioată, aşa cum cred că am căzut amândoi de acord. Cred că este plină de sine — nu are numai un ego foarte mare, ci unul care este indiscutabil grandios. Arderea i s-a părut cel mai adecvat lucru care trebuia făcut şi ideea că noţiunea ei despre lucrul adecvat poate fi scurtcircuitată de ceva atât de neînsemnat cum ar fi un Xerox şi câteva fişicuri de monede... acel impuls scurt nu a apărut niciodată pe ecranul ei, prietene.

Celelalte deducţii ale sale puteau fi ca nişte case construite pe nisip mişcător, dar imaginea lui despre Annie Wilkes i se părea la fel de solidă ca Stânca Gibraltarului. Datorită cercetărilor pe care le făcuse pentru *Misery,* înţelegea nevrozele şi psihozele mult mai bine decât un profan şi ştia că, deşi o persoană care suferă de psihoză dar nu are un caz grav — la limita între sănătos şi bolnav — poate avea perioade alternative de stări depresive acute şi stări aproape agresive de voioşie şi ilaritate, egoul umflat şi infectat le surclasează pe toate, este sigur că toţi ochii sunt îndreptaţi spre el sau spre ea, convins că el ori ea participă la o mare dramă, iar deznodământul dramei era un lucru aşteptat cu sufletul la gură de milioane de oameni.

Un asemenea ego pur şi simplu nu permite anumite direcţii de gândire. Aceste direcţii erau previzibile deoarece toate duceau spre acelaşi punct; de la persoana instabilă la obiecte, situaţii sau alte persoane din afara câmpului controlabil de către subiect (sau iluzie: pentru neurotic s-ar putea să existe o anumită distincţie, dar pentru psihotic erau una şi aceeaşi).

Annie Wilkes dorise ca *Maşini de Lux* să fie distrus şi deci, pentru ea, existase doar un unic exemplar; acela.

Poate că aş fi putut salva manuscrisul nenorocit spunându-i că mai am copii după el. Ar fi văzut atunci că era inutil să distrugă originalul. Ea...

Respiraţia lui, care devenise din ce în ce mai lentă, apropiindu-se de adormire, îl înecă brusc şi ochii i se holbară.

Da, ar fi văzut că acel lucru era fără sens. Ar fi fost forţată să recunoască una dintre acele direcţii care duc într-un loc în afara controlului ei. Egoul ar fi fost rănit, ar fi guiţat.

Am un asemenea temperament!

Dacă ar fi fost atât de clar pusă faţă în faţă cu faptul că ea *nu poate* distruge "cartea lui obscenă", oare nu s-ar fi putut ea decide să-l distrugă, în comparaţie, pe *creatorul* cărţii obscene? La urma urmei, nu exista nici o copie a lui Paul Sheldon.

Inima îi bătea repede. În cealaltă cameră auzi pendula începând să bată şi deasupra corpului auzi bocănitul paşilor ei de-a lungul tavanului. Sunetul slab făcut de ea urinând. Apa la toaletă trasă. Mersul ei greu în timp ce se reîntorcea în pat. Scârţâitul arcurilor.

Nu o să mă mai faci să mă înfurii, nu-i aşa?

Brusc, mintea lui dori să înceapă să alerge în galop, un trăpaş nărăvaş încercând să rupă ritmul. Ce oare, înainte de toate, însemna pentru maşina lui, această psihanaliză de doi bani? Cam când va fi găsită? Ce însenina asta pentru el?

— Aşteaptă un minut, şopti el în întuneric. Aşteaptă un minut, aşteaptă un minut, rămâi pe recepţie. Încetineşte pasul.

Îşi puse iarăşi braţul peste ochi şi şi-l închipui din nou pe poliţistul cu ochelari negri de soare şi favoriţi. *Am găsit o maşină răsturnată la jumătatea drumului care coboară Munţii Humbuggy,* spunea poliţistul şi bla-bla-bla-bla.

Doar că, de *această* dată, Annie nu-l invită să stea la o cafea. De această dată ea nu se va simţi în siguranţă până când omul nu va ieşi din casa ei şi va fi departe pe şosea. Chiar şi în bucătărie, chiar şi cu două uşi închise între ei şi camera de oaspeţi, chiar şi cu oaspetele drogat până peste cap, poliţistul s-ar putea să audă un geamăt.

Dacă maşina sa va fi găsită, Annie Wilkes va şti că ea e în încurcătură, nu-i aşa?

— Da, şopti Paul. Picioarele începeau iar să-l doară, dar în groaza din ce în ce mai mare a acestei certitudini, aproape că nu observă.

Ea nu se va afla în încurcătură pentru că l-a adus pe el acasă la ea, în special dacă era mai aproape decât acel Sidewinder (şi aşa credea Paul Sheldon că era); pentru asta probabil că i s-ar fi dat o medalie şi legitimaţie de membră pe viaţă a Fan-Clubului Misery Chastain (spre imensa mâhnire a lui Paul, acest lucru chiar exista). Problema *era* că îl adusese la ea acasă, îl instalase în camera de oaspeţi şi nu spusese nimănui. Nici un telefon la serviciul de Salvare local: "Aici e Annie care

stă sus pe Şoseaua Muntele Humbuggy şi am un tip aici, care arată ca şi cum l-ar fi folosit King-Kong drept trambulină". Problema *era* că-l saturase cu droguri la care, cu siguranţă, ea nu ar fi trebuit să aibă acces — în nici un caz dacă el era doar pe jumătate atât de dependent de ele pe cât credea că ar fi. Problema *era* că ea, în plus, îi aplicase un fel de tratament aberant, băgându-i ace de perfuzie în braţe, punându-i picioarele în atele făcute din cârje de aluminiu, tăiate cu bomfaierul. Problema *era* că Annie Wilkes fusese în boxa martorilor acolo sus, în Denver... şi *nu ca martor al apărării,* gândi Paul. *Pot să pun pariu pe tot ce am!*

Deci îl priveşte pe sticlete îndepărtându-se pe şosea în automobilul de patrulare strălucitor de curat (strălucitor de curat, cu excepţia bucăţilor de zăpadă întărită şi sare care se adunaseră sub aripile roţilor şi sub barele de protecţie; asta e!) şi se simte iarăşi în siguranţă... dar *nu prea* în siguranţă, deoarece ea este acum ca un animal care a simţit vânătorul şi este speriat. Foarte, *foarte* speriat.

Sticleţii vor căuta şi vor căuta deoarece el nu este doar bunul şi bătrânul soldat din Kokomo; el este Paul Sheldon, Zeusul literar din pana căruia s-a născut Misery Chastain, drăguţa lăzilor de gunoi şi iubita supermagazinelor. Poate că atunci când nu or să-l găsească, se vor opri din căutări sau, cel puţin, vor căuta în altă parte; dar poate că unul dintre Roydman-i a văzut-o pe ea trecând în acea noapte şi a observat ceva ciudat în spatele Bătrânei Bessie, ceva învelit într-o cuvertură. Chiar dacă ei n-au văzut nimic, ei nu i s-ar părea nimic deosebit din partea. Roydman-ilor să inventeze ceva ca s-o bage pe ea în bucluc; ei nu o plăceau.

Sticleţii s-ar putea întoarce şi data următoare, oaspetele ei s-ar putea să nu mai fie atât de liniştit.

Îsi aminti cum ochii ei priviseră descumpăniţi în jur când focul din cutia grătarului era pe punctul de a scăpa de sub control. Îi vedea limba umezindu-i buzele. O vedea umblând încoace şi încolo, cu palmele încleştându-se şi descleştându-se, aruncând din când în când câte o privire spre camera de oaspeţi unde el zăcea pierdut în norul lui. Din când în când ea va rosti "Doamne Sfinte!" spre camerele goale.

Ea capturase o pasăre rară cu penaj superb — o pasăre rară, originară din Africa.

Şi ce vor face ei dacă o vor descoperi?

Ce altceva, or s-o pună iarăşi în boxa martorilor, bineînţeles. Or s-o pună iarăşi în boxa martorilor acolo sus, în Denver. Şi de data aceasta s-ar putea să nu mai iasă liberă de acolo.

Îşi luă braţul de pe ochi. Se uită la succesiunea de C-un care dansau ameţitor pe tavan. Nu avea nevoie de încheietura cotului peste ochi ca să-şi poată imagina restul. S-ar putea să-l mai ţină o zi sau două. S-ar putea să fie nevoie de un telefon sau de încă o vizită ca s-o facă să se decidă să se descotorosească de *rara avis* a ei. Dar până la sfârşit o va face, tot aşa cum câinii sălbatici încep să-şi îngroape

prăzile ilicite după ce au fost vânaţi o vreme.

O să-i dea cinci pilule în loc de două sau, poate, o să-l sufoce cu o pernă; probabil, pur şi simplu, o să-l împuşte. Cu siguranţă că avea o puşcă pe undeva — aproape oricine trăia în ţinuturile muntoase avea una — şi asta va rezolva problema.

Nu — nu puşca.

Prea multă mizerie.

S-ar putea să lase urme.

Nici unul dintre aceste lucruri nu se întâmplase încă deoarece nimeni nu găsise maşina. Probabil că-l căutau în New York sau în L.A., dar nimeni nu se gândea că el ar putea fi în Sidewinder, Colorado.

Dar în primăvară...

C-urile jucau pe tavan. *Curăţat. Curăţare. Ciungit.*

Pulsaţia din picioare era mai insistentă; data viitoare când o să bată pendula, ea va veni, dar el era aproape înfricoşat că ea îi va citi gândurile pe faţă, precum ideea unei povestiri mult prea înspăimântătoare ca s-o scrii. Ochii îi alunecaseră spre stânga. Acolo, pe perete, era un calendar. Poza înfăţişa un băiat coborând pârtia cu sania. Conform cu calendarul era februarie, dar dacă estimarea sa era corectă, era deja începutul lui martie. Pur şi simplu Annie Wilkes uitase să întoarcă pagina.

Cât de mult va trece până când topirea zăpezilor va scoate la iveală Camaro-ul său cu plăcile de înmatriculare de New York şi cu eticheta de pe bord care-l proclama drept proprietar pe Paul Sheldon? Cât de mult până când poliţistul îi va face ei o vizită sau până când va citi despre descoperire în ziar? Cât de mult până la dezgheţ?

Şase săptămâni? Cinci?

Aceasta ar putea fi durata vieţii mele, gândi Paul şi începu să tremure. Deja picioarele i se treziseră de tot şi, până ce ea nu veni ca să-i dea o doză de medicamente, nu reuşi să adoarmă.

23

Seara următoare îi aduse Royal-ul. Era un model de birou, dintr-o eră când asemenea obiecte ca maşinile de scris electrice, televizoarele color şi telefoanele cu microprocesoare erau numai science-fiction. Era tot atât de neagră şi de caracteristică epocii ca şi cizmele închise cu nasturi. Pe margini, carcasa era de plastic, lăsând să se vadă pârghiile, arcurile, rotile cu clichet şi tijele mecanismului. O manetă din oţel, mată de uzură, folosită pentru a relua rândul de la capăt, ieşea proeminent într-una din părţi ca degetul unui autostopist. Ruloul era prăfuit, cauciucul lui tare fiind zgâriat şi ciupit. Literele ROYAL se întindeau de-a lungul feţei maşinii, în semicerc. Mormăind, ea o aşează pe pat între picioarele lui, după ce o ţinuse în sus un moment, pentru

inspecţie.

El privi fix maşina de scris.

Rânjea oare?

Dumnezeu-le, aşa *arăta!*

Oricum, deja arăta ca o aducătoare de necazuri. Panglica decolorată era în două nuanţe, roşu şi negru. Uitase că *existau* asemenea panglici. Felul cum aceasta arăta nu-i aducea aminte de nimic plăcut.

— Ei bine? — Zâmbea nerăbdătoare. — Cum ţi se pare?

— E drăguţă, spuse el repede. Un adevărat obiect de altădată.

Zâmbetul ei se înnoră.

— N-am luat-o ca pe o vechitură. Am luat-o la mâna-a-doua. Un lucru de mâna-a-doua *de calitate.*

El răspunse cu mare rapiditate:

— Hei! Nu există un asemenea *lucru,* o maşină de scris învechită — nu, când te gândeşti mai bine. O maşină de scris bună durează, ce dracu', aproape o eternitate. Aceste doamne bătrâne de birou sunt *tancuri!*

Dacă ar fi putut ajunge până la ea ar fi mângâiat-o. Dacă ar fi putut ajunge până la ea ar *fi sărutat-o.*

Zâmbetul ei se reîntoarse. Bătăile inimii lui se mai domoliră puţin.

— Am luat-o de la Noutăţi Folosite. Nu-i aşa că-i un nume prostesc pentru un magazin? Dar Nancy Dartmonger, patroana, e o femeie prostuţă. Annie se întunecă puţin, dar el observă imediat că nu s-a întunecat din cauza *lui* — instinctul de supravieţuire, descoperea, s-ar putea *să fie* numai instinct, dar crea scurtături uimitoare spre cunoaştere. Descoperea că este din ce în ce mai acordat cu stările ei sufleteşti; ciclurile ei; îi asculta ticăitul ca şi cum ea era un ceas stricat.

— Şi parcă nu-i de-ajuns că-i proastă, este, de asemenea, *rea.* Dartmonger! Numele ei ar trebui să fie *Whoremonger* . Divorţată de două ori şi acum trăieşte cu un *barman.* De asta când ai spus că e o vechitură...

— Arată bine, spuse el.

Ea făcu o pauză lungă şi apoi spuse ca şi când s-ar fi mărturisit:

— Îi lipseşte un "n".

— Chiar aşa?

— Da — vezi?

Înclină maşina de scris astfel încât el să poată observa semicercul clapelor şi să vadă litera lipsă, ca un molar care lipseşte dintr-o gură cu dantură uzată, dar altminteri, completă.

— Văd.

Aşeză maşina de scris la loc. Patul se clătină puţin. Paul presupuse că trebuie să cântărească cam douăzeci şi cinci de kilograme. Fusese făcută într-o epocă când nu existau aliaje şi nici materiale plastice... de asemenea, nici avansuri de şase cifre pentru o carte, nici ediţii deja contractate pentru un film, nici *U.S. Azi,* nici programul *Seara*

Varietăţilor, nici celebrităţi făcând reclamă la cărţile de credit sau la vodcă.

Royal-ul îi rânjea, promiţând necazuri.

— A vrut patruzeci şi cinci de dolari, dar mi-a redus cinci la preţ. Din cauza "n"-ului care lipseşte.

Îi aruncă un zâmbet viclean. Spunea: nu sunt proastă.

El îi zâmbi. Fluxul venise. Asta făcea zâmbetul şi minciuna mult mai uşoare.

— Ţi l-a *dat* ţie? Vrei să spui că nu te-ai târguit?

Annie se umflă puţin în pene:

— I-am spus că "n" este o literă importantă, admise ea.

— Bine ai făcut! *Ei drăcia dracului!*

Aici era o nouă descoperire. Linguşeala devenea uşoară, o dată ce te obişnuiai cu ea.

Zâmbetul ei deveni pişicher, invitându-l să împărtăşească cu ea un delicios secret.

— I-am spus că "n" este una dintre literele care alcătuiesc numele scriitorului meu preferat.

— Sunt *două* dintre literele din numele *asistentei mele medicale* favorite.

Zâmbetul ei deveni radios. Incredibil, obrajii ei solizi se îmbujorară. *Aşa ar arăta* — gândi el — *dacă ai construi un cuptor în gura unuia dintre acei idoli din nuvelele lui H. Rider Haggard. Aşa ar arăta în timpul nopţii.*

— Faci pe *nebunul!* surâse ea afectat.

— Nu! spuse el. Chiar deloc!

— Bine!

Pentru un moment păru dezorientată, nu în transă, ci doar mulţumită, puţin îmbujorată, încercând să-şi adune gândurile. Paul ar fi trebuit să se bucure întrucâtva de întorsătura lucrurilor, dacă n-ar fi fost maşina de scris, la fel de solidă ca şi femeia de asemenea, stricată; stătea acolo rânjind cu dintele ei lipsă, promiţând necazuri.

— Scaunul pe rotile a fost mult mai scump, spuse ea. Produsele ortopedice parcă s-au *volatilizat* faţă de vremea când eu... Se întrerupse, se încruntă, îşi drese vocea. Apoi se uită înapoi spre el, zâmbind. — Dar e timpul ca tu să începi să şezi, şi nu-mi pasă câtuşi de puţin cât a costat. Şi, bineînţeles, nu poţi să baţi la maşină stând culcat, nu-i aşa?

— Nu...

— Am o placă... am tăiat-o la dimensiuni... şi hârtie... aşteaptă!

Se repezi afară din cameră ca o fetiţă, lăsându-l pe Paul cu maşina de scris, să se privească unul pe altul. Zâmbetul lui dispăru în momentul în care ea îi întoarse spatele. Cel al Royalului nu se schimbă. Mai târziu, el presupuse că îşi dăduse seama foarte bine despre ce era vorba, după cum presupunea că ştiuse de atunci cum va suna maşina de scris, la fel ca Ducky Daddles, comicul acela bătrân şi deşucheat.

Ea se întoarse cu un top de hârtie marca Corrasable Bond şi o placă de lemn, cam de patru picioare lungime şi trei lăţime.

— Priveşte!

Puse placa pe braţele scaunului cu rotile care stătea lângă patul lui, ca un fel de vizitator scheletic solemn. Deja el putea să-şi vadă fantoma în spatele plăcii, închisă acolo ca un prizonier.

Ea aşează maşina de scris pe placă, cu faţa la fantomă şi puse lângă ea pachetul de Corrasable Bond — hârtia pe care Paul Sheldon o detesta cel mai mult pe lumea asta, datorită felului în care literele dactilografiate se ştergeau atunci când paginile se frecau una de alta. Ea crease acum un fel de birou pentru un olog.

— Ei, ce crezi?

— Arată bine, spuse el, fabricând cu mare uşurinţă cea mai mare minciună a vieţii lui, apoi puse întrebarea căreia îi ştia deja răspunsul:

— Ce crezi, ce o să scriu acolo?

— O, dar Paul! spuse ea întorcându-se spre el cu ochii plini de viaţă, cu faţa îmbujorată. Nu *cred,* eu *ştiu!* O să foloseşti această maşină de scris ca să creezi un nou roman! Cel mai bun roman al tău! *Întoarcerea lui Misery!*

24

Întoarcerea lui Misery. Nu simţea *nimic.* Presupunea că un om care de abia şi-a tăiat mâna cu un ferăstrău mecanic ar putea simţi acelaşi fel de *nimic* în timp ce-şi priveşte, cu mirare tâmpă, încheietura însângerată a mâinii.

— Da! — Faţa îi strălucea ca un reflector. Mâinile ei puternice erau încrucişate pe piept. — Paul, va fi o carte doar pentru mine! Onorariul meu pentru că te-am îngrijit şi pentru că te-am adus înapoi la viaţă! Singura şi unica copie a celei mai noi cărţi din seria *Misery!* O să am ceva ce nimeni din lume nu are, oricât de mult şi-ar dori-o! *Gândeşte-te* la asta!

— Annie, Misery e moartă.

Dar, incredibil, el deja se gândea: *Aş putea s-o aduc înapoi.* Gândul îl umplu de repulsie, dar nu îl uimi. La urma urmei, un om care a putut să bea dintr-o găleată folosită la spălatul pe jos ar trebui să fie capabil de a scrie puţin dirijat.

— Nu, nu este, replică Annie visătoare. Chiar şi când am fost... când am fost atât de supărată pe tine, ştiam ca ea nu e cu adevărat moartă. Ştiam că tu nu puteai s-o ucizi. Pentru că eşti *bun.*

— Oare? spuse el şi privi spre Royal. Maşina de scris rânjea spre el. *O să afli tu exact cât de bun eşti, amice,* şoptea ea.

— Da!

— Annie, nu ştiu dacă o să pot să stau în scaunul acela rulant.

Ultima dată...

— Ultima dată te-a durut, te cred şi eu. Şi o să te doară şi data viitoare. Poate chiar puţin mai mult Dar o să vină o zi — şi, de altfel, nu va dura mult, deşi s-ar putea ca ţie să ţi se pară mai mult decât în realitate — când te va durea mai puţin. Apoi şi mai puţin. Şi tot aşa.

— Annie, îmi spui un lucru?

— Bineînţeles, dragul meu!

— Dacă o să scriu povestirea asta pentru tine...

— *Romanul!* Unul mare şi frumos ca toate celelalte — poate chiar mai mare!

El închise pentru un moment ochii, apoi îi redeschise.

— Bine — dacă o să scriu acest *roman* pentru tine, o să mă laşi să plec când va fi gata?

Pentru o clipă tulburarea trecu ca un nor peste faţa ei şi apoi îl privi cu grijă, studiindu-l.

— Vorbeşti de parcă eu te ţin prizonier aici, Paul.

El nu răspunse nimic, doar o privi.

— Cred că pe când o să termini vei fi în stare să suporţi... să suporţi oboseala provocată de reîntâlnirea cu alte persoane, spuse ea. Asta voiai să auzi?

— Da, asta doream să aud.

— Nemaipomenit! Ştiam ce se spune despre scriitori, că sunt prea plini de ei, dar mi se pare că nu am înţeles că asta înseamnă totodată, şi ingratitudine!

El continua s-o privească, şi, după un moment, ea se uită în altă parte, iritată şi îmbujorată.

Până la urmă, el continuă:

— Am nevoie de toate romanele *Misery,* dacă le ai, deoarece nu am la mine agenda cu concordanţa.

— Bineînţeles că le am! spuse ea. Apoi:

— Ce este o concordanţă?

— Este o agendă în care am tot materialul pentru Misery, spuse el. Personaje şi locuri, în principal, dar indexate şi reindexate în trei sau patru moduri. Datele calendaristice. Material istoric...

Observă că ea aproape nu-l asculta. Era o doua oară când nu arăta nici cel mai mic interes pentru trucurile meseriei, care ar fi ţinut o clasă de viitori scriitori ca vrăjită. Motivul, gândi el, era naivitatea însăşi. Annie Wilkes constituia auditoriul perfect, o femeie care iubea povestirile fără să aibă nici cel mai mic interes să afle modul în care se creau. Ea era întruchiparea acelui arhetip Victorian. Cititorul Fidel. Nu voia să audă despre concordanţă şi indici deoarece, pentru ea, Misery şi persoanele care o înconjurau erau perfect reale. Indicii nu însemnau nimic pentru ea. Dacă i-ar fi vorbit despre recensământul din satul Little Dunthorpe, probabil că ar fi arătat ceva interes.

— O să mă asigur să ai cărţile. Sunt puţin jerpelite, dar ăsta e un semn că o carte a fost citită mult şi foarte iubită, nu-i aşa?

— Da, spuse el. De această dată nu trebuia să mintă. Da, aşa este.

— Am de gând să învăţ cum se leagă cărţile, spuse ea visătoare. Am de gând să copertez singură *Întoarcerea lui Misery.* Cu excepţia Bibliei mamei mele, va fi singura carte *adevărată* pe care o s-o deţin.

— Asta-i bine, zise el doar ca să spună ceva. I se făcuse puţin rău la stomac.

— Acum o să plec, ca tu să poţi să începi să te gândeşti, spuse ea. Ce pasionant! Nu crezi?

— Da, Annie. Bineînţeles că da.

— Peste o jumătate de oră o să-ţi aduc nişte piept de pui cu piure de cartofi şi mazăre. Chiar şi nişte jeleu pentru că ai fost băiat aşa de cuminte. Şi o să mă asigur să-ţi dau medicamentele la timp. Dacă ai nevoie, o să-ţi dau chiar şi o pilulă în plus la noapte. Vreau să fiu sigură că o să dormi bine, deoarece de mâine trebuie să începi să lucrezi. Când o să munceşti, o să te refaci mai repede, pun pariu!

Se îndreptă spre uşă, se opri acolo un moment, şi apoi, grotesc, îi trimise un sărut.

Uşa se închise în urma ei. Nu voia să privească maşina de scris şi pentru un timp se stăpâni, dar până la urmă ochii i se rotiră neajutoraţi spre ea. Stătea pe birou rânjind. Să te uiţi la ea era ca şi cum ai privi un instrument de tortură — cizmă, roată, chingi — inactiv, dar numai pentru moment.

Cred că pe când o să termini vei fi... în stare să suporţi oboseala provocată de reîntâlnirea cu alte persoane.

Ah, Annie, ne minţi pe amândoi. O ştiu, şi tu, de asemenea. Am văzut asta în ochii tăi.

Viza pe termen limitat care se deschidea acum în faţa lui era extrem de neplăcută: şase săptămâni de viaţă pe care şi le va petrece suferind din cauza picioarelor rupte şi a reînnoirii cunoştinţei cu Misery Chastain, născută Carmichael, urmată de o înmormântare grăbită în curtea din spate. Sau probabil ea o va hrăni pe Misery, scroafa, cu rămăşiţele lui — ceea ce ar însemna că pe lume există o anumită dreptate, chiar dacă este neagră şi îngrozitoare.

Atunci nu scrie cartea. Înfuri-o. Chiar şi aşa, e ca o sticlă cu nitroglicerină ambalată. Împunge-o puţin. Fă-o să explodeze. Mai bine decât să zaci aici şi să suferi.

Încercă să privească în sus la succesiunea de C-uri, dar foarte curând îşi mută iarăşi privirea la maşina de scris. Stătea pe birou, mută, umflată, plină de cuvinte pe care el nu voia să le scrie, rânjind cu dintele ei lipsă.

Nu cred că asta intenţionezi, amice. Cred că tu vrei să trăieşti chiar dacă, ÎNTR-ADEVĂR, te doare. Dacă asta înseamnă s-o aduci pe Misery înapoi pentru un bis, o s-o faci. Oricum, o să ÎNCERCI — dar înainte, o să trebuiască să ai de a face cu mine... şi nu cred că-mi place mutra ta.

— Cu asta suntem chit, spuse Paul răguşit.

De această dată încercă să se uite pe fereastră; afară începuse să ningă. Destul de repede, totuşi, privea maşina de scris cu fascinaţie avidă şi repulsie, nefiind măcar conştient când îşi schimbase direcţia privirii.

25

Aşezarea în scaun nu l-a durut atât de mult pe cât se temuse şi asta era bine, deoarece experienţa anterioară i-a arătat că după aceea o să-l doară *cu vârf şi îndesat.*

Ea lăsase tava cu mâncare *pe* birou şi apoi împinsese scaunul cu rotile până lângă pat. Îl ajutase să se ridice — a fost o durere surdă, pulsatorie în zona. pelvisului, care apoi s-a stins — apoi ea s-a aplecat, gâtul ei apăsând pe umărul lui ca grumazul unui cal. Pentru o secundă Paul îi simţise bătaia pulsului, şi faţa lui se schimonosi de scârbă. Apoi braţul ei drept îi cuprinsese ferm spatele sau, iar cel stâng fesele.

— Încearcă să nu te mişti de la genunchi în jos, în timp ce fac asta, spusese ea şi apoi îl pusese pur şi simplu, în scaun. Făcuse asta cu uşurinţa cu care o femeie introduce o carte într-un spaţiu liber din bibliotecă. Da, era puternică şi chiar dacă el ar fi fost în deplinătatea forţelor, deznodământul unei lupte între el şi Annie nu ar fi putut fi previzibil. Iar în starea lui de acum era ca şi cum Wally Cox s-ar fi bătut cu Boom Boom Mancini.

Ea puse placa în faţa lui.

— Vezi cât de bine se potriveşte? spuse ea şi apoi merse la birou ca să ia mâncarea.

— Annie?

— Da.

— Mă întreb dacă poţi să întorci maşina de scris. Aşa încât să fie cu faţa la perete.

Ea se încruntă.

— De ce Dumnezeu vrei să fac asta?

Pentru că nu vreau să-mi rânjească toată noaptea.

— O veche superstiţie de-a mea — spuse el. Întotdeauna înainte de a începe să scriu, întorc maşina de scris cu faţa la perete. — Făcu o pauză şi adăugă. — De fapt, fac asta în fiecare noapte în perioada în care *scriu.*

— Asta sună cam aşa: Dacă păşeşti pe o cracă, rupi spinarea mamei tale, spuse ea. Niciodată nu calc pe o cracă dacă pot s-o evit.

O întoarse cu spatele aşa încât să rânjească la nimic altceva decât la peretele alb.

— Mai bine?

— Mult mai bine.

— Eşti un *prostuţ!* spuse ea, apoi veni lângă el şi începu să-l

hrănească.

26

O visă pe Annie Wilkes la curtea unui calif arab fabulos, strigând blesteme şi invocând vârcolaci din sticle şi apoi zburând în jurul palatului pe un covor magic. Când covorul trecu pe lângă el (părul ei fâlfâia pe spate; ochii ei erau aprinşi şi duri, ca ar unui căpitan navigând printre aisberguri) văzu că era vrâstat în verde şi alb; alcătuia un număr de înmatriculare de Colorado.

A fost odată — ca niciodată — striga Annie. *A fost odată ca niciodată, demult, când s-a sfârşit. Aceasta s-a întâmplat pe vremea când bunicul bunicului meu era băiat. Asta este povestea despre cum un băieţel sărac. Am auzit-o de la un om care. A fost odată ca niciodată. A fost odată ca niciodată.*

27

Când se trezi, Annie îl zgâlţâia, iar soarele voios al dimineţii se reflecta pe fereastră — ninsoarea încetase.

— Trezeşte-te, cap somnoros! — Annie aproape graseia. — Am adus iaurt şi un ou fiert pentru tine şi după aceea o să fie timpul ca tu să începi.

Îi privi faţa ei nerăbdătoare şi simţi o emoţie ciudată, nouă — speranţă. Visase că Annie Wilkes era Şeherezada — corpul ei mătăhălos îmbrăcat în rochii diafane, picioarele ei butucănoase încălţate cu papuci arbuşti roz, cu paiete — în timp ce zbura pe covorul ei magic şi cânta vrăjile care deschideau uşile spre cele mai frumoase poveşti. Dar, bineînţeles, nu *Annie* era Şeherezada. *El* era. Şi dacă ceea ce va scrie va fi îndeajuns de bun, iar dacă ea nu se va îndura să-l ucidă până când va descoperi cum se sfârşeşte povestea, oricât de tare ar urla instinctele sale animalice s-o facă, că *trebuie* s-o facă...

Nu s-ar putea atunci să aibă el o şansă?

Privi pe lângă ea şi văzu că întorsese cu faţa maşina de scris înainte de a-l trezi; rânjea strălucitoare spre el cu dintele ei lipsă, spunându-i că era foarte bine că speră şi nobil că se străduie dar, la sfârşit, numai pieirea va conta.

28

Îl împinse până lângă fereastră, astfel încât, pentru prima dată după câteva săptămâni, soarele îl încălzi şi i se păru că pielea lui albă ca faina, presărată din loc în loc cu răni mici provocate de zăcerea la pat, îşi murmură plăcerea şi mulţumirile. Rama geamului avea de jur-împrejur o margine de gheaţă şi când întinse mâna simţi o bulă de aer rece care înconjura ca o cupolă fereastra. Sentimentul care i-l provoca era în acelaşi timp şi reconfortant şi nostalgic, ca şi o scrisoare de la un prieten vechi.

Pentru prima dată de câteva săptămâni — i se părea că trecuseră ani — putea să privească un peisaj diferit de cel al camerei sale cu varietatea lui constantă — tapet albastru, poza Arcului de Triumf, lunga, lunga lună februarie ilustrată de imaginea băiatului lui care cobora cu sania o pârtie (se gândi că mintea lui va asocia venirea lui februarie cu faţa acelui băiat şi cu scufia lui, chiar dacă va mai trăi să vadă această schimbare a lunilor, de încă cincizeci de ori). Privi această lume nouă cu aceeaşi poftă nerăbdătoare cu care se uitase la primul său film -*Bambi* — în copilărie.

Orizontul era aproape; totdeauna a fost aşa în Munţii Rockies, unde spaţiile largi erau inevitabil întrerupte de platouri înalte de stânci. Cerul era de un azuriu superb, lipsit de nori. Un covor de pădure verde acoperea versantul celui, mai apropiat munte. Erau probabil şaptezeci de acri de teren viran între casă şi liziera pădurii — covorul de zăpadă care-l acoperea era perfect şi de un alb scânteietor. Era imposibil să-ţi dai seama dacă dedesubt pământul era arat sau era doar pajişte. Priveliştea acestei zone era întreruptă de o singură clădire: un grajd roşu. Când ea vorbea despre animalele ei sau când el o vedea târşâindu-şi înverşunată picioarele pe lângă fereastra lui, spărgând aburii respiraţiei cu faţa ei impenetrabilă, îşi imaginase o clădire dărăpănată, ca o ilustrată dintr-o carte cu poveşti cu stafii — acoperişul înclinat şi încovoiat de greutatea zăpezilor din mulţi ani, geamurile pustii şi prăfuite, unele sparte şi acoperite cu bucăţi de carton, uşi lungi, duble, probabil scoase din ţâţâni şi bălăbănindu-se în afară. Această structură îngrijită şi curată, cu vopseaua ei roşu-închis şi bordura crem arăta ca şi garajul pentru cinci maşini al unui nobil de ţară care vroia să pară un grajd. În faţa lui era un Jeep Cherokee, poate vechi de cinci ani, dar bine întreţinut. Lângă una din laturi era un plug de zăpadă Fisher, aşezat într-un suport făcut manual. Ca să ataşeze plugul la Jeep, ea trebuia să-l conducă cu grijă până la suport, astfel încât cârligele de pe bara din faţă să se potrivească cu găurile din plug şi să arunce cheia de strâns pe tabloul de bord. Vehiculul era perfect pentru o femeie care trăieşte singură şi nu are nici un vecin pe care să-l cheme în ajutor (cu excepţia acelor păsăruici-mârşave, familia Roydman, bineînţeles, şi Annie probabil nu ar accepta de la ei nici măcar o farfurie cu carne de porc, chiar dacă ar fi să moară de foame). Drumul de acces spre şosea era bine curăţat de zăpadă, o demonstraţie a faptului ca ea într-adevăr folosea plugul, dar nu putea

să vadă şoseaua — casa îi bloca privirea.

— Văd că-mi admiri grajdul, Paul.

El privi surprins în spate. Mişcarea rapidă şi nechibzuită îi trezi durerea din amorţeală. Mârâi înfundat în ceea ce rămăsese din tibiile sale şi în drobul de sare ca un dom care-i înlocuise genunchiul stâng. Se zvârcoli, înţepându-l de acolo de unde era închisă în peştera ei de oase şi apoi adormi la loc.

Adusese pe tavă mâncarea. Mâncare uşoară, pentru invalizi... dar stomacul lui chiorăi la vederea ei. În timp ce venea spre el, văzu că purta pantofi albi cu tălpi de plută.

— Da, spuse el. E foarte arătos.

Puse placa pe braţele scaunului cu rotile şi apoi aşează tava pe placă. Îşi trase un scaun lângă el şi se aşează, privindu-l în timp ce el începea să mănânce.

— Nu te juca cu aparenţele! Omul se judecă după fapte, nu după chip, spunea mama mea întotdeauna. Îl ţin ordonat pentru că dacă n-aş face aşa vecinii ar pălăvrăgi. Tot timpul caută un motiv ca să mă prindă, sau să înceapă să bârfească despre mine. Deci ţin totul ordonat. Este foarte, foarte important să păstrez aparenţele, în ceea ce priveşte grajdul, nu prea e multă muncă, atâta timp cât nu laşi lucrurile de pe o zi pe alta. Să îndepărtez zăpada ca să nu găurească acoperişul este problema cea mai oogy.

Problema cea mai oogy, gândi el. *Ţine minte expresia asta pentru lexiconul Annie Wilkes în memoriile tale — asta dacă vei avea vreodată şansa să-ţi scrii memoriile. La un loc cu "păsăruică mârşavă" şi "nu te juca cu aparenţele" şi toate celelalte care sunt sigur că vor apărea cu timpul.*

— Acum doi ani l-am angajat pe Billy Haversham să-mi pună radiatoare în acoperiş. Apeşi pe un întrerupător şi ele se încălzesc şi topesc gheaţa. N-o să mai am prea multă nevoie de ele în iarna *aceasta* — vezi cum se topeşte de la sine?

Avea în mână furculiţa plină cu bucăţi de ou şi tocmai o ducea spre gură. Se opri ca trăsnit şi se uită spre grajd. De-a lungul streşinii se formaseră ţurţuri. Vârfurile lor picurau — picurau foarte repede. Fiecare picătură sclipea în timp ce cădea într-un canal îngust de gheaţă care se formase la baza grajdului.

— Sunt zece grade afară şi e abia oara nouă! — Annie continua voioasă în timp ce Paul îşi imagina bara din spate a Camaro-ului său ieşind la suprafaţă din zăpada fleşcăită şi strălucind iar. — Bineînţeles că nu o să dureze — mai avem în faţă încă o ninsoare puternică sau poate chiar trei şi probabil încă o furtună mare — dar primăvara vine, Paul, şi mama mea totdeauna obişnuia să spună că speranţa în venirea primăverii este ca şi speranţa în existenţa raiului.

El îşi puse înapoi furculiţa pe farfurie cu bucăţile de ou încă în ea.

— Nu mai vrei această ultimă îmbucătură? Ai terminat?

— Am terminat, fu el de acord şi în mintea lui îi văzu pe Roydman-i

întorcându-se cu maşina din Sidewinder, văzu o săgeată orbitoare de lumină care se sparge pe faţa doamnei Roydman, făcând-o să clipească şi să-şi pună mâna protector la ochi. — *Ce este jos acolo, Ham?... Nu-mi spune că sunt nebună, este ceva jos acolo! Reflexia aproape că mi-a ars ochiul! Întoarce, vreau să mai arunc o privire!*

— Atunci o să iau tava — spuse ea — şi tu te poţi apuca de lucru. Îl binecuvântă cu o privire foarte caldă. Nici nu pot să-ţi spun cât de emoţionată sunt, Paul!

Ieşi din cameră, lăsându-l pe el să stea în scaunul pe rotile şi să se uite la apa care se prelingea pe ţurţurii atârnaţi de streaşina grajdului.

29

— Aş dori alt tip de hârtie, dacă poţi să-mi iei, spuse el când ea se întoarse ca să pună maşina de scris şi hârtia pe placă.

— Diferită de asta? întrebă ea, bătând cu degetul în pachetul de Corrasable Bond, ambalat în celofan. Dar asta e cea mai scumpă dintre *toate!* Am *întrebat* când am intrat în magazinul Paper Patch.

— Nu ţi-a spus mama ta că lucrurile cele mai scumpe nu sunt întotdeauna cele mai de calitate?

Sprâncenele Anniei se întunecară. Defensiva ei iniţială fusese înlocuită de indignare. Paul presupuse că va urma una dintre furiile ei.

— Nu, *nu* mi-a spus. Ce mi-a *spus* ea, Domnule Ştie-Tot, este că atunci când *cumperi* ieftin, *obţii* lucruri ieftine.

Climatul din interiorul ei, descoperise el, era ca primăvara în Midwest. Era o femeie plină de tornade gata să se dezlănţuie şi dacă el ar fi fost un fermier care studiază un cer care arată aşa cum arăta acum fata lui Annie, s-ar fi dus imediat să-şi ia familia şi s-o ducă în pivniţă, la adăpost. Sprâncenele ei erau albe. Nările îi pulsau cu regularitate, ca ale unui animal care simte focul. Palmele ei începuseră să se deschidă brusc şi apoi să se încleşteze, prinzând aer şi apoi eliberându-l.

Nevoia lui pentru ea şi vulnerabilitatea sa faţă de ea urlau la el să se potolească, s-o împace cât mai era încă timp — dacă încă mai era — aşa cum un trib dintr-una din acele nuvele ale lui Rider Haggard ar fi împăcat-o pe zeiţa lor când ea era supărată, aducând sacrificii efigiei ei.

Dar exista altă parte a sa, mult mai calculată, şi mai puţin intimidată, care-i reamintea că nu poate să joace roiul Şeherezadei dacă devenea din ce în ce mai speriat şi împăciuitor (ie fiecare dată când în ea se dezlănţuia furtuna. Dacă făcea aşa, ea va izbucni tot mai des. *Dacă tu nu ai fi avut ceva ce ea doreşte foarte mult,* chibzuia această parte a sa, *te-ar fi dus imediat la spital sau te-ar fi omorât puţin mai târziu ca să se protejeze faţă de Roydman-i — deoarece*

pentru Annie, lumea e PLINĂ de Roydman-i, pentru Annie ei se ascund în spatele fiecărui tufiş. Dacă nu o potoleşti chiar acum pe căţeaua asta, Paulie băiete, s-ar putea să nu mai poţi să faci asta niciodată.

Ea începuse să respire mult mai repede, aproape că se sufoca; ritmul încleştărilor şi descleştărilor palmelor se înteţea, de asemenea, şi el realiză că în curând ea va fi de neoprit.

Adunându-şi puţinul curaj care-i mai rămăsese, încercând cu disperare să realizeze exact nota trebuincioasă de iritare tăioasă şi totuşi nepăsătoare, spuse:

— Şi ai putea foarte bine să încetezi. Dacă te enervezi nu poţi să schimbi cu nimic situaţia.

Ea îngheţă ca şi cum el ar fi plesnit-o şi îl privi rănită.

— Annie, — spuse el răbdător — nu e mare lucru.

— E un truc, zise ea. Tu nu vrei să scrii cartea mea şi deci inventezi minciuni ca să nu începi. Ştiam că aşa o să faci. O, băiete! Dar n-o să-ţi meargă. O...

— Asta-i o prostie — spuse el. Am spus eu că nu am de gând să încep?

— Nu... nu, dar...

— Corect. Deoarece *am de gând.* Şi dacă vrei să vii aici şi să arunci o privire la ceva, o să-ţi arăt care-i problema. Adu paharul Webster cu tine, te rog.

— Ce?

— Cana aia mică cu stilouri şi creioane, spuse el. La redacţiile ziarelor, aşa le spun ei uneori. După Daniel Webster.

Era o minciună pe care o fabricase pe moment, dar avu efectul dorit — ea arăta mai dezorientată ca niciodată, pierdută într-o lume a specialiştilor despre care nu avea nici cea mai vagă cunoştinţă. Dezorientarea dispersase (şi în acest fel o dezamorsase) mai mult furia ei; observă că ea nu mai ştia acum dacă are vreun *drept* să fie supărată.

Aduse cana cu creioane şi stilouri şi o trânti pe placă, iar el gândi: *Ei drăcie! Am câştigat!* Nu — nu era adevărat. *Misery* câştigase.

Dar nici asta nu-i corect. Fusese Şeherezada. Şeherezada câştigase.

— Ce? spuse ea ţâfnoasă.

— Priveşte.

Desfăcu pachetul de Corrasable şi scoase o foaie. Luă un creion proaspăt ascuţit şi desenă o linie pe hârtie. Apoi luă o carioca şi trasă încă o linie paralelă cu prima. Apoi îşi trecu degetul mare deasupra suprafeţei uşor poroase a hârtiei. Amândouă liniile difuzară, murdărind hârtia pe direcţia pe care se deplasase degetul său, iar linia desenată cu creionul se întinse puţin mai mult decât cea făcută cu carioca.

— Vezi?

— Si ce dacă?

— Cerneala de pe panglică se va întinde, spuse el. Nu aşa de mult

ca mina de creion, dar mai rău decât cerneala din carioca.

— Ai de gând să stai şi să ştergi fiecare pagină cu degetul?

— Doar frecarea paginilor una de alta e de ajuns, în câteva săptămâni sau chiar zile — spuse el — şi când un manuscris este în lucru, îl frunzăreşti foarte mult. Te întorci tot timpul înapoi ca să găseşti un nume sau o dată. Dumnezeule, Annie, unul dintre primele lucruri pe care-l afli în această afacere este că editorii urăsc să citească manuscrisele bătute la maşină pe Corrasable Bond aproape tot atât de mult ca pe cele scrise de mână.

— Nu o numi aşa. Urăsc când îi spui aşa.

O privi sincer nedumerit.

— Să numesc ce, *cum?*

— Când perverteşti talentul pe care Dumnezeu ţi l-a dat numindu-l o afacere. *Urăsc* asta.

— Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ţi pară, spuse ea împietrită. Ai putea chiar să te numeşti pe tine o târfă.

Nu, Annie, gândi el, brusc plin de furie. *Nu sunt o târfă. MAŞINI DE LUX tocmai asta demonstra, că nu sunt o târfă. Despre asta a fost vorba când am omorât-o pe căţeaua aia nenorocită care era Misery, acum când mă gândesc mai bine. Mă îndreptam spre Coasta de Vest ca să sărbătoresc eliberarea mea din starea de prostituare. Ce ai făcut tu, a fost să mă scoţi din maşina distrusă atunci când am avut accidentul şi să mă pui înapoi în bordel. Pentru doi dolari: numărul normal; pentru patru dolari: te duc în jurul lumii. Şi, din când în când, văd o sclipire în ochii tăi care-mi spune că o parte din străfundul tău, de asemenea, ştie acest fapt. O curte de juraţi s-ar putea să te absolve din motive de instabilitate mintală, dar nu eu, Annie.*

— Bine spus, zise el. Acum, întorcându-ne la problema hârtiei...

— O să-ţi iau hârtia ta cockadoodie, spuse ea posacă. Doar spune-mi ce să-ţi iau şi o să-ţi iau.

— Atâta timp cât înţelegi că sunt de partea ta...

— Nu mă face să râd. Nimeni nu a fost alături de mine când mama a murit acum douăzeci de ani.

— Atunci crezi ce vrei, spuse el. Dacă eşti atât de bănuitoare încât nu poţi să crezi că-ţi sunt recunoscător pentru că mi-ai salvat viaţa, asta-i problema ta.

O privi cu viclenie şi iarăşi văzu în ochii ei o sclipire de nesiguranţă, o dorinţă de a crede ce i se spune. Bine. Foarte bine. Se uita la ea cu toată sinceritatea posibilă pe care o putea el mima şi din nou, în mintea lui, îşi imagină că-i înfige în gât un ciob de sticlă; lăsând, odată şi pentru totdeauna să se scurgă sângele care-i alimenta creierul nebun.

— Cel puţin, ar trebui să fii în stare să crezi că sunt de partea *cărţii.* Spuneai că vrei s-o legi. Am presupus că vrei să legi manuscrisul? Paginile dactilografiate?

— Bineînţeles că la asta m-am referit.

Da, bineînţeles. Fiindcă, dacă duci manuscrisul la un tipograf, s-ar putea să dea naştere la întrebări. S-ar putea să fii tu naivă în ceea ce priveşte lumea cărţilor şi a editurii, dar nu chiar atât de inocentă. Paul Sheldon este dat dispărut, şi tipograful tău s-ar putea să-şi aducă aminte că a primit un roman în manuscris, în care era vorba de cel mai faimos personaj al lui Paul Sheldon şi-că asta s-a întâmplat cam când omul a dispărut, nu-i aşa? Şi cu certitudine că-şi va aminti instrucţiunile — instrucţiuni atât de ciudate, încât orice tipograf şi le-ar aminti. O singură copie tipărită a manuscrisului unui roman.

Doar una.

— Cum arăta, domnule ofiţer? Ei bine, era o femeie masivă. Semăna puţin cu un idol de piatră dintr-o nuvelă a lui H. Rider Haggard. Numai o clipă, am numele şi adresa ei notate aici în registre... Doar să mă uit la copiile facturilor...

— Ideea nu e rea, spuse el. Un manuscris legat poate fi al dracului de arătos. Arată ca o ediţie in-folio bună. Dar o carte ar trebui să dureze mult timp, Annie, şi dac-o scriu pe asta pe Corrasable, o să ajungi peste zece ani să nu mai ai nimic, decât o masă de foi murdare. Doar dacă, bineînţeles, ai de gând doar s-o pui pe raft.

Dar ea n-ar dori asta, nu-i aşa? Hristoase, nu! Ea ar vrea s-o ia în fiecare zi, poate chiar s-o deschidă o dată la câteva ore. S-o ia de pe raft şi s-o privească cu desfătare.

Pe faţa ei apăruse o privire ciudată, de piatră. Lui nu îi plăcea această îndărătnicie, această privire aproape ostentativă de insensibilitate. Îl făcea nervos. Îi putea evalua furia, dar era ceva în această expresie nouă care era pe cât de opacă, pe atât de copilărească.

— Nu trebuie să mai spui nimic, zise ea. Ţi-am spus deja că o să-ţi iau hârtia aia a ta. Ce fel?

— La papetăria la care te duci tu...

— "Paper Patch".

— Da. "Paper Patch". Le spui că vrei două topuri — un top este un pachet care conţine cinci sute de foi...

— Ştiu asta. Nu sunt proastă, Paul.

— Ştiu că nu eşti, spuse el devenind şi mai nervos.

Durerea începuse să bodogăne mai tare în picioarele sale şi, — din pelvis vorbea chiar mai tare — stătea în şezut de aproape o oră şi oasele zdrobite începuseră să protesteze.

Păstrează-ţi sângele rece, pentru numele lui Dumnezeu — nu pierde tot ce-ai câştigat până acum!

Dar, am câştigat ceva? Sau e doar o impresie?

— Cere două topuri de hârtie de şapirograf, albă cu fibra lungă. Hammermill Bond e o marcă bună, la fel e şi Triad Modern. Două topuri de hârtie de şapirograf o să te coste mai puţin decât pachetul ăsta de Corrasable şi ar trebui să fie îndeajuns pentru întreaga carte, ca s-o

scriu şi s-o rescriu.

— Mă duc chiar acum — spuse ea ridicându-se brusc.

El o privi, alarmat, înţelegând că ea are de gând să plece iarăşi fără să-i dea medicamentele şi în plus să-l lase aşezat, de această dată..

Această poziţie deja îl chinuia; durerea va fi monstruoasă pe când ea se va întoarce, chiar dacă o să se grăbească.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el, vorbind foarte repede. Pentru început, hârtia asta e destul de bună — la urma urmei, oricum trebuie să rescriu...

— Numai un prost ar încerca să înceapă o lucrare bună cu o unealtă proastă.

Luă pachetul de hârtie Corrasable Bond, apoi înşfăcă foaia cu cele două linii mâzgălite şi o mototoli. Le înfundă pe toate în coşul de gunoi şi se întoarse cu faţa spre el. Acea expresie împietrită, insensibilă îi acoperea faţa ea o mască. Ochii ei aveau un luciu de monedă tocită.

— Mă duc acum în oraş, spuse ea. Ştiu că vrei să începi cât de repede poţi, din moment ce *eşti de partea mea* — rosti aceste ultime cuvinte cu un sarcasm intens, fumegând (şi, Paul credea, cu mai multă ură de sine decât ea ar putea bănui vreodată) — şi deci nu vreau să întârzii nici atât cât să te pun înapoi în pat.

Ea zâmbi; o alungire a buzelor care o asemăna în mod grotesc cu o păpuşă şi veni lângă el alunecând parcă cu pantofii ei albi de asistentă medicală. Degetele ei îi atinseră părul. El se crispă. Încercă să se abţină dar nu se putu stăpâni. Zâmbetul ei mort-viu se mări.

— Deşi, bănuiesc că va trebui să amânăm de fapt începutul *Întoarcerii lui Misery* pentru o zi.., sau două... poate chiar trei. Da, s-ar putea să dureze trei zile până când vei fi în stare să te ridici din nou. Din cauza durerii. Destul de neplăcut. Pusesem şampania la răcit în frigider: O să trebuiască s-o pun înapoi în cămară.

— Annie, zău aşa, pot să încep dacă tu...

— Nu, Paul.

Se duse la uşă şi apoi se întoarse, privindu-l cu faţa aceea împietrită. Numai ochii ei, acele monede tocite, erau plini de viaţă sub streaşina sprâncenelor.

— Am un gând pe care o să te las să-l rumegi. Poţi să crezi că mă poţi păcăli sau că mă poţi fenta; ştiu că dau impresia că sunt înceată la minte şi idioată. Dar nu sunt idioată, Paul, şi nu gândesc încet.

Brusc, chipul ei se nărui. Încăpăţânarea împietrită se sfărâmă şi ce strălucea dedesubt era chipul unui copil înfuriat cuprins de nebunie. Pentru un moment Paul gândi că agonia terorii sale s-ar putea să-l ucidă. Se gândise oare că a câştigat prima rundă? Chiar aşa? Era oare posibil ca cineva să joace rolul Şeherezadei când cel care-l ţinea captiv era dement?

Se repezi spre el, picioarele groase tropotind, genunchii îndoindu-se, coatele forfecând ca nişte pistoane aerul stătut al camerei de bolnav. Părul ei sălta şi se încolăcea în jurul feţei, pe când se

desprindea din agrafele care-l fixau. Acum deplasarea ei nu era tăcută; era ca mersul lui Goliat când a intrat în Valea Oaselor. Poza cu Arcul de Triumf de pe perete trosni înfricoşător.

— *Iiiii-aahhh!* urlă ea, şi îşi lăsă pumnul să cadă cu putere pe drobul de sare care era genunchiul stâng al lui Paul Sheldon.

El îşi aruncă capul pe spate şi ţipă de durere; venele de la frunte şi gât umflându-i-se. Durerea izbucni din genunchi şi îl înveli ca într-un giulgiu, alb, radiant, ca nucleul unei *nova.*

Ea smulse maşina de scris de pe placă şi o trânti pe poliţa de deasupra căminului, ridicând greutatea ei de metal masiv ca şi cum ar fi ridicat el o cutie goală de carton.

— Deci o să stai aici — spuse ea cu buzele întinse în acel rictus rânjit — şi o să te gândeşti mai bine cine comandă aici şi la toate lucrurile pe care pot sa le fac ca să te chinuiesc daca te porţi urât sau încerci să mă fraiereşti. N-ai decât să ţipi dacă vrei, fiindcă nimeni nu te poate auzi. Nimeni nu trece pe aici, pentru că toţi ştiu că Annie Wilkes e nebună, toţi ştiu ce a făcut ea, chiar dacă m-au declarat nevinovată.

Merse până la uşă şi iarăşi se întoarse, iar el ţipă din nou, aşteptându-se s-o vadă cum se năpusteşte iarăşi. Asta o făcu să rânjească mai tare.

— O să-ţi mai spun ceva, spuse ea încet. Ei cred că m-am fofilat, şi au dreptate. Gândeşte-te la asta Paul, cât timp eu sunt în oraş ca să-ţi iau hârtia.

Plecă trântind uşa dormitorului destul de tare încât să zgâlţâie casa. Apoi, se auzi păcănitul yalei de la uşă.

El se lăsă pe spate în scaun, tremurând din toate încheieturile, încercând să se stăpânească, deoarece îi amplifica durerea, dar nereuşind. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Iarăşi şi iarăşi o văzu zburând de-a lungul camerei, iar şi iar o văzu lovindu-l cu pumnul în ceea ce mai rămăsese din genunchiul său, cu toată forţa unui beţiv furios care loveşte cu ciocanul un ţăruş de lemn, iar şi iar se văzu înghiţit de acel teribil nor de durere.

— Te rog, Doamne, te rog, gemu el în timp ce afară Cherokee-ul pornea cu un bubuit şi un răget. Te rog, Doamne, te rog, scapă-mă din situaţia asta, sau omoară-mă... scapă-mă din situaţia asta sau omoară-mă.

Uruitul motorului se pierdu pe şosea, iar Dumnezeu nu făcu nici una, nici alta şi el rămase cu lacrimile lui şi cu durerea lui, care acum se trezise deplin şi făcea ravagii prin corpul lui.

30

Mai târziu se gândi că lumea, în perversitatea ei consecventă, ar fi

interpretat acţiunile lui următoare ca nişte acte de eroism. Şi probabil că el nu îi va dezaproba — dat de fapt ceea ce făcu el nu era nimic altceva decât încercarea finală, ezitantă de a întreprinde ceva pentru a supravieţui.

I se părea că aude vag un comentator sportiv entuziasmat până la paroxism — Howard Cosell sau Warner Wolf sau, poate Jonny Most, acel nebun irecuperabil — descriind scena ca şi când efortul lui de a ajunge la rezerva ei de droguri înainte ca durerea să-l ucidă, era un eveniment sportiv ieşit din comun -un meci de verificare transmis în locul programului *Football-ul de Luni Seara,* probabil. Oricum, ce nume i-ai da unui sport de genul ăsta? *Cursa pentru droguri?*

— Pur şi simplu *nu pot* să cred de cât curaj dă dovadă azi băiatul ăsta, Sheldon! — se entuziasma crainicul din capul lui Paul Sheldon. Nu cred că cineva de pe stadionul Annie Wilkes — sau, de altfel, dintre telespectatori — gândea că are *cea mai* mică *şansă* să reuşească să mişte acel scaun pe rotile după lovitura pe care a primit-o, dar cred că... da, aşa e! Se mişcă! Hai să privim reluarea!

Transpiraţia îi curgea pe frunte şi îi înţepa ochii. Îşi linse de pe buze un amestec de sare şi lacrimi. Tremuratul nu voia să se oprească. Durerea părea ca şi sfârşitul lumii. Gândi: *Vine un punct când doar să discuţi despre durere devine de prisos. Nimeni din lume nu ştie că există durere de o asemenea intensitate. Nimeni. Este ca şi când ai fi posedat de demoni.*

Doar gândul la pilule; Novrilul pe care ea îl avea undeva în casă, îl convinse să se mişte. Uşa încuiată a dormitorului... posibilitatea că pilulele s-ar putea să nu fie în baia de la parter aşa cum trăsese el concluzia, ci ascunse undeva... ghinionul ca ea să se întoarcă şi să-l prindă asupra faptului... aceste lucruri nu aveau nici o importanţă, aceste lucruri erau doar umbre în spatele durerii. Va rezolva fiecare problemă pe măsură ce va apărea sau va muri. Asta era tot.

Mişcarea făcea ca menghina de foc de la brâu în jos să se adâncească mai tare. Dar scaunul *se mişca.* Foarte încet, scaunul începu să se mişte.

Reuşi să parcurgă o distanţă de aproximativ patru picioare, înainte să realizeze că, dacă nu va putea întoarce scaunul nu o să facă altceva decât să treacă pe lângă uşă şi să ajungă în celălalt colţ al camerei.

Apucă strâns roata dreaptă, tremurând,

(gândeşte-te la pilule; gândeşte-te la alinarea pe care ţi-o vor aduce pilulele)

şi apăsă pe ea cât de tare putu. Cauciucul scârţâi slab pe podeaua de lemn; chiţăiturile unui şoarece. Apăsă în jos; muşchii odată puternici, iar acum moi, tremurând ca aspicul; buzele îndepărtându-i-se de dinţii încleştaţi, şi scaunul pe rotile începu, lent, să se rotească.

Înşfacă ambele roţi şi puse iar scaunul în mişcare. De data aceasta parcurse patru picioare înainte să se oprească şi să-şi adune puterile. Când se opri, leşină.

Cinci minute mai târziu, se trezi la realitate, auzind în cap vocea vagă, aţâţătoare, a comentatorului.

— Încearcă iarăşi să se deplaseze! Pur şi simplu e de necrezut ce voinţă are băiatul ăsta, Sheldon!

Partea din faţă a creierului său era conştientă doar de durere; spatele minţii îi coordona ochii. O văzu lângă uşă şi se duse spre ea. Îşi întinse mâna în jos, dar vârfurile degetelor lui se opriră la aproape o palmă de podea, unde era una dintre cele două sau trei agrafe care căzuseră din părul ei în timp ce ea se repezise spre el. Îşi muşcă buzele, inconştient de faptul că transpiraţia îi curgea pe faţă şi pe gât şi îi înnegrea gulerul cămăşii de pijama.

— Nu cred că poate să ia acul acela, oameni buni — a fost un efort fan-tas-tic, dar mi-e teamă că totul se sfârşeşte aici.

Ei bine, poate că nu.

Se aplecă spre dreapta, la început încercând să ignore durerea din partea lui dreaptă — durere care părea că este o bulă cu presiune din ce în ce mai ridicată, ceva similar cu creşterea dinţilor — apoi nemaiabţinându-se şi urlând. Aşa cum spusese ea, oricum nu era nimeni care să-l audă.

Vârfurile degetelor atârnau încă la doi centimetri faţă de podea, agitându-se încoace şi încolo chiar deasupra agrafei, iar soldul drept chiar părea că pur şi simplu o să explodeze într-un jet scârbos de jeleu alb de oase.

O, Doamne, te rog, te rog, ajută-mă...

Se aplecă mai tare, în ciuda durerii. Degetele atinseră acul dar reuşiră doar să-l împingă puţin mai încolo. Paul alunecă în scaun, încă îndoit spre dreapta şi ţipă iarăşi din cauza durerii din picioare. Ochii îi ieşiseră din orbite, gura îi era deschisă, limba îi atârna printre dinţi ca o jaluzea. Picături mici de salivă se prelingeau de pe vârful ei şi cădeau pe podea.

Apucă agrafa între degete... o smulse... aproape o scăpă... şi apoi o strânse în pumn.

Când se îndreptă, îşi provocă un nou acces de durere. Şi când acţiunea fu terminată nu mai putu face altceva decât să rămână gâfâind pentru un timp, cu capul lăsat pe spate atât cât îi îngăduia spătarul neîndurător al scaunului pe rotile, agrafa aflându-se pe placa sprijinită pe braţele scaunului. Pentru un timp fu foarte sigur că o să verse, dar îi trecu.

Ce faci? îl certă după câteva minute o parte a minţii sale. *Aştepţi să-ţi treacă durerea? Nu o să treacă. Ea o citează întotdeauna pe mama ei, dar şi mama ta avea câteva zicale, nu-i aşa?*

Da. Avea.

Stând acolo, cu capul dat pe spate şi faţa lucind de sudoare, cu părul lipit de frunte, Paul rosti cu voce tare una din ele, aproape ca o incantaţie: "S-ar putea să existe zâne, s-ar putea să existe farmece, dar Dumnezeu îi ajută doar pe cei care se ajută singuri."

Mda. Deci termină cu aşteptarea, Paulie — singurul spiriduş care-şi va arăta faţa pe aici e acel boxer de categoria super-grea dintotdeauna, Annie Wilkes.

Se puse iarăşi în mişcare, deplasând lent scaunul spre uşă. Ea o încuiase, dar el credea că poate ar fi în stare s-o descuie. Tony Bonasaro, care era acum numai mulţi, mulţi fulgi de scrum, fusese un hoţ de maşini. Ca o parte a pregătirilor sale pentru scrierea *Maşinilor de Lux,* Paul studiase aspectele tehnicii furtului de maşini cu un ex-poliţist versat, pe nume Tom Twyford. Tom îi arătase cum să facă contactul cu ajutorul unor fire electrice, cum să folosească bucata subţire şi flexibilă de metal, pe care hoţii de maşini o numeau, Slim Jims, ca să deschidă brusc încuietoarea uşii unei maşini, cum să anihileze sistemul de alarmă.

Sau, spusese Tom acum doi ani şi jumătate într-o zi de primăvară în New-York, *hai să presupunem că nu-ţi trece prin minte să furi o maşină. Ai una, dar ai cam rămas fără benzină. Ai un furtun, dar maşina pe care ai ales-o pentru donaţie are o încuietoare la rezervorul de benzină. E asta o problemă? Nu, dacă-ţi cunoşti meseria, pentru că majoritatea încuietoarelor de la rezervoarele de benzină sunt floare la ureche. Ai nevoie doar de o agrafă de păr.*

Îi trebuiră lui Paul minute nesfârşite de dat înapoi, şi aranjat ca să reuşească să poziţioneze scaunul pe rotile exact în locul potrivit, cu roata stângă aproape atingând uşa.

Gaura cheii avea unul dintre acele modele demodate, amintindu-i lui Paul de desenele lui John Tenniel din *Alice în Ţara Minunilor,* amplasate în interiorul unui lacăt ruginit. Se iasă puţin în jos în scaun — scoţând un singur geamăt ca un lătrat — şi privi prin gaură. Văzu un hol scurt care ducea în ceea ce era ni mod cert salonul; un covor vişiniu pe podea, un divan demodat tapetat cu aceeaşi culoare, un lampadar cu abajur cu ciucuri.

Spre stânga, cam pe la jumătatea holului, era o uşă deschisă. Pulsul lui Paul se înteţi. Aceea era aproape cu siguranţă baia de la parter — o auzise pe Annie lăsând să curgă multă apă acolo (inclusiv atunci când ea umpluse găleata din care el băuse cu mult entuziasm) şi nu era totodată şi locul de unde venea ea de fiecare dată când îi aducea medicamentele?

Cam aşa ceva.

Înşfăcă agrafa de păr. I se strecură printre degete, căzu pe placă şi apoi se rostogoli spre margine.

— *Nu!* strigă el răguşit şi îşi puse mâna peste ea înainte de a cădea jos. O ţinu strâns în pumn şi apoi leşină iarăşi.

Deşi nu putea să spună cu siguranţă, credea că leşinul nu a durat mai mult de câteva secunde. Durerea — cu excepţia torturii nemaipomenite din genunchiul stâng — părea că s-a mai potolit puţin. Agrafa se afla pe placa de lemn aşezată pe braţele scaunului rulant. De această dată îşi flexionă degetele mâinii drepte de câteva ori înainte

de a o lua.

Acum, gândi el, desfăcând-o şi ţinând-o cu mâna dreaptă. *Nu o* să *tremuri. Ţine minte asta. NU O SA TREMURI.*

Întinse mâna şi băgă acul în gaura cheii, ascultând cum comentatorul sportiv din mintea sa

(atât de intens!)

îi descria acţiunile.

Transpiraţia îi curgea continuu pe faţă, ca uleiul. Asculta... dar chiar mai mult, *simţi.*

Basculatorul dintr-un lacăt ieftin nu e nimic altceva decât un balansoar, spusese Tom Twyford, legănându-şi mâna demonstrativ. *Vrei să dai peste cap un balansoar? Cel mai uşor lucru din lume, nu-i aşa? Îl apuci de picioare şi-l întorci pe dos... o nimica toată. Şi asta-i tot ce trebuie să faci cu o închizătoare ca asta. Împingi basculatorul în sus şi apoi deschizi repede capacul de la rezervor înainte ca să se închidă la loc.*

Reuşi să atingă basculatorul de două ori, dar de fiecare dată agrafa alunecă şi basculatorul reveni la loc înainte ca el să reuşească să facă ceva. Agrafa începuse să se îndoaie. El credea bă după încă două sau trei încercări o să se rupă.

— Te rog, Doamne, spuse el introducând iarăşi agrafa. Te rog, Doamne, ce părere ai? Doar un mic răgaz, asta-i tot ce-ţi cer.

(Oameni buni, Sheldon a avut o comportare eroică azi, dar asta trebuie să fie ultima lui încercare. Mulţimea amuţise...)

Îşi închise ochii; vocea comentatorului dispărând în timp ce el asculta foarte atent să prindă zăngănitul acului de păr în închizătoare. Acum! Uite, aici întâmpină rezistentă! Basculatorul! îl putea vedea stând acolo ca şi piciorul curbat al unui balansoar, presând limba încuietorii, fixând-o, ţinându-l pe *el* în loc.

E pur şi simplu floare la ureche, Paul. Dar să-ţi păstrezi calmul.

Când sufereai atât de tare, era foarte greu să-ţi păstrezi calmul.

Prinse clanţa cu mâna stângă, trebuind s-o strecoare pe aceasta pe sub mâna dreaptă, şi începu să aplice presiunea asupra agrafei. Încă puţin... Încă puţin.

În minte putea să vadă basculatorul, începând să se mişte în alcovul lui prăfuit; putea vedea limba încuietorii începând să se retragă. Nu era nevoie să facă cursa completă; bine, Dumnezeule, nu — nu era nevoie să dea peste cap balansorul, ca să folosim metafora lui Tom Twyford. Chiar în momentul când iese din rama uşii — o împingere...

Agrafa începuse simultan să se îndoaie şi să alunece. Simţi că acest lucru se întâmpla şi de disperare împinse în sus cât de tare putu, apăsă pe clanţă şi trase de uşă. Se auzi un *poc* când agrafa se rupse în două, partea din încuietoare căzând înăuntru şi urmă un moment împietrit în care el se gândi că a eşuat, înainte ca să vadă că uşa se deschidea încet cu limba încuietorii ieşind ca un deget de oţel.

— Isuse, şopti el. Isuse, ţie-ţi mulţumesc!

Haideţi să urmărim banda video! ţipă Warner Wolf exaltat în mintea lui, în timp ce miile de spectatori din stadionul Annie Wilkes — ca să nu menţionăm şi miile de telespectatori — izbucniră în urale furtunoase.

— Haide, haide, Warner, murmură el şi începu munca lungă, istovitoare, de a da scaunul înapoi şi a-l rearanja ca să fie exact pe direcţia uşii.

31

Urmă un moment rău — nu, nu doar rău, teribil, oribil — când i se păru că scaunul pe rotile nu o să treacă printre canaturile uşii. Nu era decât cu două degete mai lat, dar erau două degete mari. *L-a adus pliat înăuntru, de asta ai crezut tu atunci că este un cărucior pentru cumpărături,* îl informă jalnic mintea lui.

Până la urmă reuşi să-l strecoare — aproape — poziţionându-se direct în uşă şi apoi aplecându-se în faţă şi apucând rama uşii cu mâinile. Osiile roţilor scrâşniră frecându-se de lemn, dar fu în stare să treacă.

După ce reuşi, îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

32

Vocea ei îl chema din afara cetăţii. El deschise ochii şi o văzu ameninţându-l cu o puşcă de vânătoare. Ochii îi sclipeau furios. Dinţii îi luceau de salivă.

— Dacă-ţi doreşti atât de mult libertatea, Paul — spuse Annie — o să fiu foarte fericită să ţi-o dăruiesc.

Trase ambele piedici.

33

El tresări violent, aşteptând explozia gloanţelor. Dar, bineînţeles, ea nu era acolo; mintea lui recunoscuse deja visul.

Nu un vis — un avertisment. Ea se poate întoarce oricând. Oricând.

Calitatea luminii care intra prin uşa pe jumătate deschisă a băii se schimbase, era mai intensă. Arăta ca lumina amiezii. Îşi dori ca pendula să bată şi să-i spună cât de multă dreptate avea, dar ceasul

era de o tăcere neînduplecată.

Data trecută a lipsit cincizeci de ore.

Aşa a făcut. Şi acum ar putea să stea optzeci. Sau s-ar putea să auzi acel Cherokee venind peste cinci secunde. În cazul în care nu ştii chestia asta, prietene, Institutul Meteorologic poate să anunţe un tornado, dar când îi întrebi când exact va avea loc, habar nu au.

— Foarte adevărat, spuse el şi deplasă scaunul rulant spre baie. Uitându-se înăuntru, văzu o încăpere austeră a cărei podea era pavată cu gresii albe, hexagonale. O cadă cu pete de rugină formate sub robinete se sprijinea pe picioare terminate cu gheare. Lângă ea era un dulap cu rufărie. Vizavi era o chiuvetă. Deasupra chiuvetei era un dulăpior pentru medicamente.

Găleata pentru spălat pe jos se afla în cadă — îi putea vedea marginea de plastic.

Holul era destul de lat, permiţându-i să întoarcă scaunul cu faţa spre uşă, dar acum braţele îi tremurau de oboseală. El fusese un băieţel firav şi deci, ca adult, încercase să se întreţină cât mai bine, dar acum muşchii lui erau cei ai unui invalid şi copilul plăpând se întorsese ca şi când timpul petrecut înotând, alergând şi lucrând la aparatele de forţă ar fi fost numai în vis.

Cel puţin canaturile acestei uşi erau mai depărtate — nu cu mult, dar îndeajuns încât să facă trecerea sa mai puţin înfricoşătoare. Se izbi de prag şi apoi roţile de cauciuc tare ale scaunului începură să se rostogolească lin peste gresie. Aerul avea un miros acru pe care el îl asocia automat cu spitalele -dezinfectant, probabil. Înăuntru nu exista toaletă — după cum, bănuise deja — singurele sunete de apă trasă veneau de sus şi acum, când se gândi mai bine, aceste sunete de la etaj urmau întotdeauna după ce el folosea plosca. Aici era doar o cadă, chiuveta şi dulapul pentru rufărie, care avea uşa deschisă.

Privi în treacăt teancurile ordonate de prosoape albastre şi şervete înflorate — le cunoştea pe amândouă de la băile care i le făcuse ea cu ajutorul unui burete — şi apoi îşi concentră atenţia spre dulăpiorul pentru medicamente de deasupra chiuvetei.

Era în afara razei sale de acţiune.

Oricât de mult se străduia, se întindea, degetele sale se opreau cu aproape două palme mai jos. Îşi putea da seama de asta, dar încercă oricum, neputând să creadă că Soarta sau Dumnezeu sau Altcineva ar putea fi atât de crudă. Arăta ca un fundaş care încerca cu disperare să oprească o minge care se îndrepta spre terenul de ţintă şi pe care el nu avea nici cea mai mică şansă s-o ajungă.

Paul scoase un sunet disperat, zăpăcit, îşi coborî mâna şi apoi se lăsă pe spate, gâfâind. Norul gri cobora spre el. Se strădui să-l îndepărteze şi apoi privi în jur după ceva care ar putea folosi ca să deschidă uşile dulăpiorului şi văzu un teu pentru spălat pe jos sprijinit într-un colţ, cu coada lungă şi albastră.

Ai de gând să foloseşti chestia aia? Într-adevăr? Hm, cred că ai

putea. O să reuşeşti să deschizi uşile şi apoi să răstorni câteva dintre lucrurile dinăuntru în chiuvetă. Dar sticlele se vor sparge şi chiar dacă nu sunt sticle înăuntru — n-aş pre-aş crede — toată lumea are măcar o sticlă cu spirt sau Carmol sau orice altceva în dulăpiorul cu medicamente şi nu ai cum să pui înapoi ceea ce răstorni. Deci când ea se întoarce şi vede mizeria, ce-o să faci atunci?

— O să-i spun că a fost Misery, murmură el. O să-i spun că a trecut pe aici şi a căutat un tonic care s-o reînvie din morţi.

Apoi izbucni în lacrimi... dar şi printre ele ochii lui cercetau febril încăperea, căutând ceva, orice, inspiraţie, o pauză, doar o nenorocită de p...

Se uita iarăşi în dulapul cu rufărie, şi respiraţia sa sacadată se opri brusc. Ochii i se măriră.

Prima privire sumară înregistrase rafturile pline cu teancuri de cearşafuri împăturite, feţe de pernă, şervete înflorate şi prosoape. Acum privi cel mai de jos compartiment unde erau câteva cutii de carton. Unele purtau eticheta HÂRTIE IGIENICĂ altele, LILLY. Unele erau etichetate PRODUSE FARMACEUTICE CAM.

Roti brusc scaunul, provocându-şi durere, nepăsându-i.

Te rog, Doamne, numai să nu fie cutia ei cu şampoane de rezervă sau cu tampoane sau poze ale mamei ei dragi şi sfinte, sau...

Se aplecă febril după una dintre cutii, o trase afară şi o deschise. Nici un fel de şampon sau tampon Avon. Departe de asta. În cutie era un talmeş-balmeş de medicamente, majoritatea dintre ele în cutiuţe mici marcate MOSTRE. La fund câteva pilule şi capsule de diferite culori se rostogoliseră afară din cutiuţe. Unele, cum ar fi Motrim şi Lopressor, medicamente pentru hipertensiune pe care le luase tatăl său în ultimii trei ani ai vieţii lui, le cunoştea. De altele nu auzise niciodată.

— Novril, bodogăni el, căutând nebuneşte prin cutie în timp ce transpiraţia îi curgea pe faţă, iar picioarele îi pulsau şi urlau. Novril, unde dracu-i afurisitul de Novril?

Nici urmă de Novril. Astupă cutia şi o împinse la loc în dulap, făcând doar un mic efort ca s-o pună exact de unde o luase. Ar fi trebuit să fie în regulă, locul arăta oricum ca o îngrămădeală nenorocită de droguri.

Aplecându-se mult spre stânga, reuşi să apuce o a doua cutie. O deschise şi aproape că nu fu în stare să creadă ceea ce vedea.

Darvon, Darvocet. Darvon Compound. Morphose şi Morphose Complex. Librium. Valium. Şi Novril. Duzini întregi de mostre. Desfăcu una cu unghiile şi văzu capsulele pe care ea i le dădea din şase în şase ore, închise în coliviile lor mici de plastic.

A NU FI VÂNDUTE FĂRĂ PRESCRIPŢIA MEDICULUI, scria pe cutie.

— O Dumnezeule, doctorul este *aici!* hohoti Paul. Rupse celofanul cu dinţii şi mestecă trei capsule, aproape inconştient de gustul lor extrem de amar. Se opri, se uită fix la celelalte cinci care rămăseseră încapsulate în foaia de celofan mutilat, şi înşfăcă o a patra.

Se uită repede în jur, cu bărbia în piept, cu ochii vicleni şi înspăimântaţi. Deşi ştia că este prea devreme ca să simtă vreo uşurare, *totuşi* o simţea — *să aibă* pilulele, se părea, era chiar mai important decât *să le ia.* Era ca şi când i se încredinţase controlul Lunii şi al mareelor — sau pur şi simplu îşi asumase singur acest drept prin simplul fapt că a întins mâna. Era o idee imensă, copleşitoare... şi în acelaşi timp înfricoşătoare, cu nuanţe de vinovăţie şi blasfemie.

Dacă ea se întoarce acum...

— În ordine. Am recepţionat mesajul.

Se uită în cutia de carton încercând să calculeze cât de multe cutiuţe de mostre ar putea lua fără ca ea să realizeze că un mic şoricel, pe nume Paul Sheldon, şterpelise din cămara cu provizii.

Chicoti când îi veni această idee, un sunet ascuţit, descătuşant şi realiză că medicamentele nu acţionau numai asupra picioarelor. Îşi luase doza, în termeni vulgari.

Pune-te în mişcare, idiotule. Nu ai timp să stai şi să savurezi starea de beţie.

Luă cinci cutiuţe — în total treizeci de capsule. Trebui să se abţină să ia mai multe. Amestecă cutiile şi sticlele care mai rămăseseră, sperând că rezultatul să arate mai mult sau mai puţin ca harababura care fusese la început în cutie. Reîmpături marginile cutiei şi o puse la loc în dulapul cu rufărie.

Venea o maşină.

Se ridică; cu ochii holbaţi. Mâinile lui căzură pe braţele scaunului şi le strânse cu panică. Dacă era Annie, era în găleată şi ăsta era sfârşitul. N-ar fi fost niciodată în stare să manevreze scaunul ăsta hodorogit şi supradimensionat înapoi în cameră în timp util. Probabil că ar putea s-o altoiască o dată cu teul de spălat pe jos sau cu altceva, înainte ca ea să-i sucească gâtul ca unui pui de găină.

Sunetul devenea din ce în ce mai intens, apoi începu să scadă.

Bine! Ai nevoie de un avertisment mai explicit, Paul-băiatule?

La drept vorbind, n-avea nevoie. Aruncă o ultimă privire spre cutiile de carton. Din punctul lui de vedere arătau la fel cum fuseseră la început — deşi le privise prin ceaţa durerii şi nu putea fi pe deplin sigur — dar ştia că adunătura de cutii s-ar putea să nu fie puse întâmplător aşa cum arătau, oh, nu, chiar deloc. Ea poseda vigilenţa crescută a nevroticului; şi s-ar putea să fi memorat cu atenţie poziţia fiecărei cutii. S-ar putea ca ea să arunce aici doar o privire fugară şi imediat să realizeze în vreun fel tainic ce s-a întâmplat. Această idee nu-i provocă frică, ci doar un sentiment de resemnare — avusese nevoie de medicamente, şi cumva reuşise să scape din camera lui şi să le ia. Daca vor urma consecinţe, pedepsiri, le va face faţă cu cel puţin convingerea că nu ar fi putut să facă nimic altceva! Şi dintre toate lucrurile pe care ea i le făcuse, această resemnare era, desigur, cel mai rău simptom — îl transformase într-un animal chinuit de durere, care nu mai avea deloc noţiunea moralităţii.

Deplasă scaunul cu spatele, încet, ieşind din baie şi privind ocazional peste umăr ca să se asigure că merge drept. Înainte, o asemenea manevră l-ar fi făcut să urle de durere, dar, acum, durerea dispărea sub un paravan superb de sticlă.

Ajunse pe hol şi se opri brusc sub impactul unui gând îngrozitor: dacă podeaua băii fusese puţin udă, sau chiar puţin murdară...

Se uită la dalele albe de gresie, şi pentru un moment ideea că sigur lăsase urme pe ele, deveni atât de obsedantă încât chiar le *văzu.* Îşi scutură capul şi privi iarăşi. Nici o urmă. Dar uşa era deschisă mai mult decât fusese. Se duse lângă ea, roti scaunul puţin spre dreapta, astfel încât să se poată apleca şi să apuce clanţa şi o închise pe jumătate. O cântări din ochi şi apoi o mai apropie puţin. Aşa. Arăta perfect.

Îşi ducea mâinile la roţi, având de gând să întoarcă scaunul şi să se ducă în camera lui, când realiză că este îndreptat cam pe direcţia uşii salonului, iar salonul era camera unde majoritatea oamenilor îşi ţin telefonul şi...

Lumina izbucni în mintea lui ca o rachetă de semnalizare deasupra unei poieni înceţoşate.

— Alo, aici Poliţia din Sidewinder; vorbeşte ofiţerul Humbuggy.

— Ascultă-mă, ofiţer Hambuggy. Ascultă cu mare atenţie şi nu mă întrerupe, pentru că nu ştiu cât timp mai am la dispoziţie. Numele meu este Paul Sheldon. Vă sun din casa Anniei Wilkes. Mă ţine prizonier aici de cel puţin două săptămâni, poate chiar o lună. Eu...

— Annie Wilkes!

— Veniţi imediat aici. Trimiteţi o ambulanţă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ajungeţi aici înaintea ei...

— Înainte să se întoarcă ea, gemu Paul. O, da. Prea departe.

Ce te face să crezi că măcar are telefon? Ai auzit s-o fi căutat cineva vreodată? Pe cine AR suna? Bunii ei prieteni, Roydman-ii?

Doar pentru că n-are pe nimeni cu care să pălăvrăgească toată ziua, asta nu înseamnă că este incapabilă să înţeleagă că se pot întâmpla accidente; ar putea să cadă pe scări şi să-şi rupă un braţ, sau un picior; grajdul ar putea lua foc...

De câte ori ai auzit sunând acest presupus telefon?

Şi ce, asta-i acum o cerinţă de bază? Telefonul trebuie să sune cel puţin o dată pe zi, că dacă nu, Compania de Telefoane vine şi ţi-l desfiinţează? De altfel, aproape tot timpul am fost inconştient.

Îţi forţezi norocul. Îţi forţezi norocul şi o ştii prea bine.

Da. Ştia asta, dar gândul la acel telefon, senzaţia imaginară a receptorului negru de plastic răcoros în mâna sa, clinchetul discului sau unicul sunet păcănitor când va trasa zero — acestea erau seducţii la care nu putea rezista.

Roti scaunul pe rotile până când îl poziţionă pe direcţia sufrageriei şi apoi se îndreptă într-acolo.

Înăuntru mirosea a mucegai, a neaerisit şi, în mod obscur, a oboseală. Deşi perdelele de la ferestre erau pe jumătate trase, lăsând

să se vadă imaginea superbă a munţilor, camera părea prea întunecată — deoarece culorile ei erau mult prea mohorâte, gândi el. Predomina roşul grena, ca şi când cineva ar fi vărsat aici o mare cantitate de sânge înveninat.

Deasupra căminului era o fotografie în culori, înfăţişând portretul unei femei ameninţătoare, cu ochii mici îngropaţi în obrajii umflaţi. Gura, de forma unui boboc de trandafir, era strânsă. Fotografia, închisă într-o ramă rococo aurită, era de mărimea fotografiei Preşedintelui din holul poştei unui mare oraş. Paul nu avu nevoie de o declaraţie legalizată la notariat care să-i spună că aceea era mama Sfântă a Anniei.

Înaintă mai mult în interiorul camerei. Roata stângă a scaunului lovi o măsuţă joasă pe care erau aşezate bibelouri ieftine de ceramică. Acestea începură să se clatine şi unul dintre ele — un pinguin de ceramică aşezat pe un bloc de gheaţă de ceramică — căzu jos.

Fără să se gândească, se întinse şi îl înşfăcă. Gestul fusese aproape instinctiv,... apoi se declanşă reacţia. Ţinu strâns pinguinul în pumn, încercând să se abţină din tremurat. *L-ai prins, nici o problemă, în plus, pe podea este un covor, probabil că nici nu s-ar fi spart...*

Dacă s-ar fi SPART! ţipă mintea lui după aceea. *Dacă s-ar fi. SPART!* Te rog, trebuie să te duci înapoi în camera ta înainte ca să laşi ceva... o urmă...

Nu. Nu încă. Nu încă, indiferent cât de speriat era. Deoarece asta-i costase prea mult. Dacă exista vreo răsplată, avea de gând s-o obţină.

Se uită prin cameră; era supraîncărcată cu mobilă oribilă, greoaie. Ar fi trebuit să fie dominată de ferestrele arcuite şi privelişte magnifică a munţilor Rocky. Dar, dimpotrivă, era dominată de fotografia acelei femei grase, întemniţată în rama galbenă, îngrozitoare, cu arabescurile ei şi florile aurii îngheţate.

Pe o masă, în partea îndepărtată a canapelei, unde ea ar sta când privea televizorul, se afla un telefon simplu, cu disc.

Uşor, abia având curajul să respire, pusei jos pinguinul de ceramică (ACUM POVESTEA MEA ESTE SPUSĂ! scria pe blocul de gheaţă) înapoi pe măsuţă şi se deplasă de-a lungul camerei spre telefon.

În faţa canapelei mai era o măsuţă joasă; îi dădu un ocol larg. Pe ea se afla o vază verde, oribilă, plină cu rămurele cu flori uscate şi arăta supraîncărcată, gata să cadă dacă doar o atingeai.

De afară nu se auzea venind nici o maşină — doar sunetul vântului.

Apucă cu o mână receptorul telefonului şi îl ridică foarte încet.

Un sentiment ciudat de eşec predestinat îi umplu mintea chiar înainte de a duce receptorul la ureche şi de a nu auzi nimic. Puse lent receptorul la loc; un vers dintr-un cântec vechi al lui Roger Miller venindu-i în minte şi părând să aibă un anumit fără de sens, sens: *Nici telefon, nici piscină, nici câine sau pisică... Nu am nici ţigări...*

Urmări cu ochii firul de telefon, văzu priza mică şi pătrată din şipcă de perete şi văzu că mufa telefonului era băgată în ea. Totul arăta în

stare de perfectă funcţionare.

Ca şi grajdul cu radiatoarele lui din acoperiş.

Este foarte, foarte important să păstrezi aparenţele.

Închise ochii şi o văzu pe Annie scoţând mufa şi punând în priză ipsos. O văzu reintroducând mufa în ipsosul alb, unde se va întări pentru totdeauna. Compania de telefoane nu va avea nici cea mai mică idee că ceva era în neregulă, doar dacă cineva va încerca să o sune şi să reclame că-i telefonul defect, dar nimeni n-o suna pe Annie, nu-i aşa? Ea va primi regulat nota de plată lunară pentru telefonul ei mort şi o va plăti prompt, dar telefonul nu era decât un decor de scenă, o parte din lupta ei nesfârşită pentru *păstrarea aparenţelor,* ca şi grajdul ordonat cu vopseaua lui roşie, bordura crem şi radiatoarele care să topească gheaţa iernii. Castrase ea oare telefonul doar în cazul că o expediţie ca asta va avea loc? Prevăzuse ea posibilitatea că el va putea ieşi din cameră? Se îndoia. Telefonul — telefonul care *funcţiona* — ar fi călcat-o pe nervi cu mult înaintea venirii lui. Ar fi stat trează noaptea, uitându-se la tavanul dormitorului ei, ascultând vaietul vântului în munţi, imaginându-şi oamenii care s-ar putea gândi la ea cu scârbă sau cu rea-voinţă făţişă — toţi Roydman-ii din lume — oameni care ar putea, oricare dintre el, în orice moment, să aibă ideea s-o sune şi să urle: *Tu ai făcut-o, Annie! Te-au dus până la Denver, şi noi ştim că tu ai făcut-o! Nu te duc atâta drum, până la Denver, dacă eşti inocent!* Ea ar fi cerut, şi ar fi obţinut, un număr neînregistrat în cărţile de telefon, bineînţeles — oricine judecat şi achitat pentru una din crimele grave (şi dacă fusese la Denver, acuzaţia fusese gravă) ar fi făcut asta — dar chiar şi un număr neînregistrat nu ar fi liniştit pentru mult timp un om care suferă de nevroză avansată, cum era Annie Wilkes. *Ei* erau toţi coalizaţi împotriva ei, *ei* puteau obţine numărul dacă *ei* voiau; probabil că avocaţii care pledaseră împotriva ei ar fi fost bucuroşi să-l dea oricui îl cerea, şi oamenii l-ar fi *cerut,* o, da — pentru că ea vedea lumea ca un loc întunecat plin de mase de oameni, mişcătoare ca mările, un univers răuvoitor care înconjura o scenă mică pe care un singur spot extrem de luminos o ilumina... doar pe ea. Deci mai bine să distrugă telefonul, să-l aducă la tăcere, aşa cum l-ar aduce şi pe *el* la tăcere dacă ar şti că a ajuns atât de departe.

Panica îi explodă violent în minte, spunându-i că *trebuie* să iasă de aici şi să se întoarcă în camera lui, să ascundă undeva pilulele, să se reîntoarcă la locul lui de lângă fereastră, aşa încât, când ea va veni, să nu vadă *nici o diferenţă, nici cea mai mică diferenţă,* iar de această dată el fu de acord cu vocea. O aprobă din toată inima. Se îndepărtă cu grijă de telefon şi când ajunse în singura zonă mai aerisită a camerei, începu truda laborioasă care însemna întoarcerea scaunului pe rotile, atent, să nu lovească vreo masă prin această manevră.

Aproape terminase întoarcerea când auzi o maşină care se apropia şi ştiu, pur şi simplu *ştiu,* că era ea, care se întorcea din oraş.

34

Aproape leşină, cuprins de cea mai cumplită teroare pe care o simţise vreodată, o teroare încărcată de vinovăţie adâncă, aproape inumană. Îşi aminti brusc de singurul incident din viaţa lui care se asemăna cu acesta prin emoţiile disperate pe care le stârnise. Avea atunci doisprezece ani. Era în vacanţa de vară, tatăl lui se afla la serviciu, iar mama sa se dusese la Boston cu doamna Kaspbrak, vecina de vizavi. Văzuse un pachet de ţigări şi îşi aprinse una. A fumat-o entuziasmat, simţindu-se în acelaşi timp şi rău şi bine. Cam atunci când ajunsese la jumătatea ţigării, camera fiind plină de fum, auzise uşa de la intrare deschizându-se. *Paulie? Sunt eu — mi-am uitat poşeta!* Începuse să-şi agite nebuneşte mâinile ca să împrăştie fumul, ştiind că nu-i folosea la nimic, ştiind că a fost prins asupra faptului, ştiind că va fi pălmuit.

De această dată va urma mai mult decât o simplă bătaie.

Îşi aminti visul pe care-l avusese în timpul unuia dintre leşinuri: Annie armând puşca de vânătoare şi spunând: *Dacă îţi doreşti atât de mult libertatea, Paul, o să fiu foarte fericită să ţi-o dăruiesc.*

Sunetul motorului scăzu în intensitate în timp ce maşina care se apropia, încetinea. *Era* ea.

Paul îşi puse mâinile pe care de-abia le mai simţea, pe roţi şi începu să se deplaseze spre hol, aruncând o privire scurtă spre pinguinul de ceramică aşezat pe blocul de gheaţă. Era oare în acelaşi loc în care fusese? Nu putea să-şi dea seama. Trebuia să spere că da.

Merse de-a lungul holului spre uşa dormitorului prinzând viteză. Spera să treacă direct prin uşa deschisă, dar ţintise puţin greşit. Doar puţin... dar toleranţele între care se putea înscrie erau atât de mici, încât puţin era de ajuns. Scaunul pe rotile se lovi de partea din dreapta a ramei uşii şi ricoşă.

Ai zgâriat tencuiala? O, Isuse Hristoase, ai zgâriat tencuiala, ai lăsat vreo urmă?

Nici o zgârietură. Doar o adâncitură mică, dar nici o zgârietură. Mulţumesc, Doamne! Se dădu în spate, îşi aranjă febril poziţia, încercând să parcurgă spaţiul strâmt al tocului uşii.

Uruitul motorului se auzea mai clar, apropiindu-se, încetinind. Acum putea auzi pârâitul cauciucurilor pe zăpadă. *Încetişor... nu te grăbi....*

Înaintă şi apoi capacele roţilor se înţepeniră în lemnul ramei uşii de la dormitor. Împinse mai tare, ştiind că nu avea nici un sens; era prins în tocul uşii ca un dop într-o sticlă de vin, neavând posibilitatea să se deplaseze nici înainte, nici înapoi...

Se mai forţă o dată, muşchii din braţe trepidându-i ca nişte corzi dezacordate de vioară, şi scaunul pe rotile trecu obstacolul scoţând un sunet acut, prelung.

Cherokee-ul pătrunse pe aleea care ducea spre casă.

Ea o să aibă pachete, trăncănea mintea lui, *hârtia pentru maşina de scris, şi încă alte lucruri probabil şi vă fi foarte atentă când va merge, din cauza gheţii; eşti înăuntru acum, ce a fost mai greu a trecut, e timp, e încă timp...*

Mai înaintă puţin în interiorul camerei, apoi, stângaci, descrise un semicerc. În timp ce poziţiona scaunul pe rotile paralele cu uşa dormitorului, auzi motorul Cherokee-ului oprindu-se.

Se aplecă, apucă clanţa, şi încercă să închidă uşa. Limba încuietorii, încă ieşită în afara ca un deget de oţel, lovi tocul uşii. O împinse înăuntru cu degetul mare. Începu să se mişte... apoi se opri. Se înţepeni refuzând să lase uşa să se închidă.

Pentru un moment o privi prostit, gândindu-se la una dintre acele eterne legi ale lui Murphy: *Dacă ceva POATE să meargă prost atunci SIGUR va merge prost.*

Te rog, Doamne, gata, nu a fost de ajuns că ea a anihilat telefonul?

Ridică degetul de pe limba încuietorii. Aceasta reveni iarăşi în poziţia iniţială. O împinse din nou şi întâlni acelaşi obstacol. Din interiorul mecanismului închizătorii se auzi un zornăit ciudat şi atunci înţelese. Cauza era partea din agrafa de păr care căzuse înăuntru. Probabil că bucata de metal se afla acum într-un loc în care bloca cursa de întoarcere a limbii încuietorii.

Auzi cum uşa de la Cherokee se deschide. O auzi pe ea chiar şi cum a oftat când a coborât din maşină. Auzi fâşâitul pungilor de hârtie atunci când ea a adunat pachetele.

— *Haide,* şopti el, şi începu să mişte uşor limba încuietorii. Se retrăgea probabil câţiva milimetri şi apoi se oprea. Auzea agrafa afurisită zornăind acolo, înăuntru.

— Haide,... haide... haide...

Plângea iarăşi şi nici nu-şi dădea seama; lacrimile şi sudoarea amestecându-se pe obrajii lui; realiza vag că suferă încă de durere, în ciuda calmantelor pe care le înghiţise şi că va trebui să plătească scump faptul că agrafa se rupsese.

Totuşi nu un preţ atât de mare ca acela pe care ea *te va face să-l plăteşti dacă nu reuşeşti să închizi uşa asta nenorocită, Paul.*

Îi auzi paşii scârţâind pe zăpadă, în sus pe potecă. Fâşâitul pungilor... şi acum zornăitul cheilor de la casă atunci când le-a scos din poşetă.

— Haide... haide... haide...

De această dată când împinse limba de oţel se auzi şi un clinchet surd din interiorul mecanismului şi bucata de metal se deplasă cu încă câţiva milimetri în interior. Nu îndeajuns ca să nu se mai lovească de tocul uşii... dar aproape.

— Te rog... hai...

Începu să agite limba de oţel din ce în ce mai repede, încercând s-o

păcălească, auzind cum Annie deschide uşa bucătăriei. Apoi, ca o întoarcere hidoasă la acea zi în care mama sa l-a prins fumând, Annie strigă voioasă:

— Paul? Eu sunt! Ţi-am adus hârtia!

Prins! Sunt prins! Te rog, Doamne, nu, Doamne, nu o lăsa să mă facă să sufăr, Doamne...

Degetul lui apăsă convulsiv pe limba de metal a încuietorii şi se auzi un pocnet scurt când acul de păr se rupse iarăşi. Limba efectuă toată cursa. Din bucătărie se auzi zgomotul produs de fermoarul hanoracului ei, în timp ce se dezbrăca.

El închise uşa dormitorului. Pocnetul scos de încuietoare

(ea o fi auzit? sigur că da, sigur a auzit asta!)

sună la fel de tare ca o mitralieră.

Dădu scaunul înapoi spre fereastră. Încă se retrăgea şi-şi potrivea poziţia când paşii ei se auziră pe hol.

— Ţi-am adus hârtia, Paul! Eşti treaz?

Niciodată... n-o să ajung la timp... Ea o să audă...

Făcu o ultimă poziţionare şi deplasă scaunul pe rotile lângă fereastră chiar când cheia ei intră în broască.

N-o să meargă... agrafa de păr... şi o să devină bănuitoare.

Dar bucata de metal străină trebuie să fi căzut până la fundul cutiei mecanismului, deoarece cheia ei merse perfect. El stătea în scaun, cu ochii pe jumătate închişi, sperând nebuneşte că a reuşit să poziţioneze scaunul acolo unde fusese înainte (sau cel puţin foarte aproape, aşa încât ea să nu observe diferenţa), sperând că ea o să creadă că transpiraţia de pe faţă şi tremurul corpului sunt datorate lipsei medicamentelor, sperând, înainte de toate, că n-a lăsat nici o urmă...

În timp ce uşa se deschidea, privi în jos şi văzu că uitându-se cu atâta concentrare după urmele pe care le-a lăsat, ignorase o urmă scandalos de mare: cutiuţele cu Novril erau încă în poala lui.

35

Ea ţinea două pachete de hârtie, câte unul în fiecare mână şi zâmbea.

— Exact ce ai cerut tu, nu-i aşa? Triad Modern. Am două topuri aici, şi încă două în bucătărie, în cazul că va fi nevoie de ele. Deci, vezi tu...

Se întrerupse brusc, încruntată, uitându-se la el.

— Eşti *leoarcă* de sudoare... şi eşti roşu ca racul. Ce ai făcut?

Şi deşi această întrebare determina ca mica sa voce interioară să înceapă iarăşi să se vaiete isteric că a fost prins şi că ar putea foarte bine să recunoască şi să spere în iertarea ei, el reuşi să-i înfrunte privirea bănuitoare cu o expresie obosită şi ironica.

— Ştii foarte bine ce am făcut, spuse el. Am suferit.

Din buzunarul fustei scoase un şerveţel Kleenex şi îi şterse fruntea. Kleenex-ul deveni ud. Ea îi zâmbi cu acea teribilă şi falsă expresie maternă.

— A fost foarte rău?

— Da. Da, a fost. Acum pot să...

— Ţi-am spus ce se întâmplă când mă, faci să mă înfurii. Trăieşte şi învaţă, nu se spune aşa? Ei bine, dacă o să trăieşti bănuiesc că o să înveţi.

— Îmi dai acum pilulele?

— Într-un minut, spuse ea. Ochii ei nu părăsiră nici o secundă faţa lui transpirată, paloarea ei de ceară şi petele roşii înfierbântate din obraji.

— *Mai întâi,* trebuie să mă asigur că nu mai ai nevoie de nimic *altceva.* Nimic altceva ce bătrâna şi proasta de Annie Wilkes a uitat, fiindcă nu a ştiut tabieturile pe care le are Domnul Ştie-Tot când scrie o carte. Vreau să mă asigur că nu vrei să mă duc în oraş ca să-ţi cumpăr un casetofon, sau poate o pereche de papuci speciali sau altceva de soiul ăsta. Pentru că dacă tu vrei să fac asta, o să merg. Dorinţa ta e ordin pentru mine. N-o să aştept nici măcar până îţi dau pilulele. O să sar. imediat în Bătrâna Bessie şi o să plec. Deci ce spui, Domnule Ştie-Tot? Totu-i în ordine?

— Am tot ce-mi trebuie, spuse el, Annie, te rog...

— Şi nu mai ai de gând să mă faci furioasă?

— Nu. N-o să te mai fac niciodată furioasă.

— Pentru că atunci când mă înfurii nu mai sunt eu însămi.

Privirea ei coborî. Se uita în jos, spre mâinile lui, încleştate peste mostrele de Novril. Privi pentru mult timp.

— Paul? întrebă ea încet. Paul, de ce-ţi ţii mâinile aşa?

El începu să plângă. Plângea din cauza vinovăţiei pe care o simţea şi asta-i făcea să sufere cumplit: în plus, după tot ce această femeie monstruoasă îi făcuse, îi crease şi un sentiment de culpă. Deci plângea de vinovăţie... dar şi din cauza unei oboseli copilăreşti.

Privi în sus la ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi îşi jucă ultima carte pe care o mai avea.

— Vreau pilulele mele — spuse el — şi vreau plosca. M-am ţinut tot timpul cât ai fost plecată, Annie, dar nu mai pot, şi nu vreau să fac iarăşi pe mine.

Ea zâmbi dulce, radios şi îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Dragul de tine. Annie te-a pus la multe chinuri, nu-i aşa? Mult prea multe! Reaua de Annie! Ţi-o aduc imediat.

36

N-ar fi îndrăznit să pună pilulele sub covor înainte ca ea să se

întoarcă, chiar dacă ar fi crezut că dispune de timpul necesar ca s-o facă, — cutiile erau mici, dar umflăturile covorului ar fi totuşi foarte evidente. Auzind-o intrând în baia de la parter, luă cutiile, se chinui să-şi ducă mâna la spate şi le îndesă în chiloţi: Colţurile ascuţite ale cutiuţelor îi împungeau fesele.

Ea se întoarse cu plosca, un obiect demodat, din aramă, care se asemăna în mod ciudat cu nişte foaie. În cealaltă mână avea două capsule Novril şi un pahar cu apă.

Încă două în plus faţă de cele pe care le-ai luat acum o jumătate de oră, s-ar putea să te aducă în stare de comă şi ştii asta, gândi el, iar o a doua voce răspunse imediat: *Din partea mea, foarte bine.*

Luă pilulele şi le înghiţi cu apă.

Ea îi întinse plosca.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc, răspunse el.

Ea se întoarse cu spatele în timp ce el îşi introduse penisul în gâtul ploştii şi urină. I se întâmplă s-o privească în timp ce ţârâiturile înfundate începuseră să se audă, şi văzu că ea zâmbea.

— Ai terminat? îl întrebă ea câteva minute mai târziu.

— Da.

De fapt chiar avusese nevoie acută să urineze — în vârtejul tuturor acelor emoţii nu avusese timp să se gândească la asemenea lucruri puţin importante.

Îi luă plosca din mâini şi o aşeză cu grijă pe podea.

— Acum, hai să te duc înapoi în pat, spuse ea. Trebuie să fii epuizat... şi picioarele tale cred că au început să cânte arii din opere...

El încuviinţă, deşi adevărul era că nu simţea *nimic* — medicamentele primite, pe deasupra celor pe care deja le luase, îl rostogoleau spre inconştienţă cu o viteză alarmantă şi începuse să vadă camera prin nenumărate perdele de voal gri. Mai era conştient doar de un singur gând — ea o să-l ridice ca să-l pună în pat şi când va face asta, va trebui să fie oarbă şi nesimţitoare ca să nu observe că spatele chiloţilor lui este plin de cutiuţe.

Îl împinse lângă pat.

— Numai câteva secunde, Paul, şi vei putea dormi.

— Annie, poţi să aştepţi cinci minute? reuşi el să murmure.

Îl privi cu expresie scrutătoare.

— Credeam că suferi mult, amice.

— Aşa e, spuse el. Doare... prea tare. Genunchiul, în primul rând. Acolo unde tu... hm, unde te-ai pierdut cu firea. Nu sunt încă gata să mă ridici. Poţi să-mi acorzi cinci minute să... să...

Ştia ce avea de gând să spună, dar totul se îndepărta de el. Se îndepărta şi intra în ceaţă. O privi neajutorat, ştiind că la urma urmei tot o să fie prins.

— Să-şi facă pilulele efectul? întrebă ea şi el încuviinţă recunoscător.

— Bineînţeles. O să mai aranjez nişte lucruri prin casă şi mă întorc.

De îndată ce rămase singur în cameră, îşi duse mâna la spate, scoase cutiuţele şi le îndesă sub saltea, una câte una. Vălurile cenuşii deveneau din ce în ce mai groase, schimbându-şi culoarea din gri în negru.

Îndeasă-le cât de departe poţi, gândi el orbeşte. *Asigură-te că faci asta, aşa încât dacă ea schimbă aşternuturile, să nu le tragă afară odată cu cearşaful. Îndeasă-le cât mai... cât mai...*

O băgă sub saltea pe ultima, apoi se lăsă pe spate şi privi spre tavan, unde C-urile dansau nebuneşte.

Africa, gândi el.

Acum trebuie să limpezesc.

Oh, am mari necazuri aici.

Urme, gândi el. *Am lăsat oare urme? Am...*

Paul Sheldon căzu în inconştienţă. Când se trezi, trecuseră paisprezece ore şi afară ningea iarăşi.

II

Misery

Scrisul nu este cauza suferinţei,
el se naşte din suferinţă
MONTAIGNE

1

ÎNTOARCEREA LUI MISERY
de Paul Sheldon
Pentru Annie Wilkes

CAPITOLUL 1

Cu toate că Ian Carmichael nu s-ar fi mutat din Little Dunthorpe nici pentru toate bijuteriile din tezaurul Reginei, trebuia să-şi recunoască sie însuşi că atunci când ploua în Cornwall, ploua mai tare decât oriunde altundeva în Anglia.

În holul de la intrare, agăţat de un cârlig, era un prosop uzat şi, după ce-şi agăţă haina leoarcă de apă şi îşi descălţă cizmele, îl folosi

ca să-şi şteargă părul şaten.

Despre salon, se auzeau vag acordurile liniştitoare ale unei sonate de Chopin, iar el se opri, cu prosopul încă în mână şi ascultă.

Umezeala care i se scurgea acum pe obraji nu era apă de ploaie, ci lacrimi.

Şi-l aminti pe Geoffrey spunând: Nu *trebuie să plângi în faţa ei, bătrâne — acesta-i singurul lucru pe care nu trebuie niciodată să-l faci!*

Bineînţeles, Geoffrey avea dreptate — dragul, bătrânul de Geoffrey, rar se întâmpla să se înşele — dar câteodată, când era singur, faptul că Misery scăpase ca prin urechile acului de Doamna cu Coasa, îl obseda şi îi era aproape imposibil să-şi reţină lacrimile. O iubea atât de mult; fără ea ar fi murit. Fără Misery, pur şi simplu viaţa n-ar mai fi avut nici un sens pentru el.

Durerile naşterii duraseră foarte mult şi fuseseră foarte mari, dar nu mai îndelungate şi nici mai dureroase decât ale multor altor doamne pe care ea le văzuse, spusese moaşa. Moaşa începuse să se alarmeze doar după miezul nopţii, o oră după ce Geoffrey plecase călare prin furtuna care se înteţea, ca să încerce să-l aducă pe doctor. Atunci începuse hemoragia.

— Dragul, bătrânul de Geoffrey! Vorbi cu voce tare de data aceasta, în timp ce intra în bucătăria imensă şi cumplit de caldă.

— Aţi spus ceva, tinere domn? îl întrebă doamna Ramage, excentrica dar iubita menajeră a familiei Carmichael, în timp ce ieşi din cămară. Ca de obicei, boneta ei era puţin şui şi mirosea a tutun, despre care ea credea, chiar după atâţia ani, că este un viciu al ei secret.

— Nu intenţionat, doamnă Ramage, spuse Ian.

— După sunetul picurilor care se scurg din haina dumitale, acolo, în holul de la intrare, aproape că v-aţi înecat între acareturi şi casă.

— Aşa e, spuse Ian şi gândi: *Dacă Geoffrey s-ar fi întors cu doctorul doar zece minute mai târziu, cred că ea ar fi murit.* Acesta era un gând pe care era conştient că trebuie să-l înlăture — era în acelaşi timp şi fără sens şi groaznic — dar gândul la viaţa fără Misery era atât de înspăimântător, încât, câteodată, el se strecura în mintea lui, luându-i prin surprindere.

Acum, întrerupând aceste meditaţii sumbre, se auziră ţipetele sănătoase ale unui copil — fiul lui, treaz şi mai mult decât pregătit pentru masa sa de după-amiază. Foarte vag, auzi sunetele scoase de Annie Wilkes, destoinica doică a lui Thomas, în timp ce-l liniştea şi începea să-i schimbe scutecele.

— Micuţul e în voce azi, observă doamna Ramage. Ian se gândi iarăşi un moment, cu mare mirare, la faptul, că el era tatăl unui băiat, şi apoi soţia lui vorbi din uşă.

— Bună, iubitule!

El privi în sus, se uită la Misery a lui, draga lui. Stătea uşor sprijinită de uşă. Părul ei castaniu cu misterioasele lui sclipiri roşiatice ca de

tăciuni aprinşi, îi cădea pe umeri ca o cascadă. Tenul îi era încă palid, dar în obrajii ei Ian văzu primele semne de roşeaţă. Ochii ei erau negri şi adânci, iar flacăra lămpii de bucătărie strălucea în amândoi ca nişte diamante mici şi preţioase aşezate pe cea mai întunecată catifea de bijutier.

— Draga mea! strigă el şi fugi spre ea, aşa cum făcuse în acea zi la Liverpool, când fusese aproape sigur că piraţii au răpit-o, aşa cum jurase Jack Wickersham Nebunul că o vor face.

Doamna Ramage îşi aminti brusc că lăsase o treabă neterminată în salon şi îi lăsă singuri — ea plecă, de altfel, cu un zâmbet care-i lumina faţa. Doamna Ramage, de asemenea, avea momentele ei când nu se putea opri să nu se întrebe cum ar fi fost viaţa dacă Geoffrey şi doctorul ar fi ajuns cu o oră mai târziu *în* acea noapte întunecată şi furtunoasă de acum două luni, sau dacă transfuzia experimentală, în care tânărul ei stăpân îşi donase cu atâta curaj sângele spre a fi reintrodus în venele secate ale lui Misery, nu ar fi avut rezultate.

"Of, fetiţo", îşi apuse ea grăbindu-se pe hol. "La unele lucruri nici măcar nu te poţi gândi".

Bun sfat, pe care Ian şi-l dăduse sie însuşi. Dar amândoi descoperiseră că sfaturile bune erau mai uşor de dat decât de primit.

În bucătărie, Ian o strânse pe Misery la piept, simţindu-şi sufletul că trăieşte şi moare şi apoi învie în mirosul dulce al pielii ei calde.

Îi atinse sânii şi simţi bătăile puternice şi constante ale inimii ei.

— Dacă ai fi murit, aş fi murit o dată cu tine, şopti el.

Ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui, aducându-şi astfel sânii tari în mâinile lui.

— Taci, dragul meu, — şopti Misery — şi nu fi prost. Sunt aici... chiar aici. Acum, sărută-mă! Dacă o să mor, mă tem că asta o să se întâmple deoarece te doresc prea mult!

El îi acoperi gura cu un sărut fierbinte şi îşi afundă mâinile în părul ei ei castaniu superb şi, pentru câteva clipe, nu mai există nimic altceva în afara lor.

2

Annie puse trei pagini dactilografiate pe noptieră, iar el aşteptă să vadă ce va zice ea despre ele. Era curios, dar nu prea nervos — fusese cu adevărat surprins cât de uşor îi fusese să intre iarăşi în lumea lui Misery. Lumea ei era desuetă şi melodramatică, dar asta nu schimba faptul că reîntoarcerea acolo nu fusese deloc atât de neplăcută pe cât se aşteptase el să fie — fusese, de fapt, mai degrabă reconfortantă, ca şi când şi-ar fi pus o pereche veche de papuci. Deci rămase cu gura deschisă şi fu sincer şocat când ea spuse:

— Nu este bine.

— Nu — nu ţi-a plăcut?

Nu îi venea să creadă. Cum putuseră să-i placă celelalte romane *Misery* şi ăsta nu? Era aşa de tipic *Misery* încât era aproape o parodie; cum? cu materna şi bătrâna doamnă Ramage prizând tutun în cămară, Ian şi Misery pupându-se ca o pereche de puşti excitaţi de-abia ieşiţi de la petrecerea dansantă de vineri seara de la liceu şi...

Acum *ea* era cea care arăta uluită.

— Să-mi *placă?* Bineînţeles că mi-a plăcut E *superb.* Când Ian a cuprins-o în braţe, am plâns. Nu m-am putut abţine. — Ochii ei erau de fapt puţin roşii. — Şi să-i dai numele meu doicii lui Thomas... asta a fost foarte drăguţ din partea ta.

El gândi: *Inteligent, în acelaşi timp — cel puţin, aşa sper. Şi, că tot veni vorba, îngâmfato, numele bebeluşului ar fi trebuit să fie Sean, dacă te interesează; l-am schimbat pentru că am decis că sunt pur şi simplu prea mulţi afurisiţi de "n" care trebuie completaţi.*

— Atunci mă tem că nu te înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Nu am spus nimic de soiul că nu-mi *place,* am spus că nu e *bine.* E un fals. Va trebui să schimbi ce-ai scris.

Nu se gândise el cândva la ea ca la ascultătorul perfect? Oho, băiete! *Trebuie să-ţi recunosc această calitate, Paul — când faci o greşeală, aceea e imensă.* Cititorul Fidel devenise chiar acum Editorul Neînduplecat.

Fără ca el să fie măcar conştient de ceea ce se întâmpla, chipul lui Paul căpătase acea expresie de sinceră concentrare pe care o aborda întotdeauna când îi asculta pe editori. O denumea expresia "Pot Să Vă Ajut Cu Ceva, Doamnă?" Aceasta pentru că majoritatea editorilor erau ca femeile care merg la Auto-Ser-vice şi îi spun mecanicului să repare chestia care scoate Ciocănitul ăla de sub capotă sau care face *bang-bang* sub tabloul de bord şi te rog să faci asta acum o oră. O privire de sinceră concentrare era bună pentru că îi flata şi când editorii se simţeau măguliţi, câteodată renunţau la câteva dintre ideile lor idioate.

— Cum adică este un fals? întrebă el.

— Ei bine, Geoffrey s-a dus după doctor, spuse ea. *Asta-i* în ordine. S-a întâmplat în Capitolul 38 din *Copilul lui Misery.* Dar doctorul nu a venit, după cum bine ştii, deoarece calul lui Geoffrey s-a împiedicat de bara de sus a acelei bariere nenorocite a domnului Cranthorpe, atunci când el a încercat s-o sară — sper că pasărea *aia* mârşavă îşi va primi răsplata în *Întoarcerea lui Misery,* Paul, de-abia aştept — şi Geoffrey şi-a rupt umărul şi câteva coaste şi a zăcut acolo, în ploaie, aproape toată noaptea, până când băiatul ciobanului l-a găsit din întâmplare. Deci, doctorul nu a venit. Vezi?

— Da.

Descoperi brusc că nu poate să-şi întoarcă privirea de la faţa ei.

Crezuse că ea-şi pusese pălăria unui editor — poate chiar încerca să-şi pună şi pălăria de colaborator, pregătindu-se să-i spună ce să scrie şi, cum să scrie. Dar nu era aşa. Domnul Cranthorpe, de exemplu.

Ea *spera* că domnul Cranthorpe o să-şi primească răsplata, dar nu o cerea. Vedea cursul creativ al întâmplărilor ca ceva care nu depindea de ea, în ciuda controlului evident pe care-l avea asupra *lui.* Dar unele lucruri, pur şi simplu, nu se făceau. Creativitatea, sau lipsa ei, nu avea nici o importanţă asupra acestor lucruri; să le faci era o prostie tot atât de mare ca şi când ai da un decret care să revoce legea gravitaţiei universale sau să încerci să joci tenis de masă cu o cărămidă. Ea *era* într-adevăr Cititorul Fidel, dar Cititorul Fidel nu însemna şi Cititorul Tont.

Ea nu îi dădea voie s-o ucidă pe Misery... dar nici nu îi dădea voie să trişeze când o reînvia.

Dar, Hristoase, TOTUŞI am omorât-o! gândi el obosit. *Ce o să fac?*

— Când eram fată — spuse ea — la cinematografe obişnuiau să fie seriale. Un episod în fiecare săptămână. "Răzbunătorul Mascat", şi "Flash Gordon", chiar şi unul despre "Frank Buck", omul care s-a dus în Africa să prindă animalele sălbatice şi care putea îmblânzi lei şi tigri doar uitându-se la ei. Îţi aminteşti serialele?

— Mi le amintesc, dar tu nu poţi fi aşa de *bătrână,* Annie — probabil că le-ai văzut la televizor, sau ai avut un frate mai mare sau o soră care ţi-a povestit despre ele.

La colţurile gurii ei apărură pentru scurt timp gropiţe în soliditatea pielii şi apoi dispărură.

— Termină cu chestiile astea, linguşitorule! Totuşi, am avut un frate mai mare şi obişnuiam să mergem la cinematograf în fiecare sâmbătă după-amiază. Asta se întâmpla în Bakersfield, California, unde am crescut eu. Şi, deşi îmi plăceau întotdeauna jurnalele, desenele animate şi documentarele, ceea ce aşteptam cu adevărat era ultimul episod al serialului. Mă gândeam la el cam tot timpul în decursul săptămânii. Dacă vreo oră de curs era plictisitoare, sau dacă trebuia să-i dădăcesc, în locul doamnei Krenmitz, pe cei patru copii împieliţaţi de la parter. O, cât i-am urât pe împieliţaţii ăia mici!

Annie căzu într-o tăcere posomorâtă, uitându-se fix într-un colţ. Ieşise din priză. Asta se întâmpla pentru prima dată de câteva zile încoace şi el se întrebă dacă asta înseamnă că ea se apropie de ciclica perioadă depresivă. Dacă era aşa, el ar face bine să-şi bată în cuie jaluzelele.

Până la urmă ieşi din starea aceea, ca întotdeauna, cu o expresie vagă de surpriză, ca şi când nu s-ar fi aşteptat ca lumea să mai fie încă aici.

— "Omul Rachetă" a fost favoritul meu. Îl vedeai la sfârşitul Episodului 6, "Moarte în Cer", inconştient, în timp ce avionul său începea să se prăbuşească în vrie. Sau, la sfârşitul Episodului 9, "Moarte în Flăcări", era legat de un scaun într-un depozit incendiat. O dată era o maşină fără frâne, altă dată gaz otrăvitor, altădată, curent electric.

Annie vorbea despre aceste întâmplări cu a afecţiune bizară, şi

totuşi autentică fără îndoială.

— Le numeau "Seriale cu suspans", îndrăzni el.

Ea se încruntă.

— Ştiu asta, Domnule Ştie-Tot. Doamne, câteodată mă gândesc că mă crezi probabil foarte proastă!

— Nu-i aşa, Annie. Jur!

Ea dădu din mână cu lehamite, iar el înţelese că ar fi mai bine — azi, cel puţin — să n-o întrerupă.

— Era amuzant să încerci să te gândeşti cum va ieşi el din situaţia aceea. Câteodată puteam, câteodată nu. De fapt, nu-mi prea păsa atâta timp cât jucau corect. Oamenii care creau întâmplările.

Se uită atentă la el, ca să se asigure că a înţeles la ce se referea ea. Paul se gândi că, ar fi fost imposibil să scape sensul.

— Ca atunci când fusese inconştient în avion. S-a trezit şi a găsit o paraşută sub scaun. Şi-a pus-o şi a sărit din avion, şi asta a fost destul de corect.

Mii de profesori de compoziţie literară n-ar fi de acord cu tine, draga mea, gândi Paul. *Tu vorbeşti despre ceea ce se numeşte o DEUS-EX-MACHINA, folosit prima dată în amfiteatrele greceşti. Când dramaturgul îşi punea eroul într-o situaţie imposibilă, un scaun ornat cu flori cobora de sus. Eroul se aşeza în el şi era tras în sus în afara pericolului. Chiar şi cel mai prost cioban poate să-şi dea seama de simbolism — eroul a fost salvat de Zeu. Dar DEUS EX MACHINA - câteodată cunoscută în jargonul tehnic ca "trucul bătrânei-paraşute-de-sub-scaunul-pilotului", a ieşit din vogă cam prin anul 1700. Cu excepţia, bineînţeles, a acelor prostii ca " Omul Rachetă" şi a cărţilor de colorai "Nancy Desenează". Bănuiesc că ai pierdut ultimele noutăţi, Annie.*

Pentru câteva clipe, groaznice şi de neuitat, Paul crezu că o să izbucnească în hohote de râs. Dată fiind dispoziţia ei din dimineaţa asta, acest lucru ar fi adus în mod sigur după sine o pedeapsa dureroasă şi neplăcută. Îşi acoperi repede gura cu mâna, ascunzând zâmbetul care începea să se formeze acolo şi simulă un acces de tuse.

Ea îl lovi pe spate cu destulă putere ca să-l doară.

— Mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Pot să continuu acum, Paul, sau ai de gând să ai un acces de strănuturi? Să aduc găleata? Simţi cumva că ai vrea să vomiţi de câteva ori?

— Nu, Annie, Te rog, continuă. Este fascinant ce spui.

Îl privi puţin mai potolită — nu mult, doar puţin.

— Când a găsit paraşuta aceea sub scaun a fost corect. Poate că deloc *realist,* dar corect.

El se gândi la asta uimit — intuiţiile ei ocazionale îl surprindeau întotdeauna — şi se decise că ce spunea ea este adevărat. *Corect* şi *realist* pot fi sinonime în cea mai bună dintre lumile posibile, dar dacă

era aşa, această lume nu era aceea.

— Dar uite, alt episod — spuse ea — şi asta este *exact* ce este greşit în ceea ce ai scris tu ieri, Paul, deci ascultă-mă.

— Sunt numai urechi.

Se uită aspru la el ca să vadă dacă nu glumeşte. Faţa lui era însă palidă şi serioasă — chipul unui student conştiincios. Nevoia de a râde se spulberase când îşi dăduse seama că Annie s-ar putea să ştie totul despre *deus-ex-machina,* cu excepţia denumirii.

— În ordine, zise ea. Era unul dintre acele episoade în care nu existau frâne. Băieţii răi l-au pus pe "Omul Rachetă" — doar că era "Omul Rachetă" cu identitatea secretă — într-o maşină care nu avea frâne, apoi sudaseră toate uşile şi împinseseră maşina pe o şosea de munte cu serpentine strânse. De-abia mai puteam să stau pe scaun în ziua aia, pot să-ţi spun.

Ea stătea pe marginea patului — Paul stătea în scaunul pe rotile în cealaltă parte a camerei. Trecuseră cinci zile de la expediţia lui până la baie şi îşi revenise din urmările acelei experienţe mult mai repede decât ar fi putut el vreodată să creadă. Doar faptul că nu fusese surprins, pare-se că fusese un fortifiant miraculos.

Ea privi în gol în direcţia calendarului, unde băiatul zâmbăreţ se dădea cu sania într-un februarie fără sfârşit.

— Deci acolo era bietul Om Rachetă, prizonier în maşina aceea, fără rucsacul cu uneltele lui speciale sau măcar casca cu vizor prin care se putea vedea doar dintr-o singură direcţie, încercând să redreseze maşina, s-o oprească şi să deschidă uşa; toate în acelaşi timp. Era mai ocupat decât un tapetar cu o singură mână, chiar aşa!

Da, Paul văzu dintr-o dată ceva — şi instinctiv înţelese exact cum o asemenea scenă putea fi exploatată la maximum. Fundalul trecând pe lângă automobil cu viteză ameţitoare, aproape repezindu-se. Prim-plan cu pedala de frână, care se afundă fără vlagă până-n podea, unde piciorul omului (văzu piciorul foarte clar, încălţat cu pantofi de pilot, model 1940) apasă disperat pe ea. Prim-plan cu umărul lui lovind uşa. Prim-plan spre peisajul de afară arătând o bandă neregulată de aliaj de lipit, acolo unde uşa fusese sudată. Prostesc, desigur -nici un pic literar — dar puteai să scoţi bani din asta. Puteai să accelerezi pulsurile cu asta. Nici un fel de Chivas Regal aici; era echivalentul din proză al craniilor sparte din pădure.

— Deci vedeai că drumul se sfârşeşte la faleza aceea — spuse ea — şi toată lumea din sală ştia că dacă Omul Rachetă nu iese din acel Hudson vechi înainte de a ajunge la faleză, o mierlea. O, băiete! Şi uite maşina, cu Omul Rachetă apăsând încă pe frâne şi lovind cu umărul în uşă şi apoi... a zburat peste faleză! A plutit în aer şi apoi a căzut. A lovit peretele stâncos cam pe la jumătatea distanţei, a izbucnit în flăcări, apoi a căzut în ocean, iar pe ecran a apărut mesajul de sfârşit care spunea: SĂPTĂMÂNA VIITOARE, EPISODUL 6, "ZBORUL DRAGONULUI".

Stătea pe marginea patului, cu mâinile încleştate una de alta, cu pieptul tresărindu-i rapid.

— Ei bine! — spuse ea fără să-l privească, fixând doar peretele — după asta abia dacă *am mai urmărit* filmul. Săptămâna care a urmat nu m-am gândit doar câteodată la Omul Rachetă; m-am gândit la el *tot* timpul. Cum a putut să iasă de acolo? Nu puteam nici măcar să ghicesc. Sâmbăta următoare, stăteam în faţa cinematografului încă de la prânz, deşi casa de bilete nu se deschidea decât la unu şi jumătate, iar filmul începea de-abia la două. Dar, Paul... ce s-a întâmplat... n-o să ghiceşti niciodată!

Paul nu zise nimic, dar bănuia. Înţelesese cum îi putea plăcea ei ceea ce el scrisese şi totuşi să nu i se pară corect — să ştie că nu e bine şi să i-o spună, nu cu sofisticarea literară a unui editor, ci cu certitudinea placidă şi de necontestat a Cititorului Fidel. Înţelesese şi era uimit să-şi dea seama că îi era ruşine de sine însuşi. *Scrisese* o escrocherie.

— Noul episod începea totdeauna cu sfârşitul *ultimului.* Au arătat cum maşina coboară panta, au arătat faleza, l-au arătat pe el lovind cu umărul în uşa maşinii, încercând s-o deschidă. Apoi, chiar înainte ca maşina să ajungă la marginea falezei, uşa s-a deschis şi el a căzut pe drum. Maşina a zburat în gol şi toţi din sală aplaudau, fiindcă Omul Rachetă scăpase; dar eu nu aplaudam, Paul. Eu eram *furioasă!* Am început să urlu: "Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută!"

Annie sări în picioare şi începu să umble foarte repede prin cameră, cu capul în jos, părul căzându-i pe faţă în şuviţe strânse, bătând constant cu o mână făcută pumn în palma celeilalte, cu ochii scăpărându-i.

— Fratele meu a încercat să mă facă să mă opresc şi când nu am vrut, mi-a pus o mâna peste gură ca să mă facă să tac, dar eu l-am muşcat şi am continuat să ţip: "Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută! Sunteţi 'toţi atât de proşti încât să nu vă amintiţi? Aveţi amnezie cu toţii?" Şi fratele meu a spus: "Eşti nebună, Annie", dar eu ştiam că nu sunt. Apoi a venit directorul şi a zis că dacă nu încetez o să trebuiască să plec şi eu i-am spus: "Te cred că o să plec, pentru că asta a fost o escrocherie mârşavă, asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută!"

Îl privi, iar Paul văzu că ochii ei aveau o expresie ucigaşă.

— El n-a ieşit din maşina aia cockadoodie! A zburat peste marginea prăpastiei şi el era încă înăuntru! Înţelegi asta?

— Da, spuse Paul

— ÎNŢELEGI CHESTIA ASTA?

Se repezi brusc spre el cu acea ferocitate de felină şi, cu toate ca el era sigur că avea de gând să-l rănească cum mai făcuse înainte, probabil pentru că nu putea ajunge la acea păsăruică mârşavă de scenarist care îl scosese pe Omul Rachetă din Hudsonul vechi înainte

ca acesta să se prăbuşească, el nu făcu nici o mişcare — vedea seminţele instabilităţii ei de acum în fereastra trecutului pe care ea de-abia o deschisese pentru el, dar simţea, de asemenea, un sentiment de uimire. Nedreptatea pe care ea o simţea, în ciuda faptului că era copilărească, era reală, fără putinţă de tăgadă.

Ea nu-l lovi; apucă gulerul halatului pe care-l purta el şi îl trase până când feţele lor aproape se atingeau.

— *CHIAR AŞA?*

— Da, Annie, da.

Îl privi fix cu expresia aceea întunecată şi furioasă şi probabil că a văzut adevărul întipărit pe faţa lui. Fiindcă după câteva clipe îi dădu drumul dispreţuitoare.

El făcu o grimasă de durere, provocată de ciocnirea cu spătarul scaunului, care apoi dispăru.

— Atunci ştii ce este greşit, spuse ea.

— Bănuiesc că da. *Cu toate că, să fiu al dracului dacă ştiu cum o să rezolv problema.*

Cealaltă voce reveni brusc. *Nu ştiu dacă Dumnezeu te va osândi sau dacă te va salva, Paulie, dar ştiu un lucru: dacă nu găseşti un mod în care s-o readuci la viaţă pe Misery — o soluţie pe care ea s-o creadă — Annie o să te ucidă.*

— Atunci fă-o, spuse ea scurt şi ieşi din cameră.

3

Paul privi maşina de scris. Era acolo. N-uri! Niciodată nu realizase cât de multe, n-uri sunt într-un rând dactilografiat.

Credeam că se presupune să tu eşti bun, spuse maşina de scris — mintea lui o investise cu o voce batjocoritoare şi totuşi ingenuă: vocea unui pistolar adolescent dintr-un western hollywoodian, un puşti pornit să-şi facă rapid o reputaţie, aici în Pădurea Moartă. *Nu eşti chiar atât de bun. Drace, nu. ai putut nici măcar să mulţumeşti o asistentă medicală nebună şi obeză. Probabil că în accident ţi-ai rupt şi osul* SCRIITORICESC... *numai că* OSUL *acela nu se vindecă.*

Se lăsa cât de mult putu pe spate şi-şi închise ochii. Ar fi suportat mai uşor refuzul ei pentru ceea ce scrisese, dacă ar fi putut să dea vina pe durere, dar adevărul era că durerea începuse, până la urmă, să slăbească din intensitate.

Pilulele furate erau puse bine, în siguranţă, între saltea şi pat. Nu luase nici una dintre ele — gândul că le are puse deoparte ca un fel de asigurare contra lui Annie, îi era de ajuns. Dacă ea şi-ar pune în minte să întoarcă salteaua, le-ar găsi, presupunea el, dar era un risc pe care şi-l asuma.

De la cearta referitoare la hârtia de scris, între ei doi nu mai

apăruseră divergenţe. Primea regulat medicamentele şi le lua. Se întreba dacă ea realizase că el devenise dependent de ele.

Hei, uşurel, Paul, nu crezi că ai început să dramatizezi?

Nu, nu era aşa. În urmă cu trei nopţi, când a fost sigur că ea este sus, scosese una dintre cutii şi citise tot ce scria pe etichetă, deşi presupunea el, îi fusese de ajuns când văzuse care era ingredientul principal al Novrilului. Poate că atunci când spuneai *uşurare* puteai să scrii A-N-T-I-N-E-V-R-A-L-G-I-C, dar atunci când spuneai Novril scriai C-O-D-E-I-N-Ă.

O certitudine există: te vindeci, Paul. Picioarele tale arată ca nişte beţe desenate de un copil de patru ani, dar te vindeci. Te-ai putea descurca acum şi cu aspirină sau ceva similar. Tu ai nevoie de Novril; strici orzul pe gâşte.

Va trebui să reducă doza, ar trebui să arunce câteva dintre pilule. Până când nu va putea să facă asta, ea îl va ţine legat în lanţ la fel cum îl ţinea în scaunul pe rotile — un lanţ făcut din capsule de Novril.

Bine, bine, o să arunc câte o capsulă din cele două pe care mi le aduce ea de fiecare dată. O s-o pun sub limbă când o înghit pe cealaltă şi când ea iese din cameră o s-o îndes împreună cu celelalte sub saltea. Dar nu azi. Nu mă simt în stare să încep astăzi. O să încep de mâine.

Acum auzi în minte vocea Reginei de Cupă făcându-i morală lui Alice: *Aici, la noi, ne curăţim ieri casele şi avem de gând să începem să le curăţim mâine, dar* NICIODATĂ *nu facem astăzi curăţenie.*

Ha-ha, Paulie, eşti un adevărat dezmăţat, spuse maşina de scris cu vocea aceea de pistolar dur pe care el i-o atribuise.

— Noi, păsăruicile mârşave nu suntem niciodată atât de amuzante, dar nu încetăm să încercăm — trebuie să ne acorzi acest credit, bodogăni el.

Ei bine, ar trebui să începi să te gândeşti la toate drogurile pe care le iei, Paul. Ar trebui să începi să te gândeşti foarte serios la asta.

Sub impulsul momentului, luă brusc hotărârea că va începe să reducă din calmante atunci când va termina primul capitol care-i va plăcea Armiei — un capitol despre care Annie nu va spune că e o escrocherie.

O parte din el — acea parte care asculta cu ostilitate chiar şi cele măi bune şi corecte sugestii editoriale — protestă spunând că femeia e nebună, că nu aveai cum să ştii ce ar putea şi ce n-ar putea să accepte; că tot ce va încerca el va fi doar o aiureală.

Dar o altă parte — o parte mult mai raţională — dezaprobă. El va recunoaşte când va găsi ideea adevărată. Inspiraţia adevărată va face aiureala care i-a luat trei zile s-o scrie şi pentru care a făcut numeroase începuturi nereuşite, să arate ca o scârnăvie de câine lângă un dolar de argint. Nu ştiuse oare el că totul era o prostie? Nu-i stătea în obicei să creeze atât de greu şi nici să umple pe jumătate un coş de gunoi cu notiţe făcute la întâmplare sau cu rânduri ca: "Misery se întoarse spre

el, cu ochii strălucind şi buzele murmurând cuvintele magice. Oh, tu cap pătrat şi prost." ASTA NU ÎNSEAMNĂ DELOC CREAŢIE LITERARĂ!!! Atribuise toate acestea durerii şi faptului că se afla într-o situaţie în care el nu scria doar pentru a-şi asigura pâinea, ci viaţa. Acele idei nu fuseseră nimic altceva decât minciuni plauzibile. Adevărul era că-i secase inspiraţia. Treaba mersese prost deoarece trişase şi ştiuse şi el asta.

Sâc! ea te-a citit, creier de găină ce eşti, spuse maşina de scris cu vocea ei obraznică, insolentă. *Nu-i aşa? Deci ce ai de gând să faci acum?*

Nu ştia, dar bănuia că va trebui să facă ceva şi cât mai repede. Nu-i păsase în dimineaţa aceasta de starea ei sufletească. Socotea că trebuie să se considere norocos că ea nu-i rerupsese picioarele cu un baston de baseball, sau că nu-i făcuse manichiura cu acid sau ceva similar, ca să-i indice dezamăgirea pentru modul cum el începuse cartea ei — astfel de răspunsuri critice erau întotdeauna posibile dată fiind viziunea unică a Anniei asupra lumii. Dacă scăpa cu viaţă de aici, plănuia să-i trimită o scrisoare lui Christopher Hale. Hale lucra la *New-York Times* şi făcea recenzii la romanele nou apărute. Scrisoarea va spune: "De fiecare dată când editorul meu mă suna să-mi spună că tu ai de gând să faci recenzia uneia dintre cărţile mele pentru *Times,* mi se înmuiau genunchii — mi-ai făcut câteva foarte bune, Chris amice, dar m-ai şi torpilat de câteva ori, după cum bine ştii. Oricum, vroiam doar să-ţi spun să-i dai înainte şi să scrii tot ce poţi mai defavorabil — am descoperit un stil de critică cu totul nou, prietene. Am uitat s-o denumim Şcoala de Critică Literară Picnicul din Colorado sau Găleata pentru Spălat pe Jos. Pe lângă această nouă metodă critică, materialele pe care le faceţi voi, arată la fel de înspăimântătoare ca o cursă în caruselul din Central Parc".

Toate astea sunt foarte amuzante, Paul; scrisorile sub formă de BILEŢELE DE AMOR *adresate criticilor sunt totdeauna bune ca să te înveseleşti, dar tu chiar că ar trebui să-ţi sufleci mânecile şi să te apuci de lucru.*

Da. Aşa este.

Maşina de scris stătea colo, zâmbindu-i superior.

— Te urăsc, spuse Paul morocănos şi privi pe fereastră.

4

Viscolul, în plină desfăşurare atunci când Paul se trezise a doua zi după expediţia la baie, mai continuase încă două zile. Se depuseseră atunci cel puţin patruzeci şi cinci de centimetri de strat de zăpadă şi se formaseră troiene înalte. Pe când soarele apăruse iarăşi dintre nori, Cherokee-ul lui Annie nu era decât o movilă de-abia vizibilă pe alee.

Acum, totuşi, soarele ieşise iarăşi la iveală, iar cerul era superb. Acel soare avea şi căldură pe lângă strălucire — o simţea pe faţă şi pe mâini. Ţurţurii de pe marginea acoperişului grajdului se topeau. Se gândi puţin la maşina sa din zăpadă, apoi luă o foaie de hârtie şi o introduse în Royal. În colţul stâng al paginii scrise cuvintele ÎNTOARCEREA LUI MISERY, şi în cel drept, numărul 1. Apăsă de patru-cinci ori pe maneta de revenire, centră căruciorul şi scrise CAPITOLUL 1. Apăsă pe clape mai tare decât era necesar ca să se asigure că, cel puţin, ea va auzi că el bătea *ceva* la maşină.

Acum, sub CAPITOLUL i era tot acel spaţiu alb, arătând ca un troian de zăpadă în care el ar putea cădea şi muri sufocat de frig.

Africa.

Atâta timp cât ei jucau corect.

Pasărea aceea e originară din Africa.

Sub scaunul lui era o paraşută.

Africa.

Acum trebuie să limpezesc.

Începuse să-l prindă somnul şi ştia că n-ar trebui — dacă ea ar intra în cameră şi l-ar prinde că stă şi nu face nimic în loc să scrie, s-ar înfuria — dar se lăsă totuşi dus de val. El nu moţăia doar; în mod bizar, gândea. Se uita. *Căuta.*

Ce cauţi, Paul?

Dar asta era evident. Avionul intrase în vrie. El căuta paraşuta de sub scaun. Okay? Destul de corect?

Destul de corect. Când a găsit paraşuta sub scaun, a fost corect. Poate deloc realist, dar corect.

Câteva veri la rând, mama lui îi trimisese în tabăra de la Malden Community Center. Acolo jucaseră acel joc... stăteau în cerc, iar jocul era cam ca şi serialele Anniei, iar el câştigase aproape de fiecare dată... Cum se numea jocul?

Vedea cincisprezece sau douăzeci de băieţi şi fetiţe aşezaţi în cerc, într-unul din colţurile umbroase ale terenului de joaca, purtând toţi tricouri cu inscripţia Malden Community Center şi ascultându-i atenţi pe pedagogul care le explica regulile jocului. *"Poţi Tu?", numele jocului era "Poţi Tu?" şi într-adevăr era ca şi serialele cu suspans; jocul pe care-l jucai atunci era "Poţi. TU? ", Paulie, şi ăsta-i numele jocului acum, nu-i aşa?*

Da, presupunea că acela era.

În "Poţi Tu!", pedagogul începea o poveste despre un tip numit Corrigan Neatentul. Neatentul se rătăcise în jungla din America de Sud. Pe neaşteptate, privind în jur, vede că sunt lei în spatele său... lei în stânga şi în dreapta... şi, Dumnezeule, lei în faţa lui. Corrigan Neatentul este înconjurat de lei care... care încep să se apropie. Este doar ora cinci după-amiază, dar asta nu-i o problemă pentru aceste pisicuţe; în ceea ce-i priveşte pe leii din America de Sud, prostia că cina este la ora opt este doar o poveste de adormit copii.

Pedagogul avea un cronometru, iar mintea adormită a lui Paul Sheldon îl văzu cu mare claritate, cu toate că-i ţinuse greutatea lui de argint în mână acum cel puţin treizeci de ani. Putea să vadă plăcuţele fine de cupru ale numerelor, acul mic din partea de jos care înregistra zecimile de secundă, putea vedea marca gravată cu litere mici: ANNEX.

Pedagogul se uita în jurul cercului şi-l alegea pe unul dintre copii. "Daniel" spunea el, Poţi Tu? În momentul în care rostea *Poţi Tu?,* pedagogul pornea cronometrul. Din acel moment Daniel avea exact zece secunde ca să continue povestea. Dacă în timpul acestor zece secunde nu începea să vorbească, atunci trebuia să părăsească cercul. Dar, dacă îl scăpa pe Neatentul de lei, pedagogul se uita iarăşi în jurul cercului şi punea cealaltă întrebare a jocului, una care-i readucea clar în minte situaţia lui de acum. Această întrebare era. *A reuşit?*

Regulile acestei părţi a jocului erau exact cele ale Anniei. Realismul nu era necesar. De exemplu, Daniel putea să spună: "Din fericire, Neatentul avea cu el puşca sa Winchester şi multe gloanţe. Deci a împuşcat trei lei, iar ceilalţi au fugit". Într-o situaţie ca aceasta, Daniel *reuşea.* Primea cronometrul şi continua povestea, terminându-şi segmentul său cu Neatentul cufundat până la brâu în nisip mişcător sau altă situaţie grea şi apoi întreba pe altcineva dacă el sau ea puteau şi ţac! apăsa butonul cronometrului.

Dar zece secunde nu erau lungi şi era uşor să te blochezi... uşor să trişezi. Următorul puşti putea să spună ceva de genul: "Chiar atunci, o pasăre mare — un vultur din Anzi, cred — a coborât în zbor. Neatentul a apucat-o de gât şi s-a salvat din nisipul mişcător".

Când pedagogul întreba *A reuşit ea?,* tu ridicai mâna dacă socoteai că da, sau o lăsai jos dacă gândeai că nu. În cazul vulturului din Anzi, puştiul, aproape sigur, ar fi fost invitat să părăsească cercul.

Tu poţi, Paul?

Mda. Aşa supravieţuiesc. Aşa reuşesc să întreţin case şi la New-York şi la Los Angeles şi maşini mai multe decât poţi număra în câteva cimitire de automobile. Deoarece eu pot, şi nu este ceva pentru care să-mi cer scuze, fir-ar al naibii Există o mulţime de tipi pe lumea asta care scriu o proză mai bună decât a mea şi care au o înţelegere mai bună despre cum sunt oamenii în realitate şi despre ce se presupune că înseamnă umanitate — drace, ştiu asta. Dar, când pedagogul întreabă, referitor la aceşti tipi, dacă AU REUŞIT?, câteodată doar foarte puţini oameni ridică mâna. Dar pentru mine o ridică... sau pentru Misery... şi la urma urmei cred că-i tot una. POT eu? Mda. Poţi să fii sigur că pot! Sunt un milion de lucruri pe lumea asta pe care nu le pot face. Nu pot să lovesc o minge ovală; nu puteam nici pe vremea când eram la liceu. Nu pot să repar un robinet stricat. Nu ştiu să merg pe rotile sau să scot un Fa la chitară care să nu sune ca o găleată cu rahat. Am încercat de două ori meseria de soţ şi n-am reuşit-o. Dar dacă vreţi să vă captez atenţia, să vă înfricoşez,

să vă implic sau să vă fac să plângeţi sau să râdeţi, da. Eu pot. Pot să vă dau şi să vă produc senzaţii până când urlaţi. Îndeajuns! Sunt în stare. EU POT.

Vocea de pistolar a maşinii de scris şopti în visul lui din ce în ce mai adânc.

Ce avem noi aici, prieteni, sunt două lucruri în cantitate mare — lăudăroşenie şi spaţiu alb.

Poţi tu?

Da, Da!

A reuşit *el?*

Nu. A trişat. În romanul COPILUL LUI MISERY doctorul nu a venit. Poate că voi, ceilalţi, aţi uitat ce s-a întâmplat săptămâna trecută, dar idolul de piatră nu uită niciodată. Paul trebuie să părăsească cercul. Mă scuzaţi, vă rog. Acum trebuie să limpezesc. Acum trebuie să...

5

— *...* limpezesc, murmură el şi alunecă spre dreapta. Această mişcare îi trase picioarele puţin într-o parte şi puseul de durere din genunchiul lui zdrobit fu îndeajuns ca să-l trezească. Trecuseră mai puţin de cinci minute. O auzea pe Annie spălând vasele în bucătărie. De obicei, în timp ce-şi îndeplinea treburile în casă, ea cânta. Astăzi, nu fredona; se auzea doar zăngănitul farfuriilor şi fâsâitului jetului de apă. Încă un semn prost. *Avem aici un buletin meteorologic special mai ales pentru locuitorii Din Ţinutul Sheldon — până la ora 5:00 în această seară, se poate declanşa în orice moment un tornado. Repet, în orice moment se poate declanşa un tornado...*

Dar era timpul să termine cu prostiile şi să treacă la treabă. Ea o dorea pe Misery înviată din morţi, dar asta trebuia să pară plauzibil. Nu neapărat realistic, doar plauzibil. Dacă putea realiza asta în această dimineaţă, poate că ar putea evita depresiunea pe care o simţea că este în formare, înainte de a se agrava prea tare.

Paul privi pe fereastră, cu bărbia sprijinită în palmă. Acum era pe deplin treaz, gândind repede şi intens, nefiind însă conştient de acest proces. Primele două sau trei straturi ale minţii sale conştiente, care se ocupau de amănuntele mărunte cum ar fi: ultima dată când se spălase pe cap sau dacă Annie va veni sau nu la timp cu următoarea raţie de medicamente, se părea că s-au îndepărtat cu totul de realitatea înconjurătoare. Acea parte a minţii sale plecase tiptil să ia o pastramă cu orez sau altceva. Primea informaţii de la senzorii de intrare, dar nu făcea nimic cu ele — nu vedea nimic din ceea ce vedea, nu auzea nimic din ceea ce auzea.

O altă parte a lui analiza furios ideile, îndepărtându-le, încercând să le combine, înlăturând combinaţiile. Simţea că aşa ceva se întâmplă,

dar nu avea contact direct cu asta şi nici nu dorea să aibă. Acolo, în atelierul abisal, era multă sudoare şi mizerie.

Înţelegea că ceea ce făcea el acum reprezenta ÎNCERCAREA DE A AVEA O IDEE. A ÎNCERCA SĂ AI O IDEE nu însemna acelaşi lucru cu A AVEA O IDEE. A AVEA O IDEE era un mod mai modest de a spune *Mi-a venit inspiraţia* sau *Evrika! Muza mea a vorbit!*

Ideea pentru *Maşini de Lux* îi venise într-o zi la New York. Ieşise, fără nici un alt scop în afară de acela de a-şi cumpăra un video-recorder pentru apartamentul de pe Strada 83. Trecuse pe lângă o parcare şi-l văzuse pe unul dintre paznici încercând să deschidă o maşină. Asta a fost tot. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă ceea ce văzuse era legal sau ilegal şi pe când se îndepărtase cale de două sau trei cvartale de blocuri, nici nu-i mai păsa. Paznicul devenise Tony Bonasaro. Ştia totul despre Tony, cu excepţia numelui său, pe care mai târziu l-au luat dintr-o carte de telefon. Jumătate din intrigă exista pe deplin conturată în mintea sa, iar restul se definea cu repeziciune. Îi venise să danseze, era bucuros, aproape beat de fericire. Sosise muza, tot aşa de binevenită ca un cec neaşteptat în cutia de scrisori. Plecase din casă ca să-şi cumpere un video-recorder şi obţinuse în schimb ceva mult mai important. OBŢINUSE O IDEE.

Celălalt proces — A ÎNCERCA SĂ AI O IDEE — nu era nici pe departe atât de solemn sau aşa de înălţător, dar era exact la fel de misterios... şi la fel de necesar. Pentru că, atunci când scriai un roman, aproape întotdeauna întâlneai undeva baricade şi nu avea atunci nici un sens să încerci să continui până când nu AVEAI O IDEE.

Procedura obişnuită pe care el o aplica atunci când era necesar să AIBĂ O IDEE, era să-şi pună haina şi să facă o plimbare. Dacă nu trebuia să AIBĂ O IDEE, îşi lua o carte când pleca la plimbare. Era conştient că plimbarea reprezenta un bun exerciţiu fizic, dar era plictisitoare. Dacă nu aveai pe cineva alături cu care să vorbeşti, o carte constituia o necesitate. Dar dacă trebuia să AI O IDEE, plictiseala putea reprezenta pentru un blocaj din roman, ceea ce chemioterapia constituia pentru un bolnav de cancer.

Cam pe când ajunsese la jumătatea *Maşinilor de Lux,* Tony îl ucisese pe Locotenentul de Poliţie Gray, atunci când acesta încercase să-i pună cătuşele într-un cinematograf din Times Square. Paul ar fi vrut ca Tony să nu fie descoperit — cel puţin pentru o vreme — deoarece nu putea exista un act trei cu Tony stând la răcoare. Şi totuşi, Tony nu putea să-l lase pur şi simplu pe Gray în cinematograf, cu un cuţit ieşind din subsuoara stângă, deoarece existau cel puţin trei oameni care ştiau că Gray plecase să se întâlnească cu el.

Problema consta în înlăturarea cadavrului, iar Paul nu ştia cum s-o rezolve. Aceasta era baricada. Era jocul. Era: *Neatentul tocmai l-a ucis pe acest tip într-un cinematograf din Times Square şi acum trebuie să care cadavrul în maşina sa, fără ca nimeni să facă vreo remarcă de genul: "Hei, domnule, tipul ăla e atât de mort precum arată sau*

tocmai a avut un atac de inimă, sau ceva de soiul ăsta?" Dacă duce corpul înapoi în maşină, se poate deplasa până în Queens şi-l poate arunca în acel şantier abandonat despre care a auzit undeva. Paulie? Poţi Tu?

Bineînţeles, nu existase nici un fel de termen de zece secunde — nu avusese nici un contract pentru carte, o scrisese dintr-un impuls de moment şi deci nu avea nici un termen de predare la care trebuia să se gândească. Totuşi, *întotdeauna* exista o limită, o perioadă după care trebuia să părăseşti cercul şi majoritatea scriitorilor ştiau asta. Dacă o carte stagna mult timp, începea să se degradeze, să se dezintegreze; toate micile trucuri şi iluzii începeau să se vadă.

Ieşise la plimbare, cu mintea golită de orice gând, aşa cum nici acum nu se gândea la nimic. Parcursese trei mile în momentul când cineva îi trimise o scânteie, de acolo, din atelierul abisal: *Să presupunem că el declanşează un incendiu în cinematograf?*

Ideea păruse destul de bună. Nu avusese nici un iz de vârtej, nu trezise nici un sentiment de adevărată inspiraţie; se simţise ca un tâmplar care priveşte o bucată de lemn de construcţie ce i-ar putea fi de folos.

Ar putea să dea foc la umplutura scaunului de lângă el, cum sună asta? Nenorocitele de scaune din cinematografele alea sunt întotdeauna rupte. Ar fi ieşit fum. Chiar foarte mult. Ar fi putut să-şi amâne plecarea căi de mult putea, apoi să-l târască pe Gray afară; Gray ar putea să pară atunci că s-a asfixiat din cauza fumului. Ce crezi?

Crezuse că era bună. Nu extraordinară şi mai erau destule detalii la care trebuia să lucreze, dar părea bună. AVUSESE O IDEE. Lucrul putea să meargă înainte.

Niciodată nu avusese nevoie să AIBĂ O IDEE ca să *înceapă* un roman, dar înţelegea instinctiv că aşa ceva era posibil.

Şedea tăcut în scaun, cu bărbia sprijinită în palmă, uitându-se afară la grajd. Dacă ar fi fost în stare să meargă, ar fi fost acolo, afară, pe pajişte. Rămase liniştit, aproape moţăind, aşteptând să se întâmple ceva, conştient de nimic altceva în afară de ceea ce se întâmpla acolo, în străfunduri, unde se făureau acele edificii de ficţiune, erau judecate, erau găsite pline de greşeli şi dărâmate cât ai clipi din ochi. Trecură zece minute. Cincisprezece. Acum ea dădea cu aspiratorul. În salon (dar tot nu cânta încă). O auzi, dar nu făcu nimic cu această percepţie; era un sunet străin care-i intra în cap şi apoi ieşea întocmai ca apa care curge printr-o conductă.

În cele din urmă cei de acolo, din atelierele abisale, trimiseră o scânteie, aşa cum făceau întotdeauna la un moment dat. Nenorociţii ăia de salahori de acolo, de jos, erau condamnaţi la o veşnica munca silnică, iar el nu-i invidia nici cât negru sub unghie.

Paul rămase liniştit, începând să AIBĂ O IDEE. Gândirea conştientă se reîntoarse — DOCTORUL ERA *ÎNĂUNTRU* — şi prinse ideea ca pe o

scrisoare împinsă într-o cutie de poştă, începu s-o examineze. Aproape că o înlătură (se auzise oare un geamăt surd de acolo, din atelier?), o reconsideră şi decise că jumătate din ea putea fi salvată.

O a doua scânteie, mai intensă decât prima.

Paul, de nerăbdare, începu să bată darabana pe pervaz.

În jur de ora unsprezece începu să bată la maşină. La început foarte lent — clanc-uri disparate urmate de intervale de tăcere, unele lungi chiar de cincisprezece secunde. Era ca şi echivalentul, vizual al unui arhipelag văzut din aer — un lanţ de ridicături mici de pământ întrerupt de lagune mari şi albastre.

Încetul cu încetul, intervalele de linişte se micşorară, iar acum se auzeau din când în când rafale de păcănituri — ar fi sunat frumos la maşina de scris electrică a lui Paul, dar răpăiala Royalului era dogita, groasă, chiar dezagreabilă.

Dar Paul nu remarca vocea ca a lui Ducky Daddles a maşinii de scris. Începuse să se încălzească pe când ajunsese la sfârşitul primei pagini. La sfârşitul celei de a doua, mergea cu viteză maximă.

După un timp, Annie opri aspiratorul şi se postă în uşă, privindu-l. Paul habar nu avea că ea era acolo — de fapt, habar nu avea că *el* era acolo. În sfîrşit, scăpase. Se afla în cimitirul din Little Dunthorpe, respirând aerul umed al nopţii, simţind mirosuri de muşchi, pământ jilav şi ceaţă; auzi ceasul din turnul bisericii Presbiteriene bătând ora două şi introduse acest fapt în povestire, fără ca măcar să se întrerupă. Când ideile erau foarte bune putea să vadă asta prin hârtie. Acum putea să privească prin ea.

Annie îl privi pentru mult timp, cu faţa ei masivă nezâmbitoare, nemişcată, dar oarecum satisfăcută. După un timp, plecă. Pasul ei era greu, apăsat, dar Paul nu-l auzi.

În acea după-amiază lucră până la ora trei, iar la ora opt în acea seară o rugă pe ea să-l ajute să stea iarăşi în scaunul pe rotile. Scrise încă timp de trei ore cu toate că, pe la ora zece, durerea începuse să fie chiar foarte rea. Annie veni înăuntru la unsprezece. El ceru o păsuire de încă un sfert de oră.

— Nu, Paul, este de ajuns. Eşti alb ca varul.

Îl puse în pat iar el adormi în trei minute. Pentru prima dată de când ieşise din norul gri, dormi întreaga noapte fără întrerupere, iar somnul, tot pentru prima dată, îi fu fără vise.

El visase cu ochii deschişi.

6

ÎNTOARCEREA LUI MISERY
de Paul Sheldon
Pentru Annie Wilkes

CAPITOLUL 1

Pentru un moment Geoffrey Alliburton nu fu sigur cine era bătrânul de la uşă şi asta nu se datora doar faptului că clopoţelul îl trezise dintr-un somn adânc. Ceea ce era iritant în viaţa la ţară, gândi el, era faptul că nu existau destui oameni, astfel încât unii să-ţi fie total străini; în schimb erau suficienţi încât să nu-ţi dai seama imediat cu care dintre numeroşii săteni stăteai de vorbă. Câteodată singurul indiciu de care beneficiai era o trăsătură de familie — şi astfel de trăsături, de asemănări, bineînţeles, nu te avertizau niciodată de coincidenţele rare, dar nu imposibile, prilejuite de bastarzi. În mod normal, te puteai descurca în asemenea momente — oricât de mult ar fi simţit cineva că ai început să te senilizezi, când încercai să întreţii o conversaţie normală cu o persoană al cărei nume ar fi trebuit să ţi-l aminteşti dar nu puteai; aceste lucruri deveneau deosebit de stânjenitoare atunci când *două* asemenea chipuri cunoscute apăreau în acelaşi timp şi te simţeai obligat să faci prezentările.

— Sper că nu vă deranjez, tinere domn, spuse acest vizitator. Învârtea stingherit în mâini o pălărie ieftină de pâ*n*ză, iar în lumina dată de lampa pe care Geoffrey o ţinea ridicată în mână, faţa lui arăta ridată, galbenă şi foarte îngrijorată — chiar speriată.

— E doar că n-am voit să mă duc la Doctorul Bookings şi nici n-am voit să-l deranjez pe înălţimea Sa. *N*u*,* cel puţin, până n-am vorbit cu dumneavoastră, dacă înţelegeţi ce voi să spun, conaşule.

Geoffrey nu înţelegea, dar brusc ştiu un lucra — cine era acest vizitator nocturn. Menţinerea Doctorului Bookings, Pastorul Bisericii Evanghelice, îl lămurise. Cu trei zile în urmă Dr. Bookings ţinuse ultima slujbă pentru Misery în cimitirul care se întindea în spatele casei parohiale, şi acest om fusese acolo — dar ţinându-se în spatele congregaţiei, unde era mai puţin probabil să fie remarcat.

Numele lui era Colter. El era unul dintre cioclii bisericii. Bărbatul era gropar, ca s-o spunem mai pe şleau.

— Colter, spuse el. Cu ce te pot ajuta?

Colter vorbi ezitant:

— Sunt zgomote, conaşule. Zgomote din cimitir. Înălţimea Sa nu se odihneşte în pace, conaşule, chiar deloc, şi sunt înfricoşat. Eu...

Geoffrey simţi ca şi cum cineva l-ar fi lovit în plex. Trase o gură mare de aer şi o durere acută îl săgetă într-o parte, acolo unde coastele îi fuseseră strâns pansate de către doctoral Shinebone. Aprecierea posacă a lui Shinebone fusese că aproape cu siguranţă Geoffrey va face pneumonie după ce stătuse toată noaptea în şanţ şi în ploaia rece, dar trecuse trei zile şi nu avusese nici un puseu de febră sau de tuse. El ştiuse că aşa va fi; Dumnezeu nu-i iartă cu uşurinţă pe vinovaţi. Era încredinţat că Dumnezeu îl lasă să trăiască pentru încă mult, mult timp, ca să perpetueze memoria iubitei sale pierdute.

— Vă e bine, conaşule? întrebă Colter. Am auzit că aţi fost bine căptuşit în noaptea aceea. Se opri. În noaptea în care ea a murit.

— Mă simt bine, spuse Geoffrey lent. Colter, aceste sunete, pe care tu spui că le auzi... ştii că doar ţi le imaginezi, nu-i aşa?

Colter se arătă şocat.

— Închipuiri? întrebă el. Conaşule! Acum îmi veţi spune că dumneavoastră nu credeţi în Isus şi în viaţa de apoi! Cum, nu l-a văzut Duncan Fromsley pe bătrânul Patterson la două zile după înmormântarea acestuia, luminând tot atât de alb ca şi focurile rătăcitoare *(ceea ce probabil chiar a văzut,* gândi Geoffrey, *focuri rătăcitoare plus ceea ce provenea din ultima sticlă de băutură a bătrânului Fromsley)?* şi n-a văzut aproape jumătate din întregul oraş nenorocit acel bătrân călugăr papistaş, care se plimbă pe vechile câmpuri de bătălie din Ridgeheath Manor? Chiar s-au trimis câteva doamne de la Societatea Psihică *din* Londra ca să-l cerceteze pe cela!

Geoffrey ştia la ce doamne se referă Colter; câteva babornițe isterice suferind probabil de calmurile şi furtunile vârstei de mijloc, toate la fel de ţicnite ca un joc de Puzzle pentru copii.

— Fantomele sunt tot la fel de reale ca mine şi ca dumneavoastră, conaşule, spuse Colter cu convingere. Mi mă deranjează *ideea* despre existenţa lor, dar sunetele sunt ale dracului de înspăimântătoare, chiar aşa sunt, şi de-abia dacă îndrăznesc să mă apropiu de cimitir — şi mâine trebuie să sap o groapă pentru bebeluşul Roydman-ilor, zău că da.

Geoffrey se rugă *în* gând să aibă mai multă răbdare. Impulsul de a se răsti la acest *sărman* cioclu era aproape de nestăpânit. Dormea destul de liniştit în faţa focului, cu o carte în poală, când venise Colter, îl trezise... şi se trezea din ce în ce mai bine şi cu fiecare secundă tristeţea sumbră se aşternea mai tare asupra lui, aducând cu ea şi realizarea că iubita lui murise. Era de trei zile în groapă, în curând se va împlini o săptămână... o lună... un an... zece ani. Tristeţea, gândi el, era ca o stâncă la marginea oceanului. Când dormeai, era ca şi când ar fi venit fluxul şi atunci exista o alinare. Somnul era ca o maree care acoperea stânca amărăciunii. Totuşi, când te trezeai, fluxul începea să se retragă şi foarte curând stânca era iarăşi vizibilă, un lucru încrustat cu scoici, de o realitate indubitabilă, un lucru care va fi acolo pentru totdeauna, sau până când Dumnezeu va considera că trebuie s-o înlăture.

Iar acest idiot îndrăznea să vină aici şi să debiteze prostii despre fantome!

Dar faţa omului arăta atât de amărâtă încât Geoffrey reuşi să se stăpânească.

— Domnişoara Misery — Înălţimea Sa — a fost foarte iubită, spuse Geoffrey încetişor.

— Da, conaşule, chiar aşa a fost, aprobă Colter febril. Îşi mută pălăria din mâna dreaptă în cea stângă, iar cu dreapta trase din

buzunar o batistă mare roşie. Suflă sănătos în ea, cu ochii înlăcrimaţi.

— Toţi suntem îndureraţi de moartea ei. Mâinile lui Geoffrey se duseră la cămaşă şi frecară viguros maieul de muselină de sub ea.

— Da, şi noi la fel, conaşule, şi noi la fel.

Cuvintele lui Colter erau înăbuşite de batistă, dar Geoffrey îi putea vedea ochii; omul plângea cu adevărat. Ultimele rămăşiţe ale enervării lui se stinseră transformându-se în milă.

— A fost o doamnă bună, conaşule! Da, a fost o *mare* doamnă şi un lucru teribil cum şi-a găsit Înălţimea Sa sfâr...

— Da, a fost bună, spuse Geoffrey cu blândeţe, şi descoperi cu uimire că şi pe el îl încercau lacrimile, ca o aversă care ameninţă într-*o* după-amiază de vară. Iar câteodată, Colter, când cineva cu adevărat deosebit se duce dintre noi — cineva care ne este foarte drag la toţi — ni se pare foarte greu să-i acceptăm moartea. Deci, noi ne putem imagina că ea *nu* a pierit. Mă înţelegi?

— Da, conaşule! spuse Colter repede. Dar aceste sunete... conaşule, doar dacă le-aţi auzi!

Răbdător, Geoffrey spuse:

— Despre ce fel de sunete vorbeşti?

Se gândi atunci că Colter o să-i vorbească de sunete care ar putea fi nimic mai mult decât vaietul vântului printre copaci, sunete amplificate de imaginaţia lui, bineînţeles — sau poate un viezure croindu-şi drum spre Pârâul Little Dunthorpe, care se află în spatele cimitirului. Şi deci nu fu pregătit când Colter şopti cu voce înfricoşată.

— Râcâituri, conaşule! Sună de parcă ea ar fi încă vie acolo jos şi încearcă să-şi facă loc să iasă la suprafaţă spre lumea celor vii, zău că da!

CAPITOLUL 2

După cincisprezece minute, din nou singur, Geoffrey se apropie de bufetul din sufragerie. Se clătina ca un om care se străduie să meargă pe puntea unei nave în timpul furtunii. Se *simţea* ea un om într-o furtună. Ar fi putut crede că febra pe care Dr. Shinebone o prezisese aproape cu bucurie, îl asalta până la urmă şi încă cu răzbunare, dar «u febra era cea care, simultan, adusese trandafiri sălbatici, roşii în obrajii săi, iar fruntea i-o făcuse de culoarea cerii, nu era febra cea care-i făcea mâinile să tremure atât de tare încât era cât pe-aici să scape garafa cu coniac atunci când o scosese din bufet.

Dacă exista vreo şansă — cea mai mică *şansă* — ca monstruoasa idee pe care Colter i-o strecurase în minte să fie adevărată, atunci nu avea dreptul să-şi piardă timpul aici. Dar simţea că dacă nu o să bea ceva se va prăbuşi leşinat pe podea.

Geoffrey Alliburton făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în viaţa lui; ceva ce nu va mai face niciodată. Ridică garafa şi bău din ea.

Apoi se dădu cu un pas înapoi şi şopti:

— Ne lămurim noi de chestia asta. *Ne* lămurim noi de chestia asta, pe Dumnezeu! Şi dacă mă hotărăsc să merg înainte cu escapada asta nebunească doar ca să descopăr la urma urmei că totul a fost doar închipuirea unui gropar, o să atârn loburile urechilor nenorocitului de Colter la lanţul ceasului, oricât de mult ar fi iubit-o el pe Misery!

CAPITOLUL 3

Luă şareta, mergând sub un cer macabru, nu foarte întunecat, luminat de o lună care se ascundea tot timpul în spatele unor pânze de nori care treceau cu mare repeziciune. Făcuse o pauză doar ca să-şi arunce pe el primul lucru care-i căzuse în mână din dulapul din hol — această haină se dovedi a fi un frac maro-închis. Cozile fracului fluturau în spatele lui în timp ce el biciuia pe Mary să meargă mai repede. Iepei bătrâne nu îi plăcea deloc viteza la care era supusă; iar Geoffrey nu-i plăcea durerea care se accentua în umăr şi coaste... dar nici una dintre suferinţe nu putea fi alinată.

Râcăituri, conaşule? Sună de parcă ea ar fi încă vie acolo jos şi încearcă să-şi facă loc să iasă la suprafaţă spre lumea celor vii!

Doar această afirmaţie nu l-ar fi adus într-o asemenea stare de teroare — dar îşi reamintise cum se întorsese la Calthorpe Manor în ziua următoare morţii lui Misery. El şi Ian se uitaseră unul la altul, iar Ian încercase să zâmbească, deşi ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mi-ar fi cumva mai uşor, spusese Ian, dacă ea ar arăta... ar arăta mai *moartă.* Ştiu că asta sună...

— Prostii, spusese Geoffrey, încercând să zâmbească. Fără îndoială că antreprenorul de pompe funebre şi-a dat toată silinţa şi...

— Antreprenorul! ţipase Ian, iar Geoffrey înţelese pentru prima dată că prietenul său se află la graniţa nebuniei. Antreprenorul! *Vampirul! N-am* apelat la nici un antreprenor şi n-o să *las* pe nici un antreprenor să o sulemenească pe draga mea şi s-o picteze ca pe o păpuşă!

— Ian! Dragul meu! *Nu* trebuie — Geoffrey avusese intenţia să-l bată pe Ian pe umăr, dar sfârşise prin a-l îmbrăţişa. Cei doi bărbaţi plânseseră unul în braţele celuilalt ca nişte copii obosiţi, în timp ce, într-o altă cameră, copilul lui Misery, un băiat acum în vârstă de o zi şi încă nebotezat, se trezise şi începuse să plângă. Doamna Ramage, a cărui inimă blândă era frântă, începuse să-i îngâne cu cântec de leagăn cu o voce tremurătoare şi înlăcrimată.

În acea zi, temător pentru sănătatea mintală a lui Ian, fusese mai puţin preocupat de ceea ce spusese Ian, decât de tonul pe care-l folosise — dar acum, în timp ce o biciuia mai intens pe Mary spre Little Dunthorpe şi în ciuda durerii acute din coaste, îi reveniră în minte acele cuvinte, torturându-l în lumina celor povestite de Colter: *Dacă ar arăta mai moartă. Dar ar arăta mai moartă, bătrâne...*

Şi asta nici măcar nu era tot. Târziu, în acea după-amiază, în timp ce primii săteni începuseră să urce drumul spre Calthorpe ca să-şi exprime condoleanţele Lordului îndoliat, Shinebone se reîntorsese. Arătase obosit, de parcă nu s-ar fi simţit bine; nu că ar fi fost surprinzător La un om care pretindea că a dat mâna cu Wellington — chiar Ducele de Fier în persoană — atunci când el (Shinebone, nu Wellington) fusese băiat. Geoffrey credea că povestea despre Wellington era probabil o exagerare, dar Bătrânul Shinny, aşa cum îl denumiseră el şi Ian când fuseseră mici, îl tratase pe Geoffrey de bolile copilăriei; iar Shinny, chiar şi atunci, i se păruse a fi un om în vârstă. Acordând circumstanţe pentru ochii unui copil care întotdeauna percep o persoană trecută de douăzeci şi cinci de ani ca fiind bătrână, el socotea că Shinny trebuia să aibă acum în jur de şaptezeci şi cinci de ani.

Era bătrân... ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră foarte agitate şi grele... şi nu putea un om bătrân, obosit, să facă o greşală?

O greşeală teribilă, de neimaginat?

Acest *gând,* mai mult decât toate celelalte, îl scosese afară în *noaptea* rece şi vântoasă, sub o lună care tremura incert în spatele norilor.

Ar fi putut el să facă o asemenea greşeală? O parte din el, una fricoasă; o parte laşă a sa, care mai degrabă ar fi riscat s-o piardă pe Misery pentru totdeauna, decât să analizeze rezultatele unei asemenea greşeli, nega această posibilitate. Dar când Shinny intrase...

Geoffrey stătea lângă Ian, care-şi amintea sacadat, aproape incoerent, cum ei doi o salvaseră pe Misery din carcerele subterane ale palatului acelui nebun viconte francez Leroux; cum scăpaseră ei într-o căruţă încărcată cu fân şi cum Misery distrăsese atenţia unuia dintre paznicii vicontelui, într-un moment critic, prin faptul că-şi scosese din fân un picior superb, gol şi îl fluturase delicat. Geoffrey îşi depăna propriile amintiri ale aventurilor, pe deplin copleşit, pe atunci, de mâhnire, iar acum înjura acea mâhnire, deoarece pentru el (şi, de asemenea, presupunea, şi pentru Ian), Shinny de-abia dacă fusese acolo.

Îi păruse oare Shinny ciudat de distant, în mod straniu preocupat? Fusese doar oboseală sau încă ceva pe deasupra... o bănuială...?

Nu, *cu siguranţă,* nu, protestă cu nelinişte mintea lui. Şareta urca parcă zburând dealul Calthorpe. Conacul era întunecat, dar — ah, bine! — se mai zărea o unică lumină la fereastra casei doamnei Ramage

— Cea, Mary! strigă el şi pocni din bici, strâmbându-se. Nu mai e mult, fetiţo, şi o să te poţi odihni puţin!

Cu siguranţă, cu siguranţă nu este ceea ce te gândeşti!

Dar modul în care Shinny examinase coastele rupte ale lui Geoffrey şi umărul tumefiat, păruse de-a dreptul superficial şi aproape că nu-i adresase nici un cuvânt lui Ian, în ciuda profundei suferinţi a acestuia şi a suspinelor pe care le scotea din când în când. Nu — după o vizită care nu păruse mai lungă decât ar fi cerat minimum de politeţe, Shinny întrebase încet.

— Este ea...?

— Da, în salon, reuşise să îngaime Ian. Săraca, draga mea, zace în salon. Sărut-o din partea mea, Shinny, şi spune-i că o să fiu în curând cu ea!

Apoi Ian izbucnise iarăşi *în* lacrimi, iar Shinny, după ce murmurase câteva cuvinte de condoleanţe, intrase în salon. Lui Geoffrey i se păruse acum că sacul ăla de oase bătrâne stătuse înăuntru cam mult timp... sau poate era o amintire eronată. Dar, când ieşise din salon, arătase aproape vesel, şi nu era nimic eronat despre această amintire, Geoffrey era sigur — expresie fusese prea nelalocul ei în acea cameră de amărăciune şi lacrimi, o cameră unde doamna Ramage de-abia terminase de atârnat draperiile negre, de doliu.

Geoffrey îl urmase afară pe bătrânul doctor şi vorbise şovăielnic cu el în bucătărie. Spera, spusese el, că doctorul îi va prescrie lui Ian ceva praf de somnifer, pentru că Ian, într-adevăr părea bolnav.

Totuşi, Shinny păruse că este foarte neatent.

— Nu seamănă nici un pic cu Domnişoara Evelyn-Hyde, spusese el. Sunt convins de *acest lucru.*

Şi se dusese la trăsura lui fără să-i dea nici un răspuns lui Geoffrey. Geoffrey se întoarse înăuntru uitând deja remarca ciudată a doctorului, deja atribuind purtarea stranie a lui Shinny vârstei înaintate, oboselii, şi chiar suferinţei sale. Gândurile sale se reîntorseseră din nou la Ian şi se hotărâse că, dacă nu avea ajutorul somniferelor, va trebui pur şi simplu să toarne whiskey în el până când bietul om va adormi.

Uitând... Înlăturând...

Până acum.

Nu *semăna deloc cu domnişoara Evelyn-Hyde, sunt convins de acest lucru.*

Despre *ce?*

Geoffrey nu ştia, dar intenţiona să afle, neavând importanţă ce va însemna asta pentru sănătatea lui mintală — şi îşi dădu seama că preţul s-ar putea să fie mare.

CAPITOLUL 4

Doamna Ramage încă nu se culcase când Geoffrey a început să bată cu pumnii în uşa casei, deşi era deja cu două ore mai târziu faţă de ora de culcare obişnuită a ei. De când Misery se stinsese, doamna Ramage îşi amâna, din ce în ce mai mult ora de culcare. Dacă nu-şi putea stăpâni foielile şi întoarcerile fără sfârşit, măcar putea amâna momentul când le începea.

Deşi era o femeie cu capul pe umeri şi foarte realistă, neaşteptatul răpăit de ciocănituri o sperie, scoase un ţipăt scurt şi se împroşcă cu laptele cald pe care-l turna din ibric în cană. În ultimul timp devenise foarte nervoasă şi gata-gata în orice moment să strige. Acest

sentiment nu era amărăciune, deşi era aproape copleşită de durere — acesta era un sentiment ciudat, apăsător pe care nu-şi amintea să-l mai fi avut vreodată. I se părea că nişte gânduri, pe care prefera să nu le recunoască, dădeau târcoale minţii sale obosite şi foarte triste.

— Cine bate la zece? strigă ea spre uşă. Oricine eşti, nu-ţi mulţumesc pentru arsurile pe care mi le-am făcut!

— Sunt Geoffrey, doamnă Ramage! Geoffrey Alliburton! Deschide uşa, pentru numele lui Dumnezeu!

Doamna Ramage rămase cu gura căscată şi se afla la jumătatea drumului spre uşă când îşi dădu seama că este doar în cămaşa de noapte şi cu boneta pe cap. Nu-l auzise niciodată pe Geoffrey vorbind pe acest ton şi nu ar fi crezut dacă cineva i-ar fi povestit despre asta. Dacă exista un om în toată Anglia cu o inimă mai bravă decât aceea a adoratului ei Lord, atunci acela era Geoffrey —şi totuşi vocea îi tremura ca şi aceea a unei femei în pragul isterici.

— Un moment, domnule Geoffrey! Sunt pe jumătate dezbrăcată!

— Dă-o dracului de treabă! strigă Geoffrey. Mi-mi pasă dacă eşti în pielea goală, doamnă Ramage! Deschide uşa! Deschide-o, în numele lui Hristos!

Stătu o secundă, apoi se duse la uşă, o deblocă şi apoi o deschise brusc. Felul în care arăta Geoffrey o împietri şi iarăşi tunetul surd al gândurilor negre de undeva din spatele capului ei.

Geoffrey stătea în pragul casei menajerei într-o stranie poziţie încovoiată ca şi cum şira spinării fusese deformată de ani îndelungaţi în care ar fi purtat pe umeri un sac de negustor ambulant. Mâna dreaptă îi era presată între braţul stâng şi corp. Părul îi era răvăşit. Ochii căprui ardeau în faţa albă ca varul. Îmbrăcămintea era ieşită din comun pentru cineva atât de grijuliu — ca un filfizon, ar fi spus unii — în ce priveşte hainele lui, cum era Geoffrey. Purta un frac vechi, cureaua îi era câş; o cămaşă albă deschisă la gât şi o pereche de pantaloni de serj grosolan care ar fi arătat mult mai potrivit pe un grădinar zilier decât pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din Little Dunthorpe. În picioare avea papuci de casă.

Doamna Ramage, despre care nu se putea spune în nici un caz că era îmbrăcată pentru un bal la curte, cu cămaşa de noapte albă, lungă şi cu boneta de noapte ale cărei panglici atârnau pe lângă fata ei precum cordoanele unei lămpi, îi privi cu îngrijorare crescândă. Îşi reagravase fracturile de la coaste pe care şi le rupsese acum trei nopţi în timp ce alerga să-l aducă pe doctor, asta era evident, dar nu numai durerea îi făcea ochii să strălucească atât de intens. Era teroarea, de-abia stăpânită.

— Domnule Geoffrey! Ce...

— Fără întrebări! spuse el răguşit. Nu încă — până când nu îmi răspunzi mie la o întrebare.

— Ce întrebare?

Ea era acum foarte speriată cu mâna stângă încleştată într-un

pumn strâns chiar deasupra pieptului generos.

— Îţi spune ceva numele de domnişoara Evelyn-Hyde?

Iar brusc ea ştiu motivul pentru care avea acel sentiment apăsător încă din noaptea de sâmbătă. O parte a minţii sale trebuia să fi avut acest gând îngrozitor şi să-l fi suprimat, pentru că nu mai avu nevoie de nici o explicaţie. Numai numele nefericitei Domnişoare Charlotte Evelyn-Hyde, din Storping-on-Firkill, satul care se afla la vest de Little Dunthorpe, fu suficient s-o facă să ţipe sfâşietor.

— *Oh, Sfinte Sisoie! O, bunule Dumnezeu! a fost îngropată de vie? A fost îngropată de vie? A fost draga mea Misery îngropată de vie?*

Iar acum, înainte ca Geoffrey să poată să înceapă să răspundă, fu rândul zdravenei doamne Ramage să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată şi nu va mai face vreodată: leşină pe loc.

CAPITOLUL 5

Geoffrey nu avea timp să caute săruri pentru mirosit. Se îndoia că un bătrân soldat, atât de rezistent precum era doamna Ramage, avea aşa ceva prin acasă. Dar sub chiuvetă găsi o cârpă care mirosea vag a amoniac. Nu o trecu doar pe sub nasul ei, ci o presă puţin peste faţa ei. Posibilitatea pe care Colter o sugerase, oricât de mică, era prea hidoasă ca să merite prea multă consideraţie.

Ea se zbătu, strigă şi-şi deschise ochii. Pentru un moment se uită la el cu uimire înceţoşată, neînţelegătoare. Apoi se ridică.

— Nu, spuse ea. Nu, domnule Geoffrey, spune că nu te-ai referit la asta, spune-mi că nu-i adevărat...

— Nu ştiu dacă-i adevărat sau nu, spuse el. Dar trebuie să ne convingem imediat. *Imediat,* doamnă Ramage. Nu pot să scap de unul singur, dacă asta trebuie să fac... Ea îl privea fix cu ochii plini de oroare, cu mâinile apăsate atât de tare peste gură, încât unghiile i se albiseră. Poţi să mă ajuţi dacă am nevoie de ajutor? Nu pot să apelez la nimeni altcineva.

— Lordul Meu, spuse ea ameţită. Lordul Meu, domnul Ian...

— Nu trebuie să ştie nimic despre asta, până când nu ştim noi mai multe! spuse el. Dacă Dumnezeu este bun, n-o să afle niciodată. Nu dorea să dea speranţei aproape de neînchipuit care începuse să se nască în mintea lui, o speranţă care i se părea aproape la fel de monstruoasă ca şi spaimele sale. Dacă Dumnezeu era *foarte bun,* o *să afle* despre lucrurile din această noapte... atunci când soţia lui şi singura lui dragoste îi va fi redată; reîntoarcerea ei din morţi va fi aproape tot atât de miraculoasă ca şi cea a lui Lazarus.

— O, asta-i teribil... teribil! spuse ea cu o voce slabă, tremurătoare. Ţinându-se, de masă, reuşi să se ridice în picioare. Stătu aşa, clătinându-se, cu şuviţe scurte de păr atârnând în jurul feţei, printre dantelele bonetei.

— Ţi-ai revenit îndeajuns? întrebă el mult mai blând. Dacă nu, atunci trebuie să mă descurc singur.

Ea inspiră o gură mare de aer apoi îl dădu afară cu putere. Ameţeala încetă. Se întoarse şi se îndreptă spre cămară.

— În magazie, în spate, e o pereche de sape, spuse ea. De asemenea şi un târnăcop. Pune-le în şareta ta. În cămară am o jumătate de sticlă de gin. Stă acolo neatinsă de când Bill a murit acum cinci ani, în noaptea de Lamman. O să trag o duşcă şi apoi vin cu dumneata, domnule Geoffrey.

— Eşti o femeie curajoasă, doamnă Ramage. Grăbeşte-te.

— Da, da, nu-ţi fie frică, spuse ea şi apucă sticla de gin cu o mână care tremura doar uşor. — Pe sticlă nu era praf — nici măcar cămara nu era la adăpost de neobosita cârpă de praf a doamnei Ramage — dar eticheta pe care scria CLOUGH & POOR BOOZIERS era îngălbenită.

— Grăbeşte-te şi dumneata.

Întotdeauna urâse băuturile spirtoase, iar stomacul său dorea să dea afară ginul cu mirosul lui neplăcut de ienupăr şi gust uleios. Se sili să-l reţină. În seara aceasta avea nevoie de el.

CAPITOLUL 6

Sub norii care încă alergau către est, umbre negre pe cerul negru şi o lună care apunea spre orizont, şareta se grăbea spre cimitir. Acum conducea doamna Ramage, pocnind din bici deasupra uluitei Mary, care le-ar fi spus, dacă iepele ar fi putut vorbi, că ce făceau ei era cu totul în neregulă — ea ar fi trebuit, la ora asta din noapte, să moţăie în staulul ei călduţ. Sapele şi târnăcopul zăngăneau înfiorător lovindu-se între ele, iar doamna Ramage gândi că oricine i-ar vedea ar trage o spaimă pe cinste — probabil că arătau ca o pereche de profanatori de morminte din cărţile domnului Dickens... sau poate ca un profanator de morminte care stătea într-o şaretă condusă de o fantomă. Pentru că ea era îmbrăcată numai în alb — nu-şi permisese nici măcar răgazul de a-şi pune un capot. Cămaşa de noapte îi flutura în jurul gleznelor robuste, pline de varice, iar panglicile bonetei se învolburau nebuneşte în urma ei.

Ajunseseră lângă biserică. O întoarse pe Mary pe strada de lângă biserică, tremurând la auzul sunetului macabru scos de vânt în burlane. Pentru un moment se întrebă de ce oare un locaş aşa de sfânt ca o biserică părea aşa de înfricoşător după căderea întunericului, apoi realiză că nu era biserica... era scopul acţiunii lor.

Primul ei gând când se trezise din leşin fusese acela că Lordul ar trebui să-i ajute — nu fusese el tot timpul acolo, la bine şi la rău, fără ca niciodată să se clintească? O secundă mai târziu realizase cât de nebunească fusese acea idee. În această privinţă nu atârna în balanţă curajul Lordului, ci chiar sănătatea lui mintală.

Mi avusese nevoie ca domnul Geoffrey să-i spună asta; simplul fapt că-şi amintea de Domnişoara- Evelyn-Hyde o făcuse să realizeze acest lucru.

Îşi dădu seama că *nici* domnul Geoffrey şi nici Lordul nu fuseseră în Little Dunthorpe când acel fapt se întâmplase. Se petrecuse acum aproape jumătate de an, în primăvară. Misery intrase în vara rozalie a sarcinii sale, greţurile din fiecare dimineaţă dispăruseră, creşterea bruscă a burţii şi disconfortul provocat de aceasta încă nu se produseseră şi îi trimisese voioasă pe cei doi bărbaţi pentru o săptămână la Oak Hall în Doncaster, unde să vâneze raţe sălbatice, să joace cărţi şi footbal şi Dumnezeu ştie ce alte nebunii bărbăteşti să mai facă. Lordul nu era prea hotărât să meargă, dar Misery îl asigurase că totul o să fie bine şi aproape că-l împinsese afară pe uşă. Că *Misery* nu va păţi nimic rău, doamna Ramage era sigură. Dar de fiecare dată când Lordul şi domnul Geoffrey plecau în Doncaster, ea se întreba dacă nu cumva unul dintre ei — sau poate amândoi — o să se întoarcă în spatele unui furgon, cu picioarele înainte.

Oak Hall era domeniul moştenit de Albert Fossington, un coleg de şcoală al lui Geoffrey şi Ian. Doamna Ramage credea pe bună dreptate că Bertie Fossington era nebun. În urmă cu aproape trei ani îşi mâncase poneyul favorit pentru polo după ce acesta îşi rupsese cele două picioare din faţă şi trebuise omorât. Fusese un gest de afecţiune, spusese el. "L-am învăţat de la fuzzy-wuzzies din Capetown" spusese el. *"Griquas.* Minunaţi tipi. Îşi pun beţe şi alte lucruri în gură, hm? Unii dintre ei arată de parcă ar putea căra toate cele douăsprezece volume ale Hărţilor Regale de Navigaţie atârnate de buza de jos, ha-ha! M-au învăţat că fiecare bărbat trebuie să mănânce ceea ce iubeşte. Destul de poetic, chiar dacă spus sub formă destul de sinistră, nu-i aşa?"

În ciuda acestui comportament bizar, domnul Geoffrey şi Lordul păstrau o mare afecţiune pentru Bertie *(Mă întreb dacă asta înseamnă că o să trebuiască să-l mănânce când o să moară?,* reflectase doamna Ramage după una dintre vizitele lui Bertie, în timpul căreia încercase să joace crichet cu ajutorul uneia dintre pisicile casei, aproape pulverizând capul bietei creaturi), iar primăvara trecută îşi petrecuseră aproape zece zile la Oak Hali.

Nu trecuse mai mult de o zi sau două după plecarea lor, când domnişoara Charlotte Evelyn-Hyde a fost găsită moartă pe peluza din spatele casei ei, Golfuleţul Mestecenilor. Lângă una dintre mâinile întinse era un buchet de flori de-abia culese. Doctorul satului era un om pe nume Billford — un om capabil, fără nici o îndoială. Totuşi, el l-a chemat pe bătrânul Dr. Shinebone ca să-i ceară părerea. Billford diagnosticase maladia fatală drept un infarct, deşi fata era foarte tânără — doar de optsprezece ani — şi părea să fi fost foarte sănătoasă. Billford fusese nedumerit.

Ceva părăse a nu fi deloc în ordine. Bătrânul Shinny fusese, şi el, foarte nedumerit, dar, în final, se raliase la diagnostic. La fel au făcut

majoritatea sătenilor, de altfel — inima fetei nu fusese bine făcută, asta era tot, asemenea lucruri erau rare, dar fiecare putea să-şi amintească vreun caz tot atât de trist. Acest acord unanim salvase probabil reputaţia şi meseria lui Billford — dacă nu chiar capul său — ca urmare a tragicului *deznodământ.* Deşi toată lumea fusese de acord că moartea fetei era ciudată, nu-i trecuse nimănui prin minte că ea s-ar putea să nu fie moartă.

La patru zile după ce fusese îngropata, o femeie bătrână, pe nume doamna Soames — doamna Ramage o cunoştea puţin — observase ceva alb pe pământul cimitirului Congregaţiei atunci când intrase acolo să pună flori pe mormântul soţului ei, care murise iarna trecută. Era prea mare ca să fie petala unei flori şi ea crezuse că trebuie să fie vreo pasăre moartă. În timp ce se apropiase devenise din ce în ce mai sigură că obiectul alb nu era aşezat *pe* pământ, ci ieşea *din* el. Mai făcuse încă doi-trei paşi ezitanţi spre el şi văzuse o mână ieşind din pământul unui mormânt nou, cu degetele îngheţate într-un hidos gest de implorare. Cu excepţia degetului mare toate celelalte se terminau cu oase descărnate, înroşite de sânge.

Doamna Soames fugise urlând din cimitir, alergase tot drumul până la strada Comercială — o distanţă de aproape o milă şi un sfert — şi împărtăşise vestea frizerului, care era, totodată şi contabilul local. Apoi se prăbuşise leşinată ca şi moartă. În acea după-amiază căzuse la pat şi zăcuse aproape o lună. Nici că ar fi condamnat-o cineva din sat.

Corpul nefericitei domnişoare Evelyn-Hyde fusese, bineînţeles, exhumat şi în timp ce Geoffrey Alliburton o opri pe Mary în faţa porţii Bisericii Evanghelice din Little Dunthorpe, doamna Ramage se trezi sperând cu ardoare să nu fi ascultat toate acele poveşti despre exhumare. Fuseseră cumplite.

Dr. Billford, el însuşi în pagul nebuniei, a diagnosticat catalepsia. Pare-se că biata femeie intrase într-un fel de transă fără suflare, foarte asemănătoare cu cea pe care fachirii indieni şi-o puteau induce voluntar înainte de a consimţi să fie îngropaţi de vii, sau înainte de a fi străpunşi cu ace mari. Rămăsese probabil în această transă pentru patruzeci şi opt de ore sau poate şaizeci. În orice caz, destul de mult pentru ca să se trezească nu pe peluza din spatele casei, unde culesese flori, ci îngropată de vie în propriul sicriu.

Fata aceea se luptase cu înverşunare pentru viaţa ei, iar doamna Ramage realiză acum, în timp ce-l urma pe Geoffrey intrând pe poartă şi prin ceaţa subţire care transforma pietrele de morminte în insuliţe, că ceea ce ar fi trebuit răsplătit cu mărinimie făcea doar ca totul să pară mai oribil.

Fata fusese logodită şi urma să se mărite. La mâna stângă — nu cea care îngheţase deasupra solului ca mâna unei femei înecate — purtase inelul cu diamant primit la logodnă. Cu el tăiase căptuşeala de satin şi de-a lungul a numai Dumnezeu ştie câtor ore, îl folosise să deschidă capacul de lemn. La sfârşit, cu aerul care se terminase, se

părea că folosise inelul şi mâna stângă ca să taie şi să escaveze, iar dreapta ca să sape. Nu fusese îndeajuns. Tenul ei căpătase o culoare roşie-intensă din mijlocul căreia ochii priveau holbaţi, cu o expresie de imensă groază întipărită în ei.

Ceasul din turnul bisericii începuse să bată ora douăsprezce — ora când, îi spusese mama sa, uşa dintre viaţă şi moarte de deschide puţin, iar morţii pot să intre sau să iasă — iar doamna Ramage de-abia se stăpâni să nu urle şi s-o rupă la fugă din cauza panicii care, nu numai că nu scădea, ci creştea cu fiecare pas; dacă începea să fugă, ştia că va alerga până când va cădea epuizată.

Femeie proastă şi fricoasă! se ocărî ea şi apoi întări: *Femeie proastă, fricoasă şi EGOISTĂ! Acum trebuie să te gândeşti la Lord şi nu la spaimele tale! Lordul Meu... şi dacă există doar o singură şansă ca Doamna Mea...*

Ah, dar nu — era o nebunie doar să te gândeşti la un asemenea lucru. Trecuse prea mult timp, prea mult, mult prea mult.

Geoffrey o conduse la mormântul lui Misery. Rămaseră amândoi nemişcaţi, privindu-l fascinaţi. Pe piatră scria LADY CALTHORPE. În afara datelor de naştere şi moarte singura inscripţie era: IUBITA DE CĂTRE MULŢI.

Se uită spre Geoffrey şi spuse cu o voce care venea parcă dintr-o ceaţă groasă.

— Nu ai adus uneltele?

— Nu — nu încă, răspunse el, şi se lăsă în genunchi. Îşi lipi apoi urechea dreaptă la pământ, pe care începuseră deja să crească noi fire firave de iarbă printre bulgării de ţărână aruncaţi cam la întâmplare.

Pentru o clipă singura expresie pe care ea o văzu la lumina lămpii era tot aceea pe care Geoffrey o avusese încă de când îi deschisese uşa — o privire plină de teamă cumplită. Apoi începu să apară o altă expresie. Aceasta era una de maximă teroare amestecată cu o speranţă aproape dementă.

Privi în sus la doamna Ramage, cu ochii holbaţi, cu gura agitându-se.

— Cred că trăieşte, şopti el fără vigoare. O, doamnă Ramage...

Brusc, se întoarse pe burtă şi ţipă spre pământ — în alte împrejurări ar fi fost comic.

— Misery! MISERY! SUNTEM AICI! ŞTIM! REZISTĂ! REZISTĂ, DRAGA MEA!

O clipă mai târziu se ridică în picioare, pornind în fugă spre şaretă unde se aflau uneltele de săpat, picioarele lui încălţate în papuci răscolind ceaţa firavă şi inertă care stătea deasupra solului.

Genunchii doamnei Ramage se înmuiară şi se prăbuşi aproape leşinând iarăşi. Capul ei, se roti, parcă din propria-i voinţă, astfel încât urechea dreaptă se lipi de pământ. Văzuse copii, în situaţii asemănătoare, pe liniile de cale ferată, ascultând venirea trenurilor...

Iar ea le auzi — râcâituri înăbuşite şi dureroase în pământ —

acestea nu erau sunetele unui animal într-o vizuină, erau sunete produse de degete care râcâiau neajutorat lemnul.

Trase o gură mare de aer, părând că-şi reporneşte propria inimă. Ţipă:

— VENIM, DOAMNA MEA! DUMNEZEU SĂ FIE SLĂVIT ŞI MĂ ROG LA BUNUL ISUS SĂ AJUNGEM LA TIMP — VENIM!

Începu să scoată cu degetele tremurânde bulgării de pământ şi, deşi Geoffrey se întoarse foarte repede, ea săpase deja o groapă de aproape două palme adâncime.

7

Ajunsese deja la pagina nouă din Capitolul 7 — Geoffrey şi doamna Ramage reuşiseră s-o scoată pe Misery din groapa, taman la ţanc, doar ca să realizeze că femeia nu avea nici cea mai vagă idee cine sunt ei sau cine este ea însăşi — când Annie intră în cameră. De acesta dată, Paul o auzi. Se opri din scris, supărat că a fost întrerupt din vis.

Ea ţinea primele şase capitole lipite de fustă. Îi trebuiseră mai puţin de douăzeci de minute să citească prima lui încercare; acum trecuse aproape o oră de când ea luase teancul de douăzeci şi una de pagini. Se uită la ea cu o privire sigură, observând, cu cel mai slab interes, că Anniei Wilkes era puţin palidă.

— Ei bine? întrebă el. Este corect?

— Da, răspunse ea absentă, ca şi cum ar fi fost o concluzie ştiută dinainte — iar Paul presupuse că aşa era. Este corect şi e *bună.* Pasionantă. Dar, îţi dă şi fiori! Nu seamănă cu *nici una* dintre celelalte cărţi *Misery.* Săraca femeie care şi-a răzuit vârfurile degetelor. Scutură din cap şi repetă: — Nu seamănă cu nici una dintre celelalte cărţi *Misery.*

Omul care a scris aceste pagini se afla într-o stare de spirit destul de macabră, draga mea, gândi Paul.

— Să continuu? întrebă el.

— Te ucid dacă nu! răspunse ea, zâmbind puţin.

Paul nu-i întoarse zâmbetul. Această declaraţie, care altă dată i s-ar fi părut că face parte din aceeaşi categorie cu: *Arătaţi aşa de bine încât te-aş mânca,* acum nu mai părea deloc banală.

Totuşi, ceva din atitudinea ei pe care o afişa stând în cadrul uşii, îl fascina. Era ca şi cum ea ar fi fost puţin speriată şi nu îndrăznea să se apropie — ca şi cum ar fi crezut că ceva din el ar putea s-o ardă. Nu subiectul înmormântării premature determinase acest lucru, iar el era destul de înţelept ca să-şi dea seama de asta. Nu — era diferenţa dintre prima lui încercare şi aceasta. Prima avea tot atâta vervă ca şi compunerea despre "Cum mi-am petrecut Vacanţa de Vară"; a unui elev de clasa a opta. Aceasta era diferită. Furnalul mergea la

capacitatea maximă. O, nu pentru că scrisese el deosebit de bine — povestirea era fierbinte, dar personajele erau mai stereotipe şi mai previzibile ca niciodată — dar de această dată fusese în stare să genereze ceva forţă; de această dată dintre rânduri se degaja căldură.

Gândi amuzat: *Ea a simţit căldura. Cred că se teme să nu se apropie prea tare pentru că aş putea s-o ard.*

— Ei bine — spuse el blajin — nu o să trebuiască să mă ucizi, Annie. *Vreau* să continui. Deci, de ce să nu trec la treabă?

— În ordine, spuse ea.

Îi aduse paginile, le puse pe placă şi se retrase repede.

— Ţi-ar plăcea s-o citeşti pe măsură ce-o scriu? întrebă el. Annie zâmbi

— Da! Ar fi aproape ca serialele acelea de pe vremea când eram puştoaică!

— Hm, nu-ţi pot promite un element de suspans la fiecare sfârşit de capitol, spuse el. Pur şi simplu nu se poate.

— Pentru mine aşa va fi, spuse ea cu pasiune. O să vreau să ştiu ce o să se întâmple în Capitolul 18 chiar dacă 17 se termină cu Misery, Ian şi Geoffrey stând în fotolii pe terasă şi citind ziarele. Deja ard de nerăbdare să ştiu ce se va întâmpla în continuare. Nu-mi spune! adăugă ea tăios, ca şi cum Paul s-ar fi oferit să-i povestească.

— Ei bine, de obicei nu-mi prezint lucrarea până când nu am terminat definitiv, spuse el şi apoi îi zâmbi. Dar, pentru că este o situaţie specială, o să fiu bucuros să-ţi dau să citeşti capitol după capitol. — *Şi aşa au început cele o mie şi una de nopţi ale lui Paul Sheldon,* gândi el. — Dar mă întreb dacă vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Să completezi n-urile astea nenorocite, spuse el.

Ea îi zâmbi radios.

— Va fi o adevărată onoare. Acum o să te las singur.

Se duse la uşă, ezită, şi se întoarse cu faţa. Apoi, cu o timiditate profundă şi aproape dureroasă, îi oferi singura sugestie editorială pe care ea a făcut-o vreodată.

— Poate că a fost o albină.

El îşi coborâse deja privirea la foaia de hârtie din maşina de scris; caută gaura. Înainte de a înceta lucrul, dorea s-o aducă pe Misery în casa doamnei Ramage, şi se uita la Annie cu o nerăbdare ascunsă cu grijă.

— Poftim?

— O albină, spuse ea iar el văzu cum roşeaţa îi cuprinde gâtul şi obrajii. Curând, chiar şi urechile îi ardeau.

— O persoană din douăsprezece este alergică la veninul albinelor. Am văzut multe cazuri din astea înainte... Înainte de a mă retrage din serviciu ca asistentă medicală. Alergia se poate manifesta în multe moduri. Uneori o înţepătură poate să ducă la o stare de comă, care e... e similară cu ceea ce oamenii obişnuiesc să denumească... uh...

catalepsie.

Acum se înroşise atât de tare, încât era aproape purpurie.

Paul examină în minte ideea, foarte sumar, apoi o aruncă la gunoi. O albină ar fi putut fi cauza nefericitei îngropări de viu a domnişoarei Evelin-Hyde; chiar avea sens din moment ce se întâmplase la mijlocul primăverii. În grădină, mai precis. Dar se decisese deja: credibilitatea depindea de faptul că cele două îngropări de viu trebuiau să aibă cumva o legătură, iar Misery decedase în dormitorul ei. Faptul că toamna târziu nu prea era sezonul albinelor nu constituia aici problema. Problema era raritatea acestei reacţii cataleptice. Se gândea că Cititorul Fidel n-o să înghită eventualitatea că două femei neînrudite, din orăşele învecinate, au fost îngropate de vii doar la şase luni diferenţă, din cauza unei înţepături de albină.

Totuşi nu-i putea spune asta lui Annie, şi nu pentru că s-ar putea s-o agaseze. Nu îi putea spune, deoarece ar răni-o rău şi, în ciuda suferinţei pe care ea i-o provocase, realiză că el nu o poate răni în acest mod. Simţise pe pielea lui ce însemna asta.

Se refugie în cel mai comun eufemism al scriitorilor.

— Are destule posibilităţi ideea. O pun la dospit, Annie, dar am deja în minte nişte idei. S-ar putea să nu se potrivească.

— Oh, ştiu asta — tu eşti scriitorul, nu eu. Uită că am spus ceva. Îmi pare rău.

— Nu fi aşa o...

Dar ea plecase, paşii ei greoi aproape alergând de-a lungul holului spre salon. El privea spre un spaţiu gol. Privirea îi căzu — apoi ochii i se holbară.

De fiecare parte a ramei uşii, cam 4a două palme de podea, era câte o urmă neagră — fuseseră lăsate, înţelese asta imediat, de osiile scaunului pe rotile atunci când el îi forţase să intre în cameră. Până acum ea nu le observase. Trecuse aproape o săptămână, iar faptul că ea le omisese până acum era un adevărat miracol. Dar în curând — mâine, poate în această după-amiază — ea va veni să dea cu aspiratorul şi atunci le va vedea.

Le va vedea.

Paul reuşi să facă foarte puţin în decursul acelei zilei.

Gaura din hârtie dispăruse.

8

Dimineaţa următoare, Paul stătea în pat, sprijinit de mai multe perne, bând o cană de cafea şi uitându-se fix la urmele de pe laturile ramei uşii, cu acea privire vinovată a ucigaşului care tocmai a observat un articol de îmbrăcăminte însângerat de care a uitat să se debaraseze. Pe neaşteptate Annie năvăli în cameră cu ochii mari şi

holbaţi. Într-a mână ţinea o cârpă de praf. În cealaltă, incredibil, avea o pereche de cătuşe.

— Ce...

Asta a fost tot ce a avut el timp să spună. Ea îl prinse cu o putere însutită de panică şi îl trase în sus. Durerea — cea mai acută din ultimele zile — se zvârcoli în picioarele lui, iar el ţipă. Cana cu cafea îi zbură din mână şi se sparse pe podea. *Lucrurile au o tendinţă să se spargă aici,* gândi el şi apoi: *Ea a văzut urmele. Bineînţeles. Probabil că de mult timp.* Asta era singura explicaţie pe care o putea găsi acestei bizare comportări — ea văzuse de fapt urmele, iar' acesta era începutul unei noi şi spectaculoase pedepsiri.

— *Taci din gură, prostule!* şuieră ea, apoi mâinile i-au fost înţepenite la spate şi chiar atunci când auzi pocnetul cătuşelor care se închideau, auzi şi o maşină care intra pe aleea dinspre casă.

Deschise gura, dorind să vorbească sau poate iarăşi să ţipe şi ea îi îndesă cârpa în gură, înainte ca el să poată scoate un sunet. Cârpa avea un gust deosebit de scârbos. Parafină, bănuia, sau soluţie de lustruit mobila, sau ceva de acest gen.

— Să nu scoţi un sunet, spuse ea aplecându-se deasupra lui, ţinându-i capul între mâini, şuviţele din părul ei răvăşit gâdilându-i obrazul şi fruntea.

— Te avertizez, Paul. Dacă, oricine ar fi, aude vreun sunet — ori chiar *eu* aud ceva şi *mă gândesc* că el ar fi putut auzi ceva — o să-l ucid pe el sau pe ei, apoi pe tine şi apoi pe mine.

Se ridică. Ochii îi erau ieşiţi din orbite. Pe faţă avea broboane de transpiraţie, iar pe buze, gălbenuş de ou.

— *Ţine minte,* Paul.

El aprobă, dar ea nu-l văzu. Deja alerga afară din cameră.

Un Chevy Bel Air, vechi, dar bine îngrijit, fusese parcat în spatele Cherokee-ului lui Annie. Paul auzi o uşă deschizându-se undeva în regiunea salonului şi apoi trântindu-se. Scosese acel scârţâit interogativ care-l informă pe Paul că fusese uşa de la debaraua unde-şi ţinea ea lucrurile pentru afară.

Omul care coborî din automobil, era tot atât de bătrân şi la fel de bine îngrijit ca şi maşina — un om tipic pentru Colorado, dacă Paul văzuse vreodată unul. Arăta de şaizeci şi cinci de ani, dar ar fi putut avea optzeci; putea să fie unul dintre partenerii importanţi ai unei firme de avocatură sau semi-pensionatul patriarh al unei companii de construcţii, dar mult mai probabil că era un fermier sau un intermediar de vânzări imobiliare. Putea fi un republican dintre aceia care nu şi-ar lipi un abţibild pe capota din spate a maşinii, tot aşa cum nici în ruptul capului nu ar purta pantofi italieneşti cu vârf ascuţit; de asemenea, trebuia să fie una dintre oficialităţile oraşului, care venise aici în interes de serviciu, fiindcă numai într-o asemenea ocazie un om ca acesta şi o femeie ca Annie Wilkes se puteau întâlni.

Paul o văzu grăbindu-se pe alee, nu cu scopul de a-l întâmpina, ci

de a-l intercepta. Se întâmpla acum ceva foarte asemănător cu fanteziile lui de acum câteva zile. Nu un sticlete, dar cineva CU AUTORITATE. AUTORITATEA sosise la Annie, iar venirea ei aici nu putea face nimic altceva decât să-i scurteze lui viaţa.

De ce nu-l inviţi înăuntru, Annie? gândi el încercând să nu se înece cu cârpa prăfuită. *De ce nu-l inviţi să-i arăţi pasărea ta africană?*

O, nu. Ea nu l-ar invita pe Domnul Om de Afaceri din Rocky Mountain, tot aşa cum nu l-ar duce pe Paul la Aeroportul Internaţional Stapleton şi să-i pună în mână un bilet la clasa întâi pentru New-York.

Începu să vorbească încă înainte de a ajunge lângă el. Aerul îi ieşea din gură în formă de baloane, ca în caricaturi, dar fără să aibă cuvinte scrise în ele. El întinse o mână îmbrăcată cu o elegantă mănuşă îngustă de piele neagră. Ea o privi scurt, cu dispreţ şi apoi începu să agite un deget spre faţa lui, scoţând alte baloane din acelea albe, goale. Termină să-şi pună haina pe ea şi se opri din agitatul degetului doar atât cât să-şi tragă fermoarul.

El căută în buzunarul paltonului şi scoase o foaie de hârtie. O îndreptă spre ea aproape cerându-şi scuze. Deşi Paul nu avea cum să ştie exact ce era acolo, era convins că Annie avea un adjectiv pentru ea, cockadoodie, poate.

Ea îl conduse de-a lungul aleii, vorbind în continuare. Ieşiră din raza lui vizuală. Le putea vedea umbrele întinse pe zăpadă ca şi cartoanele de construcţii, dar asta era tot. Realiză placid că ea făcuse asta intenţionat. Dacă el, Paul, nu-i putea vedea, atunci nu era nici o şansă ca domnul Rancho Grande să privească prin fereastra camerei de oaspeţi şi să-l vadă pe *el.*

Umbrele rămaseră pe zăpada fleşcăită de pe aleea Anniei pentru încă aproximativ cinci minute. O singură dată Paul chiar auzi vocea lui Annie, cu tonul ridicat într-un strigăt terorizant. Au fost cinci minute lungi pentru Paul. Umerii îl dureau. Descoperi că nu se putea mişca pentru a-şi alina durerea. După ce-i încătuşase mâinile, ea le prinsese cumva de tăblia de la capul patului.

Dar cel mai rău lucru era cârpa de praf din gură. Mirosul de soluţie de lustruit mobila îi dădea dureri de cap. I se făcea din ce în ce mai greaţă. Se concentră cu înverşunare să-şi controleze greaţa; nu avea nici o intenţie să moară înecat, sufocat cu vărsătură, în timp ce Annie se certa cu un bătrân oficial al oraşului; care-şi aranja o dată pe săptămână părul la frizeria de lux şi purta, probabil, toată iarna galoşi peste pantofii negri, eleganţi.

Pe când cei doi reapărură, pe fruntea lui se formaseră broboane de sudoare. Acum, Annie ţinea hârtia în mână. Îl urmărea pe domnul Rancho Grande, ameninţându-l cu degetul, iar din gură ieşindu-i acele baloane goale ca de caricaturi. Domnul Rancho Grande nu se întorcea s-o privească. Faţa lui nu exprima nimic. Doar buzele pe care le ţinea aşa de strânse încât aproape dispăruseră, lăsau să se bănuiască o emoţie interioară. Mânie? Poate. Dezgust? Da. Asta era poate mai

aproape de adevăr.

Şi tu crezi că-i nebună. Tu şi cu partenerii tăi de poker — care probabil ţin sub control tot acest orăşel — aţi jucat o mână pe miză mică sau altceva, care să hotărască cine se va ocupa de acest detaliu căcăcios. Nimănui nu-i place să aducă veşti proaste nebunilor. Dar, oh, domnule Rancho Grande! Dacă ai şti cât de nebună este ea cu adevărat, nu cred că ai îndrăzni să-i întorci spatele în acest fel!

Omul se urcă în Bel Air. Închise uşa. Acum ea stătea lângă maşină, agitându-şi degetul spre geamul închis şi iarăşi Paul îi auzi vag vocea:

— ... crezi că eşti a-a-aş-a-a de deeşteept!

Bel Air-ul începu să ruleze încet cu spatele pe alee. Domnul Rancho Grande, în mod ostentativ, nu se uita la Annie, ai cărei dinţi erau dezgoliţi.

Se auzi şi mai tare.

— Te crezi o roată atât de mare!

Pe neaşteptate, ea lovi bara din faţă a maşinii domnului Rancho Grande, o lovi destul de tare, încât bucăţi mari de zăpadă întărită să cadă de sub aripile roţilor. Bătrânul tip se uită peste umărul drept conducând maşina pe alee. Acum privi spre Annie, clintit din neutralitatea pe care o menţinuse cu atâta grijă de-a lungul vizitei.

— Ei bine, să-ţi spun ceva, tu, pasăre mârşavă! *CĂŢELUŞII SE CACĂ PE ROŢILE MARI! Ce crezi despre asta? Hm?*

Orice ar fi crezut despre asta, domnul Rancho Grande nu avea de gând să-i dea lui Annie satisfacţia de a afla — acea expresie neutră se aşternu iarăşi pe faţa lui ca şi vizorul unei armuri. Ieşi din raza vizuală a lui Paul.

Ea rămase acolo pentru un moment, cu mâinile în şold, apoi se îndreptă înapoi spre casă. Paul auzi uşa de la bucătărie deschizându-se şi apoi trântindu-se cu putere.

Ei bine, el a plecat, gândi Paul. *Domnul Rancho Grande a plecat, dar eu sunt aici. O da, eu sunt aici.*

9

Dar de această dată ea nu-şi revărsă mânia asupra lui.

Veni în cameră, cu haina pe ea, dar cu fermoarul desfăcut, începu să umble agitată încoace şi încolo, fără nici măcar să-i arunce o privire. Ţinea încă în mână foaia de hârtie, iar din când în când şi-o agita în faţa nasului ca şi când s-ar fi autopedepsit.

— O creştere de zece la sută a taxelor, spune el! Pentru datorii neplătite, spune el! Drept de sechestru! Avocaţi! Plăţile trimestriale, spune el! Întârziate! *Cockadoodic! Coca! Caca-cuchie-PUCHI!*

El mormăi ceva în cârpă, dar ea nu privi în jur. Parcă era singură în cameră. Mergea încoace şi încolo, din ce în ce mai repede, tăind aerul

cu corpul ei solid! El se tot gândea că ea va rupe hârtia în bucăţele, dar se părea că nu îndrăznea să facă aşa ceva.

— *Cinci sute şase dolari!* strigă ea, fluturând de data aceasta hârtia pe sub nasul lui. Absentă, îi trase cârpa din gură şi-o aruncă pe podea. El îşi lăsă capul să atârne într-o parte, tuşind uscat. Îşi simţea braţele ca şi cum i s-ar fi dizlocat lent din articulaţii.

— Cinci sute şase dolari şi *şaptesprezece cenţi!* Ei *ştiu* că eu nu vreau să vină nimeni aici! Le-am spus, nu-i aşa? Şi uită-te! *Uită-te!*

El tuşi iarăşi sec, scoţând un grohăit disperat.

— Dacă o să vomiţi, cred că o să stai în mizeria aia. Se pare că eu am alte treburi de făcut. Ăla a spus ceva despre un sechestru pe casa mea. Ce-nseamnă asta?

— Cătuşele... bolborosi el.

— Da, da, spuse ea nervoasă. Câteodată eşti atât de *copil.*

Scoase cheia din buzunarul cămăşii, îl împinse mai spre stânga aşa încât nasul îi era lipit de aşternuturi. El ţipă, dar ea îl ignoră. Se auzi un cîine, apoi un zăngănit, apoi mâinile i se eliberară. Se ridică gâfâind, apoi se lăsă încet să cadă iarăşi pe perne, având grijă să-şi întindă în acest timp picioarele. În jurul încheieturilor mâinilor se formaseră cercuri albe. În timp ce le privea începură să se înroşească.

Annie îndesă absentă cătuşele în buzunarul de la cămaşă, ca şi când aceste obiecte specifice poliţiştilor erau cel mai obişnuit lucru într-o casă, ca şerveţelele Kleenex sau umeraşele.

— Ce este un sechestru? întrebă ea iarăşi. Asta înseamnă că acum casa mea le aparţine? Asta înseamnă?

— Nu, spuse el. Înseamnă că tu... Îşi drese glasul şi simţi iarăşi gustul cârpei îmbibate cu soluţie de curăţat mobila. Pieptul îi tresăltă şi tuşi sec din nou. Ea nu remarcă asta; pur şi simplu stătea acolo nerăbdătoare aşteptând ca el să poată vorbi. După un timp reuşi: Asta înseamnă doar că nu poţi s-o vinzi.

— Doar? *Doar?* Ai o idee foarte caraghioasă despre *doar,* domnule Paul Sheldon. Dar presupun că necazurile unei biete văduve ca mine nu i se par prea importante unui bogat Domn Ştie-Tot ca tine.

— Din contră. Mă gândesc la necazurile tale ca la problemele *mele,* Annie. Mă referam doar la faptul că un sechestru nu înseamnă mare lucru pe lângă ce *ţi-ar putea* face dacă ai intra serios în întârziere. *Eşti* în mare întârziere?

— Întârziere. Asta înseamnă în găleată, nu-i aşa?

— În găleată, în gaură, în urmă. Da.

— Nu sunt o vagaboandă irlandeză de mahala. — El observă şirul de dinţi de sus ai ei când i se ridicase buza. — Eu îmi plătesc datoriile. Doar am... de data asta doar am...

Ai uitat, nu-i aşa? Ai uitat, tot aşa cum nu-ţi aminteşti să schimbi foaia cu luna februarie din calendarul ăla nenorocit. Să uiţi să-ţi plăteşti impozitul trimestrial pe proprietate este mult, mult mai important decât să uiţi să schimbi pagina din calendar, şi eşti

supărată pentru că este pentru prima dată când uiţi ceva atât de important. Problema este că starea ţi se înrăutăţeşte, Annie, nu-i aşa? Un pic mai rău în fiecare zi. Psihoticii se împacă cu lumea — în felul lor — şi, câteodată, cum cred că bine ştii, ies cu faţa curată dintr-un rahat foarte mare. Dar există o graniţă între psihoza controlabilă şi cea necontrolabilă. Tu te apropii de această graniţă cu fiecare zi ce trece... şi o parte din tine e conştientă de acest fapt.

— Încă nu am avut timp să mă ocup de această chestiune, spuse Annie ursuză. De când te am pe tine aici, am fost mai ocupată decât un tapiţer cu o singură mână.

Lui îi veni o idee — una chiar foarte bună. Potenţialul ei de dezvoltare era aproape nelimitat.

— Ştiu, spuse el foarte sincer. Îţi datorez viaţa şi am fost un spin în coastă până acum pentru tine. Am în jur de patru sute de dolari în portofel. Vreau să-ţi plăteşti cu ei datoriile.

— Oh, Paul! — se uită la el nedumerită, dar şi mulţumită. Nu pot să-ţi iau banii...

— Nu sunt ai mei, spuse el. Pe faţa lui se aşternu zâmbetul lui cu numărul unu, denumit: *Cine te iubeşte pe tine, baby?* Iar în sinea lui gândi: *Ceea ce doresc eu, Annie, este ca tu să ai unul dintre aceste lapsusuri atunci când o să am eu acces la unul dintre cuţitele tale şi când o să fiu sigur că mă pot mişca destul de bine ca să-l pot folosi. O să arzi în iad înainte cu zece minute de a şti că eşti moartă.*

— Sunt ai tăi. Consideră-i ca un avans, dacă vrei. — Făcu o pauză şi apoi îşi asumă un risc calculat. — Dacă tu crezi că eu nu ştiu că aş fi fost mort dacă n-ai fi existat tu, eşti nebună.

— Paul... nu ştiu...

— Vorbesc serios. — Îşi lăsă zâmbetul să se transforme într-o expresie de triumfătoare (sau cel puţin aşa spera el — *te rog, Doamne, să fie triumfătoare)* sinceritate. — Ai făcut mai mult decât să-mi salvezi viaţa, ştii bine. Ai salvat două vieţi — deoarece fără tine, *Misery* ar zăcea încă în groapă.

Acum, îl privea radioasă, iar hârtia din mână o uitase.

— Şi mi-ai arătat cât de proaste îmi erau obiceiurile, m-ai repus iarăşi pe calea dreaptă. Pentru asta îţi datorez mult mai mult decât patru sute de dolari. Şi dacă n-o să accepţi aceşti bani, o să mă faci să mă simt prost.

— Ei bine, eu... În ordine. Eu... Îţi mulţumesc.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Pot să văd hârtia aia?

Ea i-o întinse fără să protesteze. Conţinea o înştiinţare că a întârziat să-şi plătească impozitele. Sechestrul era aproape doar o formalitate. O parcurse repede şi apoi i-o înapoie.

— Ai bani la bancă?

Ochii ei îi ocoliră privirea.

— Am ceva puşi deoparte, dar nu la bancă. Nu am încredere în bănci.

— Aici spune că nu pot *executa* sechestrul pe casă decât dacă impozitele rămân neplătite până pe data de 25 martie. Ce zi este azi?

Ea privi încruntându-se spre calendar.

— Dumnezeule! N-arată corect data.

Rupse foaia, iar băieţelul pe sania lui dispăru — Paul privi aceasta cu o uşoară undă absurdă de regret. Luna martie era ilustrată de un pârâu cu apă argintie, rostogolindu-se învolburat între malurile acoperite de zăpadă.

Ea privi pentru un moment calendarul ca o mioapă şi apoi rosti:

— *Astăzi* este 25 martie.

Hristoase, atât de târziu, aşa de târziu, gândi el.

— Bineînţeles — de aceea a venit el aici. *El nu ţi-a spus că AU PUS sechestru pe casă, Annie — el ţi-a spus că ei o să trebuiască să facă asta dacă nu plăteşti până când se închid ghişeele municipalităţii în seara asta. Tipul îţi făcea de fapt un hatâr.* Dar dacă plăteşti aceşti cinci sute şase dolari înainte...

— Şi şaptesprezece cenţi, adăugă ea fioros. Nu uita de cei şaptesprezece cenţi cockadoodie.

— Bine, bine, şi şaptesprezece cenţi. Dacă-i plăteşti înainte să se închidă ghişeele municipalităţii în această seară, n-o să mai fie nici un sechestru. Dacă oamenii din oraş chiar gândesc despre tine aşa cum ai spus tu, Annie...

— Mă urăsc! Toţi sunt împotriva mea, Paul!

— ... atunci unul din modurile în care o să încerce să te atace este prin impozitele tale. Să zbieri "sechestru" la cineva care a omis doar un singur impozit trimestrial pe proprietate e destul de straniu. Miroase. Ei bine — pute. Dacă nu ţi-ai plăti câteva impozite trimestriale, ei ar putea să-ţi ia casa s-o vândă la licitaţie. E o tâmpenie, dar bănuiesc că, teoretic, ar fi legal.

Ea râse; un sunet aspru, lătrat.

— Lasă-i să încerce! I-aş găuri pe câţiva dintre ei! Atâta pot să-ţi spun. Da, domnule. Da domle *Bob!*

— Până la urmă or să te găurească ei pe *tine,* spuse el încet. Dar nu asta-i problema.

— Dar atunci, care *este?*

— Annie, probabil că sunt oameni în Sidewinder care nu şi-au plătit taxele de doi sau trei *ani.* Nimeni nu le ia casele sau le scoate mobila la licitaţie. Cel mai rău lucru care li se întâmplă unor astfel de oameni, în majoritatea cazurilor, este că li se taie apa potabilă. Să-i luăm acum pe Roydman-i. — O privi cu viclenie. — Crezi că *ei* îşi plătesc impozitele la timp?

— Gunoaiele *alea* albe? aproape ţipă ea. *Ha!*

— Eu cred că vor să te prindă cu ceva, Annie.

De fapt, el era convins de asta.

— N-o să mă duc! O să stau aici ca să-i înfrunt! O să stau aici şi o să-i scuip în ochi!

— Poţi să faci rost de o sută şase dolari, în completare la cei patru sute din portofelul meu?

— Da.

Ea începuse să arate mai uşurată.

— Foarte bine, spuse el. Atunci îţi sugerez să le plăteşti azi taxele nenorocite. Şi, *în timp ce tu eşti plecată, o să văd ce pot să fac cu afurisitele alea de semne de pe raza uşii. Iar când o să termin cu ele o să văd dacă pot să fac ceva în legătură cu plecarea mea dracului de aici, Annie. M-a cam obosit ospitalitatea ta.*

Reuşi să-i zâmbească.

— Cred că trebuie să fie cel puţin şaptesprezece cenţi acolo în sertarul noptierei, spuse el.

10

Annie Wilkes avea propriul set de reguli de interior; în felul ei era ciudat de formalistă. Îl făcuse să bea apă dintr-o găleată folosită la spălat pe jos; îi reţinuse medicamentele până când el ajunsese la agonie; îl obligase să-şi ardă singurul exemplar al noului său roman; îi pusese cătuşe la mâini şi îi îndesase în gură o cârpă îmbibată cu soluţie de lustruit mobila; dar ea nu ar fi luat banii din portofelul lui. Îl aduse; acelaşi vechi şi zgâriat Lord Buxton, pe care-l avea încă din colegiu, şi îl puse în mâinile lui.

Toate actele de identitate dispăruseră. În legătură cu *acelea* ea nu avusese scrupule. N-o întrebă despre ele. I se părea mai înţelept aşa.

Actele de identitate nu mai erau, dar banii, da, bancnotele — majoritatea de cincizeci — scorţoase şi noi. Cu o claritate care era surprinzătoare şi cumva de rău augur, se văzu pe sine aducând Camaro-ul în faţa ghişeului Băncii Boulder cu o zi înainte de a termina *Maşini de Lux,* dând cecul de patru sute cincizeci de dolari şi primind în schimb banii gheaţă (probabil că şi băieţii din atelier fuseseră atunci în vacantă? — se gândea că aproape sigur că da). Omul care făcuse acel lucru fusese liber şi sănătos, se simţea bine şi nu avusese destulă minte ca să aprecieze toate acele lucruri. Acel om o privise pe casieră cu ochii vii, interesaţi — înaltă, blondă, purtând o rochie purpurie care parcă-i mângâia formele ca mâinile unui iubit. Iar ea îi întorsese privirea. Ce ar gândi ea, se întrebă el, despre acel om, aşa cum arăta el acum: cu douăzeci de kilograme mai slab şi zece ani mai în vârstă, cu picioarele ca o pereche de orori încovoiate?

— Paul?

Îşi ridică privirile spre ea, ţinând banii într-o mână. Cu toţii, erau patru sute douăzeci de dolari.

— Da?

Ea îl privea cu acea expresie deconcertantă, plină de dragoste

maternă şi de gingăşie — deconcertantă pentru că sub ea se întrevedea acel neant solid.

— Plângi, Paul?

Îşi şterse obrazul cu mâna liberă şi, da, întâlni acolo umezeală. Zâmbi şi-i întinse banii.

— Puţin. Mă gândeam cât de bună ai fost cu mine. Oh, presupun că o mulţime de oameni n-ar înţelege... dar eu cred că ştiu.

Având şi ea ochii umezi, se aplecă şi îi atinse uşor buzele. El mirosi ceva în respiraţia ei, ceva venind din camerele întunecate şi înăcrite din interiorul ei, ceva ce mirosea a peşte mort. Era ceva de o mie de ori mai rău decât gustul şi mirosul cârpei de praf. Îi readucea aminte de respiraţia ei neplăcută,

(!respiră, fir'ar să fie, RESPIRA!)

suflând în jos în gâtul lui ca un vânt murdar din iad. Stomacul i se strânse, dar el îi zâmbi.

— Te iubesc, dragă, spuse ea.

— Te rog, mă pui în scaun înainte să pleci? Vreau să scriu.

— Bineînţeles. — Îl îmbrăţişă. — Bineînţeles, dragul meu.

11

Dovezile ei de afecţiune nu merseseră până într-acolo încât să lase uşa dormitorului descuiată, dar acest lucru nu constituia o problemă. De această dată, el nu mai era aproape înnebunit de durere sau cuprins de remuşcări. Strânsese patru dintre agrafele ei de păr, la fel de asiduu precum o veveriţă strânge nuci pentru iarnă, şi le ascunsese sub saltea laolaltă cu pilulele.

Când fu sigur că ea într-adevăr plecase şi că nu stă la pândă să vadă dacă el are de gând "să se ţină de nebunii" (un alt wilkesism pentru lexiconul său în devenire), deplasă scaunul până la pat, luă agrafele, împreună cu carafa cu apă şi cutia cu kleenexuri de pe noptieră. Nu era dificil să manevreze scaunul, cu Royalul aşezat pe placă — braţele lui deveniseră mult mai puternice. Annie Wilkes s-ar putea să fie foarte surprinsă dacă ar afla *cât* de puternice erau acum — iar el spera sincer că, într-o bună zi, cât de curând, ea va fi uimită.

Royalul era o maşină de scris de tot rahatul, dar ca obiect pentru antrenament era foarte bună. El începuse s-o ridice şi s-o pună înapoi pe placă de fiecare dată când se afla în scaun iar Annie nu era în cameră. La început reuşise doar s-o ridice cam o palmă de pe placă, de cinci sau şase ori. Acum putea să facă optsprezece sau douăzeci de ridicări, fără pauză. Nu era rău, dacă te gândeai că ticăloasa cântăreşte cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme.

Meşteri la încuietoare cu una dintre agrafe, ţinând două de rezervă în gură ca o croitoreasă care face tivul la o rochie. Se gândi că bucata

de agrafă care se găsea undeva în interiorul mecanismului s-ar putea să-l încurce, dar nu se întâmplă aşa ceva.

Reuşi să prindă aproape imediat basculatorul şi-l împinse în sus, trăgând limba încuietorii o dată cu el. Se gândi pentru un moment dacă nu cumva ea a montat un zăvor pe dinafară -încercase din răsputeri să pară mai slăbit şi mai bolnav decât se simţea în realitate, dar firea suspicioasă a unui adevărat paranoic se putea gândi la orice. Apoi uşa se deschise.

Simţi acea vină nervoasă, acelaşi imbold de a termina cât mai *repede.* Cu urechile ciulite ca să prindă sunetul Bătrânei Bessie care se reîntoarce — deşi ea plecase doar de patruzeci şi cinci de minute — luă un şerveţel Kleenex, îl înmuie în carafă, apoi se aplecă stângaci într-o parte, cu şerveţelul ud în mână. Strângând din dinţi şi ignorând durerea, începu să frece semnul de pe partea dreaptă a uşii.

Spre marea lui uşurare, acesta începu să dispară aproape imediat. Osiile de la roţi nu zgâriaseră vopseaua, cum se temuse el, ci doar o murdăriseră.

Se dădu înapoi din uşă şi întoarse scaunul în aşa fel încât să poată lucra la cealaltă urmă. Când termină se retrase şi privi rama uşii, încercând s-o vadă prin ochii deosebit de suspicioşi ai Anniei. Semnele erau acolo — dar vagi, aproape neobservabile. Gândi că totul va fi în regulă.

Speră că totul va fi în regulă.

— Ochiuri de tornade, spuse el, lingându-şi buzele şi râse sec. Ce dracu', prieteni şi vecini.

Se duse iarăşi la uşă şi privi de-a lungul holului — dar acum, după ce semnele dispăruseră, nu simţea nici un imbold de a merge azi mai departe. În altă zi, da. Când acea zi va veni, va recunoaşte.

Ceea ce vroia azi să facă, era să scrie.

Închise uşa, iar ţăcănitul încuietorii i se păru foarte acut.

Africa

Acea pasăre provenea din Africa.

Dar nu trebuie să plângi pentru ea, Paulie, pentru că după un timp, a uitat cum mirosea savana la prânz, sunetul albinelor la izvorul cu apă şi mirosul înţepător, acid al arborilor IEKA-1EKA din poiana de la nordul Marelui Drum. După un timp a uitat culoarea cireşie a soarelui apunând în spatele muntelui Kilimanjaro. După un timp ştia doar apusurile murdare, ascunse de smog ale Bostonului, iar asta era tot ce-şi amintea, tot ce DOREA să-şi amintească. După un timp nu mai vroia să se întoarcă, iar dacă cineva ar fi dus-o înapoi şi ar fi eliberat-o, s-ar fi ghemuit într-un loc, speriată, îndurerată şi fiindu-i dor de două lumi total diferite, până când ar fi venit vreo sălbăticiune şi ar fi omorât-o.

— Oh, Africa, oh, rahat! spuse el cu voce tremurătoare.

Plângând încet, se duse la coşul de gunoi şi aruncă în el bucăţele ude de Kleenex. Repoziţionă scaunul lângă fereastră şi introduse o

foaie de hârtie în Royal.

Şi, că veni vorba, Paulie, oare n-a ieşit încă din zăpadă bara de protecţie de la maşina ta? E oare ieşită la iveală, sclipind voios în soare, aşteptând doar pe cineva care să treacă pe acolo, în timp ce tu stai aici irosindu-ţi probabil ultima şansă?

Se uită şovăitor la foaia albă de hârtie din maşina de scris.

Oricum, n-o să fiu în stare să scriu acum. Gândurile astea mi-au stricat cheful.

Dar, într-un fel, nimic nu reuşise să-i strice cheful vreodată. *Putea* fi stricat, ştia asta, dar în ciuda presupusei fragilităţi a actului de creaţie, întotdeauna acesta fusese cel mai conştient lucru, cel mai stăruitor din viaţa sa — nimic nu fusese în stare să polueze acea tulburătoare fântână a imaginaţiei; nici o băutură, nici un drog, nici o durere. Se refugie acum la acea fântână ca un animal însetat care găseşte un izvor la apusul soarelui şi bău din ea; cu alte cuvinte, găsi acea gaură din hârtie şi se lăsă să cadă cu gratitudine în ea. Pe când Annie se întoarse, în jur de ora şase fără un sfert, el scrisese aproape cinci pagini.

12

În timpul celor trei săptămâni care au urmat, Paul Sheldon se simţi înconjurat de o stranie pace electrizantă. Gura îi era tot timpul uscată. Sunetele i se păreau prea acute. În unele zile simţise că ar fi putut să încovoaie linguri doar privindu-le. În alte zile se simţea gata să izbucnească într-un plâns isteric.

În afară de acestea, separat de atmosferă şi făcând abstracţie de mâncărimea înnebunitoare provocată de picioarele care se vindecau, lucrul a continuat. Teancul de pagini din dreapta Royalului devenea din ce în ce mai înalt. Înaintea acestei ciudate experienţe, considerase că patru pagini pe zi reprezentau capacitatea lui maximă (la *Maşini de Lux* aceasta fusese în mod obişnuit de trei pagini — şi de multe ori doar două — înainte de sprintul final). Dar, în timpul acestei perioade electrizante de trei săptămâni, care s-a sfârşit o dată cu furtuna din 15 aprilie, media lui Paul fusese de *douăsprezece pagini pe zi* — şapte de dimineaţă, încă cinci în sesiunea de după-amiază. Dacă' i-ar fi sugerat cineva în viaţa sa anterioară (pentru că aşa ajunsese să se gândească la ea fără să fie nici măcar conştient de asta) că el poate să lucreze într-un asemenea ritm, Paul ar fi râs. Când a început ploaia scrisese deja două sute şaizeci şi şapte de pagini din *întoarcerea lui Misery* — material nefinisat, bineînţeles, dar se uitase în fugă prin el şi i se păruse uimitor de corect pentru o primă încercare.

Probabil că asta se datora în bună parte vieţii foarte ordonate pe care o ducea acum. Nu existau nopţi lungi, tulburi, petrecute colindând

barurile, urmate de zile lungi, tulburi, petrecute bând cafea, suc de portocale şi ronţăind tablete de vitamina B (zile în care dacă doar arunca o privire spre maşina de scris, se întorcea apoi cu spatele, tremurând). Nu mai erau treziri alături de o blondă sau o roşcată înaltă pe care o agăţase undeva noaptea precedentă — o fetişcană care de obicei la miezul nopţii arăta ca o regina, iar a doua zi dimineaţa, ca o mumie. Acum se terminase cu ţigările. O dată, cu voce timidă şi rugătoare, ceruse ţigări şi ea îi aruncase o privire atât de neguroasă, încât el îi spusese imediat să uite rugămintea. Era acum Domnul Curat. Nu avea obiceiuri rele (cu excepţia dozelor lui de codeină, bineînţeles; încă n-am făcut nimic în această privinţă, nu-i aşa, Paul?), nu existau nici un fel de distracţii. *Aici sunt,* gândi el imediat, *cel mai monastic dintre drogaţii din lume.* Trezirea la şapte. Atunci înghiţea două Novriluri cu un pahar de suc. La ora opt venea micul dejun, servit la patul *monsieur*-ului*.* Un ou, fiert sau prăjit, de trei ori pe săptămână. Fulgi de cereale în celelalte patru zile. Apoi trecea în scaunul pe rotile. Se deplasa la fereastră. Găsea gaura din hârtie. Cădea prin ea în secolul nouăsprezece, unde bărbaţii erau bărbaţi şi femeile purtau corsete. Prânzul. Somnul de după-amiază. Se trezea din nou, câteodată să-şi facă notiţe, câteodată doar să citească. Ea avea i tot ce scrisese Somerset Maugham (Paul se întrebase odată cu tristeţe dacă ea nu, cumva are şi primul roman al lui John Fowels şi apoi decisese că ar fi bine să nu întrebe), iar Paul începuse să-şi croiască drum prin cele douăzeci de volume ce cuprindeau *opera* lui Maugham, fascinat de talentul omului de a exploata valoarea unei nuvele. De-a lungul anilor, Paul devenise din ce în ce mai resemnat asupra faptului că nu mai putea citi nuvele aşa cum citise în copilărie; devenind el însuşi scriitor, se condamnase pe sine la o viaţă de analize nesfârşite. Dar la început Maugham îl sedusese, iar apoi îl transformase iarăşi într-un copil şi asta era minunat. La ora cinci ea îi servea o cină uşoară, iar la ora şapte aducea înăuntru un televizor alb-negru şi priveau împreună M*A*S*H şi *WKRP din Cincinnati.* Când acestea se terminau, Paul începea să scrie. Când termina, deplasa lent scaunul (ar fi putut merge mult mai repede, dar era mult mai bine ca Annie să nu ştie asta) spre pat. Ea auzea, venea înăuntru şi-l ajuta să se bage în pat. Iarăşi alte medicamente. Buum. Se stingea ca o lumină. Iar ziua următoare se desfăşura la fel. Şi următoarea. Şi următoarea.

Acest program atât de simplu, atât de fără ocolişuri era în parte motivul acestei fecundităţi uimitoare, dar Annie îi oferise unul şi mai important. La urma urmelor, acea unică sugestie, aruncată într-o doară, despre înţepătura de albină dăduse formă cărţii şi îi imprimase acel ritm debordant, atunci când Paul crezuse cu fermitate că niciodată nu va mai putea simţi vreun impuls pentru Misery.

De la început fusese sigur de un lucru: că de fapt nu *exista* nici o *întoarcere ~a lui Misery.* Atenţia lui fusese concentrată doar spre a găsi o cale s.o scoată pe căţea din groapă fără să trişeze, înainte ca

Annie să se decidă să-l inspire făcându-i o clismă. Probleme minore, cum ar fi: despre ce dracu' trebuia *să fie vorba* în carte, trebuiseră să aştepte.

În timpul celor două zile care au urmat drumului pe care-l făcuse Annie în oraş ca să-şi plătească impozitele, Paul încercase să uite că nu a profitat de ceea ce ar fi putut fi o minunată posibilitate de evadare şi că, în schimb, s-a concentrat s-o aducă pe Misery din cimitir în casa doamnei Ramage. Nu era bine s-o ducă acasă la Geoffrey. Servitorii — cel mai semnificativ fiind Tyler, bârfitorul majordom al lui Geoffrey — ar fi văzut şi ar fi vorbit. De asemenea, trebuia să definească amnezia determinată de şocul îngropării de vie. Amnezia? Rahat! Puicuţa de-abia putea vorbi. Un fel de uşurare, dacă te gândeai la trăncănelile obişnuite ale lui Misery.

Deci — ce să facă mai departe? Căţeaua fusese scoasă din groapă şi acum unde era nenorocita de *intrigă?* Ar trebui Geoffrey şi doamna Ramage să-i spună lui Ian că Misery trăieşte? Paul credea că nu, dar nu era sigur — *a nu fi sigur de unele lucruri;* ştia el, era un purgatoriu fără farmec rezervat pentru scriitorii care se grăbeau tare, neavând nici măcar o idee asupra ţintei spre care se îndreaptă.

Nu Ian, gândi el uitându-se afară la grajd. *Nu Ian, nu încă. Doctorul întâi. Tâmpitul ăla bătrân cu multe n-uri în numele lui. Shinebone.*

Gândul la doctor îi reaminti de comentariul Anniei despre muşcătura de albină; iar asta nu se întâmpla pentru prima dată. Îl asalta în cele mai ciudate momente. *O persoană din douăsprezece...*

Dar pur şi simplu nu mergea. Două femei neînrudite, din oraşe apropiate, amândouă alergice la înţepături şi suferind acelaşi efect?

La trei zile după Marea Plată A Impozitelor Lui Annie Wilkes, Paul tocmai începuse să se cufunde în somnul de după-amiază când indivizii ăia care trudeau în atelierul abisal analizară ideea — şi o analizară bine. De această dată nu a fost o scânteie, a fost explozia unei bombe cu hidrogen.

Se ridicase brusc, ignorând puseul de durere care îi arse picioarele.

— *Annie!* zbierase el. *Annie, vino aicil*

O auzise bocănind pe scări, coborând câte două trepte odată şi apoi fugind de-a lungul holului. Când intrase înăuntru avea ochii holbaţi şi speriaţi.

— Paul! Ce s-a întâmplat? Ai crampe? Ai...

— Nu, spusese el, dar bineînţeles că avusese; *mintea* lui avusese crampe. Nu, Annie, îmi pare rău dacă te-am speriat, dar trebuie să mă ajuţi să mă aşez în scaun. Futu-i! Am găsit-o!

Înjurătura nenorocită îi ieşise din gură înainte de a se putea controla, dar de data asta se părea că n-are importanţă — ea-1 privise respectuos şi nu cu puţină veneraţie. El reprezenta versiunea seculară a focului Penticostal, arzând chiar în faţa ochilor ei.

— Bineînţeles, Paul.

Îl pusese în scaun atât de repede pe cât putuse. Începuse să-l

deplaseze spre fereastră, iar Paul clătinase nerăbdător din cap.

— N-o să dureze mult — spusese el — dar este foarte important.

— Este în legătură cu cartea?

— *Este* cartea. Taci. Nu-mi vorbi.

Ignorând maşina de scris — niciodată n-o folosea când trebuia să-şi facă notiţe — apucase un creion carioca şi acoperise repede o foaie de hârtie cu nişte mâzgălituri pe care nimeni în afară de el nu le putea citi.

Ele ERAU înrudite. Erau albinele şi le
afectau pe amândouă în acelaşi mod pentru că
ele ERAU înrudite. Misery e o orf. Şi ghici
ce? Puicuţa Evelyn-Hyde era SORA LUI
MISERY! Sau poate soră vitregă. Probabil că
asta ar merge mai bine. Cine are prima
bănuială? Shinny? Nu, Shinny e o găgăuţă.
D-na R... Ea se poate duce s-o vadă pe Charl.
mămica lui E-H şi

Apoi îl lovise o idee atât de frumoasă — în contextul intrigii, cel puţin — încât privise în sus cu gura deschisă şi ochii holbaţi.

— Paul? întrebă Annie îngrijorată.

— Ea *ştia,* şoptise Paul. Bineînţeles că ştia. Cel puţin avea o mare bănuială. Dar...

Se aplecase iar asupra notiţelor.

ea — d-na R. — realizează imediat că d-na
E-H trebuie să ştie că M. este înrudită cu fiica
ei. Acelaşi păr sau altceva. Aminteşte-ţi,
mama lui E-H începe să se contureze ca un
pers. imp. Va trebui s-o defineşti mai în
amănunt. D-na R. Începe să-şi dea seama că
d-na E-H S-AR PUTEA CHIAR SĂ FI
ŞTIUT CĂ MISERY A FOST ÎNGROPATĂ
DE VIE! MĂ CAC ÎMPRĂŞTIAT! ÎMI
PLACE CHESTIA ASTA! Presupunem că
bătrâna doamnă a ghicit că Misery era
rezultatul nebuniilor ei din tinereţe, şi...

Pusese carioca jos, se uitase la foaia de hârtie apoi cu mişcări lente, luase iarăşi carioca şi mâzgălise încă nişte rânduri.

Trei puncte importante
1. Cum reacţionează d-na E-H la
suspiciunile d-nei R.? Ar trebui să fie ori
foarte furioasă ori să i se facă greaţă de frică.

Prefer speriată, dar cred că lui A.W. i-ar
plăcea ucigător de furioasă, deci O.K. fur.
2. Cum intră Ian în scenă?
3. Amnezia lui Misery?
Oh, ăsta-i un subiect care trebuie
dezvoltat. Află Misery că mama sa a trăit cu
posibilitatea ca nu doar una, ci *două* dintre
fetele ei ar putea să fie îngropate de vii, în loc
să vorbească?
De ce nu?

— Acum poţi să mă ajuţi să mă bag în pat dacă vrei, spusese Paul. Dacă ţi s-a părut că sunt nebun, îmi pare rău. Eram foarte excitat.

— E-n ordine, Paul.

Încă părea copleşită de veneraţie.

De atunci, lucrul mersese fabulos. Annie avea dreptate; desfăşurarea naraţiunii se dovedea a fi mult mai de groază decât în celelalte cărţi *Misery* — primul capitol nu fusese o întâmplare fericită, ci un vestitor al celorlalte. Era, de asemenea, şi mult mai plin de suspans decât oricare dintre romanele *Misery* care apăruseră după primul, iar personajele erau mult mai reale, mai pline de viaţă. Ultimele trei romane *Misery* nu fuseseră nimic mai mult decât poveşti de aventuri înţesate cu o mare cantitate de sex descris foarte picant, aruncat acolo ca să le mulţumească pe doamne. Această carte, începuse el să înţeleagă, era un roman gotic, şi astfel era mult mai dependent de intrigă, decât de situaţie. Provocările erau constante. Nu se mai punea problema dacă Poţi Tu? să începi cartea — pentru prima dată de mulţi ani, era Poţi Tu? aproape în fiecare zi... iar el descoperea *că putea.* Apoi veni ploaia şi lucrurile se schimbară.

13

Din opt până în paisprezece aprilie s-au bucurat de o perioadă neîntreruptă de vreme frumoasă. Soarele strălucea pe un cer fără nori, iar câteodată temperatura se ridica până la douăzeci de grade. Pe pajiştea din spatele grajdului roşu al Anniei începuseră să apară pete maro. Paul se ascundea în spatele muncii lui şi încerca să nu se gândească la maşina lui a cărei descoperire era de mult întârziată. Lucrul lui nu suferea din această cauză, dar starea sa sufletească, da; simţea din ce în ce mai intens că trăieşte într-o cameră în nori şi că respiră un aer încărcat până la refuz de electricitate statică. Ori de câte ori Camaro-ul îi venea în minte, chema imediat Poliţia Creierului şi gândul era îndepărtat purtând cătuşe şi lanţuri la picioare. Necazul era că acest lucru obraznic continua să evadeze şi să-l asalteze după un

timp, sub o formă sau alta.

Într-o noapte visă că domnul Rancho Grande revine la proprietatea lui Annie. Se dă jos din Bel Air-ul lui bine întreţinut, ţinând într-o mână o bucată din bara de protecţie a Camaro-ului şi în cealaltă, volanul. *Îţi aparţin aceste lucruri?* o întreba bătrânul pe Annie în visul lui.

Paul se trezise cu o stare sufletească foarte posomorâtă.

Pe de altă parte, Annie nu fusese niciodată aşa de bine dispusă ca în acea săptămână însorită de primăvară timpurie. Făcuse curăţenie, gătise mâncăruri ambiţioase (cu toate că orice gătea ea rezulta cu un gust ciudat, industrial, de parcă anii îndelungaţi în care mâncase la cantinele spitalelor corupseseră cumva orice talent culinar pe care l-ar fi putut avea ea vreodată); în fiecare după-amiază îl înfofolise pe Paul într-o pătură albastră, imensă şi-l scosese afară, pe veranda din spate.

În acele ocazii îl luase pe Maugham cu el, dar arareori citise — să fie afară era o experienţă prea frumoasă ca să se mai poată concentra şi la altceva. De cele mai multe ori stătea liniştit, trăgând în piept aerul aromat şi răcoros, în contrast cu cel stătut din dormitor, năclăit de izuri bolnăvicioase, ascultând picăturile care cădeau din ţurţurii în topire şi privind umbrele norilor rostogolindu-se lent şi constant de-a lungul zăpezii care se topea. Acest peisaj era, într-un fel, cel mai frumos dintre toate.

Annie fredona cu vocea ei cu tonuri înalte dar în mod ciudat, fără tonalitate... Se hlizea ca un copil când auzea glumele de la M*A*S*H şi WKRP, râzând în hohote la poantele un pic fără perdea (care, în cazul WKRP-ului, abundau). Completa fără să obosească n-urile în timp ce Paul termina Capitolul 9 şi 10.

Dimineaţa zilei de cincisprezece era vântoasă şi opacă din cauza norilor, iar Annie se transformă. Probabil, gândi Paul, cauza era barometrul în scădere. Era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta.

Nu apăru cu medicamentele lui până la ora nouă, şi atunci el avea mare nevoie de ele — atât de mare încât se gândea să apeleze la rezerva sa. Nu-i adusese micul dejun. Doar pilulele. Când a intrat era încă în capotul de casă roz, matlasat. El observă cu îngrijorare crescândă că pe braţele şi obrajii ei erau pete roşii de carne de viţel. De asemenea, văzu pe capot pete cleioase de mâncare şi că reuşise să-şi pună doar un singur papuc. *Târş-hârşt* făceau picioarele lui Annie în timp ce se apropia. *Tărş-hărşt, târş-hârşt, târs-hârşt.* Părul îi atârna în jurul feţei. Ochii aveau o privire goală.

— Ţine.

Aruncă pilulele spre el. Mâinile ei erau de asemenea acoperite cu ceva lipicios. Chestii roşii, maro, albe. Paul nu avea nici o idee ce anume puteau fi. Nu era convins că ar vrea să ştie. Pilulele îl loviră în piept şi îi căzură în poală. Ea se întoarse să plece. *Târş-hârşt, târş-hârşt, târş-hârşt.*

— Annie?

Se opri, dar nu se întoarse. În această postură, arăta şi mai masivă,

cu umerii rotunjind capotul roz şi părul ca o 'cască ponosită. Arăta ca o femeie Piltdown privind din gura unei peşteri.

— Annie, te simţi bine?

— Nu, spuse ea cu indiferenţă şi se întoarse. Îl privea cu aceeaşi expresie goală în timp ce-şi ciupea buza cu degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă. O trase în afară, o răsuci, ciupind-o în acelaşi timp. Sângele se strânse între buză şi gingie şi apoi se prelinse pe bărbie. Se întoarse şi ieşi fără să spună o vorbă înainte ca mintea lui împietrită de uimire să poată realiza că într-adevăr o văzuse făcând aşa ceva. Ea închise uşa... şi o încuie. O auzi *târş-hârşâind* de-a lungul holului spre salon. Auzi scârţâitul scaunului ei preferat când ea se aşează. Nici televizor. Nici fredonat. Nici *clinc-clinc-ul* veselei sau andrelelor. Nu, ea doar stătea acolo. Doar stătea acolo şi nu se simţea bine.

Apoi se *auzi* un sunet. Nu se repetă dar fu foarte specific. Fusese o palmă. Una a dracului de tare. Şi din moment ce el era aici şi ea acolo, fiind despărţiţi de o uşă încuiată, nu trebuia să fii Sherlock Holmes ca să realizezi că ea se pălmuise pe sine. Bine şi tare, după sunet. O văzu trăgându-şi buza în afară, înfigându-şi unghiile scurte în carnea sensibilă, rozalie.

Îşi aminti brusc o însemnare pe care şi-o făcuse despre bolile mintale când se pregătea pentru prima carte *Misery,* în care o mare parte din acţiune se petrecea în Spitalul Bedlam din Londra (Misery fusese închisă acolo de către un ticălos nebun de gelozie). *Când o persoană maniac-depresivă începe să intre mai adânc într-o perioadă depresivă,* scrisese el, *unul dintre simptomele pe care el sau ea le-ar putea avea este actul de autopedepsire: pălmuire, ciupiri, pumni, arsuri cu mucuri de ţigară etc.*

Brusc deveni foarte speriat.

14

Paul îşi aminti un eseu al lui Edmund Wilson în care acesta spunea, în maniera cârcotaşă tipică wilsoniană, că, criteriul lui Wordsworth despre scrierea poeziei bune — emoţii puternice, retrăite în perioade de linişte — s-ar aplica foarte bine şi pentru cele mai dramatice ficţiuni. Era probabil adevărat. Paul cunoscuse scriitori cărora le era imposibil să scrie după ce aveau o cât de mică ceartă matrimonială, iar lui însuşi îi era de obicei imposibil să lucreze când era abătut. Dar erau ocazii când avea loc un fel de efect contrar — acestea erau situaţiile când el scrisese nu doar pentru că trebuia, ci fiindcă era un mod de a scăpa de ce-l supăra. Acestea erau situaţiile când rectificarea sursei de supărare era în afara putinţei lui.

Aceasta era una dintre acele ocazii. Pe la ora unsprezece, când ea

tot nu se întorsese să-l pună în scaunul pe rotile, se hotărî să încerce singur să se aşeze acolo. Să ia maşina de scris de pe cămin va fi peste puterile lui, dar putea să scrie de mână. Era sigur că va putea să ajungă singur în scaun, ştia că este probabil o idee proastă s-o lase pe Annie să *realizeze* că el poate asta, dar avea nevoie de celălalt *drog,* fir'ar să fie, şi nu putea să scrie întins în pat.

Se trase la marginea patului, se asigură că scaunul pe rotile avea frâna pusă, apoi îşi încordă braţele şi se mută încetişor în scaun. Singura acţiune care i-a provocat durere a fost să-şi pună picioarele pe suport. Se deplasă la fereastră şi ridică manuscrisul.

Cheia zăngăni în încuietoare. Annie se uita înăuntru la el, cu ochii arzând ca două găuri negre. Obrazul drept începuse să se umfle şi părea că în dimineaţa următoare va avea o vânătaie a dracului de frumoasă. În jurul gurii şi pe bărbie era mânjită cu ceva roşu. Pentru un moment Paul crezu că este sânge de la buza spartă, dar apoi văzu seminţele. Era gem de zmeură sau cremă de zmeură, nu sânge. Ea îl privi. Paul se uită înapoi. Nici unul dintre ei nu spuse nimic pentru un timp. Afară, primele picături de ploaie începuseră să stropească geamul.

— Dacă te poţi aşeza în scaunul acela de unul singur, Paul, — spuse ea în sfârşit — atunci cred că poţi să-ţi completezi singur n-urile tale nenorocite.

Închise atunci uşa şi iarăşi o încuie. Paul o privi pentru o vreme, ca şi cum ar fi putut vedea ceva acolo. Era prea uluit ca să poată face altceva.

15

Nu o mai văzu până. după-amiază târziu. După vizita ei, îi fusese imposibil să lucreze. Făcuse câteva încercări zadarnice, mototolise hârtiile, apoi renunţase. Dăduse faliment. Se deplasă înapoi de-a lungul camerei. În procesul ridicării din scaun şi trecerii înapoi în pat, una dintre mâini îi alunecă şi abia-abia reuşi să se redreseze să nu cadă. Îşi puse piciorul stâng jos şi cu toate că acesta-i preluă toată greutatea şi îl salvă de la cădere, durerea fu înfiorătoare — era ca şi cum o duzină de piroane i-au intrat concomitent în os. Urlă, se întinse să se prindă de tăblia de la capul patului şi se trase la adăpost în pat cu piciorul stâng târându-se în urma sa.

Asta o va aduce pe ea, gândi el incoerent. *Ea o să vrea să vadă dacă într-adevăr Sheldon s-a transformat în Luciano Pavarotti sau numai aşa pare.*

Dar ea nu veni şi, sub nici o formă, el nu putea îndura durerea cumplită din piciorul stâng. Se răsuci cu greutate pe burtă şi scoase una dintre cutiile cu mostre de Novril. Înghiţi două pe sec, apoi se

odihni un timp şi adormi.

Când se trezi, gândi pentru început că încă visează. Totul era prea ireal, ca şi în noaptea când ea adusese grătarul. Annie stătea pe o margine a patului. Pe noptieră pusese un pahar de apă plin cu pilule Novril. Într-o mână ţinea o cursă Victor de şobolani. De asemenea, în cursă era un şobolan — unul mare, cu blană maronie înspicată cu fire gri. Cursa rupsese spatele şobolanului. Picioarele lui din spate atârnau peste marginea cutiei cursei, agitându-se haotic. Pe mustăţi avea picături de sânge.

Nu era vis. Doar o altă zi pierdută în casa cu surprize, împreună cu Annie.

Respiraţia ei mirosea ca un cadavru în putrefacţie într-o mâncare stricată.

— Annie?

El se îndreptă, ochii plimbându-i-se între ea şi şobolan. Afară se lăsase înserarea — un apus ciudat, albastru, înecat în ploaie. Ploaia cădea în rafale pe geam. Pale puternice de vânt zgâlţâiau casa făcând-o să trosnească. Indiferent ce fusese în neregulă cu ea de dimineaţă, acum se înrăutăţise. *Mult* mai grav. Realiză că o vedea acum cu toate măştile scoase — aceasta era Annie cea adevărată, interiorul Anniei. Pielea de pe faţa ei, care înainte păruse atât de înfricoşător de solidă, atârna acum precum coca tăiată. Ochii ei erau goi. Se îmbrăcase, dar îşi pusese fusta pe dos. Pe piele avea mai multe bucăţele de carne de viţel, iar pe haine mai multă mâncare. Când se mişca, împrăştia aşa de multe izuri, încât Paul nici nu le mai putea identifica. Aproape toată mâneca puloverului ei tricotat era îmbibată cu o substanţă pe jumătate uscată, care mirosea a sos de friptură.

Ea ridică cursa.

— Vin în pivniţă atunci când plouă.

Şobolanul ţintuit, chiţăi slab şi încercă să muşte aerul. Ochii lui negri, cu mult mai plini de viaţă decât cei ai captorului său, se rotiră.

— Eu pun curse acolo jos. Trebuie să ung cârligele cu slănină. Întotdeauna prind opt sau nouă. Câteodată găsesc alţii...

Atunci intră în transă. Rămase aşa aproape trei minute, ţinând şobolanul în aer; un caz perfect de catatonie împietrită.

Paul o privi, se uită la şobolan, cum acesta chiţăia şi se agita şi realiză că el într-adevăr gândise că lucrurile nu se pot înrăutăţi mai mult. Fals. Al dracului de fals.

În sfârşit, atunci când începuse să creadă că ea căzuse pentru totdeauna în nesimţire, fără nici un alai sau fanfară, lăsă în jos cursa şi continuă ca şi cum nu s-ar fi oprit vreodată:

— ... Înecaţi în colţuri. Bieţii de ei.

Privi în jos spre şobolan, iar din ochi i se rostogoli o lacrimă, care căzu pe blana căruntă.

— Bieţii, sărăcuţii de ei.

Închise una dintre palmele ei puternice în jurul şobolanului, iar cu

cealaltă trase de arc. Şobolanul stătea în mâna ei, întorcându-şi capul, încercând s-o muşte. Chiţăiturile lui erau slabe şi îngrozitoare. Paul îşi presă podul palmei peste gura crispată.

— Cum îi bate inima! Cum se zbate să scape! Aşa cum facem şi noi, Paul. Aşa cum facem şi noi. Credem că ştim atât de multe, dar de fapt nu ştim mai multe decât un şobolan prins în cursă — un şobolan cu spinarea ruptă, care crede că vrea încă să trăiască.

Palma care ţinea şobolanul deveni un pumn. Ochii ei nu-şi pierdură pentru nici un moment acea privire goală, fixă. Paul voia să se uite în altă parte, dar nu putea. Pe mâna ei tendoanele începură să devină proeminente. Din gura şobolanului curgea sânge într-un jet abrupt şi subţire. Paul auzi cum oasele făpturii pârâie, apoi degetele ei groase intrară în corpul animalului, disperând până la încheieturi. Sângele se împrăştie pe podea. Ochii mari ai animalului ieşiră din orbite.

Îl zvârli într-un colţ şi-şi şterse cu indiferenţă mâinile pe cearşaf, lăsând dâre lungi, roşii.

— Acum şi-a găsit pacea. — Ridică din umeri, apoi râse. — Să-mi iau puşca, Paul, să fac asta? Poate că cealaltă lume e mai bună. Pentru şobolani şi oameni deopotrivă — nu că ar fi prea mare diferenţa între noi.

— Până când termin, nu, spuse el, încercând să pronunţe cu grijă fiecare cuvânt.

Era dificil deoarece îşi simţea gura de parcă cineva i-ar fi umplut-o cu Novocainã. O mai văzuse şi înainte într-o stare depresivă, dar nimic din ce văzuse nu se asemăna cu cea de acum; se întreba dacă ea mai *avusese* vreodată o depresiune atât de adâncă cum era asta. Aşa ajungeau depresivii înainte de-aşi împuşca membrii familiei şi apoi pe ei; era disperarea psihotică a femeii care-şi îmbracă copiii în cele mai frumoase haine, îi duce să le dea o îngheţată, merge cu ei până la cel mai apropiat pod, îi ia în braţe şi se aruncă peste balustradă. Depresivii se sinucid. Psihoticii, legănaţi în leagănele înveninate ale egoului lor, vor să facă tuturor din jur un favor şi îi iau cu ei.

Sunt mai aproape de moarte decât am fost vreodată în viaţa mea — gândi el — *deoarece ea chiar crede ce spune. Căţeaua, asta are de gând să facă.*

— Misery? întrebă ea, aproape ca şi când n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul acesta — dar în ochii ei existase o scânteie de moment, nu-i aşa? El credea că da.

— Da, Misery. Se gândi cu disperare cum să continue. Toate abordările posibile păreau condamnate din start.

— Sunt de acord cu tine că lumea e un loc inospitalier în majoritatea timpului, spuse el, apoi adăugă stupid: Mai ales când plouă.

Oh, idiotule ce eşti, opreşte-te din flecăreală!

— Adică, am suferit prea multă durere în ultimele săptămâni şi...

— Durere? îl privi cu dispreţ adânc. Tu nu ştii ce înseamnă durerea.

Nu ai nici cea mai vagă *idee,* Paul.

— Nu... presupun că nu. În comparaţie cu tine.

— Corect.

— Dar... vreau să termin cartea asta. Vreau să ştiu cum se sfârşeşte. — Făcu o pauză. — Şi mi-ar plăcea să rămâi şi tu prin preajmă, ca să afli şi tu. Un om n-ar trebui să scrie o carte, dacă n-are pe nimeni care să i-o citească. Mă înţelegi?

Tăcu, uitându-se la acea teribilă faţă de piatră, cu inima bătându-i iute.

— Annie? M-ai înţeles?

— Da... — Oftă. — *Vreau* să ştiu cum se termină.. Cred că este *singurul* lucru pe lume pe care-l mai doresc.

Lent, în aparenţă fără să-şi dea seama de ceea ce face, începu să sugă sângele şobolanului de pe degete. Paul strânse din dinţi şi îşi spuse cu înverşunare că *nu* o să vomite, să *nu* vomite, să *nu.*

— Este ca şi aşteptarea finalului unuia dintre acele episoade. Privi brusc în jur, sângele strălucindu-i pe buze ca rujul.

— Îţi mai fac o dată oferta, Paul. Pot să-mi iau puşca. Pot să pun capăt la tot, pentru amândoi. Nu eşti un om prost. Ştii că nu pot să te las să pleci de aici. Ţi-ai dat seama de asta de câtva timp, nu-i aşa?

Nu-ţi lăsa ochii să şovăie. Dacă-ţi vede ochii că tremură, o să te ucidă chiar acum.

— Da. Dar întotdeauna vine sfârşitul, nu-i aşa, Annie? Până la urmă toţi sfârşim în ştreang.

La colţurile gurii ei apăru umbra unui zâmbet; ea îi atinse fugar faţa cu puţină afecţiune.

— Presupun că te gândeşti cum să evadezi. În felul său, tot aşa face şi un şobolan prins în cursă, sunt sigură. Dar tu nu o să evadezi, Paul. Bănuiesc că ai reuşi dacă asta ar fi una dintre poveştile tale, dar nu este. Nu te pot lăsa să pleci de aici... dar aş putea merge împreună cu tine.

Brusc, doar pentru un moment, el fu tentat să spună: *Bine, Annie — mergi înainte. Hai s-o sfârşim.* Apoi nevoia lui şi dorinţa de a trăi — şi încă mai avea destul din amândouă — ieşiră la suprafaţă şi alungară slăbiciunea de moment. Slăbiciune se numea acel gând. Slăbiciune şi laşitate. Din fericire sau din nefericire, el nu se putea sprijini pe o boală mintală.

— Mulţumesc — spuse el — dar vreau să termin ce am început.

Ea oftă şi se ridică în picioare.

— În ordine. Presupun că ştiam că asta o să vrei, deoarece vezi că ţi-am adus nişte pilule, deşi nu-mi amintesc când am făcut-o. — Râse — un chicotit nebunesc, de ventriloc. — Trebuie să plec pentru un timp. Dacă nu, n-o să conteze ceea ce vrei tu sau eu. Pentru că mă apucă. Am un loc unde mă duc atunci când mă simt aşa. Un loc în munţi. Ai citit vreodată poveştile cu Unchiul Remus, Paul?

El aprobă din cap.

— Îţi aminteşti când Brer Iepure i-a spus lui Brer Vulpe despre Locul Lui Pentru Râs?

— Da.

— Aşa numesc şi eu domeniul meu din munţi. Locul Meu Pentru Râs. Îţi aminteşti când ţi-am zis că mă întorceam din Sidewinder atunci când te-am găsit?

El aprobă.

— Ei bine, a fost o născocire. Am minţit pentru că atunci nu te cunoşteam bine. De fapt mă întorceam de la Locul Meu Pentru Râs. Are un semn deasupra porţii pe care scrie aşa: LOCUL PENTRU RÂS AL ANNIE! Câteodată *chiar* râd când mă aflu acolo. — Dar de cele mai multe ori urlu.

— Cât timp o să lipseşti, Annie?

Ea se îndrepta acum visătoare spre uşă.

— Habar nu am. Ţi-am adus pilulele. N-o să păţeşti nimic. Ia câte două la şase ore. Sau şase la patru ore. Sau toate odată.

Dar ce o să mănânc? dori el s-o întrebe, dar se răzgândi. Nu voia ca atenţia ei să se reîntoarcă asupra lui — chiar deloc. Dorea ca ea să plece. Să fie aici cu ea era ca şi cum ar fi împreună cu Îngerul Morţii.

Stătu mult timp încordat în pat, ascultându-i mişcările, la început la etaj, apoi pe scări, după aceea în bucătărie, aşteptând ca să se răzgândească şi să se întoarcă în cele din urmă cu puşca. Nu se linişti nici când auzi uşa din spate trântindu-se şi închizându-se, urmată apoi de zgomotul de paşi târşâiţi, afară. Puşca putea foarte bine să fie în Cherokee.

Motorul Bătrânei Bessie hârâi şi apoi porni. Annie îl ambală cu înverşunare. Apăru evantaiul farurilor, luminând o perdea de ploaie. Se roti, micşorându-se, şi apoi Annie dispăru. De această dată nu mergea în vale, spre Sidewinder, ci urca mai sus în munţi.

— Se duce la Locul Ei Pentru Râs, mormăi Paul şi începu să râdă. Ea îl avea pe al ei; el se găsea deja în al lui. Accesele de veselie se sfârşiră brusc când se uită la corpul sfârtecat al şobolanului din colţ.

Prin minte-i trecu un gând.

— Cine *a spus* că nu mi-a lăsat nimic de mâncare? întrebă el camera, şi râse mai tare. În casa goală Locul Pentru Râs al lui Paul Sheldon răsuna ca celula tapetată a unui nebun.

16

Două ore mai târziu, Paul deschise din nou încuietoarea uşii şi, pentru a doua oară, forţă scaunul rulant să treacă prin cadrul uşii, care era aproape prea îngust. Pentru ultima dată, speră. În poală avea două pături. Toate pilulele pe care le depozitase sub saltea le împachetase într-un Kleenex şi le băgase în chiloţi. Intenţiona să iasă din casă, dacă

putea, indiferent dacă ploua sau nu; aceasta era şansa lui şi voia să profite de ea. Sidewinder se afla undeva la vale, drumul era alunecos din cauza ploii, desigur, iar afară era mai întuneric decât într-o galerie de mină; el dorea totuşi să încerce. Nu dusese o viaţă de erou sau de sfânt, dar nu avea de gând să moară ca o pasăre exotică într-o grădină zoologică.

Îşi amintea vag o seară pe care o petrecuse bând scotch împreună cu un dramaturg, pe nume Bernstein, la localul Lion's Head din Village (şi dacă trăia îndeajuns ca să mai vadă iarăşi Village-ul se va lăsa în genunchi — pe ce mai rămăsese din genunchii săi — şi va săruta trotuarul murdar al străzii Cristopher). La un moment dat, conversaţia se abătuse asupra evreilor care trăiseră în Germania în timpul celor trei sau patru ani nesiguri care precedaseră intrarea *Wehrmacht*-ului în Polonia, după care începuseră cu fervoare festivităţile. Paul îşi aminti că-i spusese lui Bernstein, care pierduse în Holocaust o mătuşă şi un bunic, că el nu înţelege de ce evreii din Germania — drace, din toată Europa, dar *în special* din Germania — nu plecaseră atunci când încă puteau. Nu erau oameni proşti, luaţi în totalitate, iar mulţi dintre ei avuseseră anterior experienţa unor asemenea persecuţii. Cu siguranţă că-şi dăduseră seama de ceea ce-i aştepta. Deci, de ce stătuseră pe loc?

Răspunsul lui Berstein i se păruse frivol, crud şi de neînţeles: *Mulţi dintre ei aveau piane. Noi, evreii, suntem foarte subiectivi în ceea ce priveşte pianele. Când deţii un pian, este mai greu să te gândeşti la o mutare.*

Acum înţelegea. Da. La început fuseseră picioarele sale rupte şi pelvisul său sfărâmat. Apoi, Dumnezeu să-l ajute; cartea preluase ştafeta. Într-un fel nebunesc, chiar se distra scriind-o. Ar fi fost uşor — prea uşor — să dea toată vina numai pe picioarele rupte, sau pe droguri, când, de fapt, o mare parte din vină o purta *cartea.* Ea şi trecerea monotonă a zilelor, cu rutina lor de convalescenţă. Aceste lucruri — dar în primul rând tâmpita, nenorocita de *carte* — fuseseră pianul lui. Ce va face ea dacă el nu va fi aici când o să se întoarcă de la Locul Ei Pentru Râs? O să ardă manuscrisul?

— Puţin îmi pasă! spuse el şi aproape că era adevărat. Dacă va trăi, putea să scrie altă carte — chiar s-o recreeze pe aceasta dacă va dori. Dar un om mort nu putea să scrie o carte, după cum nici nu-şi putea cumpăra un pian nou.

Se duse în salon. Înainte fusese ordine acolo, dar acum pe fiecare suprafaţă posibilă erau stivuite vase murdare; i se părea lui Paul că toate farfuriile existente în casă fuseseră adunate acolo. Pare-se că Annie, atunci când era în starea depresivă, nu numai că se ciupea şi se pălmuia, dar şi înfuleca foarte mult şi nu se ostenea să cureţe după aceea. Îşi aminti vag vântul puturos care-i intrase pe gât atunci când el se aflase în nor şi-şi simţi stomacul strângându-se. Majoritatea rămăşiţelor proveneau de la produse dulci. Îngheţata se uscase sau se

usca în multe cupe şi în farfurii se supă. Pe farfurii erau firimituri şi urme de plăcintă. O moviliţă de jeleu de lămâie, acoperit cu glazură crăpată de cremă stătea pe televizor, lângă o sticlă de Pepsi de doi litri şi un recipient cu sos de carne. Sticla de Pepsi arăta aproape tot atât de mare ca şi conul din vârful unei rachete Titan-II. Suprafaţa sa era murdară şi cleioasă, aproape opacă. Presupuse că ea a băut direct din sticlă, iar degetele ei fuseseră mânjite cu sos sau îngheţată. Nu auzise zornăitul tacâmurilor, iar asta nu era surprinzător pentru că nu existau aici. Farfurii, cupe, platouri, dar nu tacâmuri. Văzu pe covor şi pe canapea picături şi pete care se uscau — iarăşi, erau tot de îngheţată.

Asta am văzut pe capotul ei. Chestiile pe care le mânca. Şi asta se simţea şi în respiraţia ei. Îi reveni imaginea Anniei ca o femeie a cavernelor. O văzu şezând pe canapea, îndesându-şi în gură îngheţată sau poate pumni de aspic de pui, udate cu Pepsi, pur şi simplu mâncând şi bând într-o stare avansată de depresiune.

Pinguinul aşezat pe blocul de gheaţă se afla încă pe măsuţă, dar multe dintre celelalte bibelouri de ceramică le aruncase într-un colţ, unde erau acum împrăştiate rămăşiţele lor — cioburi şi aşchii ascuţite.

Îi tot venea în minte imaginea degetelor ei înfundându-se în corpul şobolanului. Dârele roşii lăsate de degetele ei pe cearşaf. O tot vedea lingând sângele de pe ele, făcând asta tot aşa de absentă cum probabil că mâncase îngheţata, jeleul şi rulada de ciocolată. Aceste imagini erau oribile, dar constituiau un excelent stimulent ca să se grăbească.

Vaza cu flori uscate de pe măsuţa de cafea se răsturnase; sub măsuţă, de-abia vizibile, zăceau o farfurie cu budincă de cremă aromată şi o carte mare. Purta titlul: CĂRAREA AMINTIRILOR. *Plimbarea pe cărarea amintirilor nu e o idee prea bună atunci când ai o cădere nervoasă, Annie — dar bănuiesc că ai aflat şi singură chestia asta.*

Se deplasă de-a lungul camerei. Direct în faţă era bucătăria. La dreapta, un hol scurt şi lat ducea la uşa din faţă. Lângă acest hol exista o scară care urca la etaj. Aruncă spre scară o privire fugară (pe carpeta de pe trepte erau picături de îngheţată, iar pe balustradă erau pete de glazură), după care se îndreptă spre uşă. Se gândea că dacă exista o cale spre afară pentru el, aşa cum se afla, dependent de scaun, atunci aceea era prin uşa de la bucătărie — cea pe care Annie o folosea când ieşea să hrănească animalele, cea de la care fugise atunci când domnul Rancho Grande apăruse — dar trebuia s-o verifice şi pe aceasta. S-ar putea să aibă o surpriză.

Nu avu.

Treptele verandei erau abrupte, aşa cum se temuse el, dar chiar dacă ar fi existat o rampă pentru scaunul pe rotile (o posibilitate pe care el n-ar fi acceptat-o niciodată într-un joc de "Poţi Tu?", chiar dacă un prieten ar fi sugerat-o), n-ar fi putut s-o folosească. Uşa avea trei sisteme de protecţie. Cu lanţul de siguranţă s-ar fi putut descurca. Celelalte două încuietori erau marca Kreig, cele mai bune yale din întreaga lume, după cum spunea prietenul lui ex-poliţist, Tom Twyford.

Şi unde erau cheile? Hm... hai să vedem. Pe drum spre Locul Centru Râs al Anniei, poate? *Daadomle Bob! Dă-i omului ăla o ţigară şi o torţă cu care s-o aprindă!*

Dădu scaunul cu spatele prin hol, luptându-se cu panica, reamintindu-şi sie însuşi că, oricum, nu-şi pusese prea mari speranţe în uşa din faţă. Când ajunse în salon, întoarse scaunul şi intră în bucătărie. Era o cameră demodată, cu linoleum în culori vesele pe jos, cu tavan placat cu tablă galvanizată. Frigiderul era vechi, dar silenţios. Pe uşa lui erau fixaţi trei sau patru magneţi — nimic surprinzător, arătau ca nişte bomboane; unul ca o gumă de mestecat, un Hershey Bar şi un Tootsie Roll. Uşa unui dulăpior era deschisă şi înăuntru se vedeau rafturile acoperite cu hârtie de pergament. Deasupra chiuvetei erau două geamuri imense care ar fi lăsat să pătrundă înăuntru multă lumină chiar şi în zilele noroase. Ar fi trebuit să fie o bucătărie veselă, dar nu era. Găleata de gunoi era umplută până la refuz şi emana un miros călduţ, dulceag, de mâncare stricată, dar nu era singurul lucru nelalocul lui sau cel mai puturos miros. Era un altul care părea că există, în principal în mintea lui, dar care nu era mai puţin real. Era *parfum de Wilkes;* era duhoarea parapsihică a obsesiei.

Încăperea avea trei uşi, două la stânga şi una drept în faţă, între frigider şi cămară.

Se duse întâi la cele din stânga. Una era debaraua bucătăriei — îşi dădu seama de asta chiar înainte de a vedea hainele, pălăriile, fularele şi cizmele. Scârţâitul scurt şi strident al balamalelor îi comunicase acest lucru. Cealaltă era cea pe care o folosea Annie ca să iasă afară. Iar aici exista alt lanţ de siguranţă şi alte două Kreig-uri. Roydmani, staţi afară! Paul, stai înăuntru!

Şi-o imagină râzând.

— Căţea afurisită!

Lovi cu pumnul în uşă. Îl duru şi îşi duse pumnul la gură. Ura înţepăturile provocate de lacrimi, dublarea momentană a vederii atunci când clipea, dar nu se putea stăpâni. Panica se văicărea mai tare acum, întrebându-i ce are de gând să facă, ce are de gând *să facă,* pentru numele lui Dumnezeu, asta s-ar putea să fie ultima lui şansă...

Primul lucru pe care am de gând să-l fac este o analiză completă a situaţiei, îşi spuse el cu înverşunare. *Dacă te poţi stăpâni încă puţin timp, asta e. Crezi că poţi să faci asta, căcăciosule?*

Îşi şterse ochii — plânsul nu-l putea ajuta să iasă din situaţia aceasta — şi privi pe geamul care era în jumătatea de sus a uşii. De fapt nu era un singur geam ci şaisprezece mici. Putea să le spargă pe fiecare, dar ar fi trebuit să spargă şi barele dintre ele, şi ar putea să dureze multe ore până să le taie — arătau destul de trainice. Şi după aceea? O aruncare kamikaze pe veranda din spate? O idee măreaţă. Poate că şi-ar rupe spatele şi asta i-ar abate pentru un timp gândurile de la picioare. Şi nu va dura mult să zacă acolo în ploaia biciuitoare până când va muri de epuizare. Asta ar rezolva situaţia păcătoasă în

care se afla.

Nici gând. Nici în ruptul capului. Poate că o să dau ortul popii, dar jur pe Dumnezeu că n-am s-o fac până când n-am o şansă să-i arăt celei mai înfocate admiratoare a mea cât de mult m-am bucurat c-am cunoscut-o. Iar asta nu-i doar o promisiune — ci un legământ sacru.

Ideea răsplătirii lui Annie reuşi să-i ţină panica în frâu mult mai bine decât toate autocriticile care şi le făcuse. Puţin mai calm, acţionă întrerupătorul de lângă uşa închisă. Acesta aprinse o lumină pe verandă — ceea ce se dovedi folositor — ultimele lumini ale asfinţitului se stinseseră în timpul care trecuse de când îşi părăsise camera. Aleea din faţa casei Anniei era inundata, iar curtea era o mlaştină de noroi, băltoace şi petice de zăpadă în topire. Poziţionându-şi scaunul în extremitatea stângă a uşii putu, pentru prima dată, să vadă şoseaua care trecea pe lângă casa ei, deşi nu era mare lucru, de fapt — două benzi între nămeţii scofîlciţi de zăpadă, lucioase ca pielea de focă, spălate de ploaie şi zăpadă topită.

Probabil că a încuiat uşile ca să nu poată Roydman-ii să intre, fiindcă în mod cert n-are nevoie să le închidă ca să mă ţină pe mine înăuntru. Dacă ies afară cu scaunul ăsta pe rotile, într-o secundă mă scufund în noroi până la osii. Nu pleci niciunde, Paul. Nu în seara asta şi probabil nici în următoarele săptămâni — o să treacă o lună din sezonul de baseball până când solul se întăreşte îndeajuns ca să poţi ajunge tu la şosea cu scaunul pe rotile. Doar dacă nu vrei să te arunci pe fereastră şi să te târâi.

Nu — nu voia să facă aşa ceva. Era uşor de imaginat cum îşi va simţi oasele fracturate după zece sau unsprezece minute de şerpuire prin băltoacele reci şi prin zăpada apoasă. Şi presupunând că reuşeşte să ajungă la şosea, care erau şansele lui de a opri o maşină? Singurele maşini pe care le auzise trecând pe acolo, cu excepţia Bătrânei Jessie, fuseseră Bel-Air-ul lui El Rancho Grande şi maşina care-l speriase de moarte, trecând pe lângă casă, arunci când făcuse prima ieşire din "camera de oaspeţi".

Stinse lumina de afară şi se îndreptă spre cealaltă uşă, cea dintre frigider şi cămară. Aceasta avea tot trei încuietori, şi *nu* se deschidea spre afară — sau cel puţin nu direct. Lângă uşa era un întrerupător. Paul îl acţionă şi văzu o magazie care se întindea pe întreaga latură a casei. La un capăt era o stivă de lemne şi un butuc cu un topor înfipt în el. La celălalt capăt era o masă de lucru şi unelte agăţate în cârlige. Pe latura stângă mai era o uşă. Becul din magazie nu era prea luminos, dar dădea destulă lumină ca să observe acolo încă un lanţ de siguranţă şi alte două yale Kreig.

Roydman-ii... toţi... toţi vor să mă prindă...

— Nu bag mâna în foc pentru *ei* — spuse el spre bucătăria goală — dar cu siguranţă *eu* vreau.

Renunţând să se mai ocupe de uşi, se duse la cămară. Înainte să se uite la proviziile stivuite pe rafturi, se uită la chibrituri. Erau două cutii

mari cu chibrituri de carton şi cel puţin o duzină de cutiuţe cu Diamond Blue Tip, frumos ordonate.

Pentru un moment luă în calcul ideea să pună foc la casă, începu să respingă ideea ca fiind cea mai ridicolă pe care o avusese până acum şi atunci văzu ceva ce-l făcu s-o reconsidere imediat. Acolo mai era o uşă, şi aceasta nu avea nici un fel de lacăt.

O deschise şi văzu nişte scări abrupte, şubrede, coborând în spirală spre pivniţă. Un miros aproape otrăvitor de umezeală şi legume putrezite se ridica din întuneric. Auzi chiţăituri îndepărtate şi se gândi la spusele ei: *Ei vin în pivniţă când plouă. Eu pun acolo curse. Trebuie să.*

Trânti uşa în grabă. O broboană de sudoare se rostogoli de pe tâmplă şi ajunse, usturătoare, în colţul ochiului drept. O îndepărtă. Ştiind că acea uşă duce la pivniţă şi văzând că nu are lacăte i se păruse că ideea arderii casei este mult mai raţională — el s-ar putea adăposti acolo. Dar scările erau prea abrupte, iar posibilitatea să fie ars de viu, dacă se va prăbuşi casa în flăcări înainte ca pompierii din Sidewinder să ajungă, era prea mare, iar şobolanii de acolo... sunetele scoase de şobolani erau, cumva, cele mai îngrozitoare lucruri.

Cum îi bate inima! Cum se zbate să scape! Aşa cum facem şi noi, Paul! Aşa cum facem şi noi.

— Africa! spuse Paul, şi nu auzi când rosti acest cuvânt.

Începu să se uite la conservele şi pungile cu mâncare din cămară, încercând să determine ce poate să ia cu el fără ca să-i trezească bănuielile când va veni. O parte din el înţelese ce însemna acest calcul; renunţase la evadare.

Numai deocamdată, protestă mintea lui zăpăcită.

Nu, răspunde implacabil o voce din străfunduri. *Pentru totdeauna, Paul Pentru totdeauna.*

— N-o să renunţ niciodată, şopti el. Mă auzi? *Niciodată.*

Oh, nu? şopti sardonic vocea cinicului. *Ei bine... o să vedem, nu-i aşa?* Da. O să vedem.

17

Cămara Armiei arăta mai mult ca un adăpost de antiaeriană decât ca o cămară. Bănui că această acumulare era datorată, în parte, realităţilor situaţiei ei: era o femeie care trăia singură într-o regiune de munte, unde o persoană se poate aştepta să petreacă o perioadă — poate doar o zi, dar câteodată poate fi de o săptămână sau două — izolată de restul lumii. Probabil că şi acei cockadoodie de Roydmani aveau o cămară care ar face ca un locuitor din altă parte a ţării să ridice din sprâncene... dar el se îndoia că cockadoodie de Roydmani, sau oricine altcineva aici sus, deţinea ceva măcar apropiat de ceea ce

privea el. Asta nu era cămară; era un adevărat supermarket. Presupunea că exista un anumit simbolism în cămara Anniei — rândurile de bunuri aveau ceva de spus despre îngustimea graniţei dintre Statul Suveran al Realităţii şi Republica Populară a Paranoiei. În situaţia curentă, totuşi, asemenea analize fine nu prea aveau rost. Dracu' să-l ia de simbolism! Ia-ţi de mâncare!

Da, dar fii prudent. Aici nu era vorba de ce ar putea ea constata că-i lipseşte. El nu trebuia să ia mai mult decât putea spera că are unde să ascundă dacă ea se întoarce pe neaşteptate... şi cum altfel *credea* el c-o să vină? Telefonul era mort şi se îndoia că Annie o să-i trimită vreo telegramă sau flori prin Poştă. Dar, până la sfârşit, aproape că nu conta ce ar putea să-i lipsească ei de aici, sau ce ar găsi ea în camera lui. La urma urmelor, trebuia să mănânce.

Sardele. Erau o mulţime de sardele în conservele acelea plate, dreptunghiulare şi cu cheia sub etichetă. Bine. O să ia câteva dintre acestea. Conserve cu afurisita de şuncă. Fără cheie, dar putea să deschidă câteva în bucătărie şi să le mănânce primele, să îngroape cutiile în gunoiul supraîncărcat. Mai era un pachet deschis de stafide Sun-Maid care conţinea cutiuţe mai mici. Paul luă patru dintre acestea, adăugându-le la stiva în creştere din poala lui şi, în plus, cutii cu Fulgi de Porumb şi Grâu gata preparaţi. Observă că nu erau cutii cu cereale gata preparate preîndulcite. Dacă au fost, Annie le terminase la ultimul chiolhan.

Pe unul din rafturile de sus era o grămadă de biscuiţi Slim Jim, tot atât de ordonat aranjaţi ca şi vreascurile din magazie. Luă patru, încercând să nu deranjeze structura piramidală a grămezii şi mâncă lacom unul dintre ei, savurând gustul sărat şi untul. Îndesă ambalajul în buzunar ca să-l arunce mai târziu.

Picioarele începuseră să-l doară. Se decise că dacă nu are de gând să evadeze sau să dea foc la casă, ar trebui să se întoarcă în camera lui. Era un anticlimax, dar lucrurile puteau fi şi mai rele. Putea să ia câteva pilule şi apoi să scrie până când i se va face somn. Apoi putea să se culce. Se îndoia că ea se va întoarce în această noapte; departe de a se potoli, furtuna se înteţea. Ideea că va scrie şi apoi va adormi ştiind că este singur, că Annie nu se va repezi în cameră cu o idee nebunească sau cu o cerinţă aberantă, era foarte îmbietoare, anticlimax sau nu.

Ieşi din cămară, făcând o pauză ca să stingă lumina, reamintindu-şi că trebuie să

(limpezească)

punâ totul la loc în ordine în timp ce se retrăgea. Dacă rămânea fără mâncare înainte de a se întoarce ea, se putea întoarce să mai ia,

(ca un şobolan înfometat, corect, Paulie?)

dar nu trebuia să uite cât de prudent trebuia să fie. Nu avea sens să uite faptul că-şi risca viaţa de fiecare dată când părăsea camera. Nu era bine deloc să uite aşa ceva.

18

În timp ce se deplasa prin salon, albumul cu articole din ziare de sub măsuţa de cafea îi atrase iarăşi privirile. CĂRAREA AMINTIRILOR. Era mare cât o piesă de Shakespeare în format in-folio şi la fel de gros ca o Biblie de familie.

Curios, îl ridică şi-l deschise.

Pe prima pagină era o singură coloană de ziar care purta titlul CĂSĂTORIA WILKES -BERRYMAN. Era poza unui tânăr palid, cu faţa îngustă şi a unei femei cu ochii negri şi o gură rotundă. Paul privi de la fotografia din ziar la portretul de deasupra şemineului. Nici un dubiu. Femeia din ziar cu numele de Crysilda Berryman *(Uite, ăsta-i un nume potrivit pentru un roman MISERY,* gândi el) era mama Anniei. Îngrijit scrise cu cerneală neagră, sub tăietura din ziar erau cuvintele: *Bakersfield Journal, 30 mai 1938.*

Pe pagina a doua era anunţul unei naşteri: Paul Emery Wilkes, născut în Spitalul Bakersfield Receiving, 12 mai 1939. Tata, Carl Wilkes; mama, Crysilda Wilkes. Numele fratelui mai mare al Anniei îl făcu să tresară. Trebuia să fie cel cu care se dusese ea la filme şi văzuse serialele. Fratele ei fusese tot Paul.

Pagina a treia anunţa naşterea Anniei Marie Wilkes, data naşterii, 1 aprilie 1943. Asta însemna că Annie tocmai a împlinit patruzeci şi patru de ani. Faptul că fusese născută de Ziua Păcălelilor nu-i scăpă lui Paul.

Afară, vântul şuiera. Ploaia se năpustea asupra casei.

Fascinat, uitând temporar durerea, Paul întoarse pagina.

Următoarea tăietură era de pe prima pagină din *Bakersfield Journal.* Fotografia înfăţişa un pompier urcat pe o scară, pe fundalul flăcărilor ce ieşeau pe ferestrele unei clădiri.

> CINCI MORŢI ÎNTR-UN INCENDIU ÎNTR-UN BLOC DE APARTAMENTE
>
> Cinci persoane, patru dintre ele făcând parte din aceeaşi familie, au murit miercuri dis-de-dimineaţă, victime ale unui incendiu dintr-un bloc de locuinţe din Bakersfield, de pe strada Watch Hill Avenue. Trei dintre morţi erau copii — Paul Krenmitz, 8, Frederick Krenmitz, 6 şi Alison Krenmitz, 3. Al patrulea era tatăl lor, Adrian Krenmitz, 41. Domnul Krenmitz l-a salvat pe copilul supravieţuitor al familiei Krenmitz, Laurene Krenmitz care are optsprezece luni. Conform celor spuse de Doamna Jessica Krenmitz, soţul ei i-a pus sugarul în braţe şi i-a spus: "Mă întorc imediat şi cu ceilalţi. Roagă-te pentru noi". "Nu l-am mai văzut", a spus ea.
>
> Cea de a cincea victimă, Irving Thalman, 58, era un celibatar

care locuia la ultimul etaj al clădirii. Apartamentul de la etajul trei era vacant în momentul incendiului. Familia Carl Wilkes, la început dată dispărută, a părăsit clădirea marţi noaptea din cauza unei scurgeri de apă la bucătărie.

"Plâng pentru D-na Krenmitz şi pierderile ei" — a spus Crysilda Wilkes unui reporter de la *Journal,* — "dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a iertat soţul şi pe cei doi copii ai mei".

Michael O'Whunn, şeful echipei Centralia Fire, a spus că incendiul a început în subsolul clădirii. Când a fost întrebat ce crede despre posibilitatea să fi existat o mână criminală, a spus: "Este mult mai posibil ca în subsol să se fi strecurat vreun beţiv, să fi băut ceva şi să fi pornit accidental focul cu mucul unei ţigări. Probabil că a fugit, în loc să încerce să stingă focul şi cinci persoane au murit. Sper să-l prindem pe ticălos". Când a fost întrebat despre indicii, O'Whunn a spus: "Poliţia are câteva, şi le cercetează cu cea mai mare viteză, pot să vă spun asta".

Sub articol acelaşi scris ordonat cu cerneală neagră: *28 octombrie 1954.*

Paul îşi ridică privirile. Era încremenit, iar pulsul îi bătea rapid la gât. Simţea că face pe el.

Micuţii împieliţaţi.

Trei dintre morţi erau copii.

Cei patru împieliţaţi ai doamnei Krenmitz, de la parter.

Oh, nu! oh Doamne, nu!

Îi uram pe împieliţaţii ăia.

Ea era doar un copil! Nici măcar nu era în casă!

Avea unsprezece ani. Destul de mare şi destul de deşteaptă, poate, ca să împrăştie nişte petrol lampant în jurul unei sticle de lichior ieftin, apoi să aprindă o lumânare şi s-o pună în mijlocul combustibilului. Poate că nici nu s-a gândit c-o să reuşească. Poate că s-a gândit că petrolul lampant o să se evapore înainte ca lumânarea să ardă până la capăt. Poate cea s-a gândit că ei or să scape teferi... dorea doar să-i sperie şi să-i determine să se mute. Dar a făcut-o, Paul, ea chiar a făcut-o, *şi ştii prea bine.*

Da, presupunea că da. Şi cine ar fi bănuit-o?

Întoarse pagina.

Aici era încă un articol din *Bakersfield Journal* acesta datat 19 iulie 1957. Prezenta o poză a lui Carl Wilkes, arătând puţin mai bătrân. Un lucru era clar: era atât de bătrân pe cât va deveni el vreodată. Tăietura din ziar era necrologul lui.

UN CONTABIL DIN BAKERSFIELD MOARE ÎN URMA UNEI CĂZĂTURI CIUDATE

Carl Wilkes, un rezident de-o viaţă al Bakersfieldului, a murit

la scurt timp după ce a fost internat în Spitalul General Hernandez noaptea trecută. În aparenţă, s-a împiedicat de o grămadă de rufe, care fuseseră lăsate ceva mai devreme pe scări, în timp ce cobora ca să răspundă la telefon. Dr. Frank Canley, medicul de gardă, a spus că Wilkes a murit ca urmare a multiplelor fracturi suferite la cap şi a gâtului rupt. Avea 44 de ani.

Wilkes a lăsat în urma sa soţia, Crysilda, un fiu, Paul, 18 şi o fiică, Annie, 14.

Când Paul întoarse pagina, crezu pentru un moment că Annie lipise două copii ale necrologului tatălui ei, poate chiar din sentimentalism sau accidental (bănuia că ultima variantă era mult mai posibilă decât prima). Dar era vorba de un alt fel de accident, şi motivul pentru această similitudine era foarte simplu: nici unul nu fusese nici pe departe un accident.

Simţi cum îl cuprinde oroarea.

Scrisul ordonat de sub articol spunea: *Los Angeles Call, 29 Ianuarie 1962.*

O STUDENTA U.S.C. MOARE ÎN URMA UNEI CĂZĂTURI CIUDATE

Andrea Saint James, studentă în cadrul U.S.C. la secţia de asistente medicale, a fost declarată moartă la sosirea la Spitalul Mercy din North Los Angeles, noaptea trecută, victima unui accident bizar.

Domnişoara Saint James împărţea o cameră, în afara campusului, cu o colegă, Annie Wilkes din Bakersfield. Cu puţin înainte de ora unsprezece P.M., domnişoara Wilkes a auzit un ţipăt scurt, urmat de un "bufnet teribil". Domnişoara Wilkes, care învăţa, a ieşit repede pe palierul de la etajul trei şi a văzut-o pe domnişoara Saint James zăcând pe palierul de dedesubt, "întinsă într-o poziţie nenaturală".

Domnişoara Wilkes a spus că, în graba de a aduce ajutor, aproape că a căzut şi ea. "Noi aveam un pisoi pe care-l chema Peter Gunn" — a spus ea — "dar nu-l mai văzusem de câteva zile şi am crezut că l-au prins cei de la ecarisaj, deoarece tot am uitat să-i punem o zgardă cu numele lui la gât. Era întins mort pe scări. De el se împiedicase ea. Am acoperit-o pe Andrea cu puloverul meu şi apoi am chemat salvarea. Ştiam că e moartă, dar nu ştiam pe cine altcineva trebuie să chem".

Domnişoara Saint James, originară din Los Angeles, avea 21 de ani.

— Isuse!

Paul şopti asta de multe ori la rând. In timp ce întorcea pagina, mâna îi tremura foarte tare. Aici era un articol din *Call* în care se spunea că pisica vagaboandă pe care o adoptaseră studentele fusese otrăvită.

Peter Gunn. Drăguţ nume pentru un motan, gândi Paul.

Proprietarul avea la subsol şobolani. Plângerile chiriaşilor au avut ca rezultat, cu un an înainte, un avertisment din partea inspectorilor de la igienă. Proprietarul făcuse un mare tărăboi la o întâlnire anterioară a Consiliului Orăşenesc, care fusese destul de aprins ca să apară în ziare. Annie ar fi ştiut. Pus în faţa unei amenzi usturătoare dată de către cei de la municipalitate, cărora nu le plăcea să fie înjuraţi, proprietarul a acoperit subsolul cu momeli otrăvite. Motanul a mâncat otrava. A rămas în subsol pentru două zile. Apoi s-a târât până aproape de stăpânele lui şi a murit — ucigând şi pe una dintre ele.

O ironie a sorţii demnă de Paul Harvey, gândi Paul Sheldon, şi râse ca un nebun. *Pun pariu că a constituit ştirea zilei.*

Curat. Foarte curat.

Doar noi ştim că Annie a luat din subsol nişte mâncare otrăvită şi i-a dat-o cu mâna ei motanului, iar dacă Bătrânul Peter Gunn n-a vrut s-o mănânce, probabil a împins-o în jos în gâtul lui cu un băţ. Când a murit, l-a pus pe scări şi a sperat că o să meargă. Probabil că ştia foarte bine că prietena ei o să vină cherchelită acasă. N-aş fi deloc surprins. Un motan mort, o grămadă de haine. Acelaşi MODUS-OPERANDI, cum ar spune Tom Twyford. Dar de ce Annie? Aceste articole îmi spun totul în afară de asta. DE CE?

Ca un act de autoapărare, în ultimele săptămâni, parte din imaginaţia sa *devenise,* de fapt, Annie, şi acum, această parte — Annie vorbea cu o voce uscată şi de necontrazis. Şi deşi tot ce spunea era nebunie curată, totuşi avea sens.

Am ucis-o pentru că dădea prea tare radioul noaptea târziu.

Am ucis-o pentru că i-a dat un nume atât de idiot pisoiului.

Am ucis-o pentru că m-am plictisit s-o tot văd sărutându-şi prietenul pe canapea, iar el să aibă întotdeauna mâinile băgate atât de sus sub fusta ei, încât credeai că e în căutare de aur.

Am ucis-o pentru că am prins-o trişând.

Am ucis-o pentru că EA m-a prins PE MINE trişând.

Amănuntele specifice nu contează, nu-i aşa? Am ucis-o pentru că era o cockadoodie împieliţată, şi asta-i un motiv îndeajuns de bun.

— Sau poate pentru că era o Doamnă Ştie-Tot, şopti Paul.

Îşi dădu capul pe spate şi scoase iarăşi un hohot de râs ascuţit şi speriat. Deci asta era Cărarea Amintirilor? Oh, ce varietate de ciudate flori otrăvitoare creşteau de-a lungul versiunii Annie Wilkes a bătrânei poteci de modă veche!

Nimeni n-a asociat vreodată cele două căzături ciudate? Prima dată, tatăl ei, apoi colega de cameră? Vorbeşti serios?

Da, era foarte serios când îşi spunea asta. Accidentele se

întâmplaseră la un interval de aproape cinci ani, în două oraşe diferite. Fuseseră comentate de două ziare diferite dintr-un stat foarte populat în care, probabil, oamenii cădeau frecvent pe scări şi-şi rupeau gâtul.

Iar ea era foarte, foarte deşteaptă.

Se părea că aproape la fel de deşteaptă ca Satana însuşi. Doar că acum începea să se prostească. Oricum, pentru el ar fi fost o consolare minoră dacă Annie ar fi fost pusă după gratii pentru asasinarea lui Paul Sheldon.

Întoarse pagina şi descoperi încă un articol din *Bakersfield Journal,* ultimul, după cum se va dovedi. Titlul spunea DOMNIŞOARA WILKES A ABSOLVIT ŞCOALA SANITARĂ. Fata din oraş s-a descurcat bine. 17 mai 1966. Fotografia era a unei tinere şi uimitor de drăguţă Annie Wilkes. Era o poză de absolvire, bineînţeles. Terminase cu laude. *A trebuit doar să-şi omoare o colegă de cameră ca să reuşească asta,* gândi Paul şi necheză râsul său strident şi speriat. Vântul vuia pe lângă casă ca şi cum i-ar fi răspuns. Poza mamei zdrăngăni uşor pe perete.

Următoarea tăietură era din Manchester, New Hampshire din ziarul *Union Leader.* 2 martie 1969. Era un necrolog care părea a nu avea nici o legătură cu Annie Wilkes. Ernest Gonyor, vârsta şaptezeci şi nouă de ani, murise în Spitalul Saint Joseph. Nu era dată cauza exactă a morţii. "După o lungă suferinţă" spunea necrologul. Îl plângeau nevasta, cei doisprezece copii şi, pare-se, în jur de patru sute de nepoţi şi strănepoţi. Nimic nu se aseamănă cu metoda ritmică de a produce descendenţi mari şi mici, gândi Paul şi necheză iarăşi.

Ea l-a omorât. Asta s-a întâmplat cu bunul şi bătrânul Ernie. Altfel, de ce ar fi necrologul aici? Asta-i Cartea Morţilor Anniei, nu-i aşa?

De ce, pentru numele lui Dumnezeu? DE CE?

Cu Annie Wilkes, aceasta era o întrebare care nu avea un răspuns normal. După cum bine ştii.

Altă pagină, alt necrolog din *Union Leader.* 19 martie 1969. Doamna se numea Hester "Queenie" Beaulifant, optzeci şi patru de ani. În poză arăta ca un personaj ale cărui oase au fost exhumate din La Brea Tar Pits. Acelaşi lucru care îl luase pe Ernie o luase şi pe "Queenie" — se părea că acea "lungă suferinţă" făcea ravagii. Ca şi Ernie, murise în spitalul Saint Joseph. Vizite între 2:00 şi 6:00 P.M. pe 20 martie la Casa Funerară Foster. Înmormântarea la Cimitirul Mary-Cyr, la 21 martie, ora 4:00 P.M..

Ar trebui să realizăm o interpretare specială a cântecului "Annie, Nu Vrei Să Treci Pe Aici?" cântat de Corul Sfânt Al Mormonilor, gândi Paul şi mai necheză un pic.

Pe paginile următoare mai erau trei necrologuri din *Union Leader.* Doi bărbaţi în vârstă, care muriseră de acea eternă "lungă suferinţă". A treia era o femeie de patruzeci şi şase de ani, pe nume Paulette Simeaux. Paulette decedase în urma acelei comune "Scurte Suferinţe". Cu toate că fotografia care însoţea necrologul era şi mai gri şi mai neclară decât de obicei, Paul observă că Paulette Simeaux o făcea pe

"Queenie" Beaulifant să pară ca Thumbelina. Gândi că probabil boala ei a fost într-adevăr foarte scurtă — o congestie cerebrală, să spunem, urmată de internarea la Saint Joe, urmată de... urmată de ce? Mai specific, ce?

De fapt, nu avea chef să se gândească la aceste amănunte specifice... dar toate necrologurile indicau Saint Joseph ca locul în care s-au produs decesele.

Şi dacă ne uităm în registrul asistentelor medicale din martie 1969, o să găsim numele Wilkes? Prieteni, oare un urs devine un cockadoodie dacă stă în pădure?

Această carte, Dumnezeule, această carte era atât de *mare.*

Nu mai suport, vă rog. Nu mai vreau să mai văd nimic în plus. Am o idee. O să pun albumul ăsta jos exact unde l-am găsit. Apoi o să mă duc la mine în cameră. Cred că n-o să mai am chef să scriu; cred că o să iau o pilulă în plus şi o să mă bag în pat. Asta ca să n-am coşmaruri. Dar n-o să continui să merg pe Cărarea Amintirilor Anniei, dacă eşti bun. Te rog, te rog mult.

Dar se pare că mâinile lui aveau o minte şi o voinţă a lor; continuau să întoarcă paginile, din ce în ce mai repede.

Încă două scurte anunţuri de decese din *Union Leader,* una de la sfârşitul lunii septembrie 1969, alta de la începutul lui octombrie.

19 martie 1970. Aceasta era din Harrisburg, Pennsylvania, din ziarul *Herald.* Una din paginile de la sfârşit. LISTA NOULUI PERSONAL AL SPITALULUI. Urma fotografia unui bărbat chel, cu ochelari, care-i făcea lui Paul impresia că ar fi acel gen de individ care mănâncă seminţe pe scaun. Articolul anunţa că, pe lângă directorul publicitar (tipul chel cu ochelari), mai fuseseră angajate încă douăzeci de persoane la Spitalul Riverview: doi doctori, opt asistente medicale, personal pentru bucătărie, infirmieri şi un administrator.

Annie era una dintre asistentele medicale.

Pe următoarea pagină, gândi Paul, o să văd un scurt anunţ mortuar al unui bătrân sau o bătrână, care a decedat în Spitaluf Riverview din Harrisburg, Pennsylvania.

Corect. Un escroc bătrân care murise în urma acelei eterne "Lungi Suferinţe".

Urmat de un bărbat vârstnic care decedase datorită acelei mirese perene: "Scurtă Suferinţă".

Urmat de un copil de trei ani care căzuse într-o fântână, suferise serioase contuzii la cap şi fusese adus la Riverview în stare de comă.

Şocat, Paul continuă să întoarcă pagina în timp ce vântul şi ploaia se învolburau în jurul casei. Tiparul nu-ţi putea scăpa. Ea se angaja, ucidea câţiva oameni şi apoi pleca mai departe.

Brusc îi veni în minte o imagine dintr-un vis pe care mintea lui conştientă îl uitase deja, dându-i astfel rezonanţa de *déjà vu.* O văzu pe Annie Wilkes într-o rochie lungă cu şorţ, cu părul acoperit de o bonetă, o Annie care arăta ca o soră din Spitalul Bedlam din Londra.

Într-o mână ducea un coş. Băgă mâna în el. Scoase de acolo nisip pe care-l aruncă deasupra chipurilor pe lângă care trecea. Nu era un praf liniştitor care provoca somnul, ci unul otrăvit. Îi omora. Când îi atingea, feţele lor deveneau albe, iar monitoarele de la aparatele care le înregistrau ritmul precar al vieţii deveneau negre.

Poate că i-a omorât pe micuţii Krenmitz pentru că erau împielitaţi... şi pe colega ei de cameră... poate şi pe tatăl ei. Dar ceilalţi?

Dar ştia. Annie din el ştia. Bătrâni şi bolnavi. Toţi fuseseră bătrâni şi bolnavi, cu excepţia doamnei Simeaux, iar ea probabil că nu fusese nimic mai mult decât o plantă, atunci când intrase în spital. Annie îi omorâse fiindcă...

— Fiindcă erau şobolani prinşi în cursă, şopti el.

Bieţii de ei. Bieţii, sărăcuţii de ei.

Bineînţeles. Asta era. Din punctul de vedere al Anniei toţi oamenii din lume se împărţeau în trei categorii: împielitaţi, oameni nefericiţi... şi Annie.

Se deplasase constant spre vest. De la Harrysburg la Pittsburg, la Duluth şi Fargo. Apoi, în 1978, ajunsese la Denver. De fiecare dată şablonul era acelaşi: un articol de "bun-venit", în care numele Anniei era menţionat printre altele (ea pierduse "bun-venitul" din Manchester, poate pentru că, bănui Paul, nu ştia că ziarele locale publică aşa ceva), apoi două sau trei decese cu nimic ieşite din comun. După acestea, ciclul începea din nou.

Până la Denver, cel puţin.

La început, totul a părut la fel. Era articolul cu NOII SOSIŢI, de această dată decupat din ziarul de circuit intern al Spitalului Receiving din Denver, în care era menţionat numele Anniei. Ziarul intern era identificat, cu scrisul ordonat al Anniei, ca *The Gurney.*

— Frumos nume pentru ziarul intern al unui spital, se adresă Paul camerei goale. Sunt surprins că nimeni nu s-a gândit să-l denumească *"Scăunelul Mostră".* Necheză iarăşi cu acel râs înfricoşat, aproape fără să-şi dea seama. Întoarse pagina, iar acolo era primul necrolog, decupat din ziarul *Rocky Mountain News.* Laura D. Rothberg. Lungă suferinţă. 21 septembrie 1978. Spitalul Receiving din Denver.

Apoi faptele se îndepărtară mult de la şablon.

Următoarea pagină anunţa o nuntă, în locul unei înmormântări. Fotografia o înfăţişa pe Annie, nu în uniformă, ci într-o rochie albă de dantelă. Lângă ea, ţinându-i mâinile, se afla un bărbat pe nume Ralph Dugan. Dugan era de meserie terapist. Anunţul purta titlul CĂSĂTORIA DUGAN-WILKES. 2 ianuarie 1979, *Rocky Mountain News.* Dugan era un om destul de şters, cu o singură excepţie: semăna cu tatăl Armiei. Paul credea că dacă acesta şi-ar fi ras mustaţa subţire — ceea ce probabil ea l-a determinat să facă imediat după luna de miere — asemănarea ar fi fost aproape nefirească.

Paul cântări din ochi grosimea paginilor care mai erau în albumul Anniei şi se gândi că Ralph Dugan ar fi trebuit să-şi consulte

horoscopul — drace, denumeşte-l *ororscop* — în ziua în care a cerut-o de soţie pe Annie.

Cred că sunt mari şanse ca undeva în paginile următoare să găsesc un mic articol despre tine. Unii oameni au stabilite întâlniri în Samarra; cred că tu ai avut stabilită una cu o grămadă de rufe sau cu o pisică moartă pe o scară. O pisică moartă, cu un nume drăguţ.

Dar se înşela. Următoarea tăietură purta titlul NOI SOSIRI şi provenea din ziarul din Nederland. Nederland era un orăşel situat la vest de Boulder. Nu chiar aşa de departe de aici, consideră Paul. Pentru un moment nu reuşi s-o găsească pe Annie pe lista de nume, apoi realiză că de fapt căuta alt nume. Era acolo, dar devenise parte componentă dintr-o corporaţie socio-sexuală denumită: "Domnul şi Doamna Ralph Dugan".

Paul ridică brusc capul. Se auzea cumva o maşină? Nu... doar vântul. Cu siguranţă că era vântul. Privi înapoi la albumul Anniei.

Ralph Dugan se întorsese la meseria lui, aceea de a-i ajuta pe cei handicapaţi, pe cei şchiopi şi pe orbii de la Spitalul Districtual Arapahoe; probabil că şi Annie se întorsese la acea muncă onorabilă a asistentelor care ofereau ajutor şi confort celor grav răniţi.

Acum o să înceapă omorurile, gândi el. *Singura întrebare importantă este referitoare la Ralph; când o să urmeze el: la început, la mijloc sau la sfârşit?*

Dar iarăşi se înşelase. În locul unui necrolog, următorul articol era o copie Xerox a unui anunţ imobiliar. În colţul din stânga sus al anunţului era poza unei case. Paul o recunoscu doar datorită grajdului — la urma urmelor, nu văzuse niciodată casa pe dinafară.

Dedesubt, Annie scrisese cu mâna sa fermă: *Avansul a fost plătit pe 3 martie 1979. Actele le-am semnat pe 18 martie 1979.*

O casă pentru când se vor pensiona? Paul se îndoia. O casă de vară? Nu; nu-şi puteau permite luxul. Deci...

Ei bine, poate-i doar o fantezie, dar încearcă asta. Poate că ea chiar îl iubeşte pe Bătrânul Ralph Dugan. Poate că a trecut un an şi ea încă nu a mirosit nimic cockadoodie la el. *Ceva* cu siguranţă s-a schimbat; nu mai fusese nici un necrolog de la...

Dădu înapoi paginile ca să verifice.

De la Laura Rothberg, în septembrie 1978. Ea s-a oprit din omoruri cam în acelaşi timp când l-a cunoscut pe Ralph. Dar asta era atunci, iar noi suntem acum; acum presiunea a început să crească iarăşi. Stările depresive revin. Ea îi priveşte pe oamenii bătrâni... cei bolnavi mortal... şi se gândeşte cât de nenorociţi sunt ei şi probabil că-şi spune: *Acest mediu mă deprimă. Lungile coridoare pavate cu gresie, mirosurile, scârţâitul pantofilor cu talpă de crep şi sunetele oamenilor suferinzi. Dacă pot să plec din acest loc, o să mă fac bine.*

Deci, aparent, Ralph şi Annie s-au întors la ţară, la aerul curat.

Întoarse pagina şi tresări.

Mâzgălite la sfârşitul paginii erau cuvintele: 43 AUG. 1980. DU-TE

DRACULUI!

Hârtia, groasă cum era, se rupsese în câteva locuri datorită furiei cu care ea ţinuse stiloul.

Era articolul cu titlul DIVORŢUL S-A PRONUNŢAT, din ziarul din Nederland, dar el trebui să-l întoarcă ca să se asigure că Annie şi Ralph luaseră parte la acest divorţ. Ea îl lipise cu capul în jos.

Da, ei erau. Ralph şi Annie Dugan. Motive: cruzime mintală.

— Divorţul după o scurtă suferinţă, murmură Paul şi iarăşi privi în sus, părându-i-se că a auzit o maşină care se apropie. Vântul, doar vântul... totuşi, ar fi mai bine să se ducă la adăpostul sigur, oferit de camera sa. Nu era doar durerea care devenea din ce în ce mai intensă; el se apropia de o stare de totală teroare.

Dar se aplecă iarăşi asupra albumului. Straniu, foarte straniu, dar era prea interesant ca să-l poată pune jos. Era ca un roman atât de dezgustător, încât trebuia să-l termini.

Căsătoria Anniei se desfăcuse într-o manieră mult mai legală decât anticipase Paul. Părea corect să spui că divorţul chiar *avusese loc după* o scurtă suferinţă — un an şi jumătate de fericire matrimonială nu înseamnă prea mult.

Cumpăraseră în martie o casă, iar acesta nu este un pas pe care să-l faci dacă simţeai cum ţi se destramă căsătoria. Ce se întâmplase? Paul nu ştia. Ar fi putut inventa o poveste, dar ar fi fost numai o supoziţie. Apoi, citind încă o dată articolul, observă ceva sugestiv: *Angela Ford contra John Ford. Kirsten Frawley contra Stanky Frawley. Danna McLaren contra Lee McLaren* şi...

Ralph Dugan contra Anne Dugan.

Există un obicei american, nu-i aşa? Nimeni nu vorbeşte prea mult despre el, dar există. Bărbaţii fac cereri de căsătorie la lumina Lunii; femeile intentează procesul de divorţ. Nu ÎNTOTDEAUNA se întâmplă aşa, dar de obicei da. Deci ce are de spus această structură gramaticală? Angela spune: "Ieşi din casă, Jack!" Kirsten spune: "Fă-ţi planuri noi, Stan!"; Danna spune: "Lasă-mi cheile, Lee!". Şi ce spune Ralph, singurul bărbat care este trecut PRIMUL în această coloană? Cred că probabil a spus: "Lasă-mă să plec dracului de aici!"

— Poate că a văzut pisica moartă de pe scări, zise Paul.

Pagina următoare. Alt articol: NOI SOSIRI. Acesta era din ziarul *Camera* din Boulder, Colorado. Era o fotografie cu noii membri ai personalului, stând pe peluza din faţa Spitalului Boulder. Annie era în rândul doi, faţa ei fiind un cerc alb sub boneta cu bandă neagră. Altă deschidere a unui alt show. Dedesubt era data de 9 martie 1981. Ea îşi reluase numele de domnişoară.

Boulder. Acolo înnebunise *cu adevărat* Annie.

Întoarse paginile mai repede şi mai repede, oroarea lui crescând, iar în minte persistându-i două întrebări: *De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu şi-au dat ei seama mai repede?* şi *Cum, pentru numele lui Dumnezeu, a reuşit să li se strecoare printre degete?*

10 mai, 1981 — lungă suferinţa, 14 mai 1981 — lungă suferinţă, 23 mai — lungă suferinţă, 9 iunie — scurtă suferinţă, 15 iunie — scurtă, 16 iunie — lungă.

Scurtă. Lungă. Lungă. Scurtă. Lungă. Lungă. Scurtă.

Paginile tremurau între degetele lui. Simţea vag mirosul lipiciului uscat.

— Cristoase, câţi a ucis?

Dacă era corect să echivalezi fiecare necrolog lipit în acest album cu o crimă, atunci scorul ei era de mai mult de treizeci de oameni până la sfârşitul lui 1981... toate înfăptuite fără nici un singur murmur din partea autorităţilor. Bineînţeles, majoritatea victimelor erau bătrâni, ceilalţi grav răniţi, dar totuşi... te-ai gândi...

În 1982, în sfârşit, Annie călcă strâmb. Tăietura din *Camera* din 14 ianuarie, înfăţişa faţa ei searbădă şi imobilă, ca de piatră, reprodusă în mii de puncte mici sub un titlu care spunea: A FOST NUMITĂ NOUA SORĂ ŞEFĂ A MATERNITĂŢII.

Pe data de 29 ianuarie au început decesele din maternitate.

Annie înregistrase toată povestea în stilul ei meticulos. Lui Paul nu-i fu deloc greu s-o urmărească. *Dacă oamenii care-ţi vor capul ar fi găsit acest album, Annie, tu ai fi acum în închisoare — sau în vreun azil — şi ai sta acolo toată viaţa.*

Primele două decese infantile nu creaseră suspiciuni — unul dintre bebeluşi avusese serioase defecte din naştere. Dar, bebeluşii, handicapaţi sau nu, nu sunt acelaşi lucru cu bătrânii care mor de blocaj renal sau cu victimele accidentelor de maşină aduse încă vii la spital, în ciuda faptului că le lipseşte jumătate din cap sau că au găuri imense în abdomen. Apoi ea a început să-i ucidă şi pe cei sănătoşi laolaltă cu cei bolnavi. El bănuia că, în psihoza ei acută, începuse să-i vadă pe toţi ca biete, biete fiinţe.

Pe la mijlocul lui martie 1982 fuseseră deja cinci decese infantile în Spitalul Boulder. A fost dezlănţuită o investigaţie amplă. Pe 24 martie, *Camera* numea agentul mortal ca fiind o "substanţă toxică". O "sursă de încredere din spital" era citată, iar Paul se întrebă dacă nu cumva acea sursă nu fusese chiar Annie Wilkes.

Un alt copil muri în aprilie. Doi în mai.

Apoi, de pe prima pagină a ziarului *Denver Post* din 1 iunie:

> SORA-SEFĂ A MATERNITĂŢII ESTE
> INTEROGATĂ ÎN LEGĂTURĂ CU
> DECESELE INFANTILE.
>
> *Nu s-au formulat " încă " acuzaţii,*
> *Spune Purtătoarea de Cuvânt a Cabinetului Şerifului.*
>
> de Michael Leith

Annie Wilkes, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, sora şefa a secţiei de maternitate a Spitalului Boulder, este interogată în legătură cu moartea a opt nou-născuţi — decese care au avut loc de-a lungul unei perioade de mai multe luni. Toate decesele s-au produs după numirea în post a domnişoarei Wilkes.

Când a fost întrebată dacă domnişoara Wilkes se află în stare de arest, purtătoarea de cuvânt a Cabinetului Şerifului, Tamara Kinsolving, a spus că nu. Când a fost întrebată dacă domnişoara Wilkes a venit de bunăvoie să dea informaţii în legătură cu cazul, doamna Kinsolving a replicat: "Trebuie să spun că nu s-a întâmplat aşa ceva. Lucrurile sunt puţin mai serioase decât atât". Întrebată dacă Wilkes a fost acuzată de vreo crimă, doamna Kinsolving a răspuns: "Nu. Nu încă".

Restul articolului era o retrospectivă a carierei Anniei. Era evident că se transferase dintr-un loc în altul foarte des, dar nu exista nici o aluzie la faptul că în *toate* spitalele unde lucrase Annie, nu doar în cel din Boulder, oamenii aveau o tendinţă să o mierlească atunci când ea era prin preajmă.

Se uită fascinat la fotografia alăturată.

Annie reţinută de poliţie. Dumnezeule mare, Annie reţinută de poliţie; idolul nu se prăbuşise, dar se clătina... se clătina.

Urca nişte scări de piatră în compania unui poliţist aspru; faţa ei era opacă, golită de orice expresie. Era îmbrăcată în uniforma de asistentă medicală şi purta pantofi albi.

Pagina următoare: WILKES ESTE ELIBERATĂ, O MAMĂ ESTE INTEROGATĂ.

Scăpase. Cumva, scăpase cu faţa curată. Era momentul să dispară şi să reapară în altă parte — Idaho, Utah, poate California. În loc să facă asa ceva, ea se reîntorsese la serviciu. Şi în locul unui anunţ cu NOI SOSIRI dintr-un oraş de undeva mai la vest, era un titlu imens din *Rocky Mountain News* de pe prima pagină a ediţiei din 2 iunie 1982.

Oroarea continuă

ÎNCĂ TREI DECESE INFANTILE ÎN SPITALUL BOULDER

Două zile mai târziu autorităţile au arestat un infirmier puertorican, ca să-l elibereze însă după nouă ore. Apoi, pe 19 iulie, şi *Denver Post* şi *Rocky Mountain News* anunţau arestarea Armiei. La începutul lui august a avut loc o audiere preliminară. Pe 9 octombrie a început procesul pentru uciderea fetiţei Christopher, un copil de sex feminin în vârstă de o zi. În afara fetiţei Christopher mai erau încă şi alte şapte acuzaţii de crimă cu premeditare. Articolul sublinia că unele dintre victimele Anniei trăiseră îndeajuns de mult ca să le fie date nume adevărate.

Înserate între relatările de la proces, erau Scrisori către Editor, tipărite în ziarele din Denver şi din Boulder. Paul înţelese că Annie fusese tentată să le aleagă doar pe cele mai ostile — acelea care întăreau părerea ei deformată despre specia umană ca fiind *Homo împieliţatus* — dar, după orice standarde, erau insultătoare. Se părea că existase un consens: spânzurătoarea ar fi fost ceva prea blând pentru Annie Wilkes. Un corespondent o poreclise Lady Dragon, iar porecla se împământenise pe durata procesului. Mulţi fuseseră de părere că Lady Dragon ar trebui sfârtecată de vie cu furculiţe înroşite în foc, iar mulţi indicaseră că ar fi fost foarte doritori să participe la linşare.

Lângă una dintre aceste scrisori, Annie notase cu mână tremurătoare şi oarecum patetic, complet diferit de scrisul ei ferm: *Pietrele azvârlite în mine mi-ar rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată.*

Era evident că cea mai mare greşeală a Anniei fusese că nu se oprise atunci când oamenii au realizat că *ceva* se întâmplase. Era rău, dar din nefericire, nu destul de rău. Idolul doar se clătinase. Cazul prezentat de procuratură era în întregime circumstanţial, iar în unele locuri atât de subţire, încât puteai citi prin el un ziar. Procurorul districtual avea ca dovezi: o urmă de mână de pe faţa şi gâtul fetiţei Christopher, care corespundea cu dimensiunea mâinii Anniei, completată cu semnul lăsat de ametistul de la inelul pe care ea-l purtase la mâna dreaptă; intrările şi ieşirile din camera nou-născuţilor care, în mare, corespundeau cu decesele copiilor. Dar Annie era sora-şefă a maternităţii, la urma urmei, deci *tot timpul* intra şi ieşea de acolo. Apărarea a fost în stare să arate multe alte ocazii când Annie a intrat în acea cameră şi nu s-a întâmplat *nimic* anormal. Paul se gândi că asta era similar cu a demonstra că meteoriţii n-au lovit niciodată Pământul, prezentând cinci zile când nici măcar unul singur n-a lovit lanul nordic al Fermierului John, dar putea să înţeleagă cât de mult cântărise acest argument în faţa juraţilor.

Procurorul şi-a întins plasa cât de bine a putut, dar cea mai serioasă dovadă rămânea numai amprenta mâinii şi a ametistului. Faptul că Statul Colorado se hotărâse să-i intenteze proces Anniei, având o şansă atât de mică s-o condamne pe baza dovezilor, îl lăsa pe Paul cu o presupunere şi o certitudine. Presupunerea era că Annie spusese în timpul interogatoriului anumite lucruri care fuseseră extrem de sugestive, poate chiar incriminatorii; avocatul ei reuşise, probabil, să excludă acest raport din documentele procesului. Cert era că decizia Anniei de a depune mărturie în favoarea ei la audierea preliminară, fusese extrem de neavenită. Avocatul ei nu reuşise să înlăture *acea* mărturie din proces (cu toate că s-a dat de ceasul morţii să reuşească asta) şi, cu toate că Annie nu a mărturisit nimic specific în timpul celor trei zile din august pe care le petrecuse "acolo sus, în boxa martorilor, în Denver", el credea că de fapt ea a recunoscut totul.

Extrasele din tăieturile din ziar pe care ea le lipise în album conţineau câteva adevărate nestemate.

Dacă mă făceau să mă simt tristă?

Bineînţeles că mă făceau să mă simt tristă, având în vedere lumea în care trăim.

Nu e nimic de care să-mi fie ruşine. Nu mi-e niciodată ruşine. Ceea ce fac eu e decisiv, nu mă uit niciodată înapoi la lucruri de felul ăsta.

Dacă am asistat la înmormântarea vreunuia dintre ei? Bineînţeles că nu. Socotesc că funeraliile sunt cumplite şi deprimante. De asemenea, nu cred că nou-născuţii au suflet.

Nu, n-am plâns niciodată.

Dacă mi-a părut rău? Cred că asta-i o întrebare filozofică, nu-i aşa?

Bineînţeles că am priceput întrebarea. Am înţeles *toate* întrebările voastre. Ştiu că voi toţi îmi vreţi capul.

Dacă ea ar fi insistat să depună mărturie la proces, gândi Paul, *probabil că avocatul ei ar fi împuşcat-o ca s-o facă să tacă.*

Cazul a fost prezentat în faţa juraţilor pe 13 decembrie 1982. Aici urma o poză, neaşteptată, publicată de *Rocky Mountain News,* o fotografie a Anniei stând calmă în celula de la arest şi citind *În căutarea lui Misery.* ÎN SUFERINŢĂ? se întreba subtitlul de dedesubt. *LA LADY DRAGON NU POATE FI VORBA DE AŞA CEVA.* Annie citeşte calmă şi aşteaptă verdictul.

Apoi, pe 16 decembrie, cu litere de o şchioapă: LADY DRAGON ESTE INOCENTĂ. La mijlocul articolului era citat un jurat care ceruse să rămână anonim. "Da, am dubii foarte mari în ceea ce priveşte inocenţa ei. Din nefericire, am dubii foarte rezonabile în ceea ce priveşte vinovăţia ei. Sper că va fi judecată iarăşi, dar în ceea ce priveşte una dintre celelalte acuzaţii. Poate că procuratura va putea să adune mai multe dovezi atunci".

Toţi ştiau că ea a comis crimele, dar nimeni nu putea să dovedească asta. Deci li s-a strecurat printre degete.

Cazul mai continua pe următoarele trei sau patru pagini. Procurorul districtual spusese că Annie cu siguranţă va fi judecată ca urmare a uneia dintre celelalte acuzaţii. Trei săptămâni mai târziu a spus că el niciodată n-a afirmat aşa ceva. La începutul lui februarie 1983, procuratura districtuală a emis o declaraţie spunând că, în timp ce cercetarea deceselor infantile din Spitalul Boulder era încă foarte actuală, ancheta împotriva Anniei Wilkes era închisă.

Li s-a strecurat printre degete.

Soţul ei n-a depus mărturie pentru nici una dintre părţi. Oare de ce, mă întreb?

Mai erau multe pagini în album, dar putea să-şi dea seama după felul cum erau aproape lipite între ele că aproape terminase cu povestea de până acum a Anniei. Mulţumesc lui Dumnezeu!

Următoarea pagină provenea din *Sidewinder Gazette* din 19 noiembrie 1984. Nişte excursionişti găsiseră în partea estică a Rezervaţiei Grinder Wildlife rămăşiţele mutilate şi parţial dezmembrate ale unui tânăr. Săptămâna care a urmat a fost identificat ca fiind Andrew Pomeroy, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, din Cold Stream Harbour, New York. Pomeroy părăsise în septembrie anul trecut New-Yorkul cu destinaţia L.A., intenţionând să ajungă acolo făcând autostopul. Ultimele veşti, pe care părinţii lui le primiseră de la el, datau din 15 octombrie. Îi sunase cu taxă inversă din Julesburg. Corpul a fost găsit în albia unui pârâu secat. Poliţia a emis ipoteza că Pomeroy, de fapt ar fi fost ucis undeva pe lângă Autostrada 9 şi apoi adus de către apele dezgheţului în Rezervaţia Wildlife. Raportul anchetatorului a concluzionat că fusese omorât cu un topor.

Paul se întrebă, şi nu chiar academic, cam cât de departe de aici este Rezervaţia Grinder Wildlife.

Întoarse pagina, privi ultima tăietură — cel puţin până acum — şi brusc respiraţia i se opri. Era ca şi cum, după ce parcursese îngrozit necrologurile aproape insuportabile din paginile anterioare, ajunsese acum faţă în faţă cu al *său.* Nu era chiar aşa, dar...

— Dar destul de aproape din punctul de vedere al oficialităţilor, spuse el cu voce joasă şi răguşită.

Era din *Newsweek.* Pagina de "Anunţuri". Încadrat de divorţul unei actriţe de televiziune şi moartea unui magnat al oţelului din Midwest, era acest anunţ:

> DAT DISPĂRUT: *Paul Sheldon,* 42, romancier binecunoscut, mai ales datorită seriei lui romanţate despre inegalabila, atrăgătoarea, voioasa Misery Chastain; dispariţia a fost semnalată de către impresarul său, Bryce Bell. "Eu cred că n-a păţit nimic" — a spus Bell — "dar aş dori să ia legătura cu mine ca să mă liniştesc. Iar fostele lui neveste doresc să ia legătura cu el ca să le uşureze conturile din bancă". Sheldon a fost văzut ultima dată acum şapte săptămâni în Boulder, Colorado, unde se dusese să-şi termine un nou roman.

Articolul era de acum două săptămâni.

Dat dispărui, asta-i tot. Doar dat dispărut. Nu sunt mort, nu e ca şi cum aş fi mort.

Dar era ca şi cum ar fi fost mort şi, brusc, simţi nevoia de medicamente, deoarece nu-l dureau numai picioarele. *Totul* îl durea. Puse albumul cu grijă acolo unde-i găsise şi începu să deplaseze scaunul pe rotile spre camera de oaspeţi.

Afară, vântul bătea în rafale mai puternice decât până acum, proiectând pe casă ploaia rece, iar Paul se dădu înapoi din faţa ei, gemând înfricoşat, încercând cu disperare să-şi păstreze cumpătul şi să nu izbucnească în lacrimi.

19

O oră mai târziu, plin de droguri şi foarte somnoros — zgomotul făcut de vânt fiind mai mult liniştitor acum decât înspăimântător — gândi. *Nu o să pot să scap de aici. Nici o şansă. Oare Thomas Hardy spunea în JUDE NEŞTIUTUL? "Cineva ar fi putut trece pe acolo ca să uşureze teroarea băiatului, dar nimeni nu a apărut... deoarece nu EXISTĂ o asemenea persoană". Adevărat. Corect. Vaporul tău nu o să apară deoarece nu există bărci pentru nimeni. Călăreţul Singuratic e ocupat cu reclame pentru fulgii de cereale pentru micul dejun, iar Superman face filme în Tinsel Town. Eşti singur, Paulie. Al dracului de singur. Dar poate că aşa-i mai bine. Deoarece probabil că, la urma urmei, tu ştii care-i răspunsul, nu-i aşa?*

Da, bineînţeles că-l ştia.

Dacă voia să iasă din această situaţie, va trebui s-o ucidă.

Da. Ăsta-i răspunsul — singurul care există, cred. Deci iarăşi este vorba de acelaşi joc, nu-i aşa? Paulie... Poţi Tu?

Răspunse fără nici o ezitare. *Da. Pot.*

Pleoapele i se închiseră. Adormi.

20

Furtuna a continuat toată ziua următoare. Apoi, noaptea, norii au început să se destrame şi să se îndepărteze. În acelaşi timp, temperatura a scăzut de la douăzeci de grade până fu minus şase grade. Afară totul îngheţă. În dimineaţa celei de a doua zile pe care şi-o petrecea singur, stând lângă geam şi uitându-se afară la lumea îngheţată, o auzi pe scroafa Misery guiţând şi pe una dintre vaci mugind în grajd.

Auzea des animalele; făceau în aceeaşi măsură parte din ambianţă ca şi pendula din salon — dar, nu o auzise niciodată pe scroafă guiţând aşa. Se gândi că parcă a mai auzit-o o dată pe vacă mugind aşa, dar fusese un sunet drăcesc auzit într-un coşmar, pentru că atunci şi el fusese chinuit de durere. Se întâmplase atunci când Annie fusese plecată pentru prima dată, lăsându-l fără pilule. El crescuse în suburbiile Bostonului şi-şi petrecuse aproape toată viaţa în New-York City, dar bănuia totuşi, ce însemnau aceste mugete îndurerate ale vacii. Una dintre ele trebuia mulsă. Cealaltă, se părea că nu, poate pentru că Annie nu o mulsese constant şi îi secase laptele.

Şi scroafa?

Îi era foame. Asta era tot. Şi era de ajuns.

Animalele n-or să primească nici un ajutor. Se îndoia că Annie o să reuşească să se întoarcă, chiar dacă ar fi vrut. Acest colţ al lumii devenise un patinoar imens. Era un pic surprins de cât de multă simpatie avea pentru animale şi de mânia pe care o simţea pentru Annie, pentru felul cum ea, în arogantul ei egoism, le lăsase să sufere în grajd.

Dacă animalele tale ar putea vorbi, Annie, ele ţi-ar spune cine e ADEVĂRATA păsăruică mârşavă de aici.

În ceea ce-l privea pe el, se simţea chiar foarte bine în timpul acestor zile. Mânca din conserve, bea apă dintr-o carafă nouă, îşi lua regulat medicamentele, dormea în fiecare după-amiază. Povestea lui Misery, a amneziei şi a nebănuitei (şi spectaculos de putrede) înrudiri de sânge se îndrepta constant către Africa, unde se va desfăşura a doua parte a romanului. Ironia era că femeia îl obligase să scrie ceea ce va deveni cu siguranţă cel mai bun dintre romanele Misery. Ian şi Geoffrey se aflau acum în Southhampton, pregătind de drum un schooner numit *Lorelei.* Pe Continentul Negru, Misery, care continua să intre în transe cataleptice în cele mai nepotrivite momente (şi, bineînţeles, dacă va fi înţepată de altă albină — oricând în toată viaţa ei — va muri aproape instantaneu), va fi ori ucisă ori vindecată. Deoarece, în adâncul continentului, la o sută cincizeci de mile de Lawstown, o aşezare anglo-olandeză situată în vârful cornului Coastei Barbare, trăiau Bourkaşii, cei mai periculoşi băştinaşi. Bourkaşilor li se mai spunea şi Oamenii-Albină. Puţini dintre albii care îndrăzneau să se aventureze în ţinutul Bourka se mai întorseseră vreodată, dar cei care au revenit au relatat fabuloase poveşti despre faţa unei femei, reliefată pe peretele unei terase de stâncă înaltă şi cavernoasă, o faţă neîndurătoare, cu gura căscată şi cu un rubin imens în frunte. Mai circula o poveste, — doar un zvon, desigur, dar ciudat de persistent — că în peşterile care împânzeau ca un fagure stânca din spatele frunţii cu rubinul, trăiau un soi de albine gigantice, zumzăind protector în jurul reginei lor, o monstruozitate gelatinoasă care împrăştia o otravă cumplită... şi vrăji atotputernice.

În timpul zilelor se distra cu această absurditate plăcută. Seara stătea liniştit, ascultând guiţatul scroafei şi gândindu-se cum o s-o omoare pe Lady Dragon.

Să joci "Poţi Tu?" în viaţa reală era cu totul altceva decât atunci când era copil şi stătea cu picioarele încrucişate în jurul unui cerc, sau atunci când stătea în faţa maşinii de scris. Atunci când era doar un joc (şi chiar dacă primeai bani pentru el, tot doar un joc rămânea), puteai să inventezi câteva chestii aberante şi să le faci să pară credibile — legătura dintre Misery Chastain şi domnişoara Charlotte Evelyn-Hyde, de exemplu (până la urmă s-a dovedit că ele fuseseră surori-vitrege; Misery îl va descoperi mai târziu pe tatăl ei în Africa, trăind laolaltă cu Oamenii-Albină Bourka). Totuşi, în viaţa reală, acest elixir începea să-şi piardă puterile.

Nu pentru că Paul nu încerca. În baie erau toate acele medicamente — cu siguranţă că exista o cale să le folosească ca s-o imobilizeze pe Annie, nu-i aşa? Sau cel puţin s-o facă neputincioasă şi el să aibă timp s-o ucidă? Novrilul, de exemplu. Exista berechet din rahatul ăsta, încât el nici *n-ar fi nevoie* s-o ucidă. Ar muri singură.

Asta-i o idee foarte bună, Paul. Îţi spun eu ce să faci. Trebuie doar să iei un pumn de capsule şi să le pui într-un recipient de îngheţată. Ea va crede că sunt bucăţele de fistic şi o să le înfulece.

Nu, bineînţeles că *asta* n-o să meargă. Nici nu putea să facă ceva de genul: să deschidă capsulele şi să amestece pudra cu praf de îngheţată. Novrilul pur era extrem de amar. Îl gustase şi ştia bine asta. Era un gust pe care ea l-ar recunoaşte imediat în mijlocul dulceţii aşteptate... şi apoi, vai! tu erai, Paulie. Vai ş-amar!

Într-o poveste ar fi fost o idee destul de bună. În viaţa adevărată, totuşi, pur şi simplu nu ţinea. Nu era sigur că şi-ar fi asumat riscul, chiar dacă praful din capsule ar fi fost aproape sau total fără gust. Nu era destul de sigură metoda, nu era fără risc. Ăsta nu era un joc; aici era vorba de viaţa lui.

Îi mai trecură alte idei prin minte, dar le îndepărtase mult mai repede. Una era să atârne ceva (imediat se gândise la maşina de scris) deasupra uşii aşa încât când va intra ea să fie ucisă sau să se prăbuşească în nesimţire. Alta era să fixeze o sârmă subţire de-a lungul scărilor. Dar în amândouă cazurile problema era aceeaşi ca şi cu bătrânul truc al Novrilului-în-îngheţată: nici una nu era destul de sigură. Descoperi că pur şi simplu nu se poate gândi la ce i s-ar putea întâmpla dacă ar încerca s-o asasineze şi ar da greş.

Pe vremea când începuse să se întunece, în a doua noapte, guiţăturile scroafei Misery continuară foarte monoton — suna ca o uşă neînchisă, ale cărei balamale ruginite scârţâiau din cauza vântului — dar Bossie Nr. 1 tăcu brusc. Paul se întrebă neliniştit dacă nu cumva ugerul animalului a explodat, provocând moartea vacii prin anemiere. Pentru un moment imaginaţia sa *atât de intensă!*

Încercă să-i înfăţişeze vaca zăcând moartă într-o băltoacă de lapte şi sânge, dar el, îndepărtă repede această imagine. Îşi spuse să nu mai fie aşa de netot: vacile nu mor aşa. Dar vocea care-i spunea asta nu era convingătoare. Nu avea nici o idee dacă aşa ceva se poate întâmpla. Şi, oricum, nu *vaca* era problema lui, nu-i aşa?

Din toate ideile tale năstruşnice, se poate trage doar o singură concluzie — vrei s-o ucizi de la distanţă, nu vrei să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele ei. Eşti ca un om care se dă în vânt după o friptură în sânge, dar n-ar rezista nici o oră într-un abator. Dar ascultă, Paulie, şi bagă bine la cap: trebuie să înfrunţi realitatea măcar în acest moment al vieţii tale, dacă până acum n-ai făcut-o. Nimic năstruşnic. Fără cotituri. Ai înţeles?

Am înţeles.

Se duse la bucătărie şi deschise sertarele până găsi cuţitele. Alese

cel mai lung satâr şi se întoarse în cameră, oprindu-se ca să şteargă urmele de pe rama uşii. Cu toate acestea, urmele trecerii lui deveneau din ce în ce mai clare.

Nu contează. Dacă nu le observă de prima dată, atunci n-o să le mai vadă niciodată.

Puse cuţitul pe noptieră, se băgă în pat şi apoi îl împinse sub saltea. Când Annie o să se întoarcă o va ruga să-i aducă un pahar cu apă rece, iar atunci când se va apleca să i-l dea, o să-i implânte cuţitul în gât.

Nimic năstruşnic.

Paul îşi închise ochii şi adormi, iar când Cherockee-ul se întoarse la patru dimineaţa, murmurând pe alee, el nici nu se mişcă. Până când nu simţi înţepătura acului seringii în braţ şi se trezi văzându-i faţa aplecată asupra lui, nu avu nici cea mai vagă idee că ea s-a întors.

21

La început se gândi că visează despre cartea sa, că întunericul era bezna din vis a cavernelor din spatele capului imens de piatră al Zeiţei-Albină Bourka, iar înţepătura era de albină.

— Paul?

El murmură ceva fără nici o semnificaţie — ceva ce însemna: pleacă de aici, voce din vis, pleacă.

— Paul.

Asta nu era o voce din vis, era vocea Anniei.

Se forţă să-şi deschidă ochii. Da, ea era, iar pentru moment panica lui se înteţi. Apoi pur şi simplu dispăru, ca un fluid scurgându-se într-un canal parţial înfundat.

— Ce dracu'...!

Era total dezorientat. Ea stătea acolo în umbră, ca şi cum n-ar fi fost deloc plecată, purtând una dintre fustele ei de lână şi un pulover demodat; văzu acul din mâna ei şi înţelese că n-a simţit o înţepătură, ci o injecţie. Ce dracu' — oricum era acelaşi lucru. Fusese prins de zeiţă. Dar ce îi făcuse ea...?

Panica aceea cumplită încercă iarăşi să se întoarcă, şi iarăşi se lovi de un circuit mort. Tot ce putea el simţi era un fel de surpriză. Şi un fel de curiozitate intelectuală despre locul de unde venise ea şi de ce acum. Încercă să-şi ridice mâinile, iar acestea se mişcară puţin... dar, doar puţin. Le simţea de parcă ar fi avut atârnate de ele nişte greutăţi invizibile. Căzură înapoi pe cearşaf cu o mică bufnitură scurtă.

Nu contează cu ce m-a amorţit ea. E ca şi cuvântul de pe ultima pagină a unei cărţi. Este SFÂRŞITUL.

Acest gând nu-i provocă teamă. În schimb simţi un fel de euforie calmă.

Cel puţin ea a încercat să-l facă blând... să-l facă...

— Ah, *aici* eşti! spuse Annie, şi adăugă cu o cochetărie hodorogită: Te *văd,* Paul... ochii aceia albaştri. Ţi-am spus vreodată ce ochi albaştri superbi ai? Dar bănuiesc că ţi-au spus alte femei — femei care erau mult mai drăguţe decât mine şi mult mai îndrăzneţe în exprimarea afecţiunii lor pentru tine.

S-a întors. S-a întors noaptea, pe furiş, şi m-a omorât, cu seringa sau cu o înţepătură de albină, n-are importanţă, şi nu mi-a folosit la nimic cuţitul de sub saltea. Acum sunt doar ultimul număr din considerabilul şir de cadavre ale lui Annie. Apoi, în timp ce amorţeala euforică dată de injecţie se întindea, el gândi aproape cu umor: *Ce Şeherezadă proastă m-am dovedit a fi.*

Se gândi că într-o clipă somnul se va întoarce — un somn final — dar nu veni. O văzu băgând seringa în buzunarul fustei, iar apoi aşezându-se pe pat... nu unde stătea ea de obicei; ea se aşează pe piciorul patului şi, pentru o clipă, îi văzu doar spatele masiv, impenetrabil, atunci când ea se aplecă, ca şi cum ar fi vrut să verifice ceva. Auzi un *trosc* de lemn, un *clanc* de metal, iar apoi un sunet tremurat pe care-l mai auzise cândva. După un moment îşi aminti. *Ia chibriturile, Paul.*

Diamond Blue Tips. Nu ştia ce altceva mai avea ea acolo, lângă piciorul patului, dar unul dintre ele era o cutie de chibrituri Diamond Blue Tips.

Annie se întoarse spre el şi iarăşi îi zâmbi. Nu ştia ce altceva se mai întâmpla, dar depresia ei nervoasă trecuse. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr şi şi-o puse după ureche cu un gest feciorelnic. Era ciudat gestul dacă-l asociai cu semi-luciul mat, murdar, al şuviţei.

Semi-luciul mat, oh, băiete tre' să-ţi aminteşti expresia asta, care nu-i deloc rea, oh, băiete, sunt drogat acum, tot trecutul a fost un prolog la rahatul ăsta, hei, individa asta este principalul, oh, drace, sunt nenorocit, dar ăsta-i rahatul cu moţ de cristal, plutind pe un val imens într-un Rolls, asta este...

— Ce vrei la început, Paul? întrebă ea. Vestea bună sau cea proastă?

— Vestea bună la început. — Reuşi să scoată un rânjet prostesc. — Cred că vestea proastă este că ăsta-i SFÂRŞITUL, nu? Bănuiesc că nu ţi-a plăcut prea mult cartea, nu-i aşa? Destul de rău... am încercat. Chiar am lucrat. Tocmai începeam să... ştii tu... Începeam să mă grăbesc.

Îl privi cu reproş.

— *Iubesc* cartea, Paul! Ţi-am spus asta şi eu nu mint niciodată. Îmi place atât de mult, încât nu mai vreau să mai citesc nimic din ea până la sfârşit. Îmi pare rău că o să te oblig să-ţi completezi singur n-urile, dar... este ca şi cum m-aş uita pe gaura cheii.

Rânjetul lui prostesc deveni şi mai mare; se gândea că în curând colţurile gurii i se vor uni la spate, o să facă acolo un nod şi mare parte din ele, pur şi simplu, vor cădea pe jos. Poate că ar ateriza în plosca de

lângă pat. Într-o parte adâncă, îndepărtată a mintii lui, acolo unde drogul nu ajunsese încă, sirenele de alarma începură să sune. Ei îi plăcea mult cartea, ceea ce însemna că nu are de gând să-l omoare. Orice altceva, dar nu avea de gând să-l ucidă. Iar, doar dacă nu cumva opinia lui despre Annie Wilkes era total greşită, asta însemna că ea i-a pregătit ceva mult mai rău.

Acum lumina din cameră nu părea slabă; arăta splendid de pură, superb de plină de farmecul ei gri şi supranatural; îşi putea imagina cocorii care se întrevedeau în ceaţa metalica stând tăcuţi într-un picior lângă un lac de munte; îşi putea imagina fulgii de mică din rocile care ies dintre firele de iarbă primăvăratică din pajiştile de munte, strălucind în lumina aceea precum cioburile de sticlă; îşi putea imagina pitici îndreptându-se cu paşi mărunţi şi harnici spre muncă, mergând în şir printre frunzele de iederă umede de rouă...

Oh, BĂIETE, chiar că eşti drogat! gândi Paul şi chicoti uşor.

Annie îi zâmbi.

— Vestea *bună* — spuse ea — este că maşina ta a dispărut. Mi-am făcut foarte multe griji în privinţa ei, Paul. Ştiam că trebuie o furtună ca asta ca să mă descotorosesc de ea şi probabil că nici asta n-ar fi fost de ajuns. Dezgheţul de primăvară m-a descotorosit de acea păsăruică mârşavă care a fost Pomeroy, dar o maşină este mult mai grea decât un om, nu-i aşa? Chiar decât un om plin de cockadoodie cum a fost el. Dar furtuna şi dezgheţul combinate au fost îndeajuns ca să săvârşească asta. Maşina ta a dispărut. Asta era vestea *bună.*

— Ce...

Alte alarme stinse se declanşară. Pomeroy... ştia numele dar nu se putea gândi de *unde-i* ştia. Apoi îşi aminti. Pomeroy. Ultimul, marele Andrew Pomeroy, douăzeci şi trei de ani, din Cold Stream Harbor, New York. Găsit în Rezervaţia Grinder Wildlife, unde dracu' o mai fi fost şi *asta.*

— Lasă, Paul, spuse ea cu vocea afectată pe care el o ştia aşa de bine. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Ştiu că ştii cine a fost Andrew Pomeroy, fiindcă ştiu că mi-ai citit albumul. Bănuiesc că într-un fel am sperat că ai să mi-l citeşti; altfel de ce l-aş fi lăsat afară? Dar am vrut să mă conving, ştii — m-am convins. Şi bineînţeles, semnele erau rupte.

— Semnele, spuse el fără vlagă.

— O, da. Am citit odată despre o metodă prin care te poţi asigura dacă cineva ţi-a umblat prin sertare. Lipeşti un semn foarte subţire de-a curmezişul lor, iar dacă atunci când te întorci găseşti unul rupt, ştii, nu-i aşa? Ştii că cineva şi-a vârât nasul printre lucrurile tale. Vezi ce uşor e?

— Da, Annie...

O asculta, dar ceea ce voia de fapt să facă era să intre în lumina aceea superbă.

Ea se aplecă din nou să verifice ceea ce avea ea la piciorul patului;

iarăşi se auzi un *clinc-clanc* surd, un lemn lovindu-se de un obiect de metal, apoi se întoarse, îndepărtându-şi iar absentă părul de pe faţă.

— Aşa am făcut şi cu albumul meu — doar că nu am folosit semne, ştii tu; am folosit fire de păr din capul meu. Le-am pus de-a lungul cărţii, în trei locuri diferite, şi când am venit în această dimineaţa — foarte, devreme, furişându-mă ca un şoricel ca să nu te scol — toate firele dispăruseră, deci *am ştiut* că te-ai uitat la albumul meu. — Se opri şi zâmbi. Pentru Annie era un zâmbet jovial, dar avea totuşi o calitate dezagreabilă, pe care el n-o putea identifica. — Să nu crezi că am fost surprinsă. Ştiam că tu ai mai ieşit din cameră. *Astea* erau veştile proaste. Ştiu de mult, *mult* timp, Paul.

Bănuia că ar fi trebuit să se simtă mânios şi înspăimântat. Ea ştiuse, ştiuse aproape de la început, se părea... dar nu putea să simtă decât acea plutitoare, visătoare euforie, iar ceea ce spunea ea nu părea chiar la fel de important ca acea calitate a luminii care se intensifica în timp ce ziua se apropia de amiază.

— Dar — spuse ea cu aerul unui om care se reîntoarce la treburi serioase — vorbeam despre maşina ta. Eu am cauciucuri cu ţinte, Paul, şi la cabana mea din munţi am lanţuri pentru ele. Ieri după-amiază mă simţeam mult mai bine — acolo sus mi-am petrecut aproape tot timpul în genunchi, rugându-mă, iar răspunsul a venit aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, şi era chiar foarte simplu, aşa cum este de obicei. Ce-i dai lui Dumnezeu prin rugăciuni, Paul, El îţi reîntoarce înmiit. Deci am pus lanţurile pe roţi şi m-am furişat înapoi aici. Nu a fost uşor şi ştiam că as putea să fac vreun accident în ciuda ţintelor şi a lanţurilor. Şi mai ştiam că rar se întâmplă un "accident minor" pe drumurile astea şerpuite de munte. Dar mă simţeam în siguranţă, fiindcă la fel de bine ştiam că sunt în mâinile lui Dumnezeu.

— Este foarte înălţător ce spui tu, Annie, îngăimă Paul.

Ea îi aruncă o privire care fu pe moment surprinsă şi puţin suspicioasă... iar apoi se relaxă şi zâmbi.

— Am un cadou pentru tine, Paul, spuse ea încet, şi înainte s-o poată întreba ce era — nu prea era sigur dacă dorea vreun cadou de la Annie — ea continuă:

— Drumurile *erau* teribil de îngheţate. De două ori era aproape să ies de pe sosea... A doua oară, Bătrâna Bessie a descris un cerc complet şi a continuat să alunece la vale! — Annie râse voioasă. — Apoi m-am împotmolit într-un troian — asta se întâmpla pe le miezul nopţii — dar un echipaj de la Departamentul Lucrărilor Publice din Eustice a trecut pe acolo şi m-a scos afară.

— Bravo pentru cei de la Departamentul Lucrărilor Publice din Eustice, spuse Paul, dar ceea ce se auzi era foarte neclar: *Brrvo pencei dla Deparrentul Lucrr Pullice dn Estice*

— Ultimele două mile de pe şoseaua teritorială au fost bucata cea mai grea. Şoseaua teritorială este Route 9, ştii. Drumul pe care erai tu când ai făcut accidentul. Era acoperit cu nisip până la ieşirea din ţinut.

M-am oprit la locul accidentului şi am căutat maşina ta. Ştiam ce trebuie să fac dacă o găsesc. Pentru că ar urma întrebări, şi eu aş fi *prima* căreia îi vor pune ei întrebări, pentru motivele pe care cred că le ştii.

Sunt cu mult înaintea ta, Annie, gândi el, *Am examinat acest scenariu acum trei săptămâni.*

— Unul dintre motivele pentru care te-am adus aici a fost pentru că mi se părea a fi mai mult decât o coincidenţă... mi se părea a fi la mijloc mâna Providenţei.

— Ce părea a fi mâna Providenţei, Annie? îngăimă el.

— Maşina ta era exact în acelaşi loc în care m-am descotorosit eu de tâmpitul ăla de Pomeroy. Cel care a zis că e artist.

Flutură o mână în semn de dispreţ, îşi mişcă picioarele şi se auzi iarăşi acel clincănit când unul dintre ele lovi ceea ce avea ea acolo jos.

— L-am luat în maşină când mă întorceam de la Estes Park. Mă dusesem acolo la o expoziţie de ceramică. Îmi plac figurinele din ceramică.

— Am observat, spuse Paul. Vocea lui părea că vine de la ani-lumină depărtare. — *Căpitane Kirk! Se aude o voce care vine din sub-eteric,* gândi el, şi chicoti uşor. Acea parte adânc îngropată în el — partea pe care drogul nu o putea ajunge — încerca să-l avertizeze să-şi ţină gura, să tacă; dar ce sens avea? *Ea ştia. Bineînţeles că ea ştie — Zeiţa-Albină Bourka ştie tot.* — Mi-a plăcut în special pinguinul pe blocul de gheaţă.

— Mulţumesc, Paul... e drăgălaş, nu-i aşa? Pomeroy făcea autostopul. În spate avea un rucsac. A spus că e artist, deşi am descoperit mai târziu că nu era nimic altceva decât un hipie, o păsăruică mârşavă drogată, care, în ultimele luni spălase vasele într-un restaurant din Estes Park. Când i-am spus că am o casă în Sidewinder, a spus că asta-i o adevărată coincidenţă. Mi-a spus că şi el se duce la Sidewinder. Spunea că primise un angajament de la o revistă din New York. Se ducea sus la hotelul acela vechi ca să picteze ruinele. Schiţele lui urmau să completeze un articol pe care-l pregătea revista. E vorba de un hotel vechi, faimos, pe nume *Overlook.* A ars acum zece ani. Administratorul i-a dat foc. Era nebun. Toată lumea din oraş spune asta. Dar n-are importanţă: a murit. — L-am luat pe Pomeroy să stea cu mine. Am fost amanţi.

Îl privi cu ochii negri arzându-i pe chipul lătăreţ, păstos, iar Paul gândi: *Dacă Andrew Pomeroy a putut să şi-o scoale pentru tine, Annie, înseamnă că era tot atât de nebun ca şi administratorul care a incendiat hotelul.*

— Apoi am descoperit că el n-avea nici un fel de angajament ca să facă schiţe ale hotelului. Le făcea doar pentru că dorea el şi spera să le vândă. Nici măcar nu era sigur că revista va scrie vreun articol despre *Overlook. Am descoperit* asta destul de repede! După aceea, am aruncat o privire în mapa lui cu desene. Mi se părea că am tot dreptul

să fac aşa ceva. La urma urmei, el se hrănea cu mâncarea mea şi dormea în patul meu. În mapă nu erau decât opt sau nouă schiţe şi erau îngrozitoare.

Faţa ei se încreţi şi pentru un moment avu aceeaşi expresie pe care o avusese când imitase scroafa.

— *Eu* aş fi putut să desenez mai bine! A venit în timp ce eu mă uitam şi s-a înfuriat. Mi-a spus că-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Eu i-am spus că nu poate fi vorba de aşa ceva atunci când mă uit la lucruri care sunt în propria mea casă. I-am spus că dacă el e artist, atunci eu sunt Madame Curie.

Râdea de mine. Deci eu... eu...

— L-ai ucis, spuse Paul.

Vocea lui suna parcă din depărtare şi de undeva din timpuri străvechi.

Ea zâmbi stânjenită spre perete.

— Ei bine, cred că s-a întâmplat ceva de genul ăsta. Nu-mi aduc prea bine aminte. Doar când a fost mort. Asta-mi amintesc. Îmi amintesc că i-am făcut baie.

El o privi înmărmurit şi simţi o groază bolnăvicioasă. Îşi închipui scena — corpul gol al lui Pomeroy plutind în cada de la parter ca o bucată de cocă, capul sprijinindu-se câş de margine, ochii deschişi pironiţi în tavan...

— A *trebuit* să fac asta, spuse ea dezvelindu-şi gingiile. Probabil că tu nu ştii ce poate să facă poliţia doar cu o bucată de aţă, sau cu murdăria de sub unghiile cuiva, sau chiar cu praful din părul unui cadavru? Tu nu ştii, dar eu am lucrat toată viaţa în spitale şi *ştiu!* Eu *ştiu!* Eu ştiu despre *cri-mi-NA-LIS-ti-că!*

Ea se îndrepta spre una dintre acele izbucniri tipice, marea Annie Wilkes, iar el ştia că ar trebui să încerce să spună ceva care, cel puţin temporar, ar dezamorsa-o, dar parcă gura îi era amorţită, neputincioasă.

— Toţi îmi vor capul, toţi! Crezi că m-ar fi ascultat dacă aş fi încercat să le spun cum a fost? Crezi? O, nu! Ei ar fi spus probabil ceva aberant, de genul că m-am dat la el, iar el a râs de mine şi deci eu l-am ucis! Probabil că aşa ceva ar fi zis!

Şi ştii ceva, Annie? Ştii ceva? Cred că asta s-ar putea să fie ceva mai aproape de adevăr.

— Păsăruicile mârşave din zona asta ar spune *orice* numai ca să mă bage în bucluc, sau să-mi murdărească numele.

Se opri, nu chiar gâfâind, dar respirând greu, uitându-se fioroasă la el ca şi când l-ar fi invitat să îndrăznească s-o contrazică. *Doar să îndrăznească!*

Apoi păru că a reuşit să se controleze şi continuă cu o voce mai calmă:

— Am spălat... ei bine... ceea ce rămăsese din el... şi hainele lui. Ştiam ce trebuie să fac. Afară ningea, prima ninsoare adevărată a

anului şi ei spuneau că până dimineaţa se va depune un strat de treizeci de centimetri. I-am pus hainele într-un sac de plastic, corpul l-am învelit în cearşafuri şi am dus totul în albia aceea secată de lângă Route 9, după ce s-a înserat. Am mai mers cam o milă la vale faţă de locul unde s-a răsturnat maşina ta. Am mers până când am ajuns în pădure şi am aruncat totul. Probabil că tu crezi că l-am ascuns, dar nu-i aşa. Ştiam că zăpada o să-l acopere şi m-am gândit că dezgheţul primăverii o să-l ducă departe dacă îl las în albia pârâului. Şi chiar asta s-a întâmplat, cu excepţia faptului că n-am crezut că o să ajungă aşa de *departe.* Zău! P-onoarea mea! I-au găsit corpul la un an după... după ce a murit şi la aproape douăzeci şi şapte de mile depărtare. De fapt, ar fi fost mai bine dacă n-ar fi ajuns atât de departe, deoarece totdeauna sunt turişti şi zoologi în Rezervaţia Grinder. Pădurile de pe aici sunt mult mai puţin umblate. Zâmbi.

— Şi acum, acolo este maşina ta, Paul — undeva între Route 9 şi Rezervaţia Grinder Wildlife, undeva în pădure. Este destul de departe ca să nu poţi s-o vezi de pe şosea. Am un reflector pe una din laturile Bătrânei Bessie, şi este destul de puternic, dar valea este goală până la pădure. Atunci când apele o să mai scadă puţin, cred că o să mă duc pe jos să verific, dar sunt sigură că e la adăpost. Peste doi sau trei ani o s-o găsească vreun vânător, toată ruginită şi plină cu veveriţe care-şi vor face cuiburi din banchete şi, până atunci, tu o să-mi termini romanul şi vei fi la New York sau Los Angeles, sau oriunde o să te hotărăşti să te duci, şi eu o să-mi trăiesc aici viaţa liniştită. Poate că o să corespondăm câteodată.

Ea zâmbi vag — zâmbetul unei femei care vede un castel printre nori — apoi zâmbetul dispăru şi ea trecu iarăşi la treburi serioase.

— Deci m-am întors aici şi pe drum m-am gândit foarte mult. Trebuia, pentru că dacă maşina ta a dispărut, asta însemna că tu într-adevăr mai puteai să stai, puteai să-mi termini cartea. Ştii, nu prea eram sigură că o să poţi să faci asta, deşi n-am vrut să ţi-o spun ca să nu te amărăşti. În parte n-am vrut să te amărăsc deoarece ştiam că atunci n-ai fi putut să scrii, dar asta sună mult mai rece decât sentimentele pe care le-am avut eu, dragul meu. Vezi tu, am început prin a iubi doar acea parte a ta care inventează poveşti atât de minunate, deoarece este singura parte pe care o deţin — despre rest nu ştiam nimic, şi am crezut că ar putea fi chiar foarte neplăcut. Nu sunt o dobitoacă, să ştii. Am citit despre unii dintre aşa-zişii "autori-faimoşi", şi ştiu că adeseori ei *sunt* destul de dezagreabili. Zău aşa, F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway şi acel taur furios din Mississippi — Faulkner sau cum îl cheamă — tipii ăştia s-ar putea să fi câştigat Premiul Pulitzer şi altele, dar nu erau nimic altceva decât nişte puturoşi cockadoodie. Alţii, tot aşa, — când nu scriau poveşti minunate, îşi petreceau timpul bând şi umblând cu curve; consumând droguri şi dracu' ştie ce mai altceva. — Dar tu nu eşti aşa şi după un timp am început să-l cunosc pe întregul Paul Sheldon şi, sper că nu te sperii că-

ţi spun asta, dar am început să iubesc şi cealaltă parte.

— Mulţumesc, Annie, spuse el de pe vârful valului strălucitor pe care se afla, dar gândi: *Dar s-ar putea să mă fi citit greşit, ştii — vreau să spun, situaţiile care-i duc în ispită pe oameni au fost cu severitate stârpite aici. E cam greu să colinzi barurile când ai o pereche de picioare rupte, Annie. În ce priveşte consumul de droguri, o am pe Zeiţa-Albină Bourka să facă asta pentru mine.*

— Dar tu doreşti să *stai?* continuă ea. Asta e o întrebare pe care a trebuit să mi-o pun mie şi oricât de mult mi-ar plăcea să-mi pun ochelari de cal, ştiam răspunsul la *ea* — îl ştiam chiar înainte de a vedea semnele de acolo de pe uşă.

Ea arăta cu degetul şi Paul zâmbi: *Pun pariu că ea a ştiut aproape chiar de la început. Ochelari de cal? Nu tu, Annie. Niciodată. Dar mi i-am pus eu destul de des pentru amândoi.*

— Îţi aminteşti de prima dată când am plecat? După ce ne-am certat prosteşte pentru hârtia aia?

— Da, Annie,

— Atunci ai ieşit tu pentru prima dată, nu-i aşa?

— Da.

Nu avea nici un sens să nege.

— Bineînţeles. Îţi doreai pilulele. Ar fi trebuit să ştiu că o să faci orice ca să-ţi iei pilulele, dar când mă înfurii, devin... ştii tu.

Chicoti puţin nevoasă. Paul nu i se alătură, nici măcar nu zâmbi. Amintirea acelei dureri distrugătoare, a nesfârşitei intervenţii a vocii fantomatice a comentatorului sportiv, transmiţând în direct, era încă prea puternică.

Da, ştiu cum devii, gândi el.

— La început n-am fost foarte sigură. O, am văzut că unele dintre figurinele de pe măsuţa din salon fuseseră mişcate de la locul lor, dar am crezut că s-ar putea ca eu însămi să fi făcut asta — am momente când nu-mi aduc aminte de nimic. Mi-a trecut prin minte că tu ai ieşit din cameră, dar apoi m-am gândit: *Nu, asta-i imposibil. E aşa de bolnav şi, în plus, am încuiat uşa.* Chiar m-am asigurat că cheia este încă în buzunarul meu, şi era. Apoi mi-am amintit că tu *erai* în scaun. Deci, poate... Unul dintre lucrurile pe care le înveţi când ai fost timp de zece ani o asistentă medicală este că întotdeauna este înţelept să verifici posibilităţile. Deci m-am uitat la lucrurile pe care le ţin în baia de la parter — în majoritate sunt mostre pe care le-am adus din când în când acasă atunci când lucram; ar trebui să *vezi* toate materialele care se perindă prin spitale, Paul! Şi deci, din când în când, am luat şi eu câte ceva... hm... ce era *în plus...* şi nu eram singura. Am fost destul de deşteaptă ca să nu iau medicamente bazate pe morfină. Acestea se ţin sub cheie. Le numără. Le ţin evidenţa. Şi dacă au vreo bănuială că vreo asistentă, ştii tu, ciupeşte — aşa numesc ei asta — o urmăresc până când se conving. Apoi, *bang!* (Annie, îşi lovi mâna foarte tare.) Sunt concediate şi majoritatea nu-şi mai pun niciodată pe cap boneta

albă. Eu am fost mai deşteaptă. Când m-am uitat la cutiile alea de carton, a fost la fel ca şi când am văzut figurinele din salon. M-am gândit că lucrurile din ele au fost puţin amestecate între ele, şi am fost aproape sigură că una dintre cutii, care fusese la fund înainte, era acum deasupra celorlalte, dar nu eram *sigură.* Şi aş *fi putut* să fac chiar eu asta când am fost... ei bine... când am fost preocupată. Apoi, două zile mai târziu, tocmai când mă decisesem s-o las baltă, am venit să-ţi aduc medicamentele de după-amiază. Tu încă dormeai. Am încercat să apăs pe clanţă, dar, timp de câteva secunde, n-a funcţionat — era ca şi cum uşa ar fi fost încuiată. Apoi *a mers,* iar eu am auzit ceva zornăind în interiorul încuietorii. După aceea, tu ai început să te trezeşti, deci ţi-am dat pilulele ca de obicei. Ca şi cum n-aş fi bănuit. Mă pricep la asta, Paul. Apoi te-am ajutat să stai în scaun ca să poţi să lucrezi. Iar când te-am ajutat în acea după-amiază m-am simţit ca şi Sfântul Paul în drum spre Damasc. Mi s-au deschis ochii. Am văzut cât de mult din culoare îţi revenise în obraji. Am observat că-ţi mişcai picioarele. Te dureau, ţi le puteai mişca doar puţin, dar ţi le *mişcai.* Iar braţele tale îşi recăpătaseră, de asemenea, forţa. Am văzut că erai iarăşi aproape *sănătos.* Atunci am început să realizez că aş putea avea probleme cu tine, chiar dacă nimeni din afară nu bănuia nimic. M-am uitat la tine şi am văzut că s-ar putea să nu fiu singura de aici care ştie să păstreze secretele. În seara aceea ţi-am înlocuit medicamentele cu unele ceva mai puternice, iar atunci când am fost sigură că nu o să te trezeşti chiar dacă sub patul tău ar exploda o grenadă, mi-am luat mica mea geantă cu scule de pe raftul din pivniţă şi am scos broasca din uşă. Şi uite ce am găsit *eu!*

Scoase ceva mic şi negru din unul din buzunarele cămăşii bărbăteşti. Îl depuse în mâna lui amorţită. El o aduse aproape de faţă şi se uită prosteşte la ea. Era o bucată îndoită şi răsucită dintr-o agrafă de păr.

Paul începu să chicotească. Nu se putea abţine.

— Ce-i aşa de nostim, Paul?

— În ziua în care ai plecat să-ţi plăteşti taxele. Trebuia să deschid iarăşi uşa. Scaunul pe rotile a fost aproape prea mare — a lăsat urme negre. Voiam să le şterg dacă puteam.

— Ca să nu le văd eu.

— Da. Dar deja le văzusesi, nu-i aşa?

— După ce mi-am văzut în broască una dintre agrafele mele nenorocite? Poţi să fii foarte sigur că da.

Paul aprobă şi râse mai tare. Râdea atât de tare încât ochii îi lăcrimau. Toată truda lui... toate problemele pe care şi le făcuse... toate pentru nimic. Totul părea acum delicios de amuzant.

— Mi-era teamă că bucata aia de agrafă o să-mi încurce planurile... dar n-a fost aşa, spuse el. Nici măcar n-am auzit-o zornăind înăuntru. Iar pentru asta exista un motiv foarte bun, nu-i aşa? N-a zornăit pentru că ai scos-o tu de acolo. Ce actriţă bună eşti, Annie!

— Da, spuse ea şi zâmbi vag. Ce actriţă sunt!

Îşi mişcă picioarele. Bufnetul surd al bucăţii de lemn de la piciorul patului se auzi iarăşi.

22

— De câte ori, în total, ai ieşit din cameră?

Cuţitul. Oh, Cristoase, cuţitul.

— De două ori. Nu — aşteaptă. Am mai ieşit o dată ieri după-amiază pe la ora cinci. Ca să-mi umplu carafa cu apă.

Era adevărat; îşi *umpluse* carafa. Dar omisese adevăratul motiv pentru cea de a treia ieşire. Adevăratul motiv se găsea sub saltea. Prinţesa şi Mazărea. Paul şi Cuţitul de Măcelărie. De trei ori, punând la socoteală drumul pentru apă.

— Spune adevărul, Paul.

— Doar de trei ori, jur. Şi niciodată ca să evadez. Pentru numele lui Dumnezeu, eu scriu o carte aici, cred că ai observat.

— Nu folosi în van numele Domnului, Paul.

— Nu-l mai folosi tu pe al meu în acest mod şi poate că o să mă opresc. Prima dată, aveam dureri atât de mari încât credeam că cineva m-a băgat în iad de la genunchi în jos. Şi cineva a făcut-o. *Tu,* Annie.

— Taci din gură, Paul!

— A doua oară, am vrut doar să iau ceva de mâncare, şi să mă asigur că am câteva rezerve aici, în caz că tu aveai de gând să lipseşti mult, continuă el, ignorând-o. Apoi mi s-a făcut sete. Asta-i tot. Nici un fel de mare complot.

— Bănuiesc că n-ai încercat telefonul în nici una din dăţi, că nu te-ai uitat la încuietori — deoarece tu eşti un băiat *atât* de bun.

— Bineînţeles că am încercat telefonul. Bineînţeles că m-am uitat la încuietori... nu că aş fi ajuns foarte departe în baia de nămol care era afară, chiar dacă ai fi lăsat uşile deschise. Drogul îl asalta în valuri din ce în ce mai mari şi acum el dorea ca ea să tacă şi să plece. Îl drogase îndeajuns ca să spună adevărul — îi era teamă că, în timp, va trebui să plătească consecinţele. Dar până atunci, dorea să doarmă.

— *De câte ori ai ieşit afară?*

— Ţi-am spus...

— *De câte ori?* Tonul vocii ei se ridica. *Spune adevărul!*

— Îl *spun!* De trei ori!

— *De câte ori, fir-ai al dracului?*

În ciuda cantităţii uriaşe de anestezic pe care ea i-o injectase, lui Paul începu să-i fie frică.

Cel puţin, dacă-mi face ceva, nu poate să mă doară prea tare... şi doreşte ca eu să termin cartea... aşa a zis...

— Mă tratezi ca pe o proastă.

El observă cât de lucioasă era pielea ei, ca un fel de folie de plastic mulată peste o stâncă. Părea că în acea faţă nu existau pori.

— Annie, jur...

— O, mincinoşii pot să jure! Mincinoşulor *le place* să jure! Ei bine, dă-i înainte şi tratează-mă ca pe o proastă, dacă asta doreşti. E bine. E o ipocrizie din partea ta. Tratează o femeie care nu-i proastă ca şi cum ar fi, şi acea femeie şi-o va lua întotdeauna înainte. Lasă-mă să-ţi spun Paul — am pus semne şi fire de păr peste *tot* în casa asta şi pe multe dintre ele le-am găsit mai târziu deranjate. Deranjate sau dispărute... chiar aşa, dispărute... puuf! N-am pus doar în album, ci şi pe holul ăsta şi de-a lungul toaletei mele de sus... În magazie... *peste tot.*

Annie, cum as fi putut să intru în magazie când uşa are încuietorile alea? voia el s-o întrebe, dar ea nu-i dădu timp, continuând.

— Acum îi dai înainte şi-mi tot spui că ai ieşit doar de *trei ori,* domnule Ştie-tot, şi am să-ţi spun eu *ţie* cine-i prostul.

El o privi fix, ameţit, dar uimit. Nu ştia cum să-i răspundă. Totul era atât de paranoic... atât de demenţial...

Dumnezeule, gândi el, uitând brusc de magazie, *la etaj? A spus ea LA ETAJ?*

— Annie, pentru numele lui Dumnezeu, cum aş fi putut ajunge la etaj?

— Oh, *CORECT!* strigă ea, cu vocea spartă. Oh, *BINEÎNŢELES!* Am intrat aici acum câteva zile şi tu reuşiseşi să ajungi în scaunul cu rotile *de unul singur!* Dacă-i putut face asta, ai putut să ajungi la etaj! *Te-ai putut târî!*

— Da, cu picioarele mele rupte şi cu genunchiul zdrobit, spuse el.

Iarăşi apăru acea expresie de *crevasă;* acel întuneric plin de lilieci de sub luminiş. Annie Wilkes dispăruse. Zeiţa-Albină Bourka era aici.

— N-ar trebui să faci pe deşteptul cu mine, Paul, şopti ea.

— Ei bine, Annie, unul dintre noi ar trebui cel puţin să încerce, iar tu nu faci o treabă, prea bună. Dacă doar ai încerca să vezi cât de ne...

— *De câte ori?*

— Trei.

— Prima oară ca să iei medicamente.

— Da. Capsule de Novril.

— A doua oară ca să iei mâncare.

— Corect.

— Şi a treia oară ca să umpli carafa.

— Da, Annie. Sunt atât de ameţit.

— Ai umplut-o în baia de la capătul holului.

— Da...

— O dată pentru medicamente, o dată pentru mâncare şi o dată pentru apă.

— Da, ţi-am spus! încercă să *urle,* dar reuşi doar un croncănit fără putere.

Ea îşi băgă iarăşi mâna în buzunarul de la fustă şi scoase afară

cuţitul de măcelărie; lama lui ascuţită străluci în lumina crudă a dimineţii. Se întoarse brusc şi aruncă cuţitul. Îl aruncă cu graţia fatală, pe jumătate nepăsătoare, a unui artist de circ. Se împlântă vibrând în tencuiala de sub poza Arcului de Triumf.

— Am cercetat sub salteaua ta, cu puţin înainte de a-ţi face injecţia pre-op. Mă aşteptam să găsesc capsule, dar cuţitul a fost o totală surpriză. Aproape că m-am tăiat. Dar nu *tu* l-ai pus acolo, nu-i aşa?

El nu răspunse. Mintea lui se rotea şi cădea în gol ca un "mountainrusse" defect. Injecţie pre-op? Asta a spus ea oare? *Pre-op?* Brusc, fu pe deplin convins că ea intenţiona să scoată cuţitul din perete şi să-l castreze cu el.

— Nu, nu *tu* l-ai pus acolo. Tu ai ieşit afară o dată pentru medicamente, o dată pentru mâncare şi o dată pentru apă. Acest cuţit trebuie să fi... cum să nu? trebuie să fi *plutit* până aici şi să se fi băgat sub saltea de unul singur. Da, asta trebuie să se fi întâmplat!

Annie râse ironic.

PRE-OP??? Dragă Doamne, asta a spus ea?

— Dracu' să te ia? ţipă ea. *Afurisit* să fii! *De câte ori?*

— Bine! Bine! Am luat cuţitul când m-am dus după apă! Mărturisesc! Dacă tu crezi că asta înseamnă că am fost afară de mai multe ori, dă-i înainte, completează spaţiile goale! Dacă tu vrei să fie de cinci ori, de cinci ori a fost. Dacă vrei să fie de douăzeci, de cincizeci, sau de o sută de ori, atunci aşa a fost. O să recunosc. De câte ori crezi tu că a fost, Annie, de atâtea ori a fost.

Pentru o clipă, în furia şi în ameţeala provocată de drog, pierduse noţiunea îngrozitoare a expresiei *injecţie pre-op.*

Dorea să-i spună atât de multe, voia să i le spună, deşi ştia că un paranoic feroce ca Annie ar respinge ceea ce era evident. Fusese umezeală; scociul nu rezista la umezeală; în multe din cazuri, micile ei capcane, de bună seamă se dezlipiseră pur şi simplu şi plutiseră până în altă parte a casei, purtate de curent. Şi apoi şobolanii. Fiind aşa de multă apă în pivniţă şi cu stăpâna fermei plecată, el îi auzise prin pereţi. Bineînţeles. Umblaseră prin casă — şi au fost, fără îndoială, atragi de porcăria pe care Annie o lăsase în urmă. Şobolanii erau probabil vârcolacii care distruseseră marea majoritate a semnelor Anniei. Dar ea ar respinge asemenea idei. În mintea ei, el era aproape pregătit să participe la Maratonul din New-York.

— Annie... Annie, la ce te-ai referit când ai spus că mi-ai făcut o injecţie pre-op?

Dar Annie era încă fixată pe cealaltă chestiune.

— Eu zic că au fost şapte ieşiri, spuse ea blând. Cel puţin şapte. Au fost şapte?

— Dacă tu vrei să fie şapte, şapte au fost. La ce te-ai referit când ai spus...

— Văd ca ai de gând să fii îndărătnic, spuse ea. Cred că tipii ca tine se obişnuiesc atât de bine să mintă pentru a-şi asigura traiul, aşa încât

nu se pot opri să facă asta şi în viaţa reală. Dar e în ordine, Paul. Deoarece *principiul* nu se schimbă dacă tu ai fost afară de şapte ori, sau de şaptezeci, sau de şaptezeci şi şapte de ori. *Principiul* nu se schimbă, şi nici *răspunsul.*

El plutea, plutea, plutea îndepărtându-se. Îşi închise ochii şi o auzi vorbind ca de la mare distanţă... ca o voce supranaturala venind din nori. *Zeiţă,* gândi el.

— Ai citit vreodată despre perioada de început a minelor de diamante din Kimberly, Paul?

— Am scris o carte despre ea, spuse el fără nici un motiv şi râse.

(pre-op? injecţie pre-op?)

— Câteodată muncitorii băştinaşi furau diamante. Le înfăşurau în frunze şi le băgau m rect. Dacă reuşeau să scape din Marea Groapă fără să fie descoperiţi, fugeau. Şi ştii ce le făceau englezii dacă-i prindeau înainte să reuşească să treacă Râul Orange şi să intre în ţara burilor?

— Bănuiesc că-i ucideau, spuse el cu ochii încă închişi.

— O, nu! Asta ar fi fost ca şi cum ai fi aruncat o maşină scumpă doar pentru că i s-a rupt un arc. Dacă-i prindeau, doreau să fie siguri că ei vor continua să muncească... dar *şi* că nu vor mai putea fugi vreodată. Operaţia se chema *ologeală,* Paul, şi asta am de gând să-ţi fac eu ţie. Pentru siguranţa mea... şi a ta, de asemenea. Crede-mă, ai nevoie să fii protejat de tine însuţi. Tine minte, o mică durere şi totul va fi gata. Încearcă să te agăţi de acest gând.

Teroarea, ascuţită ca o rafală de vânt plină cu lame de ras, tăie drogul, iar Paul deschise brusc ochii. Ea se ridicase şi acum dădea la o parte aşternuturile, dezvelindu-i picioarele răsucite şi labele goale.

— Nu, spuse el. Nu... Annie... orice ai de gând, putem să discutăm despre asta, aşa-i?... te rog...

Ea se aplecă. Când se ridică, ţinea într-o mână toporul din magazie şi o torţă cu propan în cealaltă. Lama toporului sclipi. Pe marginea torţei cu propan scria: *Bernz-O-matiC.* Se aplecă iarăşi şi de această dată apăru cu o sticlă neagră şi o cutie cu chibrituri. Pe sticla neagră era o etichetă. Pe etichetă era scris: *Betadine.*

El n-a uitat niciodată aceste lucruri, aceste cuvinte, aceste nume.

— *Annie, nu!* ţipă el. *Annie, o să stau chiar aici! Nici măcar n-o să mă dau jos din pat! Te rog! O, Doamne, te rog nu mă tăia!*

— N-o să păţeşti nimic, spuse ea, iar faţa ei avea acea expresie vlăguită, scoasă din priză — acea privire de perplexă tâmpenie — şi înainte ca mintea sa să fie în întregime consumată într-un incendiu de panică el înţelese că atunci când asta se va sfârşi, ea îşi va reaminti doar foarte vag ceea ce a făcut, aşa cum îşi amintea foarte vag de uciderea copiilor, a bătrânilor, a pacienţilor foarte grav bolnavi şi a lui Andrew Pomeroy. La urma urmei, aceasta era femeia care, cu toate că îşi luase diploma în 1966, îi spusese doar acum câteva minute că fusese asistentă timp de zece ani.

Pe Pomeroy l-a ucis cu acelaşi topor. Sunt sigur de asta. Continuă să ţipe şi să se roage, dar cuvintele lui deveniseră bâlbâieli nearticulate. Încercă să se răsucească, să se îndepărteze de ea şi picioarele îl durură. Încercă să şi le ridice, să le facă mai puţin vulnerabile, să reprezinte o ţintă mai mică şi genunchiul îl săgetă.

— Încă un minut, Paul, spuse ea, şi deschise sticla de Betadine. Turnă o porcărie maro-roşcată peste glezna lui stângă. Doar încă un minut şi se termină.

Prinse partea plată a lamei în mână, cu tendoanele proeminente pe încheietura rigidă, puternică a palmei, iar el zări sclipirea ametistului pe care-l purta încă pe degetul mic. Turnă Betadine pe lamă. Îi simţiea mirosul, un miros de cabinet medical. Acest miros însemna că ţi se va face o injecţie.

— Doar puţină durere, Paul. N-o să fie rea.

Întoarse lama şi udă cealaltă parte. Pe această parte, el observă flori de rugină înainte ca lichidul să le acopere.

Annie, Annie, oh, Annie, te rog, te rog, nu, te rog, nu fă asta, Annie, îţi jur că o să fiu cuminte, îţi jur lui Dumnezeu că am să fiu cuminte, te rog, dă-mi o şansă să fiu cuminte, OH, ANNIE, TE ROG, LASĂ-MĂ SĂ FIU CUMINTE...

— Doar puţină durere. Apoi treaba asta dezgustătoare va rămâne în urmă, Paul.

Aruncă sticla de Betadine peste umăr, cu faţa inexpresivă şi goală şi totuşi fără îndoială solidă; îşi puse mâna dreaptă pe mânerul toporului, foarte aproape de lamă. Cu stânga prinse ferm coada toporului şi îşi crăcănă picioarele ca un tăietor de lemne.

ANNIE, OH, TE ROG, NU MĂ SCHILODI!

Ochii erau blajini şi şovăitori.

— Nu-ţi fă griji, spuse ea. Sunt asistentă medicală autorizată. Toporul căzu şuierând şi se implântă în piciorul stâng al lui

Paul Sheldon, chiar deasupra gleznei. Paul explodă, corpul lui descriind un arc gigantic. Sângele negru se împrăştie pe faţa ei precum vopseaua de război a indienilor. Stropi peretele. El auzi lama scrâşnind în os atunci când ea retrase toporul. Privi neîncrezător în jos. Cearşaful se înroşea. Îşi văzu degetele agitându-se. Apoi o văzu pe ea ridicând iarăşi toporul ud. Părul îi scăpase din agrafe şi îi atârna în jurul feţei lipsită de expresie, încercă să se retragă, în ciuda durerii din picior şi din genunchi, şi realiză că piciorul i se mişcă, dar laba nu. Tot ce făcea era să lărgească tăietura toporului făcând-o să se deschidă ca o gură. Avu timp doar să realizeze că laba mai era ataşată de picior doar prin carnea de la gleznă, înainte ca lama să cadă iarăşi, direct în rană, tăind restul şi înfîgându-se adânc în saltea. Arcurile vibrară şi scârţâiră.

Annie scoase toporul şi îl aruncă. Se uită absentă la ciotul care pulsa, apoi luă cutia de chibrituri. Aprinse unul. Apoi ridică torţa cu propan care avea scris pe ea *Bernz-O-matiC* şi învârti valva. Torţa fâşâi. Sângele curgea din locul în care o parte din trupul lui lipsea.

Annie ţinu cu delicateţe chibritul sub diuza torţei. Se auzi un *fluf.* Apăru o flacără lungă, galbenă. Annie o ajustă până când deveni albastră.

— Nu pot să suturez, spuse ea. N-am timp. Garoul n-are nici un sens să-l pun. Nu există punct central de presiune. Trebuie să

(limpezesc)

cauterizez.

Se aplecă. Paul urlă atunci când focul se răspândi peste ciotul sângerând. Se ridica fum. Mirosea dulce. El şi cu prima nevastă îşi petrecuseră luna de miere în Maui. Luaseră parte la un ospăţ hawaian. Mirosul i-l reaminti pe cel al porcului pe care-l scoseseră din groapă după ce se fripsese acolo o zi întreagă. Porcul fusese înfipt într-un par, era negru şi se desfăcea în bucăţi.

Durerea urla. *El* urla.

— Aproape gata, spuse ea.

Mări flacăra şi ca urmare, cearşaful luă foc în jurul ciotului care nu mai sângera şi era tot atât de negru ca spinarea porcului, atunci când îl scoseseră din groapă — Eileen se întorsese cu spatele, dar Paul privise fascinat cum ei jupuiau pielea ca de pergament a porcului, ca şi cum ai da jos un tricou după un meci de fotbal american.

— Aproape gata...

Stinse torţa. Piciorul lui zăcea într-o masă de flăcări cu laba tăiată întrezărindu-se mai încolo. Se aplecă şi o ridică pe vechea lui prietenă: găleata galbenă. O goli peste flăcări.

El urla, urla. Durerea! Zeiţa! Durerea! O, Africa!

Ea rămase privindu-l, uitându-se la cearşaful însângerat, înnegrit, cu vagă consternare — faţa ei avea expresia unei femei care aude la radio că un cutremur a ucis zece mii de oameni în Pakistan sau în Turcia.

— O să te faci bine, Paul, spuse ea, dar vocea ei era dintr-o dată speriată. Ochii ei începură să privească în jur fără ţintă, aşa cum se întâmplase atunci când păruse că focul care ardea cartea sa va scăpa de sub control. Brusc, se fixară pe ceva, aproape cu uşurare.

— O să arunc gunoiul ăsta.

Ridică laba retezată a piciorului lui. Degetele se mai mişcau încă spasmodic. Se îndreptă cu ea spre uşă. Pe când ajunse acolo degetele nu se mai agitau. El văzu pe talpă o cicatrice şi îşi aminti cum şi-a făcut-o, cum călcase, atunci când fusese mic, pe o sticlă spartă. Fusese oare pe Plaja Revere? Da, parcă aşa. Îşi aminti că plânsese, iar tatăl lui îi spusese că-i doar o tăietură mică. Tatăl lui îi spusese că înceteze să se vaite ca unul căruia i s-a tăiat piciorul de tot. Annie se opri la uşă şi se uită la Paul, care ţipă şi se cutremură în patul plin de scrum şi de sânge, cu faţa albă ca de mort.

— Acum eşti ologit, — spuse ea — şi nu mă învinui pe mine. A fost vina ta.

Ieşi afară.

Paul leşină.

23

Norul se întorsese. Paul se aruncă spre el, fără să-i pese dacă norul însemna de această dată moarte şi nu inconştienţă. Aproape că spera ca asta să însemne. Doar că... fără durere, te rog. Fără amintiri, fără durere, fără orori, fără Annie Wilkes.

Se aruncă spre nor, se cufundă în el, auzind vag sunetele propriilor ţipete şi mirosindu-şi carnea arsă.

În timp ce gândurile i se stingeau, îşi zise: *Zeiţă! Te ucid! Zeiţă! Te ucid! Zeiţă!*

Apoi nu mai fu nimic, decât nimicul.

III

Paul

Este inutil. De jumătate de oră încerc să adorm şi nu pot. Scrisul aici este un fel de drog. Este singurul lucru pe care-l aştept. În această după-amiază am citit ce am scris... şi pare plin de viaţă. Ştiu că pare plin de viaţă, deoarce imaginaţia mea completează toate acele mici amănunte pe care altcineva nu le-ar înţelege. De fapt, este vanitate. Dar pare un fel de vrajă... Iar eu, pur şi simplu, nu pot trăi în acest prezent. Aş înnebuni dacă aş face-o.

JOHN FOWLES, *Colecţionarul*

1

CAPITOLUL 32

— O, bi ecuvâ tate Isus, gemu Ia şi făcu o mişcarea co vulsivă î ai te. Geoffrey apucă braţul priete ului său. Bătaia co sta tă a tobelor îi pulsa î cap ca şi ceva auzit î tr-u delir ucigător. Albi ele zumzăiau î jurul lor, dar ici u a u se oprea, pur şi simplu treceau pe lâ gă ei şi se afu dau

î lumi iş ca atrase de u mag e — cum, gâ di Geoffrey î gre o-şa,

2

Paul ridică maşina de scris şi o agită. După un timp, o bucată micuţă de oţel căzu pe placa de lemn aşezată pe braţele scaunului pe rotile. O ridică şi se uită la ea.

Era litera t. Maşina de scris tocmai îşi aruncase t-ul.

O să făc o plângere la direcţiune, gândi el. *Am de gând nu doar SĂ ROG să mi se dea o maşină de scris nouă ci, să fiu al dracului, O SĂ CER una. Ea are banii necesari — ştiu că-i are. Poate că sunt ascunşi în borcanul de dulceaţă, sub grajd, sau sunt ascunşi în pereţi la Locul Ei Pentru Râs, dar are paralele, şi "t", Dumnezeule, a doua literă a limbii engleze în ordinea frecvenţei!*

Bineînţeles că n-o s-o roage nimic pe Annie, cu atât mai mult să ceară. Cândva existase un om care cel puţin *ar fii rugat.* Un om care suportase mult mai multă durere, un om care nu mai avea nimic de care să se agaţe, nici măcar de căcăcioasă de carte. Acel om ar fi *rugat.* Suferind sau nu, acel om ar fi avut sângele acela în el ca măcar să *încerce s-o* înfrunte pe Annie Wilkes.

El fusese acel om, şi presupunea că ar trebui să se simtă ruşinat, dar *acel* om avusese două mari avantaje asupra acestuia de acum; *acel* om avusese două labe ale picioarelor... şi două degete mari.

Paul reflectă un moment, readuse pagina de la capăt (completând mental spaţiile goale) şi pur şi simplu continuă lucrul.

Mai bine aşa.

Mai bine să nu roage.

Mai bine să nu provoace.

Afară, albinele zumzăiau.

Era prima zi a verii.

3

probabil că erau.

— Lasă-mă să mă duc! mârâi Ian şi se întoarse spre Geoffrey amenințându-l cu pumnul. Ochii îi erau ieşiţi nebuneşte din faţa lividă şi părea că habar nu are cine îl reţine să se ducă la iubita sa. Cu o certitudine rece, Geoffrey realiză că ceea ce văzuseră atunci când Hezekiah dăduse la o parte perdeaua protectoare a tufişurilor, aproape îl înnebunise pe Ian. Încă fremăta nerăbdător şi la cel mai mic imbold ar fi pornit. Dacă se întâmpla asta, ar lua-o pe Misery cu el pe lumea cealaltă.

— Ian —

— Lasă-mă *să mă duc,* îţi spun!

Ian se trase înapoi cu putere, iar Hezekiah gemu înfricoşat.

— Nu, boss, le face pe albine nebune, ele înţeapă pe Coniţa.

Ian păru că nu l-a auzit. Cu ochii înnebuniţi şi goliţi de expresie, se repezi la Geoffrey, lovindu-l pe vechiul său prieten în obraz. Geoffrey văzu stele verzi.

În ciuda lor, îl observă pe Hezekiah începând să penduleze mortala *gosha* — un sac plin cu nisip pe care Bourkaşii îl preferau în lupta corp la corp — la timp ca să şuiere:

— Nu! Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Fără tragere de inimă, Hezekiah lăsă *gosha* să se potolească şi să atârne fără vlagă la capătul şnurului de piele de care era agăţată.

Apoi, capul lui Geoffrey zbură brusc înapoi datorită unei noi lovituri. Aceasta îi zdrobi buzele de dinţi şi simţi gustul călduţ, dulceag-sărat al sângelui care începuse să-i curgă în gură. Se auzi un pârâit atunci când cămaşa lui Ian, acum decoloratã de soare, începu să se rupă în strânsoarea lui Geoffrey. Încă o secundă şi ar fi liber. Geoffrey realiză cu uimire înceţoşată că era aceeaşi cămaşă pe care Ian o purtase la dineul dat de Baron şi Baroană acum trei nopţi... bineînţeles că era. De atunci, nu se ivise nici un prilej ca să se schimbe, nici pentru Ian şi nici pentru altcineva dintre ei. Doar acum trei nopţi... dar cămaşa arăta ca şi cum Ian ar fi purtat-o cel puţin trei ani la rând, iar Geoffrey simţea că trecuseră pe puţin trei sute de la acel dineu. *Doar acum trei nopţi,* gândi el din nou cu uimire prostească, apoi Ian îi asăltă faţa cu lovituri.

— *Lasă-mă să mă duc, dracu' să te ia!*

Ian lovea neîncetat cu pumnii însângeraţi faţa lui Geoffrey — prietenul lui pentru care, atunci când ar fi gândit lucid, şi-ar fi dat viaţa.

— Vrei să-ţi demonstrezi dragostea pentru ea, ucigând-o? întrebă Geoffrey încet. Dacă vrei să faci asta, dă-i înainte, bate-mă până-mi pierd cunoştinţa.

Pumnul lui Ian ezită. În privirea lui îngrozită, înnebunită, începu să licărească o fărâmă de luciditate.

— Trebuie să mă duc la ea, murmură el ca prin vis. Îmi pare rău că te-am lovit, Geoffrey — foarte rău, dragul meu prieten, sunt sigur că ştii asta — dar trebuie... O vezi şi tu...

Privi iarăşi, ca şi când ar fi vrut să-şi confirme priveliştea groaznică, şi iarăşi făcu un gest de parcă ar fi vrut să se repeadă spre locul unde Misery fusese legată cu braţele în sus, de un copac aflat într-un luminiş al junglei. La încheieturile mâinilor îi sclipeau cătuşele de oţel ale Baronului, legând-o de cea mai joasă creangă a eucaliptului, singurul copac din luminiş, pentru care Bourkaşii arătaseră o mare atracţie înainte de a-l trimite pe Baronul Heidzig în gura idolului, condamnându-l astfel, fără îndoială, la o moarte cumplită.

De data aceasta Hezekiah îl înşfacă pe Ian, dar tufişurile se dădură iarăşi la o parte şi Geoffrey privi în luminiş, cu respiraţia oprindu-i-se

pentru moment, ca o bucată de stofă care se prinde într-un spin — se simţea ca un om care trebuie să urce un munte şi care duce în braţe o încărcătură de explozibil periculos şi foarte volatil. *O înţepătură,* gândi el. *Doar una şi pentru ea totul se sfârşeşte.*

— Nu, boss, nu tre', spunea Hezekiah cu un fel de răbdare înspăimântată. E aşa cum a spus celălalt boss... dacă vă duceţi acolo, nu contează pentru ea dacă moare din o singură înţepătură sau din o mie una de înţepături. Dacă albinele se trezesc din visul lor, noi toţi murim, dar ea moare prima şi în cel mai oribil mod.

Încetul cu încetul, Ian se relaxă între cei doi bărbaţi, unul dintre ei negru, celălalt alb. Îşi întoarse capul spre luminiş fără mare tragere de inimă, ca şi când el n-ar fi dorit să se uite şi totuşi nu se putea abţine.

— Atunci ce putem noi să facem? Ce putem noi să facem pentru draga mea?

Nu ştiu, îi veni lui Geoffrey pe buze şi, în propria sa suferinţă cumplită, de-abia fu în stare să şi le muşte. Îi veni în minte, nu pentru prima dată, că faptul că Ian o poseda pe femeia pe care Geoffrey o iubea atât de mult (chiar dacă în secret) îi dădea dreptul acestuia să-şi permită răsfăţul unui fel ciudat de egoism şi a unei isterii aproape femeieşti, pe care Geoffrey trebuia să le treacă cu vederea; la urma urmei, pentru tot restul lumii el era doar prietenul lui Misery.

Da, dar prietenul ei, gândi el cu o ironie aproape isterică, după care şi ochii lui fură atraşi spre luminiş. Spre *prietena* lui.

Misery era goală-puşcă şi totuşi, gândi Geoffrey, nici cea mai pudică bigotă, care merge de trei ori pe săptămână la biserică, n-ar fi putut s-o acuze de indecenţă. Dacă ar fi fost pe acolo o bătrână pudică, probabil Că ar fi fugit îngrozită dacă ar fi văzut-o pe Misery, dar ţipetele ei ar fi fost cauzate de teroare şi de repulsie, nu fiindcă i-au fost jignite grav preceptele morale. Misery nu purta nici o haină pe ea, dar era departe de a fi goală.

Ea era acoperită de albine. Era îmbrăcată în albine din cap până în picioare. Părea că poartă un fel de rasă călugărească ciudată — ciudată, deoarece se mişca şi se unduia peste umflăturile sânilor şi ale şoldurilor, chiar dacă nu exista nici cea mai mică adiere de vânt în aer. Mai mult decât atât, faţa ei părea acoperită cu un văl de o modestie aproape mahomedană — doar ochii albaştri se vedeau prin masca aceea de albine care se târau ameţite pe faţa ei, ascunzându-i gura, nasul, bărbia şi sprâncenele. Şi mai multe albine, din specia gigantică africană, cele mai veninoase şi mai irascibile din lume, viermuiau peste cătuşele de oţel ale Baronului, înainte de a alătura mănuşilor vii care acopereau mâinile lui Misery.

În timp ce Geoffrey privea, alte şi alte albine zburau spre luminiş din toate direcţiile — şi totuşi era foarte clar pentru el, chiar şi în confuzia în care se afla acum, că cele mai multe dintre ele veneau dinspre vest, unde se afla stânca mare şi neagră a feţei idolului.

Tobele îşi continuau ritmul constant, tot atât de adormitor ca

zumzetul albinelor. Dar Geoffrey ştia cât de înşelătoare era acea somnolenţă; văzuse ce se întâmplase cu Baroana, şi îi mulţumea lui Dumnezeu că Ian fusese scutit de acea privelişte... iar acel sunet constant, adormitor, schimbându-se brusc într-un urlet percutant... un sunet care fusese la început acoperit de ţipetele femeii în agonie. Ea fusese o creatură orgolioasă şi proastă, ba chiar şi primejdioasă — aproape că-i ucisese pe toţi atunci când eliberase bushmaster-ul lui Stringfellow — dar snoabă sau nu, proastă sau nu, nici un bărbat sau femeie nu merita să moară *astfel.*

Bushmaster = un şarpe tropical, mare, veninos.

În mintea lui Geoffrey răsuna întrebarea lui Ian. *Ce putem noi să facem? Ce putem noi să facem pentru draga mea?*

— Nimic nu putem face acum, boss — spuse Hezekiah — dar ea nu e în pericol. În timp ce tobele bat, ele, albinele or să doarmă. Şi Coniţa o să doarmă, de asemenea.

Acum albinele o acopereau ca o pătură groasă, mişcătoare; ochii ei, deschişi dar nevăzători, păreau că se retrag într-o cavernă de albine zumzăitoare, în continuă agitaţie.

— Şi dacă tobele tac? întrebă Geoffrey cu o voce înceată, aproape fără putere şi chiar atunci tobele tăcură.

Pe ru u mom 1

4

Paul privi incredul ultimul rând, apoi ridică Royal-ul — continuase să-l ridice ca pe o halteră ciudată, arunci când ea nu se afla în cameră; Dumnezeu ştie de ce — şi îl agită iarăşi. Clapele clincăniră şi apoi o altă bucată de metal căzu pe placa, care-i servea drept birou.

De afară se auzea duduitul maşinii de tuns iarba, de culoare albastru intens — Annie trebăluia pe afară, aranjând frumos iarba peluzei, aşa încât acei cockadoodie Roydmani să nu aibă despre ce bârfi în oraş.

Puse maşina de scris jos, apoi o dădu la o parte ca să poată lua de acolo noua surpriză. Se uită la ea în lumina puternică a după-amiezii care intra pe geam. Expresia de uimire îi rămase pe faţă.

Pe bucata de metal, destul de pătată de cerneală, erau gravate

E
e

Pentru ca distracţia să se încingă mai tare, vechiul Royal se lepădase şi de litera cu cea mai mare frecvenţă în limba engleză.

Paul privi calendarul. Fotografia reprezenta o pajişte înflorită, şi era luna mai, dar Paul îşi ţinea acum propriul calendar pe o foaie de hârtie,

şi conform cu acesta era 21 iunie.

Se duc aceste zile leneşe, călduroase ale verii, gândi el cu amărăciune, şi aruncă litera de oţel în direcţia coşului de gunoi.

Ei bine, ce fac acum? se întrebă el, dar bineînţeles că ştia ce va urma. Scris de mână. Asta va urma.

Dar nu acum. Cu toate că, doar cu câteva secunde în urmă lucrase febril, mistuitor ca o casă cuprinsă de incendiu, nerăbdător să-i aducă pe Ian, Geoffrey şi pe amuzantul Hezekiah în ambuscada Bourkaşilor, astfel încât tot grupul să fie transportat în faţa cavernelor din spatele feţei idolului şi să pregătească finalul palpitant, dintr-o dată se simţea obosit. Gaura din hârtie se închisese cu un bang hotărâtor.

Mâine.

Mâine o să înceapă să scrie de mână.

Să-l ia dracu' pe scrisul de mână. Plânge-te la direcţiune, Paul.

Dar nu va face aşa ceva. Annie devenise prea stranie.

Ascultă duduitul monoton al maşinii de tuns, îi văzu umbra şi, aşa cum se întâmplă atât de des atunci când se gândea la cât de stranie devenise Annie, îşi aduse aminte de toporul care se ridica, apoi cădea; imaginea feţei ei impasibile, oribile, împroşcată cu sânge. Totul era clar. Fiecare cuvânt pe care ea- spusese, fiecare urlet al lui, scrâşnetul toporului atunci când ieşise din osul spart, sângele de pe zid. Imaginea era clară ca cristalul. Şi, aşa cum făcea el de multe ori, încercă să blocheze această amintire, dar realiză că a întârziat o secundă.

Deoarece punctul culminant al *Maşinilor de Lux* fusese centrat în jurul ultimei lui încercări disperate şi, cât pe-aci, nereuşite de a-l scăpa pe Tony de poliţie (iar asta a dus la epilog, care a constat din interogatoriul pe care partenerul Locotenentului Gray i l-a luat lui Tony în salonul din spital), Paul chestionase câteva victime ale unor accidente. Auzise acelaşi lucru de fiecare dată. Răspunsul venea în ambalaje diferite, dar întotdeauna se reducea la acelaşi lucru: *Îmi amintesc că m-am urcat în maşină şi că m-am trezit aici. Tot restul este o foaie albă.*

De ce nu i s-a putut întâmpla asta şi lui?

Pentru că scriitorii îşi amintesc TOTUL, Paul. În special rănile. Dezbracă un scriitor la piele, arătându-i cicatricele şi-ţi va relata povestea fiecăreia. De la cele mari, te alegi cu romane, nu cu amnezie. Dacă vrei să scrii un roman, este bine să ai un pic de talent, dar cea mai importantă cerinţă este, de fapt, abilitatea de a-ţi aminti povestea fiecărei cicatrice.

Arta constă în persistenţa memoriei.

Cine a spus asta? Thomas Szasz? William Faulkner? Cyndi Lauper?

Dar ultimul nume îi aduse altă asociaţie, una dureroasă şi nefericită dacă te gândeai la circumstanţe: amintirea lui Cyndi Lauper ţopăind voioasă în timpul cântecului: "Fetele doar vor să se distreze" pe care îl auzea atât de clar de parcă l-ar fi ascultat acum: *Oh, tăticule scump, tu eşti încă numărul unu /Dar fetele vor şi ele să se distreze / O, când*

ziua de lucru se termină /Fetele vor doar să se distreze.

Brusc, dori atât de tare să asculte un rock-and-roll, mai mult decât îşi dorea să fumeze o ţigară. Nu era neapărată nevoie să fie Cyndi Lauper. Oricine ar fi fost bun. Isuse Cristoase, Ted Nugent ar fi grozav.

Toporul căzînd.

Murmurul lamei.

Nu te gândi la asta.

Dar era o prostie. Îşi tot spunea să nu se gândească la asta, ştiind tot timpul că era acolo, ca un os care i s-a blocat în gât. O s-o lase să stea acolo sau o să fie îndeajuns de bărbat şi o să aibă curajul s-o scoată la lumină?

Atunci îi reveni în minte o altă imagine; se părea că asta era o zi plină de Şlagăre Vechi La Cerere pentru Paul Sheldon. Oliver Reed interpretând rolul cercetătorului nebun, dar foarte persuasiv, din filmul lui David Croneberg: *Gânduri Negre.* Reed îndemnându-şi pacienţii de la Institutul de Psiho-plasmatici (un nume pe care Paul îl considerase delicios de amuzant) să "meargă înainte! Să meargă înainte până la capăt!"

Ei bine... câteodată acesta nu era un sfat rău.

Am mers odată până la capăt. A fost de ajuns.

Aceea a fost o porcărie. Dacă să mergi cu amintirile până la capăt o singură dată era de ajuns, el ar fi fost atunci un nenorocit de vânzător de aspiratoare, ca şi tatăl lui.

Atunci mergi înainte. Mergi înainte până la capăt, Paul. Începe cu Misery.

Nu.

Da.

Du-te dracului!

Paul se lăsă pe spate, îşi puse braţul peste ochi şi vrând-nevrând începu să-şi depene amintirile.

Totul, până la sfârşit.

5

Nu murise, nu dormise, dar pentru un timp, după ce Annie îl ologise, durerea dispăruse. El doar plutise în derivă, detaşat de corpul său ca un balon de gândire pură îndepărtându-se de locul unde a fost fixat.

Oh, rahat! De ce se obosea? Ea făcuse asta, iar tot timpul care trecuse de atunci şi până acum fusese numai durere, plictiseală şi perioade ocazionale de lucru la cartea sa stupidă şi melodramatică, doar ca să scape de primele două. Totul fusese fără sens.

Oh, dar nu-i aşa — aici există o temă, Paul. Este legătura care le uneşte pe toate. Legătura care-i atât de reală. Nu o vezi?

Misery, bineînţeles. Aceasta era legătura care le unea pe toate, dar, legătură reală sau falsă, era atât de prostească!

Ca substantiv comun, înseamnă *durere,* de obicei de lungă durată şi de multe ori fără sens; ca un substantiv propriu însemna un personaj şi o intrigă, ultima, cu siguranţă, lungă şi fără sens, dar, care fără îndoială, se va termina foarte curând. Misery îi umpluse ultimele patru (sau poate erau cinci) luni ale vieţii lui; foarte bine; Misery din plin; Misery toată ziua şi Misery toată noaptea, dar, desigur, asta era prea simplu, bineînţeles...

O, nu, Paul. Nimic nu este simplu când e vorba de Misery. Cu excepţia faptului că tu îi datorezi viaţa, aşa cum este ea... fiindcă până la urmă s-a dovedit că tu eşti Şeherezada, nu-i aşa?

Încercă iarăşi să se îndepărteze de aceste gânduri; dar nu reuşi. Amintirile erau prea persistente. Ele voiau să se distreze. Apoi îi veni un gând neaşteptat, o idee nouă care deschidea o nouă perspectivă.

Numai că tu te încăpăţânezi să omiţi, tocmai pentru că este atât de evident, că tu ai fost — eşti — în acelaşi timp Şeherezada şi pentru tine însuţi.

Clipi, lăsându-şi capul în jos şi privind vara pe care nu se mai aşteptase s-o vadă vreodată. Umbra lui Annie îi trecu prin faţă şi apoi dispăru.

Era adevărat?

Şeherezada pentru mine însumi? gândi el din nou. Dacă este aşa, atunci se găsea faţă în faţă cu o idioţenie atât de colosală: îşi datora supravieţuirea faptului că dorea să termine rahatul pe care Annie îl obligase s-o scrie. Ar fi trebuit să moară... dar nu putea. Până când va afla cum se termină cartea.

Oh, eşti foarte nebun.

Eşti sigur?

Nu. Nu mai era sigur. Nu mai era sigur de nimic.

Cu o singură excepţie: întreaga lui viaţă depinsese şi continua să depindă de Misery.

Îşi lăsa mintea să se îndepărteze de la subiect.

Norul, gândi el. *Începe cu norul.*

6

De această dată norul a fost mai negru, mai dens şi, cumva, mai liniştit. A fost o senzaţie nu de plutire, ci de alunecare. Câteodată îi trecuseră prin minte nişte idei, câteodată simţise durere, iar câteodată, vag, auzise vocea lui Annie, având aceeaşi tonalitate ca atunci când manuscrisul în flăcări din cutia grătarului ameninţase să iasă de sub control.

— Bea asta, Paul... *trebuie!*

Alunecare?

Nu.

Acesta nu era verbul potrivit. Cel adecvat era *scufundare.* Îşi aminti de apel telefonic care-l primise la ora trei dimineaţă — se întâmplase pe vremea când era la colegiu. Supraveghetorul dormitoarelor de la etajul patru îi bătuse cu putere în uşă, spunându-i să vină şi să răspundă la blestematul ăla de telefon. Mama lui: *Vino acasă cât de repede poţi, Paul. Tatăl tău a avut un infarct foarte grav. Se scufundă.* Şi el *se dusese* cât de repede putuse, conducându-şi Fordul vechi cu şaptezeci de mile pe oră, în ciuda vibraţiilor care apăreau la viteza de peste cincizeci de mile pe oră, dar până la urmă fusese în zadar. Când a ajuns acolo, tatăl lui nu se mai scufunda. Se scufundase de tot.

Cât de aproape fusese el de scufundare în noaptea toporului? Nu ştia, dar probabil faptul că nu simţise aproape nici o durere în timpul săptămânii care a urmat amputării era un indicator destul de clar pentru cât de aproape fusese. Acest fapt şi panica din vocea ei.

Zăcuse în semi-comă, abia respirând din cauza efectelor secundare de depresie respiratorie pe care le aveau medicamentele; perfuziile cu glucoză se întorseseră înapoi în braţele lui. Iar ceea ce-l scosese din această stare fusese răpăitul tobelor şi zumzetul albinelor.

Tobe Bourka.

Albine Bourka.

Visuri Bourka.

Culoarea revenind încet şi implacabil într-un ţinut şi un trib care nu a existat niciodată dincolo de spaţiul hârtiei pe care scria el.

Un vis despre zeiţă, *faţa* zeiţei, care privea ameninţătoare peste jungla verde; un chip misterios şi erodat. Zeiţa întunecată, continentul negru, un cap de stâncă plin de albine. Dominând toate acestea era o imagine care se limpezea pe zi ce trecea (ca şi când o privelişte gigantică s-ar fi proiectat pe norul în care se afla el). Era imaginea unui luminiş în care se afla doar un eucalipt bătrân. De cea mai joasă cracă a lui atârnau nişte cătuşe demodate de oţel albăstrui. Albinele vermuiau peste ele. Cătuşele erau goale. Erau goale deoarece Misery... scăpase? Aşa era, nu? Nu aşa trebuia să se desfăşoare povestirea?

Aşa *trebuia* — dar acum nu mai era sigur. Oare *asta* însemna acele cătuşe goale? Sau că ea fusese răpită? Luată de idol? Dusă la regina albină, Marea Iubită a Bourkaşilor?

Tu ai fost, de asemenea, Şeherezada pentru tine însuţi.

Pentru cine spui povestea asta, Paul? Cui i-o spui? Anniei?

Bineînţeles că nu. El nu privea prin gaura din hârtie ca să o vadă pe Annie, sau s-o mulţumească pe Annie... el privea prin ea ca *să scape* de Annie.

Durerea începuse. Apoi mâncărimea. Norul începuse iarăşi să se lumineze şi să se destrame. El începuse să zărească camera, ceea ce era rău. Şi pe Annie, ceea ce era şi mai rău. Totuşi, se decisese să trăiască. O parte din el, aceea care era dependentă de serialele cu

suspans tot aşa cum fusese şi Annie în copilărie, decisese că el nu poate să moară până când nu află cum şe termină cartea.

Scăpase ea oare cu ajutorul lui Ian Şi Georffrey?

Sau fusese ea dusă în capul zeiţei?

Era ridicol, dar aceste întrebări stupide cereau neapărat un răspuns.

7

L-a început n-a vrut să-l lase să-şi reia lucrul. El putuse să observe în privirea ei nervoasă cât de speriată fusese, şi încă mai era. Cât de aproape fusese el de moarte. Îl îngrijise cu o atenţie exagerată, schimbându-i bandajele pe ciotul lui supurant la fiecare opt ore (iar la început, îl informase ea cu aerul unui om care ştia că nu va lua niciodată o medalie pentru ceea ce făcuse — deşi merita una — i le schimbase o dată la patru ore), spălându-l cu buretele şi frecţionându-l cu alcool — ca şi când ar fi vrut să nege ceea ce a făcut. Munca, spusese ea, o să-l facă să sufere. *O să te dea înapoi, Paul! N-aş spune asta dacă n-ar fi aşa — crede-mă. Cel puţin, tu ştii ce se va întâmpla în continuare — eu MOR de dorinţă să aflu ce urmează.* Se dovedi că ea citise tot ce scrisese el — toată munca lui dinaintea operaţiei, ai putea să spui — în timp ce el se afla la un pas de moarte... mai mult de trei sute de pagini de manuscris. La ultimele patruzeci el nu completase n-urile; Annie făcuse asta. Îi arătase aceste ultime pagini cu un soi de mândrie sfidătoare. N-urile erau ca un tipar, în şocantă comparaţie cu ale lui, care se degradaseră, devenind o mazgălitură gheboasă.

Cu toate că Annie nu i-a spus niciodată aşa ceva, ea completase n-urile cu o altă dovadă a atenţiei ei — *Cum poţi să spui c-am fost crudă cu tine, Paul, când vezi toate n-urile pe care le-am completat?* — sau ca un act de ispăşire, sau poate ca un fel de ritual quasi-superstiţios: destule schimbări de bandaje, destule băi cu buretele, destule n-uri completate şi Paul va trăi. *Femeia-albină Bourka poa' să facă farmece puternice, Bwana, completează acele n-uri aiurite şi totul va fi în regulă.*

Aşa a început ea... dar, după-aceea, a apărut *tre' să-ul.* Paul cunoştea simptomele. Când ea a spus că murea de dorinţă să ştie ce se va întâmpla în continuare, nu glumea.

Deoarece tu continui SĂ TRĂIEŞTI, ca să afli ce se mai întâmplă, la asta se referă, nu-i aşa?

Aberant cum era — chiar ruşinos în absurditatea sa — el credea că acesta-i adevărul.

Tre' să-ul

Era ceva ce-l iritase foarte tare când realizase că-l putea crea cu

mare uşurinţă în cărţile cu Misery, dar care apărea aproape accidental sau chiar deloc în romanele serioase. Nu ştiai cu exactitate unde să găseşti *tre' să,* dar întotdeauna îţi dădeai seama când îl descopereai. Determina acul unui contor Geiger intern să se deplaseze până la capătul scalei. Chiar şi stând în faţa maşinii de scris, uşor aplecat, bând căni cu cafea şi mestecând două antinevralgice la fiecare două ore (ştiind că ar trebui să renunţe la nenorocitele de ţigări, cel puţin la cele de dimineaţă, dar incapabil să ajungă la această decizie), la luni de zile depărtare de final şi la ani-lumină distanţă de publicare, recunoşteai *tre' să-ul* atunci când îl obţineai. Întotdeauna când îl avea se simţea putin ruşinat — manipulator. Dar, de asemenea, îi făcea munca să aibă o justificare. Cristoase! zilele treceau, iar gaura din hârtie era mică, lumina era slabă, conversaţiile pe care le auzeai, prosteşti. Continuai, deoarece asta era tot ce puteai să faci. Confucius a spus că dacă un om vrea să crească un singur rând de orez, mai întâi trebuie să strângă o tonă de bălegar. Iar apoi, într-o bună zi, gaura se lărgea până la o Panoramă, iar lumina strălucea prin ea ca o rază de soare reflectată pe un diamant şi atunci ştiai că ai găsit *tre'să*-ul*,* că era viu şi că lovea cu putere ca să iasă la suprafaţă.

Tre' să-ul, ca în: "Cred că o să mai stau încă cinci minute, dragă, tre' să văd cum se termină capitolul ăsta". Chiar dacă tipul care spune asta şi-a petrecut toată ziua la serviciu visând la cum o să facă dragoste şi ştie că şansele sunt foarte mari ca soţia sa să adoarmă până când se duce el în dormitor.

Tre' să-ul, ca în: "Ştiu că ar trebui să mă apuc acum să pregătesc cina — el va fi supărat dacă iarăşi mănâncă în timpul programului de la televizor — dar tre' să văd cum se termină asta".

Tre' să ştiu dacă ea va trăi.

Tre' să ştiu dacă el îl va prinde pe păcătosul care i-a ucis tatăl.

Ţre' să ştiu dacă ea află că cea mai bună prietenă a ei se culcă cu bărbatul ei.

Tre' să-ul. Dezgustător ca şi spălatul vaselor într-un bar jegos, frumos ca şi când te-ai culca cu cea mai talentată prostituată din lume. O, băiete, era rău; o, băiete, era bine şi o, băiete, până la urmă, nu contează cât de grosolan sau cât de crud era, pentru că, în final, era cum spuneau Jacksonii pe acel disc —, nu te opri până nu capeţi destul".

8

De asemenea, ai fost Şeherezada pentru tine însuţi.

Aceasta nu fusese o idee pe care el să fie în stare s-o articuleze sau măcar s-o înţeleagă, oricum nu atunci, suferise prea mult din cauza durerii. Dar totuşi ştiuse asta, nu-i aşa?

Nu tu. Ăia din atelier. El au ştiut.

Da. Ăsta era purul adevăr.

Zgomotul maşinii de tuns iarba deveni mai intens. Pentru o secundă o văzu pe Annie. Ea îl privi, observă că el se uită la ea, şi ridică o mână spre el. Îşi ridică şi el o mână — cea care mai avea degetul mare. Ea dispăru iarăşi. Mare lucru!

Până la urmă, o convinsese că dacă se întoarce la lucru o să se însănătoşească mai repede, că nu o să dea înapoi... Era hăituit de specificitatea acelor imagini care i se arătaseră în nor, iar *hăituit* era exact cuvântul potrivit: până când nu le punea pe hârtie, acestea rămâneau umbre care nu-i dădeau pace.

Şi-chiar dacă ea nu-l crezuse — nu atunci — îi permisese totuşi să se întoarcă la lucru. Nu pentru că el o convinsese, ci din cauza lui *tre' să.*

La început fusese în stare să lucreze doar perioade scurte, dureroase — cincisprezece minute, poate chiar jumătate de oră dacă povestirea i-o cerea. Fiecare dintre aceste perioade scurte erau o agonie. Fiecare aranjare a poziţiei pricinuise trezirea ciotului la viaţă, aşa cum o cracă fumegândă izbucneşte în flăcări când este lovită de o pală de vânt. În timp ce scria, îl durea cumplit, dar nu atunci fusese cel mai rău — agonia venea o oră sau două mai târziu, atunci când ciotul în curs de vindecare îl înnebunea cu o mâncărime surdă, ca zumzetul unor albine somnoroase.

El avusese dreptate, nu ea. Nu se mai simţise niciodată cu adevărat bine — probabil că asta nici nu era posibil în situaţia lui — dar sănătatea sa se îmbunătăţise şi ceva din putere îi revenise. Era conştient că orizontul intereselor lui se îngustase, dar accepta asta ca un preţ plătit supravieţuirii. Era de-a dreptul o minune că totuşi trăia.

Stând aici, în faţa maşinii de scris a cărei dantură se degrada pe zi ce trecea, privind înapoi la o perioadă care fusese mai plină de muncă decât de evenimente, Paul aprobă. Da, presupunea că fusese propria-i Şeherezada, tot aşa cum era propria lui muză atunci când se aduna pe sine şi se lăsa dus de fanteziile lui febrile. Nu avea nevoie de un psihiatru ca să-i atragă atenţia că scrisul avea o latură autoerotică — băteai nişte clape în locul propriei cărni, dar amândouă acţiunile depindeau în mare parte de mâini abile, puternice şi de un angajament profund faţă de arta artificialului.

Dar nu fusese oare şi un mod de copulaţie, chiar dacă de un soi foarte sec? Deoarece atunci când el începea iarăşi... ei bine, ea nu-l întrerupea atunci când lucra, dar lua rezultatul fiecărei zile, chipurile doar ca să completeze literele lipsă, dar de fapt — el ştia asta acum, tot aşa cum bărbaţii foarte potenţi ştiu care dintre femei se vor lăsa conduse acasă la sfârşitul serii şi care nu — ca să-şi ia porţia de drog. Ca să-şi ia *tre' să-ul.*

Serialele cu suspans. Da. Ne-am întors la asta. Doar că, în ultimele luni, ea vede câte un episod în fiecare zi, în loc de în fiecare după-

amiază de sâmbătă, iar Paul, cel care este scriitorul ei domestic, nu fratele ei.

Şederile lui în faţa maşinii de scris deveniseră din ce în ce mai lungi în timp ce durerea se retrăsese lent şi o parte din rezistenţa lui revenise... dar, până la urmă, el nu fusese în stare să scrie atât de repede pe cât îi ceruse ea.

Tre' să-ul care-i ţinuse pe amândoi în viaţă — şi chiar asta se întâmplase, deoarece ea cu siguranţă i-ar fi omorât pe amândoi de mult timp dacă n-ar fi existat el — a fost, de asemenea, cel care i-a provocat lui pierderea degetului mare. A fost oribil, dar în acelaşi timp şi nostim. *Dă dovadă de puţină ironie, Paul — este bună pentru circulaţia sângelui.*

Şi gândeşte-te că ar fi putut să fie mult mai rău.

De exemplu, ar fi putut să fie penisul.

— Şi am doar unul, spuse el şi începu să hohotească nebuneşte în camera goală, în faţa nesuferitului Royal cu rânjet ştirb. Râse până când începură să-l doară şi burta şi ciotul. Râse până când începu să-l doară *mintea.* La un moment dat, râsul se transformă în hohote uscate de plâns care-i treziră durerea şi în ceea ce mai rămăsese din degetul mare, iar când se întâmplă asta reuşi să se oprească. Se întrebă, cu oarecare indiferenţă, cât de aproape se afla acum nebunia.

Deşi, bănuia el, n-avea nici o importanţă.

9

Într-una din zile, înaintea operaţiei de amputare a degetului mare — poate chiar cu mai puţin de o săptămână înainte — Annie intrase în cameră aducând două cupe mari cu îngheţată de vanilie, o cutie cu cremă de ciocolată Hershey, o cutie sub presiune de frişcă şi o cană de sticlă în care cireşele amare, roşii ca sângele, pluteau ca nişte specimene biologice.

— M-am gândit să pregătesc pentru noi nişte îngheţată asortată, spuse Annie.

Vocea ei avea un ton de falsă veselie. Lui Paul nu îi plăcu. Nici tonul vocii, nici privirea ei agitată. Acea privire spunea: *Sunt o fată mofturoasă.* Îl făcea să fie prudent, să intre în alertă. Îi era foarte uşor să şi-i imagineze arătând exact la fel atunci când punea un morman de haine pe nişte trepte sau o pisică moartă pe alte scări.

— Ce idee bună. Mulţumesc, Annie, spuse el şi o privi cum toarnă crema subţire de ciocolată şi apoi adaugă pe deasupra doi norişori albi, superbi, de frişcă din cutia sub presiune. Făcu toate acestea cu îndemânarea unui om stăpânit de multă vreme de patima dulciurilor.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. O meriţi. În ultimul timp ai lucrat din greu.

Îi întinse o îngheţată. După a treia înghiţitură începu să i se încleieze gura, dar continua s-o mănânce. Era mai înţelept. Una dintre principalele reguli ale supravieţuirii aici în superba zonă Western Slope, era să gândeşti: *Când Annie te serveşte cu ceva, ar fi bine să nu refuzi.* Pentru un timp se lăsă tăcerea, apoi Annie îşi puse linguriţa jos, îşi şterse cu dosul mâinii de pe bărbie un amestec de cremă de ciocolată şi îngheţată topită şi spuse voioasă:

— Povesteşte-mi continuarea.

Paul îşi puse jos linguriţa.

— Ce vrei să spui?

— Povesteşte-mi romanul până la sfârşit. Nu mai am răbdare. Pur şi simplu nu mai pot.

Şi nu ştiuse el oare că asta va urma? Da. Dacă cineva ar fi adus în casa Anniei ultimele douăzeci de episoade noi din serialul "Omul-Rachetă", ar fi aşteptat ea oare. Ar fi vizionat unul pe săptămână sau măcar unul pe zi?

Privi avalanşa pe jumătate topită a îngheţatei ei, una dintre cireşe aproape îngropată în frişcă, alta plutind în siropul de ciocolată. Îşi aminti cum arătase salonul, cu farfuriile cu zahăr întărit pe ele, împrăştiate peste tot.

Nu. Annie nu era genul de om care să aştepte. Annie ar fi privit într-o singură noapte toate cele douăzeci de episoade, chiar dacă şi-ar fi provocat astfel tulburări de vedere şi o migrenă cumplită.

Pentru că Armie îi plăceau lucrurile dulci.

— Nu pot să fac asta, spuse el.

Faţa ei se întunecă imediat, dar nu cumva era acolo şi o umbră de mulţumire?

— Oh? De ce nu?

Pentru că nu mi-ai mai arăta respect dimineţile, se gândi el să-i răspundă, apoi se abţinu. Se abţinu din răsputeri.

— Pentru că sunt un narator foarte prost, răspunse el.

Ea înfulecă restul de îngheţată în cinci îmbucături imense, care ar fi făcut gâtul lui Paul să devină gri din cauza degeraturilor. Apoi puse cupa jos şi se uită supărată la el, ca şi cum nu el era marele Paul Sheldon, ci unul care şi-a permis să-l critice pe marele Paul Sheldon.

— Dacă eşti un narator atât de prost, cum se face că ai scris best-seller-uri pe care milioane de oameni le adoră?

— Nu am spus că sunt un *scriitor* foarte prost. De fapt, se întâmplă să cred că mă pricep foarte bine la *asta.* Dar ca *narator* sunt îngrozitor.

— Ce faci tu acum este să inventezi scuza cockadoodie.

Faţa ei se întunecă. Mâinile îi erau încleştate pe materialul aspru al fustei. Annie Uraganul se întorsese în cameră. Lucrurile se învârteau. Doar că lucrurile nu mai *aveau* aceeaşi semnificaţie ca înainte, nu-i aşa? El era mai speriat de ea ca niciodată, dar influenţa ei asupra lui slăbise. Viaţa lui nu i se mai părea un lucru prea important, *tre' să* sau nu *tre' să.* Singurul lucru de care-i era frică era ca ea să nu-l

schilodească.

— *Nu* este o scuză, replică el. Cele două acţiuni sunt ca merele şi portocalele, Annie. De obicei, oamenii care *spun* povestiri, nu le pot *scrie.* Dacă tu chiar crezi că oamenii care pot să scrie povestiri au vreun cât de mic talent de narator, înseamnă că n-ai urmărit niciodată vreun nenorocit de romancier, transpirând în timpul unui interviu la emisiunea "Azi".

— Ei bine, eu n-am chef să aştept, se îmbufnă ea. Ţi-am pregătit îngheţata aia asortată şi *cel puţin* ai putea să-mi spui *câteva* chestii. Nu trebuie să fie toată povestea, dar... l-a ucis Baronul pe Calthorpe? — Ochii îi scânteiau. — Asta-i unul dintre lucrurile pe care chiar că aş vrea să-l ştiu. Şi, dacă da, ce a făcut cu cadavrul? Se află ciopârţit în cufărul pe care nevasta lui nu-l scapă din ochi? *Eu* asta cred.

Paul clătină din cap — nu ca să indice că ea se înşală, ci ca să-i arate că nu-i spune.

Ea deveni şi mai neagră. Vocea îi era totuşi blândă.

— Mă faci să mă supăr — ştiai asta, Paul, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu. Dar n-am ce să fac.

— Te-aş putea *obliga.* Te-aş putea *obliga* să ai ce să faci în această privinţă. Te-aş putea obliga să-mi *povesteşti.*

Dar părea învinsă, ca şi cum ar fi ştiut că nu poate să realizeze asta. Îl putea face să-i spună unele lucruri, dar nu-l putea obliga să-i povestească.

— Annie, îţi aminteşti când mi-ai spus ce-i zice un copil mic mamei sale când aceasta îl surprinde jucându-se cu soluţia de curăţat de sub chiuvetă şi îl opreşte? *Mămico, eşti rea!* Nu asta îmi spui tu acum? *Paul, eşti rău!*

— Dacă mă faci să devin mai furioasă, nu-ţi promit că voi mai fi responsabilă de acţiunile mele, spuse ea, dar el simţi că apogeul crizei a trecut — ea era, în mod straniu, vulnerabilă la aceste concepte de disciplină şi comportare.

— Ei bine, îmi asum acest risc — spuse el — deoarece eu sunt ca o mamă din aia — nu spun nu ca să fiu rău sau ca să-ţi fac în ciudă, — spun nu pentru că vreau ca ţie să-ţi placă foarte mult povestea... iar dacă-ţi dau ceea ce vrei, nu o să-ţi mai placă şi nu o s-o mai doreşti.

Şi atunci ce se va întâmpla cu mine, Annie? gândi el, dar nu spuse cu voce tare.

— Cel puţin spune-mi dacă cioara aceea, Hezekiah, chiar *ştie* unde-i tatăl lui Misery! Cel puţin spune-mi asta!

— Tu vrei romanul, sau vrei ca eu să completez un chestionar?

— Nu folosi tonul ăsta sarcastic când vorbeşti cu mine!

— Atunci nu te preface că nu înţelegi ce-ţi spun, strigă el.

Ea se retrase surprinsă şi neliniştită, ultimele urme ale întunecării dispărând de pe faţa ei. Tot ce rămase era acea stranie expresie de fetiţă răsfăţată şi năzuroasă.

— Tu vrei să tai gâsca de aur! La asta se reduce totul! Dar când

ţăranul din acea poveste a făcut lucrul ăsta, tot ce a mai avut a fost o gâscă moartă şi o grămadă de maţe nefolositoare.

— În ordine, spuse ea. În ordine, Paul. Ai de gând să-ţi termini îngheţata?

— Nu mai pot să mănânc nimic, zise el.

— Văd. Te-am supărat. Îmi pare rău. Cred că ai dreptate. Am greşit că te-am întrebat.

Ea era din nou perfect calmă. El se aşteptase să urmeze altă perioadă de depresie nervoasă sau de turbare; dar nu. Pur şi simplu se întorseseră amândoi la vechea rutină, Paul scriind, Annie citind rodul fiecărei zile. Şi — trecuse destul de mult timp între ceartă şi amputarea degetului mare, astfel încât Paul nu observase legătura dintre ele. Până acum.

M-am plâns în legătură cu maşina de scris, gândi el uitându-se la ea şi ascultând duduitul maşinii de tuns iarba. Acum se auzea mai vag, iar el era de-abia conştient că asta nu se datora faptului că Annie se îndepărtase, ci pentru că el făcuse asta. Începuse să moţăie. Acest lucru i se întâmpla destul de des acum; pur şi simplu moţăia ca un bătrân sclerozat dintr-un azil.

Nu foarte tare; m-am plâns de ea doar atunci. Dar o dată este de ajuns, nu-i aşa? Mai mult decât îndeajuns. Asta s-a întâmplat — când? — cam la o săptămână după ce ea a adus îngheţatele alea oogy. Cam pe atunci. Doar o săptămână şi o plângere. Despre cum mă înnebuneşte zgomotul pe care-l face litera lipsă. Nici măcar nu i-am sugerat să cumpere de la Nancy Desfrânata, sau cum o cheamă, altă maşină de scris folosită, una cu toate literele intacte. Am spus doar că zgomotul ăla mă înnebuneşte, apoi, cât ai zice peşte, ţac-pac, uite că nu mai este degetul mare de la mâna stângă al lui Paul. Doar că ea nu a făcut de fapt asta pentru că eu m-am plâns de maşina de scris, nu-i aşa? A făcut-o pentru că eu i-am spus nu şi ea a trebuit să accepte asta. A fost un act de furie. Furia a fost rezultatul conştientizării. Ce conştientizare? Cum, că ea nu deţine la urma urmei toate aluurile — că eu am o anumită influenţă pasivă asupra ei. Puterea lui tre' să. *M-am dovedit la urmă că sunt o Şeherezada destul de bună.*

Era aberant. Era amuzant. Dar era şi real. Milioane de oameni l-ar putea zeflemisi, dar doar pentru că ei nu reuşeau sâ realizeze cât de universală putea deveni influenţa artei — chiar şi dacă era degenerată cum erau romanele populare. Gospodinele îşi aranjau programul zilnic în funcţie de serialul melodramatic de după-amiază. Dacă se reîntorceau la serviciu, cea mai mare prioritate devenea cumpărarea unui Video-recorder, ca să poată urmări noaptea acele seriale. Atunci când Arthur Conan Doyle l-a omorât pe Sherlock Holmes la Reichenbach Falls, toată Anglia Victoriană s-a ridicat şi l-a cerut înapoi. Tonul protestului lor a fost exact cel al Anniei — nu mâhnire adâncă, ci ultraj. Doyle a fost certat de mama sa când i-a scris şi i-a comunicat

intenţia sa de a termina cu Holmes. "Vrei să-l ucizi pe acel agreabil Domn Holmes? Ce prostie! *Să nu îndrăzneşti!"*

Sau, de exemplu, cazul prietenului său Gary Ruddman, care lucra la Biblioteca Publică din Boulder. Într-o zi, când Paul se dusese să-i facă o vizită, găsise jaluzelele lui Gary trase, iar la uşă era atârnată o perdea neagră de crep. Îngrijorat, Paul ciocănise tare până când Gary îi răspunsese. *Pleacă,* îi spusese Gary. *Sunt foarte deprimat azi. A murit cineva. Cineva foarte important pentru mine.* Când Paul l-a întrebat cine, Gray îi răspunsese obosit: *Van der Valk.* Paul îl auzise îndepărtându-se de uşă şi deşi bătuse iarăşi, Gary nu se întorsese. După cum aflase mai târziu, Van der Valk fusese un detectiv fictiv creat — şi apoi distrus — de un scriitor pe nume Nicolas Freeling.

Paul fusese convins că reacţia lui Gary a fost mai mult decât falsă; crezuse că a fost un rol jucat prost. Pe scurt, o prefăcătorie. Continuase să creadă asta până în 1983, când citise: *Lumea, în Viziunea lui Garp.* Făcuse greşeala să citească scena în care fiul cel mic al lui Garp moare înfipt într-un schimbător de viteze, cu puţin înainte de a se duce la culcare. Timp de multe ore n-a putut să adoarmă. Scena nu-i părăsea mintea. Ideea că ai putea să suferi din cauza unui personaj fictiv era absurdă, dar îi trecuse de multe ori prin minte în timpul nesfârşitelor răsuciri şi zvârcoliri în pat. Pentru că, de fapt, tocmai asta făcea: suferea. Această realizare nu l-a determinat să se întrebe dacă nu cumva Gary Ruddman nu fusese foarte serios în chestia cu Van der Valk. Iar acest fapt îl făcuse să-şi mai amintească ceva: când terminase romanul lui William Golding: *Împăratul Muştelor,* la vârsta de doisprezece ani, se dusese la frigider să-şi ia un pahar cu limonadă... şi apoi brusc a schimbat direcţia, grăbindu-se din cauza unui spasm la stomac care s-a finalizat în baie. Acolo s-a aplecat deasupra toaletei şi a vomat.

Pe neaşteptate, Paul îşi aminti exemple ale acestei manii ciudate; modul cum oamenii invadau docurile din Baltimore, în fiecare lună, atunci când trebuia să ajungă pachetul care conţinea ultimul fascicul din *Micul Dorrit* al lui Dickens sau *Oliver Twist* (unii se înecau, dar asta nu-i descuraja pe ceilalţi); bătrâna în vârstă de o sută cinci ani, care a declarat că va trăi până când Domnul Galsworthy termină *Forsyte Saga* — şi care murise la mai puţin de o oră după ce i se citise ultima pagină din ultimul volum; tânărul alpinist, internat în spital datorită unei hipotermii considerate fatale şi căruia prietenii i-au citit non-stop Lord of Rings, până când a ieşit din comă; sute de alte asemenea incidente.

Fiecare autor de ficţiune bestseller, bănuia el, avea exemplul sau exemplele sale personale despre implicarea radicală a cititorului în lumea fantastică pe care scriitorul o creează... *exemple ale complexului de Şeherezadă,* gândi Paul acum, pe jumătate adormit, în timp ce zgomotul maşinii de tuns iarba a Anniei se stingea undeva în depărtare. Îşi aminti că primise două scrisori care sugerau crearea de

parcuri de distracţie, bazate pe romanele Misery, în acelaşi stil cu Disney World şi Marea Aventură. Una dintre aceste scrisori conţinuse şi un plan schematic. Dar câştigătoarea panglicii albastre (cel puţin până când Annie Wilkes intrase în viaţa lui) fusese doamna Roman D. Sandpiper III, din Ink Beach, Florida. Doamna Roman D. Sandpiper, al cărei prenume era Virginia, transformase una dintre camerele de la etaj a casei sale în Salonul lui Misery. Indusese în scrisoare fotografii Polaroid ale Roţii de Tors a lui Misery, a Biroului lui Misery (completat de un bilet pe jumătate scris adresat domnului Faverey, în care îi spunea că ea o să ia parte la Recitalul de la Şcoală din data de 20 nov. — realizat cu un scris pe care Paul îl considerase atunci foarte potrivit pentru eroina sa; nu o caligrafie înflorată specifică doamnelor din înalta societate, ci un scris aproape de tipar, vag feminin), Canapeaua lui Misery, Devizele lui Misery. *(Lasă Dragostea Să Te Instruiască; Nu Încerca Să Stăpâneşti Dragostea)* etc, etc. Mobila, glăsuia scrisoarea doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper, era în întregime autentică, nu reproducere, şi, în timp ce nu putea fi sigur de asta, Paul bănuia că este adevărat. Dacă era aşa, micul colţ din lume imaginară trebuie s-o fi costat pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, mii de dolari. Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper se grăbise să-l asigure pe Paul că ea nu-i folosea personajul ca să câştige bani, şi nici nu avea planuri în această direcţie — Doamne fereşte! — dar că *dorea* ca el să vadă fotografiile Şi să-i spună unde a greşit (ceea ce era sigură că s-a întâmplat în multe locuri). Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper spera, de asemenea, ca el să-i comunice opinia sa. Când se uitase la acele fotografii, avusese un sentiment care fusese straniu şi totuşi misterios de intangibil — ca şi cum privise nişte fotografii făcute propriei lui imaginaţii şi a ştiut că din clipa aceea, ori de câte ori va încerca să-şi închipuie salonaşul lui Misery şi cabinetul, pozele doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper îi vor veni imediat în minte, obturându-i imaginaţia cu concreteţea lor reconfortantă, dar uni-dimensională. Să-i spună *ei* unde a greşit? Era o nebunie! De acum înainte *el* va fi acela care îşi va pune această întrebare! Îi răspunsese; o scrisoare scurtă de felicitări şi de admiraţie — o mică scrisoare care nici măcar nu lăsase să se întrevadă unele dintre întrebările privind-o pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, care îi trecuseră lui prin minte. De exemplu: cât de sănătoasă mintal era ea? — şi primise drept răspuns o altă scrisoare cu un set nou de fotografii. Prima scrisoare a doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper conţinuse două pagini scrise de mână şi şapte fotografii. A doua avea zece pagini şi *patruzeci* de poze. Scrisoarea era o descriere amănunţită (şi până la urmă foarte obositoare) a locurilor de unde — doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper îşi procurase fiecare piesă de mobilier, cât de mult plătise pentru ea şi ce restaurări necesitase. Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper îi relatase că găsise un om pe nume McKibbon, care era posesorul unei vechi puşti pentru vânat veveriţe, şi că-l rugase să

tragă un glonţ în peretele de lângă scaun. Dacă nu putea să bage mâna în foc în ceea ce priveşte vechimea exactă a puştii, recunoştea doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, calibrul era cel bun. Fotografiile erau, în majoritate, de detaliu. Dacă n-ar fi fost legenda de pe spatele fiecăreia, ai fi putut crede că era unul din jocurile acelea din reviste, "CE REPREZINTĂ ACESASTA FOTOGRAFIE?", unde fotografia mărită a unei agrafe de birou o făcea să arate ca un pilon, şi cea a unui dop de bere să pară un tablou de Picasso. Paul nu răspunsese la această scrisoare, dar asta n-o oprise pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper să-i mai trimită încă cinci (primele patru cu fotografii ataşate), înainte de a fi redusă la tăcere uimită şi rănită.

Ultima scrisoare era semnată simplu, băţos, doamna Roman D. Sandpiper. Invitaţia (oricât de patetică fusese) de a-i spune "Virginia" fusese retrasă.

Sentimentele femeii, oricât de obsedate au fost, nu evoluaseră niciodată spre fixaţia paranoică a Anniei, dar Paul înţelese că punctul de pornire fusese acelaşi. Complexul de Şeherezadă. Puterea imensă şi foarte acaparatoare a lui *tre' să.*

Plutirea lui se accentua. Adormi.

10

În ultimul timp moţăia şi aţipea, aşa cum li se întîmplă bătrânilor, pe neaşteptate şi câteodată în cele mai nepotrivite momente, şi dormea tot aşa cum dorm bătrânii — adică despărţit de lumea trează doar printr-o membrană foarte subţire. Nu încetă să audă zgomotul făcut de maşina de tuns iarba, dar tonalitatea lui deveni mai gravă, mai aspră; sunetul unui cuţit electric.

Îşi alesese o zi nepotrivită ca să înceapă să se plângă despre Royal şi despre n-ul lui lipsă. Dar de fapt nu exista niciodată o zi *potrivită,* bineînţeles, ca să-i spui *nu* Anniei Wilkes. Pedeapsa putea fi amânata... dar nu puteai scăpa de ea.

Ei bine, dacă te deranjează atât de mult, trebuie să-ţi dau ceva să-ţi abată gândurile de la bătrânul n. O auzise cotrobăind prin bucătărie, aruncând nişte lucruri, înjurând în dialectul ei propriu şi straniu. Zece minute mai târziu, intrase în cameră cu seringa, cu sticla de Betadine şi cuţitul electric. Paul începuse imediat să urle. Ajunsese, într-un fel, ca şi câinii lui Pavlov. Când Pavlov suna un clopoţel, câinii salivau. Când Annie intra în camera de oaspeţi cu o seringă, o sticlă de Betadine şi un obiect ascuţit de tăiat, Paul începea să urle. A înfipt cuţitul în pervazul ferestrei şi apoi au urmat alte rugăminţi, alte ţipete şi multe promisiuni că va fi cuminte. Când a încercat să se retragă din faţa seringii, ea i-a spus să stea liniştit şi să fie cuminte, că altfel, ceea ce se va întâmpla, va avea loc fără anestezie. Când el a continuat să se

îndepărteze de ac, scâncind şi rugându-se, Annie îi sugeră că dacă el într-adevăr asta dorea, poate că ar fi mai bine ca ea să folosească cuţitul ca să-i taie gâtul şi astfel să se termine totul.

Atunci el se liniştise şi o lăsase să-i facă anestezia, iar de această dată, Betadina se împrăştiase pe degetul mare de la mâna stângă şi pe lama cuţitului (când ea îl pornise, şi lama începuse să ferăstruiască în gol, Betadina se dispersase într-o ploaie de picături maronii pe care ea păruse că nu le remarcă), iar până la sfârşit, bineînţeles, în aer se împrăştiaseră picături mult mai roşii. Fiindcă atunci când Annie se hotăra să facă ceva, ea ducea treaba până la *capăt.* Annie nu putea fi înduplecată cu rugăminţi. Annie nu putea fi influenţată de urlete: Annie avea curajul să-şi susţină opiniile.

În timp ce lama zumzăitoare şi vibratoare se adâncise în pielea moale dintre degetul mare, care curând avea să fie defunct, şi degetul arătător, ea îl asigurase că îl iubeşte cu acea voce care sugera că "asta-o-doare-mai-mult-pe-Mama-decât-te-doare-pe-tine-Paulie".

Apoi, acea noapte...

Tu nu visezi, Paul. Tu te gândeşti la lucrurile la care nu ai curajul să reflectezi atunci când eşti treaz. Deci trezeşte-te. Pentru numele lui Dumnezeu, TREZEŞTE-TE!

Nu putea să se trezească.

Ea îi tăiase degetul de dimineaţă, iar în acea noapte intrase veselă în cameră, unde el stătea ameţit de droguri şi durere, ţinându-şi mâna stângă bandajată, ducând un tort şi fredonând "Mulţi ani trăiască" cu tonul acela uniform şi fals. Şi, deşi nu fusese ziua lui de naştere, în tort erau înfipte o mulţime de lumânări, iar în mijloc, vârât în suport, ca o mare lumânare suplimentară, trona degetul lui mare, gri şi mort, cu unghia puţin zimţată — pentru că el, câteodată, atunci când nu găsea cuvântul potrivit, obişnuia să şi-o roadă. Atunci ea îi spusese: *Dacă promiţi că vei fi cuminte, Paul, o să-ţi dau o felie din tortul aniversar, dar nu o să trebuiască să mănânci nimic din lumânarea specială,* deci el promisese că o să fie cuminte, fiindcă nu dorea să fie obligat să mănânce din lumânarea specială dar, de asemenea, deoarece bineînţeles Annie era formidabilă; Annie era bună; hai să-i mulţumim pentru masă, şi pentru cea care nu trebuie s-o mâncăm; fetele vor doar să se distreze, dar câteodată devin foarte periculoase; te rog, Annie, nu mă obliga să-mi mănânc degetul mare; mamă Annie; Zeiţa Annie; când Annie este prin preajmă ar fi bine să fii onest; ea ştie când tu dormi; ea ştie când eşti treaz; ea ştie dacă ai fost cuminte sau rău; pentru numele zeiţei, ar fi bine să nu plângi, ar fi bine să nu te bosumfli, dar înainte de toate, ar fi bine să nu tipi, să nu ţipi, să nu ţipi, să nu

Nu făcuse asta.

Iar acum, în timp ce se trezea, avu o tresărire care-i produse durere în tot corpul şi aproape că nici nu-şi dădu seama că buzele îi erau strânse ca să ţină ţipătul înăuntru, cu toate că amputarea degetului

mare se petrecuse acum o lună.

Era atât de preocupat să-şi reţină urletul, încât, pentru un moment, nici nu observă ce venea pe alee, iar când zări, la început crezu că este o vedenie.

Era o maşină a Poliţiei din Colorado.

11

După amputarea degetului mare urmase o perioadă obscură, când singura mare realizare a lui Paul, în afară de lucrul la roman, fusese faptul că reuşise să ţină socoteala zilelor. Devenise aproape patologic în această privinţă, câteodată petrecându-şi chiar şi cinci minute pierdut în visare, numărând, asigurându-se că nu a omis nici o zi.

Încep să devin la fel de bolnav ca ea, se gândise el odată.

Iar mintea îi răspunsese plictisită: *Şi ce dacă?*

După ce îşi pierduse laba piciorului, lucrase destul de bine la carte — în timpul a ceea ce Annie denumise atât de afectat "perioada lui de convalescenţă". Nu, *destul de bine* era o falsă modestie, dacă aşa ceva exista. Lucrase *miraculos* de bine pentru un om care cândva crezuse că îi este imposibil să scrie dacă n-are ţigări sau dacă-l doare spatele, sau dacă avea o migrenă puţin mai serioasă. Ar fi fost frumos să creadă că se descurcase eroic, dar presupunea că iarăşi fusese vorba doar de supravieţuire, deoarece durerea fusese foarte intensă. Atunci când într-adevăr începuse procesul de însănătoşire, se gândise că "mâncărimea fantomatică" pe care i-o provocase laba piciorului care nu mai exista, era chiar mai rea decât durerea. Cel mai mult îl deranjase talpa piciorului lipsă. Se trezise de nenumărate ori în mijlocul nopţii, ca să constate că degetul mare de la piciorul drept scărpina aerul la patru degete distanţă de unde se termina acum partea stângă a corpului său.

Dar continuase totuşi să lucreze.

Doar după amputarea degetului mare şi acel bizar tort aniversarea care arăta ca o rămăşiţă de la *Ce i s-a întâmplat lui Baby Jane?* au început să apară ghemotoacele de hârtie care se strângeau în coşul de gunoi. Pierzi un picior, eşti în pragul morţii, dar continui să lucrezi. Pierzi un deget mare şi, în chip straniu, începi să dai rateuri la scris. Nu trebuia să fie invers?

Ei bine, urmase febra — stătuse o săptămână în pat din cauza ei. Dar fusese doar ceva minor; cel mai mult, temperatura îi urcase până la 38 cu 6, dar ăsta nu era un motiv de melodramă. Febra fusese cauzată, probabil, mai mult de starea lui generală proastă, decât de vreo infecţie specifică, iar o febră oogy nu constituia nici o problemă pentru Annie; printre celălalte suveniruri ea avea şi Keflex şi Ampicilină. L-a umplut de antibiotice şi el s-a făcut mai bine... atât de

bine pe cât puteai deveni în circumstanţe atât de bizare, în orice caz. Dar ceva nu era bine. Se părea că el îşi pierduse un ingredient vital, drept care amestecul devenise mult mai anemic. Încercă să dea vina pe n-ul lipsă, dar trebuise să se descurce cu asta şi înainte şi, de fapt, ce reprezenta un n lipsă în comparaţie cu un picior lipsă, iar acum, ca o atracţie în plus, un deget mare lipsă?

Oricare era motivul, ceva deranjase visul, ceva micşorase circumferinţa găurii din hârtie, prin care el privea. Cândva — ar fi jurat că aşa a fost! — gaura fusese la fel de mare ca gura Tunelului Lincoln. Acum nu era mai mare decât o găurică dintr-un gard de lemn prin care un ajutor de antreprenor s-ar opri să spioneze un şantier interesant de construcţii. Trebuia să te străduieşti, să-ţi mijeşti ochii, dacă doreai să vezi ceva, iar în cele mai multe cazuri, lucrurile importante se desfăşurau în afara câmpului tău vizual... deloc surprinzător, dat fiind faptul că acest câmp era atât de mic.

În termeni practici, ceea ce se întâmplase după amputarea degetului mare şi puseul de febră, era evident. Cuvintele din carte începuseră iarăşi să fie bombastice şi înflorate — nu era încă o parodie, nu încă, dar se îndrepta constant într-acolo şi el nu putea să oprească această derivă. Erori de continuitate începuseră să se prolifereze cu viclenia şobolanilor care se ascund în colţurile pivniţelor ca să se înmulţească: de-a lungul a treizeci de pagini, Baronul devenise Vicontele din *În Căutarea Lui Misery.* Trebuise să se întoarcă şi să modifice totul.

Nu contează, Paul, — îşi spusese el de nu ştiu câte ori în acele ultime zile înainte ca Royalul să-şi scuipe t-ul şi apoi e-ul — *nenorocita asta de carte este aproape gata.* Aşa şi era. Lucrul la ea era o tortură, iar finalul însemna sfârşitul vieţii lui. Că ultima perspectivă începuse să pară mai atrăgătoare decât prima, spunea tot ce probabil trebuia spus despre starea în continuă degradare a corpului, minţii şi spiritului său. Iar cartea continua, în ciuda tuturor lucrurilor, părând independentă de ele. Întreruperile din continuitatea ei erau supărătoare, dar minore. El avea acum mai multe probleme cu fantezia decât avusese vreodată. Jocul "Poţi Tu?" devenise mai degrabă un exerciţiu laborios decât amuzament. Totuşi cartea continua să progreseze în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare la care îl supusese Annie, iar el se putea plânge acum că ceva — poate curajul — i se scursese din el odată cu sfertul de litru de sânge pe care-l vărsase atunci când îşi pierduse degetul mare, dar era o povestire a naibii de bună, cel mai bun roman *Misery* de până acum. Intriga era melodramatică, dar bine construită; în felul ei modest, chiar amuzantă. Dacă vreodată ar fi publicat acest roman într-o altă ediţie decât în Ediţia Annie Wilkes, oarecum drastic limitată (prima tipărire: o copie), bănuia, că s-ar vinde nebuneşte. Mda, presupunea că o să reuşească s-o termine dacă nu se dezintegra maşina de scris.

S-ar fi zis că trebuie să fii foarte robustă, se gândise el odată după

unul dintre exerciţiile de ridicat. Braţele lui subţiri tremurau, ciotul degetului pulsându-i intens, fruntea fiindu-i acoperită cu o peliculă de transpiraţie. *Erai pistolarul tânăr şi dur care dorea să-şi bată joc de sclerozatul de şerif, nu-i aşa? Doar că ţi-ai scuipat deja una dintre litere şi văd că unele dintre celelalte — t-ul, e-ul şi g-ul, de exemplu — au început să arate ciudat... câteodată sunt aplecate într-o parte, câteodată în cealaltă, câteodată se imprimă puţin mai sus decât nivelul celorlalte, câteodată apar mai jos. Cred că bătrânul sclerozat o să câştige runda asta, prietene. Cred că bătrânul sclerozat o să te bată măr... şi căţeaua s-ar putea să ştie asta. Poate din cauza asta mi-a luat degetul de la mâna stângă. Cum era zicala aceea veche: S-ar putea să fie nebună, dar în mod sigur nu-i proastă.*

Se uitase la maşina de scris cu o intensitate obosită.

Dă-i înainte. Dă-i înainte şi dezintegrează-te. Oricum o să termin. Dacă ea vrea să-mi cumpere alta, o să-i mulţumesc frumos, dar dacă nu, o să termin pe carneţele de notiţe.

Singurul lucru pe care nu-l voi face este să ţip.

Nu o să ţip.

Eu.

Nu.

12

Nu o să ţip!

Stătea la geam, complet treaz acum, pe deplin conştient că maşina de poliţie pe care o vedea pe aleea din faţa casei Anniei era tot atât de reală cum fusese cândva piciorul lui.

Ţipă! Fir'ai al Dracului, ţipă!

Dorea să facă asta, dar legământul era prea puternic — foarte puternic. Nici măcar nu-şi putea deschide gura. Încearcă şi imediat văzu picăturile de Batadină zburând de pe lama cuţitului electric. Încercă şi auzi imediat scrâşnetul lamei toporului când intrase în os, *sfârâitul* slab care se auzise când chibritul din mâna ei aprinsese Bernz-O-matiC-ul..

Încercă să-şi deschidă gura, dar nu reuşi.

Încercă să-şi ridice braţele. Nu reuşi.

Un geamăt teribil îi scăpă printre buzele strânse, iar degetele lui produceau sunete uşoare ciocănind în marginile Royalului, dar asta era tot ce putea face, era tot controlul asupra destinului său de care mai era în stare. Nimic din ce se întâmplase înainte — poate cu excepţia momentului când realizase că deşi piciorul stâng se mişcă, talpa stângă stătea pe loc — nu fusese atât de cumplit ca infernul acestei imobilităţi. În timp real nu a durat mult; poate cinci secunde şi cu siguranţă nu mai mult de zece. Dar înlăuntrul lui Paul Shefdon păruseră

ani.

Acolo, drept în faţă, era salvarea; el doar trebuia să spargă geamul şi lacătul pe care căţeaua îl pusese la limbă şi să urle: *Ajutor, ajutor, scapă-mă de Annie! Scapă-mă de zeiţă!*

În acelaşi timp o altă voce striga: *O să fiu cuminte, Annie! N-o să ţip! O să fiu cuminte, o să fiu cuminte de dragul zeiţei! Promit că n-o să ţip, doar să nu mai tai nimic din mine!* Ştiuse el oare înainte de asta, ştiuse el într-adevăr cât de mult reuşise ea să-l intimideze, sau cât de mult din eul său esenţial — din ficatul şi puterea minţii sale — reuşise ea să înlăture? Ştia cât de constant a fost terorizat? Dar ştia oare cât de mult i se amputase personalitatea, cândva atât de puternică încât el o considerase indiscutabilă?

Un singur lucru îl ştia cu o oarecare certitudine: mult mai multe erau în neregulă cu el decât paralizia limbii, tot aşa cam mult mai multe merseseră prost la scris decât doar n-ul lipsă sau decât febra, sau scăderile de continuitate, sau chiar decât pierderea curajului. Adevărul, în grozăvia lui, era atât de simplu! Murea bucăţică cu bucăţică; însă moartea nu era atât de rea pe cât se temuse. Dar se *ofilea,* iar acesta era ceva îngrozitor, fiindcă era o chestie idioată.

Nu ţipa! vocea panicată îi strigă totuşi, când sticletele deschise uşa maşinii de patrulare şi ieşi afară, aranjându-şi pălăria cu boruri mari. Era tânăr, n-avea mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani; purta ochelari de soare negri ca petrolul. Se opri să-şi aranjeje cuta pantalonilor kaki de uniformă, iar treizeci de iarzi mai încolo un bărbat cu ochii albaştri, ieşiţi din orbite pe un chip bătrân, stătea şi-l privea din spatele unei ferestre, gemând printre buzele strânse şi cu palmele tremurându-i pe placa de lemn aşezată peste braţele scaunului rulant.

nu ţipa

(da, ţipă)

ţipă şi o să se termine, ţipă şi se poate sfârşi, *(niciodată, niciodată n-o să se termine, până când o să mor; puştiul ăla nu se poate împotrivi zeiţei)*

Paul, o, Dumnezeule, eşti mort deja? *Ţipă,* căcăciosule nenorocit! *TIPĂ DIN TOŢI RĂRUNCHII!*

Buzele lui se deschiseră cu un pârâit brusc. Trase aer în plămâni şi-şi închise ochii. Habar nu avea ce o să iasă sau dacă va ieşi ceva — până când veni:

AFRICA! urlă Paul. Mâinile tremurătoare îi zburară în sus ca nişte păsări speriate şi se încleştară pe cap ca şi când ar fî vrut să ţină creierul care parcă făcea explozie.

— Africa! Ajutor! Ajutor! Africa!

Ochii i se deschiseră brusc. Poliţistul privea spre casă. Paul nu-i putea vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar înclinaţia capului său sugera o nedumerire moderată. Mai făcu un pas apoi se opri.

Paul privi în jos spre placă. În stânga maşinii de scris se afla o scrumieră grea de ceramică. Odată — ca niciodată — ar fî fost umplută până la refuz cu mucuri de ţigară; acum nu conţinea nimic care să prezinte vreun pericol pentru sănătatea lui, ci doar agrafe de birou şi o radieră. O apucă şi o aruncă în fereastră. Geamul se făcu ţăndări. Pentru Paul a fost cel mai salvator sunet pe care-l auzise el vreodată. *Zidurile s-au năruit,* gândi el ameţit şi apoi strigă:

— *Aici! Ajutor! Fereşte-te de femeie! Este nebună!*

Poliţistul se uită fix la el. Gura i se deschise. Căută în buzunarul de la piept şi scoase ceva ce nu putea fi decât o fotografie. O consultă şi apoi veni până la mărginea aleii. Acolo rosti singurele patru cuvinte pe care le auzi Paul vreodată de la el. Ultimele patru cuvinte pe care *cineva* le va mai auzi vreodată de la el. În continuare va mai scoate câteva sunete nearticulate, dar nu cuvinte adevărate.

— O, drace! exclamă sticletele. Tu eşti!

Atenţia lui Paul se concentrase atât de intens asupra poliţistului, încât nu o observă pe Annie decât atunci când fu prea târziu. Când a văzut-o, a fost lovit de o teroare superstiţioasă. Annie *devenise* o zeiţă, o fiinţă monstruoasă, pe jumătate femeie, pe jumătate maşină de tuns iarbă, un straniu centaur feminin. Şapca de baseball îi căzuse de pe cap. Faţa ei era schimonosită într-un rânjet îngheţat. Într-o mână ţinea o cruce de lemn. Crucea marcase mormântul lui Bossie — Paul nu-şi amintea care a fost, Nr. 1 sau Nr. 2 — care în cele din urmă se oprise din mugit.

Acea Bossie într-adevăr murise, iar când primăvara înmuiase îndeajuns solul, Paul privise de la fereastra sa, câteodată mut de uimire, câteodată zguduit de hohote de râs, cum ea mai întâi, a săpat groapa (i-a luat aproape toată ziua) şi apoi a târât-o pe Bossie (care de asemenea se înmuiase considerabil) afară din spatele grajdului. Ca să facă asta folosise un lanţ ataşat la bara din spate a Cherokee-ului. Celălalt capăt al lanţului îl petrecuse în jurul trupului lui Bossie. Paul pusese pariu cu sine însuşi că Bossie se va rupe în două înainte ca Annie să ajungă la groapă, dar pierduse. Annie o răsturnase pe Bossie înăuntru, apoi începuse să umple groapa, treabă pe care o terminase mult după căderea întunericului.

Paul o privise cum înfipsese crucea şi apoi citise Biblia lângă mormânt, la lumina lunii de primăvară.

Acum ţinea crucea ca pe o suliţă, vârful ei murdar de pământ îndreptat direct spre spatele poliţistului.

— *În spatele tău! Fereşte-te!* ţipă Paul ştiind că este prea târziu, dar totuşi strigând.

Cu un răcnet războinic, Annie înfipse crucea lui Bossie în spatele

poliţistului.

— *AH!* exclamă poliţaiul şi se îndreptă lent spre peluză, cu spatele străpuns, arcuit şi cu burta împinsă înainte. Faţa lui avea expresia unui om care încearcă să elimine o piatră la rinichi, sau are nişte crampe cumplite. Crucea începu să alunece spre pământ, în timp ce poliţistul se apropia de fereastra la care stătea Paul. Poliţistul îşi duse încet braţele peste umeri. Îl privea pe Paul ca şi un om care încercă din răsputeri să-şi scarpine una dintre acele mâncărimi la care nu poţi ajunge niciodată. Annie coborâse din maşina de tuns iarba şi stătuse împietrită cu mâinile încrucişate peste piept. Acum se repezi şi smulse crucea din spinarea poliţistului.

El se întoarse spre ea, încercând, să-şi scoată pistolul. Annie îi implântă vârful crucii în burtă.

Poliţistul gemu încă o dată şi căzu în genunchi ţinându-se de abdomen. În timp ce se apleca, Paul putu să vadă ruptura uniformei în locul unde nimerise prima lovitură.

Annie eliberă iarăşi crucea — vârful ei ascuţit se rupsese, lăsând în loc un ciot zimţat — şi i-o implântă în spate între omoplaţi. Părea o femeie care încearcă să ucidă un vampir. Primele două lovituri nu pătrunseseră probabil îndeajuns de mult ca să facă prea mult rău, dar de această dată stâlpul crucii intră cel puţin trei degete în corpul poliţistului îngenuncheat, lăsându-l lat.

— *NA!* strigă Annie, deşurubând indicatorul memorial al lui Bossie din spatele lui. *CUM ÎŢI PLACE CHESTIA ASTA, PASĂRE BĂTRÂNĂ ŞI MARŞAVĂ?*

— *Annie, opreşte-te!* strigă Paul.

Ea privi în sus spre el, ochii ei negri sclipind pe moment ea nişte monede, părul zburlit în jurul feţei, colţurile gurii strâmbate în sus, în rânjetul voios al lunaticului care, cel puţin pentru moment, dăduse la o parte toate restricţiile. Apoi îşi coborî iarăşi privirea spre poliţist.

— *NA!* strigă ea şi îi implântă iarăşi crucea în spate. Şi în fese. Şi în coapsă. Şi în gât. Şi în încheietura picioarelor. Îl străpunse de cel puţin de şase ori, strigând de fiecare dată *NA!* Apoi crucea se fărâmase.

— Na, spuse ea pe un ton aproape de conversaţie şi porni în direcţia din care venise alergând. Chiar înainte de a ieşi din câmpul vizual al lui Paul, aruncă ciotul de cruce însângerată, ca şi cum n-ar mai fi interesat-o.

14

Paul îşi puse mâinile pe roţile scaunului, habar n-având încotro are de gând să meargă, ce o să facă atunci când o să ajungă acolo — poate spre bucătărie ca să ia un cuţit? Nu ca să încerce s-o omoare, o, nu; ea ar privi scurt cuţitul şi apoi s-ar duce în magazie să-şi ia puşca

de vânătoare. Nu ca s-o ucidă ci ca să scape de răzbunarea ei, tăindu-şi venele. Nu ştia dacă asta a fost sau nu intenţia sa, dar cu siguranţă părea o idee a naibii de bună, deoarece, dacă existase vreodată un moment propice să iasă din scenă, atunci ăsta era. Obosise să mai piardă bucăţi din trup din cauza furiilor ei.

Atunci văzu ceva care-l încremeni.

Poliţistul.

Poliţaiul încă trăia.

Îşi ridicase capul. Ochelarii de soare îi căzuseră. Paul îi văzu ochii. Acum observă cât de tânăr era; cât de tânăr, de rănit şi de speriat. Pe obraz sângele îi curgea şuvoaie. Reuşi să se ridice în mâini şi genunchi, căzu, apoi se ridică iarăşi cu greu. Începu să se târâie spre maşina de patrulare.

Ajunse cam pe la jumătatea pantei line, acoperită cu iarbă, care se întindea între casă şi alee, apoi se clătină, şi căzu pe spate. Rămase aşa un moment, cu picioarele ridicate, arătând la fel de neajutorat ca o broască ţestoasă răsturnată. Apoi se rostogoli pe burtă şi începu chinul cumplit al ridicării în genunchi. Uniforma, cămaşa şi pantalonii începuseră să se înnegrească de sânge — petele mici se măreau lent, unindu-se cu altele, întinzându-se.

Poliţaiul ajunse în alee.

Pe neaşteptate duduitul maşinii de tuns iarba se intensifică.

— *Fereşte-te!* strigă Paul. *Fereşte-te! Vine!*

Poliţistul întoarse capul. Pe faţa lui se instală o expresie de buimaca alarmare, şi iarăşi încercă să-şi ia pistolul. Îl scoase — ceva mare şi negru, cu ţeava lungă şi mâner maro de lemn. Şi atunci reapăru Annie, în picioare pe şaua maşinii, conducând-o cu viteză maximă.

— *ÎMPUŞC-O!* strigă Paul şi, în loc s-o ucidă pe Annie Wilkes cu vechiul, mârşavul

(păsăruică)

pistol Harry, poliţistul îl mânui stângaci şi apoi îl scăpă.

Îşi întinse mâna după el. Annie trecu clătinându-se şi peste mâna şi peste braţul lui. Sângele se împrăştia de pe ţeava de eşapament a maşinii de tuns iarba într-un jet uimitor. Puştiul, îmbrăcat în uniformă de poliţist, urlă. Când lama rotitoare a maşinii trecu peste pistol se auzi un zăngănit strident. Apoi, Annie urcă peluza, coti, şi privirea ei o întâlni o secundă pe cea a lui Paul, iar acesta fu convins că ştie ce înseamnă această privire scurtă. Întâi poliţistul şi apoi el.

Puştiul zăcea întins pe o parte. Când văzu maşina de tuns îndreptându-se spre el se întoarse pe spate şi se împinse nebuneşte cu călcâiele în praful aleii, încercând să ajungă sub automobilul de patrulare, acolo unde ea nu-l putea ajunge.

Nici măcar nu reuşi să se apropie. Annie ambală maşina la maximum şi trecu peste capul lui.

Paul zări o ultimă imagine a ochilor căprui îngroziţi, văzu fâşii din cămaşa de uniformă kaki atârnând de pe braţul ridicat într-un efort

disperat să se protejeze. Iar când ochii dispărură, Paul îşi întoarse capul.

Duduitul motorului scăzu, apoi urmară o serie rapidă de bufnete cu o rezonanţă stranie, gâlgâitoare.

Paul vomită lângă scaun, ţinându-şi ochii închişi.

15

Îi deschise doar atunci când auzi zornăitul cheii în uşa de la bucătărie. Uşa de la camera lui era deschisă; o privi pe Annie apropiindu-se pe hol, cu cizmele vechi, maro, de cowboy, cu blugii de care atârna inelul cu chei şi cu cămaşa bărbătească, pătată acum de sânge. Încercă să se retragă din faţa ei. Dorea să spună: *Dacă mai tai ceva din mine, Annie, o să mor. N-o să mai fie nevoie de şocul unei noi amputări. O să mor de bună voie.* Dar din gură nu-i ieşi nici un cuvânt — doar scâncete îngrozite care-l dezgustară.

Oricum ea nu-i dădu timp să vorbească.

— O să mă ocup mai târziu de tine, spuse ea şi închise uşa. Una dintre chei zăngăni în încuietoare — un nou Kreig, care l-ar fi învins şi pe Tom Twyford, gândi Paul — apoi se repezi iarăşi de-a lungul holului, bocănitul tocurilor ei îndepărtându-se.

El îşi întoarse capul şi privi apatic pe fereastră. Vedea numai o parte din corpul poliţaiului. Capul îi era încă sub maşina de tuns iarba, care stătea sprijinită ca un beţiv de automobilul de patrulare. Maşina de tuns iarbă era un vehicul mic, ca un tractoraş, construit pentru tunsul peluzelor de dimensiuni mari. Nu fusese concepută în scopul de a-şi păstra echilibrul dacă trecea peste pietre mari, butuci sau capete de poliţişti. Dacă automobilul de patrulare n-ar fi fost parcat acolo şi dacă poliţistul n-ar fi ajuns în acel loc înainte ca Annie să-l lovească, maşina de tuns s-ar fi răsturnat sigur, trântind-o şi pe ea. Poate că această cădere nu i-ar fi pricinuit nimic grav, dar, totuşi, poate că s-ar fi lovit rău.

Are norocul Necuratului, gândi Paul cu tristeţe, şi o privi cum opreşte maşina de tuns şi apoi o împinge doar cu o singură mână de pe poliţist. Marginea maşinii se frecă de automobilul de patrulare şi îi zgârie vopseaua.

Acum, după ce murise, Paul îl putea privi. Arăta ca o păpuşă mare care fusese sfâşiată de nişte copii răi. Paul simţea o dureroasă compasiune pentru acest tânăr fără nume, dar îl mai încerca un sentiment. Îl analiză, şi nu fu foarte surprins când îşi dădu seama că era vorba de invidie. Poliţistul nu se va întoarce niciodată acasă la nevastă şi la copii, dacă-i avea, dar pe de altă parte scăpase de Annie Wilkes.

Ea îl apucă de una din mâinile lui însângerate şi începu să-l târască

de-a lungul aleii spre uşile grajdului, care erau întredeschise. Când ieşi de acolo, le deschise la maximum. Apoi se duse la maşina de patrulare. Se mişca cu un fel de calm care era foarte aproape de seninătate. Porni automobilul şi îl duse în grajd. Când ieşi, închise aproape de tot uşa, lăsând-o crăpată doar atât cât să-i permită să intre şi să iasă.

Ajunse la jumătatea aleii, unde se opri, îşi puse mâinile în şold şi privi în jur. Paul văzu iarăşi acea remarcabilă expresie de seninătate.

Partea de jos a maşinii de tuns era mânjită cu sânge, mai ales în zona ţevii de eşapament, care încă mai picura. Bucăţi mici din materialul uniformei kaki erau împrăştiate de-a lungul aleii şi al peluzei proaspăt cosite. Peste tot în jur erau băltoace şi pete de sânge. Arma poliţistului, având acum pe ţeavă o zgârietură lungă şi lucioasă, zăcea în praf. În spinii cactusului, pe care Annie îl scosese afară în mai, se prinsese o hârtie albă. Crucea ruptă a lui Bossie zăcea în mijlocul aleii, ca un comentariu la toată această întâmplare oribilă.

Ea ieşi din câmpul lui vizual, îndreptându-se spre bucătărie. O auzi cântând, după ce intrase în casă: *Ea o să mâne şase cai albi când va VENI... o să mâne şase cai când va VENI! Ea o să mâne şase CAI albi, o să mâne şase CAI albi... Ea o să mâne şase CAI albi când va VENI!*

Când o văzu iarăşi, avea cu ea un sac mare, verde, pentru gunoi şi încă trei sau patru îndesaţi în buzunarele de la spate ale jeanşilor. La subsuori şi în jurul gâtului cămaşa îi era îmbibată de pete mari de transpiraţie. Când ea se răsuci, pe spatele ei văzu o pată de sudoare care aducea oarecum cu un copac.

Sunt cam mulţi saci pentru câteva bucăţi de material, gândi Paul, dar ştia că ea va avea destule lucruri cu care să-i umple, până va termina.

Annie culese bucăţile de uniformă şi apoi crucea. O rupse în două şi o aruncă în sac. Incredibil, dar după aceea făcu o genoflexiune. Ridică arma de jos, scoase butoiaşul şi îl goli de gloanţe, pe care apoi le introduse într-unul dintre buzunarele de la şold. Băgă cilindrul la loc cu o mişcare expertă a mâinii şi introduse revolverul între curea şi jeanşi. Culese bucata de hârtie din cactus şi se uită gânditoare la ea. O îndesă în buzunar. Se duse la grajd, aruncă înăuntru sacii de gunoi, apoi o luă înapoi spre casă.

Urcă peluza, îndreptându-se spre oblonul de la pivniţă, care se afla aproape chiar sub geamul lui Paul. Ceva îi atrase privirile. Era scrumiera lui. O ridică de jos şi i-o înmână politicos prin geamul spart.

— Ţine, Paul.

Înmărmurit, el o luă.

— O să culeg mai târziu şi agrafele, spuse ea, ca şi cum aceasta era o chestiune la care el se gândise deja. Pentru un moment, el se gândi s-o lovească în cap cu scrumiera masivă de ceramică, să-i despice ţeasta cu ea, eliberând boala care sălăşluia acolo în creier.

Apoi se gândi la ce i s-ar întâmpla lui — la ce i s-ar *putea* întâmpla — dacă reuşea doar s-o rănească şi puse cu mâini tremurătoare

scrumiera în locul unde fusese înainte.

Annie se uită în sus la el.

— Ştii că nu eu l-am ucis.

— Annie...

— *Tu l*-ai ucis. Dacă ţi-ai fi ţinut gura, l-aş fi expediat de aici. Ar fi viu acum şi n-ar mai exista nimic din toată această mizerie pe care trebuie s-o curăţ.

— Da, spuse Paul. Ar fi plecat şi şi-ar fi văzut de treabă, dar eu, Annie?

Ea trăgea furtunul din pivniţă şi îl înfăşura în jurul braţului.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Ba da, ştii.

În acest şoc adânc, el îşi găsise propria seninătate.

— El avea fotografia mea. Acum este în buzunarul tău, nu-i aşa?

— Nu-mi pune nici o întrebare şi n-am să-ţi spun nici o minciună.

În partea stângă a ferestrei se afla un robinet. Ea începu să înşurubeze pe el capătul furtunului.

— Un poliţist districtual care are fotografia mea; asta înseamnă că cineva mi-a găsit maşina. Amândoi ştiam că o va găsi cineva. Eu sunt doar surprins că a durat atât de mult. Într-un roman, o maşină s-ar putea să plutească până când iese din scenă — cred că aş putea să-i fac pe oameni să creadă asta dacă ar trebui — dar în viaţa adevărată, sub nici o formă. Dar noi totuşi am continuat să ne minţim, nu-i aşa Annie? Tu, din cauza cărţii, eu, pentru viaţa mea, atât de mizerabilă cum a devenit.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. — Deschise robinetul. — Tot ce ştiu eu, este că l-ai omorât pe bietul copil atunci când ai aruncat scrumiera prin geam. Tu începi să confuzi ceea ce ţi s-ar putea întâmpla *ţie,* cu ce i s-a întâmplat deja *lui.*

Rânji spre el, în acel rânjet se citea nebunia. Dar, mai era totuşi ceva în el, ceva care-l sperie pe Paul. Văzu acolo o răutate conştientă — un demon care se ascundea în spatele ochilor ei.

— Căţea! spuse el.

— Căţea *nebună,* nu-i aşa? întrebă ea încă zâmbitoare.

— O, da — eşti nebună.

— Ei bine, o să trebuiască să vorbim despre asta, nu-i aşa? Când o să am mai mult timp. O să trebuiască să discutăm *multe* despre asta. Dar, chiar acum, sunt foarte ocupată, după cum cred că observi.

Ea desfăşură furtunul şi deschise robinetul. Petrecu jumătate de oră spălând sângele de pe peluză, alee şi maşina de tuns iarbă, iar în tot acest timp printre picături sclipi un mic curcubeu.

Apoi închise robinetul şi se întoarse de-a lungul furtunului, înfăşurându-l în jurul braţului. Încă mai era destul de multă lumină afară, dar umbra ei se întindea lungă în spate. Era ora şase.

Deşurubă furtunul de pe robinet, deschise oblonul şi aruncă înăuntru şarpele de plastic verde. Închise oblonul, trase zăvorul, se

dădu un pas înapoi cercetând aleea udă şi peluza care arăta ca şi cum o rouă groasă s-ar fi depus pe ea.

Annie merse la maşina de tuns iarba, se urcă în ea, o porni şi o duse în spatele casei. Paul zâmbi puţin. Ea avea norocul Necuratului, iar atunci când era în alertă şi presată de timp avea aproape şi inteligenţa Necuratului — dar *aproape* era cuvântul cheie. Se împiedicase în Boulder şi scăpase de cădere doar datorită norocului. Acum iar s-a împiedicat. El văzuse asta. Spălase sângele de pe maşina de tuns iarba, dar uitase de lama de dedesubt — de fapt, de tot locaşul lamei. S-ar putea să-şi amintească mai târziu, dar Paul era convins că nu. Lucrurile aveau o predilecţie ca să se şteargă din mintea lui Annie, odată ce momentul a trecut. Îi veni ideea că mintea ei şi maşina de tuns iarba, aveau multe în comun — ceea ce vedeai, arăta în regulă. Dar dacă întorceai lucrul pe dos ca să-i priveşti mecanismul, observai o maşină ucigătoare, mânjită de sânge şi cu lamă foarte ascuţită.

Se întoarse la uşa bucătăriei şi intră iarăşi în casă. Se duse la etaj, iar *el* o auzi pentru un timp răscolind ceva pe acolo. Apoi coborî încet, târând după ea ceva ce părea a fi greu şi moale. După un moment de gândire, Paul deplasă scaunul spre uşă şi îşi lipi urechea de ea.

Paşi îndepărtaţi care se stingeau — sunau în gol. Şi iarăşi acel sunet: un obiect moale târât. Imediat mintea lui se aprinse de reflectoarele panicii, iar pielea i se strânse de groază.

Magazia! S-a dus în magazie ca să ia toporut! Din nou toporul!

Dar asta fu doar un atavism momentan şi îl îndepărtă. Ea nu se dusese în magazie; cobora în pivniţă. Târa ceva în pivniţă.

O auzi urcând şi se duse lângă fereastră. În timp ce bocăniturile tocurilor ei se apropiau de uşa camerei, în timp ce cheia intra în gaură, el gândi: *A venit să mă omoare. Şi* singura emoţie pe care i-o provocă acest gând fu o uşurare obosită.

16

Uşa se deschise, iar Annie se opri acolo, privindu-l contemplativ. Se schimbase într-o cămaşă albă şi pantaloni kaki de bumbac. Pe umăr purta o sacoşă mică de aceeaşi culoare, prea mare ca să fie o poşetă şi prea mică pentru a fi un rucsac.

Când ea intră, el fu surprins să descopere că este în stare să vorbească şi să o facă cu destulă demnitate.

— Dă-i înainte, ucide-mă, Annie, dacă asta ai de gând, dar cel puţin ai decenţa s-o faci repede. Nu mai tăia nimic din mine...

— N-am de gând să te ucid, Paul. Cel puţin dacă am puţin noroc. Ar *trebui* să te omor — ştiu asta — dar sunt nebună, nu-i aşa? Şi deseori nebunii nu-şi cunosc interesele, aşa-i?

Se duse în spatele lui, îl împinse de-a lungul camerei, prin rama uşii

şi de-a lungul holului. El auzea cum sacul se lovea constant de spatele ei şi realiză că n-o mai văzuse niciodată purtând o astfel de sacoşă. Dacă se ducea în oraş îmbrăcată în rochie, atunci purta o poşetă mare, dreptunghiulară, genul de poşetă pe care-l au domnişoarele bătrâne când se duc la bazarul de binefacere de la biserică. Dacă se îmbrăca în pantaloni, atunci îşi punea, ca şi bărbaţii, portofelul în buzunarul de la spate.

Razele soarelui care intrau în bucătărie erau puternice şi aurii. Umbrele picioarelor mesei se întindeau de-a lungul linoleumului în dungi orizontale, ca umbrele gratiilor unei celule de la puşcărie. Ceasul de deasupra aragazului arăta ora şase şi un sfert şi deşi nu avea nici un motiv să creadă că ea este mai puţin neglijenta în privinţa ceasurilor decât în privinţa calendarelor (cel de aici reuşise să ajungă în luna mai), totuşi părea să funcţioneze corect. Se auzeau primii greieri începând să cânte în pajişte. El gândi: *Am auzit acest mic concert şi când eram un copil sănătos,* şi aproape izbucni în plâns.

Ea îl împinse în cămară, unde uşa de la pivniţă era larg deschisă. De jos venea o lumină gălbuie care cădea moartă pe podeaua cămării. Încă se mai simţea mirosul de umezeală de la ultima furtună din iarnă.

Sunt păianjeni acolo jos, gândi el. *Sunt şoareci acolo jos. Sunt şobolani acolo jos.*

— Oh — oh, îi spuse el. Scuteşte-mă..

Ea îl privi cu un fel de nerăbdare, iar el realiză că de când îl omorâse pe poliţist părea aproape normală. Faţa ei avea expresia hotărâtă, chiar dacă puţin stresată, a unei femei care se pregăteşte pentru un dineu important.

— Tu o să mergi acolo jos, spuse ea. Singura întrebare care se pune este dacă o să te duc eu în cârcă sau vrei să ajungi acolo de-a rostogolul. Ai cinci secunde ca să te decizi.

— În cârcă, spuse el imediat.

— Foarte înţelept.

Annie se întoarse cu spatele, astfel încât el să-şi poată pune braţele în jurul gâtului ei.

— Nu te gândi să faci vreo prostie, adâncă să încerci să mă sugrumi, Paul. În Harrisburg am urmat un curs de karate. M-am descurcat foarte bine. Te-aş arunca peste umăr. Podeaua este de pământ, dar este foarte tare. Ţi-ai frânge spinarea.

Îl ridică cu uşurinţă. Picioarele lui, eliberate de atele, dar tot atât de contorsionate şi de urâte ca imaginea dintr-o oglindă de bâlci, atârnau. Stângul, cu acelaşi drob de sare acolo unde fusese genunchiul, era cu patru degete mai scurt decât dreptul. Încercase să stea sprijinit pe piciorul drept şi reuşise pentru perioade scurte de timp, dar când făcea asta îşi provoca o durere cumplită care dura cel puţin patru ore. Drogurile nu puteau atinge acea durere, care era ca un geamăt psihic.

Începu să-l coboare în mirosul greu de piatră veche, lemn, inundaţie şi legume putrezite. Jos erau trei becuri fără abajur, între ele,

pânzele de păianjen atârnau ca nişte hamace în descompunere. Zidurile erau din blocuri de piatră, neglijent rostuită — arătau ca nişte desene făcute de un copil pe pereţii unei peşteri. Era răcoare acolo, dar o răcoare neplăcută.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea cum era acum, când îl căra în cârcă coborând scările. Va mai fi atât de aproape doar o singură dată. Nu era o experienţă plăcută. Simţea mirosul transpiraţiei produse de întâmplările recente şi în timp ce lui îi plăcea mirosul transpiraţiei proaspete — îl asocia cu munca, cu efortul susţinut; lucruri pe care le respecta — acest iz era de o scârboasă intimitate, ca a cearşafurilor nespălate îmbibate cu spermă uscată. Iar sub mirosul transpiraţiei se simţea unul de murdărie veche. Annie, bănuia el, devenise la fel de neglijentă cu igiena personală ca şi cu calendarele. Într-una din urechi avea un dop mare de ceară, iar el se întrebă dezgustat cum dracu' mai putea ea auzi ceva.

Aici, lângă unul dintre pereţi, se afla sursa acelui târşâit greoi şi moale: o saltea. Lângă ea, Annie plasase o măsuţă dezmembrată pentru televizor. Pe ea erau câteva conserve şi sticle. Annie se apropie de saltea, se întoarse şi se lăsă pe vine.

— Dă-te jos, Paul.

El îşi desprinse cu grijă mâinile şi se lăsă să cadă pe saltea. Se uită în sus la ea, obosit în timp ce Annie căuta ceva în sacoşa kaki.

— Nu, spuse el când văzu în lumina gălbuie a pivniţei, lucirea seringii. Nu. Nu.

17

— Oh, băiete! spuse ea. Tu chiar crezi că Annie este azi într-o stare truli-luli. Aş vrea să te *relaxezi,* Paul. Puse seringa pe măsuţă. Este scopolamină, care-i un anestezic pe bază de morfină. Eşti norocos că am ceva morfină. Ţi-am spus cât de bine o supraveghează în farmaciile spitalelor. Ţi-o las pentru că aici jos este umezeală şi s-ar putea să te doară foarte rău picioarele până când mă întorc eu.

— Doar o clipă.

Îi aruncă o ocheadă care avea stranii şi alarmante subînţelesuri — o ocheadă pe care un conspirator i-ar arunca-o unui camarad.

— Ai aruncat acolo o scrumieră cockadoodie şi acum sunt foarte ocupată — ca un tapiţer care are o singură mână. Mă întorc imediat.

Urcă scara şi se întoarse destul de repede cu câteva perniţe de pe canapeaua din salon şi cu păturile de pe patul lui. Aranjă perniţele în spatele lui, astfel încât el să poată să stea destul de comod în fund — dar totuşi putea să simtă şi prin ele răceala pietrelor din zid. Se aştepta ca aceasta să se accentueze şi el să îngheţe.

Pe măsuţă erau trei sticle nedesfăcute de Pepsi. Ea deschise două,

folosind desfăcătorul ataşat la inelul cu chei şi îi oferi una. Pe a sa o ridică în sus şi bău jumătate din conţinut fără să se oprească; apoi îşi opri un râgâit, ca o doamnă ducându-şi mâna la gură.

— Trebuie să vorbim, spuse ea. Sau mai bine zis, eu trebuie să vorbesc şi tu să mă asculţi.

— Annie, când am spus că eşti nebună...

— Sst! Nici un cuvânt despre asta. Poate o să discutăm mai târziu despre acest lucru. Deşi eu nu trebuie să-ţi schimb părerea despre tot ce gândeşti — un Domn Ştie-Tot ca tine, care gândeşte ca să trăiască. Tot ce am făcut eu, a fost să te scot din maşina ta avariată, ca să nu îngheţi bocnă, să-ţi pun picioarele în atele, să-ţi dau medicamente care să-ţi aline durerea, să am grijă de tine, să te conving că ai scris o carte foarte proastă şi să te fac să scoţi una dintre cele mai bune cărţi pe care le-ai scris *vreodată.* Şi dacă asta-i nebunie, atunci du-mă la balamuc.

Oh, Annie, dacă ar putea cineva să facă asta!! gândi el şi nu mai reuşi să se abţină. Se răsti la ea:

— Dar mi-ai tăiat un picior, băga-mi-aş...

Annie îi repezi o palmă, proiectându-i capul într-o parte.

— Nu mai folosi înjurătura aia când vorbeşti cu mine, spuse Annie. Eu am fost crescută mai bine decât tine. Eşti norocos că nu ţi-am tăiat bărbăţia. M-am gândit la asta, să ştii!

El o privi. Îşi simţi stomacul ca interiorul unui congelator.

— Ştiu că te-ai gândit la asta, Annie, spuse el încet.

Ochii ei se măriră şi, pentru o clipă, avură o expresie şi uimită şi vinovată — Annie Mofturoasa în loc de Annie Răutăcioasa.

— Ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenţie. Paul. O să fim în siguranţă dacă nu vine cineva aici înainte de lăsarea întunericului, ca să verifice ce s-a întâmplat cu tipul ăla. O să fie întuneric cam într-o oră, o oră şi jumătate. Dacă vine cineva până atunci...

Bagă mâna în sacoşa kaki şi scoase revolverul poliţistului, calibrul 44. Lumina din pivniţă sclipi pe zgârietura de pe ţeavă, făcută de lama maşinii de tuns iarba.

— Dacă vine cineva până atunci, folosim ăsta, spuse ea. Pentru oricine vine, apoi tu, şi după aceea eu.

18

Când se va întuneca, spusese ea, o să meargă cu automobilul de patrulare până la Locul Ei Pentru Râs. Era acolo o magazie unde o putea ascunde. Singurul loc unde exista pericolul de a fi observată, era Route 9, dar şi acolo riscul va fi mic — trebuia să meargă doar patru mile pe ea. Odată ce părăsea Route 9, drumul spre vârf trecea prin poieni neumblate şi se degradase, deoarece păşunatul în acea zonă

devenise o raritate. Câteva dintre aceste drumuri, spuse ea, erau încă delimitate de porţi — ea şi Ralph obţinuseră cheile pentru ele când cumpăraseră proprietatea. Nu au trebuit să le ceară; proprietarii pământurilor dintre şosea şi cabana lor le oferiseră cheile. Asta se chema *bună-vecinătate,* îi spuse ea lui Paul, reuşind să investească această expresie plăcută cu nuanţe nebănuite: suspiciune, dispreţ, batjocură.

— Te-aş lua cu mine ca să te pot supraveghea, acum, că mi-ai dovedit că nu pot avea încredere în tine, dar nu se poate. Te-aş putea duce pe bancheta din spatele maşinii, dar ar fi imposibil să te aduc înapoi aici. O să mă întorc cu motocicleta de teren a lui Ralph. Probabil că o să cad şi o să-mi rup *gâtul!*

Râse voioasă ca să-i arate ce bună glumă ar fi *asta* dacă i s-ar întâmpla ei, dar Paul nu i se alătură.

— Dacă o *să se întâmple* asta, Annie, ce o să fac *eu?*

— O să te descurci, Paul, spuse ea calmă. Of, eşti atât de pesimist!

Se duse la una dintre ferestrele pivniţei şi rămase acolo câteva clipe, privind afară, cercetând intensitatea luminii. Paul se uită îngrijorat la ea. Dacă o să cadă de pe motocicleta soţului ei, sau o să aibă un accident pe drumurile acelea nepavate, nu prea credea că el o să se descurce. Ce credea de fapt era că o să moară câineşte aici, iar când se va sfârşi va deveni hrană pentru şobolani, care cu siguranţă că acum le iscodeau pe aceste două bipede nepoftite care le invadaseră teritoriul. Pe uşa pivniţei era acum o broască Kreig, iar la oblon, un zăvor aproape la fel de gros ca încheietura mâinii lui. Ferestrele pivniţei, ca şi cum ar fi reflectat paranoia Anniei (şi nu era nimic ciudat în asta, gândi el; nu toate casele devin, după un timp, reflexia personalităţii proprietarului?), nu erau mai mari decât nişte vizoare murdare, cam de douăzeci de degete lungime şi paisprezece lăţime. Nu credea că s-ar putea strecura prin una dintre ele, nici chiar în zilele lui cele mai bune, ceea ce nu era cazul. Ar fi putut să spargă una şi să urle după ajutor dacă venea cineva aici înainte să moară de inaniţie, dar asta nu-i aducea o prea mare alinare.

Primele înţepături ale durerii începuseră să se strecoare în picioarele lui ca o apă otrăvită. Şi dorinţa. Corpul lui urla după Novril. Era *tre'să-ul* nu-i aşa? Sigur că da.

Annie se întoarse- şi luă o a treia sticlă de Pepsi.

— O să-ţi mai aduc câteva din astea înainte de a pleca, spuse ea. Dar acum am nevoie de zahăr. Nu te superi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Pepsiul meu este Pepsiul tău.

Scoase dopul sticlei şi bău însetată. Paul gândi: *Gâlc-gâlc, gâlc-gâlc, îţi vine să hăuleşti ho-la-rioo.* Cine a spus asta? Roger Miller, nu-i aşa? Amuzante conexiunile pe care le faci în creier.

Comice.

— Am de gând să-l pun în maşina lui şi să mă duc la Locul Meu Pentru Râs. O să iau cu mine toate lucrurile lui. O să pun maşina în

magazia de acolo şi o să-l îngrop cu... ştii tu, cu rămăşiţele... în pădurea de acolo.

El nu. spuse nimic. Continua să se gândească la Bossie, mugind şi mugind şi mugind, până când n-a mai avut energie să facă asta pentru că murise, iar una dintre marile axiome ale Vieţii în Western Slope era chiar aceasta: *vacile moarte nu mugesc.*

— Am un lanţ pe care-l pot pune la intrarea pe alee. O să-l folosesc. Dacă vine poliţia, s-ar putea să trezească bănuieli, dar prefer ca ei să fie suspicioşi decât să vină pe alee până lângă casă şi să te audă pe tine făcând un scandal idiot. M-am gândit să-ţi pun căluş în gură, dar căluşurile sunt periculoase, mai ales dacă iei calmante care-ţi pot afecta respiraţia. Sau s-ar putea să vomiţi. Sau sinusurile tale s-ar putea bloca, fiindcă aici este umezeală. Dacă sinusurile ţi se închid şi nu poţi respira pe gură...

Privi în altă parte, scoasă din priză, tăcută ca una dintre pietrele pivniţei, tot atât de goală ca şi prima sticlă de Pepsi pe care o băuse. *Îţi vine să hăuleşti ho-la-rioo.* A hăulit oare astăzi Annie ho-la-rioo? Ba bine că nu! O frăţioare, Annie urlase astăzi ho-la-rioo de se zguduise toată curtea. Începu să râdă. Ea nu dădu nici un semn că l-a auzit.

Apoi, lent, începu să se reîntoarcă la realitate.

Îl privi, clipind.

— Am de gând să pun un bilet pe gard, spuse ea încet, adunându-şi gândurile. La treizeci şi cinci de mile de aici se află un oraş. Se numeşte Steamboat Heaven. Amuzant pentru un nume de oraş nu-i aşa? Săptămâna asta se ţine acolo ceea ce numesc ei Cel Mai Mare Târg de Purici din Lume. Se ţine în fiecare vară. Întotdeauna vin acolo mulţi negustori de ceramică. O să scriu pe bilet că sunt acolo, în Steamboat Heaven, ca să mă uit la ceramică. O să spun că stau până mâine. Iar daca o să mă întrebe cineva unde am dormit ca să poată să verifice în registru, o să-i spun că nu erau obiecte frumoase din ceramică şi că am pornit spre casă. Dar mi s-a făcut somn. Asta o să spun. O să zic că am tras pe marginea drumului ca să dorm, fiindcă mi-era frică să nu adorm la volan. O să spun că intenţionam să moţăi puţin, dar că am fost atât de obosită din cauza treburilor pe care le-am avut de făcut pe lângă casă, încât am dormit toată noaptea.

Paul era înspăimântat de profunzimea vicleniei ei. Realiză brusc că Annie făcea exact ceea ce nu putea el: ea juca "Poţi Tu?" în viaţa adevărată. *Probabil,* gândi el, *de asta nu scrie ea cărţi. Nu are nevoie.*

— O să mă întorc cât de repede pot, pentru că poliţiştii *vor* veni aici, spuse ea. Această perspectivă nu părea să tulbure ciudata seninătate a Anniei, deşi Paul nu putea să creadă că, în vreun cotlon al minţii ei, ea nu realiza cât de aproape de finalul jocului ajunseseră ei acum, — Nu cred că vor veni în seara asta — poate vor trece doar pe lângă casă — dar *vor* veni. Atunci când vor şti cu siguranţă că el lipseşte. Vor reface ruta lui, căutându-l, încercând să afle unde s-a oprit, ştii tu, unde a fost văzut. Nu crezi, Paul?

— Ba da.

— *Ar trebui* să mă întorc înainte de venirea lor. Dacă pornesc dis-de-dimineaţă cu motocicleta, s-ar putea să reuşesc să ajung aici înainte de prânz. Ar trebui să fiu în stare să le-o iau înainte. Deoarece dacă el a început din Sidewinder, atunci s-a oprit într-o mulţime de locuri înainte să ajungă aici. — Pe când or să vină ei, tu ar trebui să fii deja înapoi în camera ta, ascuns ca o molie într-un covor. Nu am de gând să te leg, sau să-ţi pun căluş, sau altceva de soiul ăsta, Paul. Chiar o să poţi să tragi cu ochiul atunci când o să ies afară să vorbesc cu ei. Deoarece data viitoare vor fi doi, cred. Cel puţin doi, nu crezi?

Paul era de acord.

Ea aprobă satisfăcută.

— Dar mă pot descurca cu doi, dacă trebuie. Bătu cu palma în sacoşa kaki. Când o să tragi cu ochiul, Paul, vreau să-ţi aminteşti de revolverul puştiului. Vreau ca tu să-ţi aminteşti că tot timpul cât voi vorbi cu poliţiştii care vor veni mâine sau poimâine, el va fi aici. Sacoşa n-o să fie închisă. E-n regulă ca *tu* să-i vezi pe *ei,* dar dacă *ei* te văd pe tine, Paul — fie accidental, fie pentru că o să încerci mâine ceva asemănător cu ceea ce ai făcut azi — dacă se întâmplă asta, o să scot revolverul din geantă şi o să încep să trag. Deja eşti responsabil de moartea puştiului.

— Rahat! spuse Paul, ştiind că ea o să-l pedepsească pentru asta, dar nepăsându-i.

Dar ea nu făcu decât să-i arunce acel zâmbet senin, matern. — Oh, ştii tu, spuse ea. Nu-mi fac iluzii că ţie îţi *pasă,* nu-mi fac deloc iluzii despre asta, dar tu *ştii.* Nu-mi fac iluzii că ţie îţi pasă dacă mai ucizi încă *doi* oameni, dacă asta te-ar ajuta... dar n-ar fi aşa, Paul. Căci dacă va trebui să lichidez doi, voi lichida patru. Pe ei... şi pe noi. Şi mai ştii ceva? Eu cred că încă îţi pasă de propria ta piele.

— Nu prea mult, spuse el. Să-ţi spun adevărul, Annie — cu fiecare zi care trece, îmi simt din ce în ce mai mult pielea ca ceva de care aş vrea să mă descotorosesc.

Ea râse.

— O, am mai auzit *asta* şi altă dată. Dar doar să te vadă că pui mâna pe aparatele lor de respirat vechi şi oogy! Atunci se schimbă povestea! Da! Când văd *asta,* încep să ţipe şi să urle, devenind o haită de *împieliţaţi!*

Dar pe tine nu te-a oprit niciodată chestia asta, nu-i aşa, Annie?

— Oricum, spuse ea — eu am vrut doar să-ţi spun cum stau lucrurile. Dacă într-adevăr nu-ţi pasă, atunci ţipă de să-ţi spargi timpanele atunci când vor veni. Faci cum vrei.

Paul nu zise nimic.

— Când vor veni, eu o să stau chiar acolo, pe alee, şi o să spun că da, sigur, a fost un poliţist pe aici. O să le spun că a ajuns aici chiar când mă pregăteam să plec la Steamboat Heaven ca să admir obiectele din ceramică. O să le spun că mi-a arătat poza ta. O să le

spun că nu te-am văzut. Atunci unul dintre ei o să mă întrebe: "Asta s-a întâmplat iarna trecută, domnişoară Wilkes, cum puteţi fi atât de sigură?" Iar eu o să-i răspund: "Dacă Elvis Presley ar fi încă în viaţă şi l-aţi fi văzut iarna trecută, *v-aţi aminti* că l-aţi întâlnit?" Iar el va spune da, probabil că da, dar ce are asta de a face mandea cu tandea şi eu am să-i spun că Paul Sheldon este scriitorul meu preferat şi că i-am văzut fotografia de o mie de ori. Trebuie să spun asta, Paul. Ştii de ce?

Ştia. Viclenia ei continua să-l uimească. Bănuia că n-ar mai trebui să se întâmple asta, chiar şi acum, dar aşa se întâmplă. Îşi aminti rândurile scrise sub fotografia Anniei din celula de arest, în *caesura* dintre proces şi verdictul juraţilor. Şi le amintea cuvânt cu cuvânt. *ÎN SUFERINŢĂ? LA LADY DRAGON NU POATE FI VORBA DE AŞA CEVA! Annie citeşte calmă în aşteptarea verdictului.*

— Deci, atunci — continuă ea — o să zic că poliţistul a scris în agenda lui tot ce i-am spus şi mi-a mulţumit. O să le spun l-am invitat înăuntru la o cafea, deşi mă grăbeam să plec la drum, şi ei or să mă întrebe de ce. O să le zic că el ştia probabil despre necazurile mele anterioare, şi am vrut să-i satisfac curiozitatea că totul era în ordine aici. Dar el mi-a zis că nu, că trebuie să meargă mai departe. Deci l-am întrebat dacă nu i-ar plăcea să ia cu el o sticlă rece, cu Pepsi, fiindcă era foarte cald afară, iar el mi-a spus da, mulţumesc, este foarte drăguţ din partea mea.

Goli al doilea Pepsi şi rămase cu sticla de plastic în mână, în dreptul feţei. Văzut prin plastic, ochiul ei era imens şi vălurit, ochiul unui Ciclop. Conturul capului ei căpătă o umflătură ondulată, hidrocefalică.

— Am de gând să mă opresc şi să arunc sticla asta în şanţ, cam la două mile mai sus pe drum, spuse ea. Dar mai întâi, bineînţeles, o să-i pun mâna lui pe ea.

Îi zâmbi — un zâmbet uscat, cinic.

— Amprente, spuse ea. Atunci ei o să ştie că a fost pe aici. Sau o *să creadă* că ştiu, şi asta-i tot atât de bine, nu-i aşa, Paul?

Spaima lui se accentuă.

— Deci ei se vor duce în sus pe drum şi nu-l vor găsi. Pur şi simplu a dispărut. Ca acei swamişi* care cântă la fluier până când funiile se ridică din coşuri, iar ei se urcă pe frânghiile alea şi dispar. Puuf!

* Swamis = domnule — formulă folosită de hinduşi când se adresează unui brahman

— Puuf, spuse Paul.

— N-o să dureze mult până se vor reîntoarce. Ştiu asta. La urma urmelor, dacă nu pot să găsească nici o urmă a lui cu excepţia sticlei, o să se decidă că ar fi mai bine să se mai gândească la mine. La urma urmelor, sunt nebună, nu-i aşa? Toate ziarele au spus asta. Cu capul plin de bărzăuni, ca o salată de fructe! — Dar la început or să mă creadă. Nu cred că vor vrea să intre şi să-mi percheziţioneze casa — nu la început. Înainte de a veni, or să caute în alte locuri şi or să se gândească la alte chestii. O să mai avem ceva timp. Poate chiar o

săptămână.

Ea îl privi în ochi.

— O să trebuiască să scrii mai repede, Paul, spuse ea.

19

Afară se întuneca, dar poliţiştii nu apărură. Totuşi, Annie nu-şi petrecu tot acest timp cu Paul; ea dorea să pună geamul de la fereastra dormitorului lui, să culeagă din iarbă agrafele de birou şi cioburile de sticlă. Când va veni mâine poliţia, căutându-şi oaia rătăcită, spusese ea, noi nu vrem ca ei să observe ceva ieşit din comun, nu-i aşa, Paul?

Fetiţo, doar să se uite sub maşina de tuns iarba. Doar să se uite acolo şi o să vadă multe lucruri ieşite din comun.

Dar, indiferent cât de mult se străduia să-şi facă imaginaţia să lucreze, nu putea s-o facă să producă un scenariu care ar conduce la acest fapt.

— Nu te întrebi de ce ţi-am spus toate astea, Paul? îl întrebă ea înainte de a urca scările ca să vadă ce poate face în privinţa geamului. — De ce mi-am expus în detaliu planurile pentru a face fată acestei situaţii?

— Nu, spuse el slab.

— În parte pentru că am vrut ca tu să ştii exact care ne sunt şansele, şi ce va trebui să faci ca să rămâi în viaţă. Şi am mai vrut să ştii că eu aş putea încheia totul chiar acum. Dacă n-ar exista cartea. Încă îmi pasă de carte. — Zâmbi. Un zâmbet radios şi nostalgic totodată. — Cred că *este* cel mai bun roman *Misery* şi doresc prea mult să ştiu cum se termină.

— Şi eu, Annie, spuse el.

Ea tresări.

— Cum... tu ştii, nu-i asa?

— Când încep o carte, întotdeauna *cred* că ştiu cum se vor desfăşura lucrurile. Dar, de fapt, niciodată nu s-a terminat vreuna *exact* cum plănuisem la început. Dar, dacă stai să te gândeşti la asta, nici nu-i chiar atât de surprinzător. Când scrii o carte este ca şi cum ai lansa un ICBM*... doar că romanul călătoreşte în timp şi nu în spaţiu. Timpul cărţii, pe care personajele îl trăiesc în povestire şi timpul real de care are nevoie autorul ca s-o aştearnă pe hârtie. Să scrii un roman exact aşa cum ai plănuit când l-ai început ar fi ca şi cum ai lansa o rachetă Titan până în partea opusă a globului şi ai vrea ca ea să cadă într-un coş de basket. Pe hârtie totul este posibil şi unii dintre oamenii care proiectează aceste arme ţi-ar spune că acest lucru este foarte uşor — şi şi-ar păstra faţa serioasă când ar zice asta — dar e foarte puţin probabil că se va întâmpla aşa.

* ICBM = o rachetă balistică intercontinentală

— Da, spuse Annie. Înţeleg.

— Cred că eu am un sistem de navigaţie destul de bine pus la punct, deoarece întotdeauna ajung destul de aproape de ţintă, şi dacă ai în focos o cantitate destul de mare de explozibil, atunci înseamnă că-i foarte bine. Chiar acum întrevăd *două* posibilităţi de final pentru carte. Unul este foarte trist. Celălalt, nefiind totuşi happy-end-ul tipic hollywoodian, cel puţin îţi dă o speranţă de viitor.

Annie arăta neliniştită — şi, brusc, furioasă.

— Nu ai cumva de gând s-o ucizi din nou, nu-i aşa?

El zâmbi puţin.

— Ce ai face dacă ar fi aşa, Annie? M-ai omorî? Asta nu mă sperie deloc. S-ar putea să nu ştiu încă ce o să se întâmple cu Misery, dar ştiu ce o să se întâmple cu mine... şi cu tine. O să scriu SFÂRŞIT, tu o să citeşti, apoi *tu* o să scrii SFÂRŞIT, nu? Sfârşitul nostru. De asta sunt sigur, cel puţin. De fapt, adevărul nu este mai straniu decât ficţiunea, orice s-ar spune. De cele mai multe ori tu ştii exact cum se vor desfăşura lucrurile.

— Dar...

— Cred că ştiu pe care dintre finaluri îl voi alege. Sunt cam optzeci la sută sigur. Dacă se va adeveri, o să-ţi placă. Dar, chiar dacă se întâmplă aşa cum bănuiesc eu, nici unul dintre noi doi nu va şti toate detaliile până când nu le scriu eu, nu-i aşa?

— Nu — bănuiesc că nu.

— Îţi aminteşti ce scria pe reclamele acelea vechi pentru Ogarul Cenuşiu? "Să ajungi acolo, înseamnă doar jumătate din distracţie".

— Oricum, este aproape gata, aşa-i?

— Da, spuse Paul. Aproape gata.

20

Înainte de a pleca, îi aduse alt Pepsi, o cutie de biscuţi Ritz, sardele, brânză... şi plosca.

— Dacă-mi aduci manuscrisul şi unul dintre carnetele alea galbene, o să scriu de mână, spuse el. O să-mi treacă timpul.

Ea analiză această rugăminte, apoi clătină din cap cu părere de rău.

— Aş dori să poţi face asta, Paul. Dar ar însemna să las cel puţin o lumină aprinsă, şi nu pot să risc.

El se gândi la perspectiva de a rămâne singur aici în pivniţă şi simţi cum panica îi înfierbântă iarăşi pielea, dar numai pentru o clipă. Apoi i se făcu frig. Simţi cum i se face pielea de găină. Se gândi la şobolanii care stăteau ascunşi în găurile şi în galeriile din ziduri. Gândul că ei vor ieşi după ce în pivniţă se va aşterne bezna. Gândul că i-ar putea,

probabil, mirosi neputinţa.

— Nu mă lăsa în întuneric. Annie. Te rog, nu face asta.

— Trebuie. Dacă cineva observă o lumină în pivniţa mea, s-ar putea opri să cerceteze, cu tot lanţul de-a lungul aleii, cu tot biletul. Dacă îţi dau o lanternă ai putea încerca să transmiţi un mesaj cu ea. Dacă îţi las o lumânare, ai putea încerca să dai foc la casă. Vezi cât de bine te cunosc?

Cu greu îşi adună curajul să aducă vorba despre ocaziile în care ieşise din cameră, fiindcă asta întotdeauna o înfuria; acum însă frica de a fi lăsat singur aici jos, în întuneric, îl convinse.

— Dacă aş fi vrut să dau foc la casă, Annie, aş fi putut s-o fac demult.

— Atunci lucrurile erau altfel, spuse ea scurt. Îmi pare rău că nu-ţi place să stai în întuneric. Îmi pare rău. Dar este vina ta, deci termină cu prostiile. Trebuie să plec. Dacă ai nevoie de injecţia aia, înfigeţi-o într-un picior.

Îl privi.

— Sau bagă-ţi-o în cur.

Începu să urce scările.

— Atunci acoperă ferestrele! zbieră el. Foloseşte nişte cearşafuri... sau... sau... vopseşte-le cu vopsea neagră... sau... Cristoase, Annie, şobolanii! *Şobolanii!*

Ea ajunsese pe a treia treaptă. Se opri, privindu-l cu ochii aceia ca nişte monede mate.

— N-am timp să fac nimic din toate astea — spuse ea — şi, oricum, şobolanii n-or să te deranjeze. Chiar te-ar putea recunoaşte ca fiind unul de-al lor, Paul. Te-ar putea adopta.

Annie râse. Urcă scările, râzând din ce în ce mai tare. Se auzi un "cîine" atunci când luminile se stinseră, şi Annie continua să râdă, iar el îşi impuse să nu ţipe, să nu cerşească; îşi spuse că trecuse de această fază. Dar sălbăticia umeda a umbrelor şi tunetul râsului ei fură prea mult, iar el începu să zbiere, să nu-i facă asta, să nu-l lase singur, dar ea continuă să râdă şi închise uşa. Hohotele ei fură înnăbuşite, dar râsul era tot acolo, de cealaltă parte a uşii unde era lumină, apoi încuietoarea păcăni şi apoi se închise o altă uşă; hohotele ei erau mai estompate (dar încă acolo), şi altă broască păcăni şi un zăvor fu pus, iar râsul ei se îndepărtă; râsul ei era afară şi chiar şi după ce ea porni automobilul de patrulare, dădu înapoi, puse lanţul perpendicular pe alee şi plecă, el tot se gândea că mai putea s-o audă. Se gândea că încă o aude râzând, râzând în neştire.

21

Boilerul era o masă difuză în mijlocul încăperii. Arăta ca o

caracatiţă. El se gândi că ar fi putut să audă bătăile pendulei din salon, dacă noaptea ar fi fost liniştită, dar afară se pornise un vânt puternic de vară, aşa cum se întâmpla de obicei în aceste nopţi şi atunci a rămas doar timpul, dilatându-se la nesfârşit. Când vântul se mai potolea, auzea greierii cântând lângă casă... şi apoi, după câtva timp, auzi zgomotele tainice de care-i fusese frică: râcâielile înfundate şi intermitente ale şobolanilor.

Doar că, nu de şobolani îi era lui frica, nu-i aşa? Nu. De poliţist. Imaginaţia lui, blestemat de intensă, foarte rar îi provoca coşmaruri, dar când o făcea, Dumnezeu să-l ajute! Dumnezeu îl ajuta o dată ce se încălzea. Acum nu era doar încălzit, era fierbinte şi ardea cu o flacără maximă. Că ceea ce gândea el nu avea nici un sens, nu schimba cu nimic situaţia, acum când era în întuneric. În beznă, raţiunea părea o prostie şi logica, un vis. În întuneric el gândea epidermic. Continua să-l vadă pe poliţist trezindu-se la viaţă — un fel de viaţă — afară, în grajd, ridicându-se în capul oaselor, fânul cu care îl acoperise Annie căzându-i în poală şi cu faţa transformată de lama maşinii de tuns într-o masă însângerata şi amorfă. Îl văzu târându-se afară din grajd şi de-a lungul aleii spre oblonul de la pivniţă, fâşiile rupte ale uniformei lui unduind şi fluturând. Îl văzu topindu-se magic prin oblon şi reintegrandu-şi cadavrul acolo, jos, în pivniţă. Îl văzu târându-se de-a lungul podelei de pământ bătătorit, iar sunetele vagi pe care Paul le auzise nu erau şobolani, ci zgomotul făcut de poliţist în timp ce se apropia. În materia dureroasă din creierul poliţistului exista acum un singur gând: *M-ai ucis. Ai deschis gura şi m-ai ucis. Ai aruncat o scrumieră şi m-ai ucis. Tu, dobitocule cockadoodie, mi-ai luat viaţa.*

La un moment dat, Paul simţi degetele poliţistului alunecând tremurătoare în jos pe obrazul său şi urlă tare, agitându-şi picioarele, făcându-le să izbucnească în flăcări. Îşi trecu înnebunit mâna peste faţă şi îndepărtă cu degetele un păianjen mare.

Această mişcare puse capăt armistiţiului şubred pe care-l făcuse cu durerea din picioare şi cu nevoia de drog pe care o simţea în nervi, dar în acelaşi timp îi diminuă puţin teroarea. Vederea începea să i se acomodeze din ce în ce mai bine cu întunericul; putea să vadă mai bine, iar asta-i era de ajutor. Nu prea erau multe lucruri la care să se uite — boilerul, rămăşiţele unei grămezi de cărbuni, o masă cu o mulţime de cutii de tablă şi unelte îngrămădite pe ea... şi, la dreapta lui, puţin mai sus de locul unde stătea el sprijinit... ce era acea formă? Cea de lângă rafturi? El *cunoştea* acea formă. Ceva o făcea să fie o formă *rea.* Stătea pe trei picioare. Vârful îi era rotunjit. Arăta ca una dintre acele maşini-ale-morţii ale lui Welles, în *Războiul Lumilor,* doar că era în miniatură. Paul încercă să-i dezlege înţelesurile, moţăi puţin, se trezi, privi iarăşi şi gândi: *Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştiu de la început. Este o maşină a morţii. Iar dacă cineva de pe Pământ este un Marţian, atunci aceea este afurisita de Annie Wilkes. Este grătarul ei pentru picnic. Este crematoriul în care m-a obligat să ard* MAŞINILE DE

LUX.

Îşi aranja puţin poziţia, deoarece îi amorţise fundul, şi gemu. Durere în picioare — în special în rămăşiţele umflate ale genunchiului stâng — şi durere în pelvis. Asta însemna probabil că-l aştepta o noapte cumplită, întrucât în ultimele două luni pelvisul i se calmase.

Căută seringa, o ridică, apoi o puse la loc. O doză foarte mică, spusese ea. Atunci mai bine s-o păstreze pentru mai târziu.

Auzi un fâşâit şi se uită repede înspre colţ, aşteptându-se să vadă un poliţist târându-se spre el, cu un singur ochi căprui lucind în tocătura chipului său. *Dacă nu erai tu, aş putea fi acum acasă, privind la televizor şi ţinându-mi o mână pe piciorul nevesti-mi.*

Nici un poliţist. O formă obscură, poate numai în imaginaţia sa — dar mult mai probabil un şobolan. Paul încercă să se relaxeze. O, ce noapte lungă va urma!

22

Moţăi puţin şi se trezi înclinat mult spre stânga, cu capul atârnându-i întocmai ca unui beţiv adormit pe o alee. Îşi îndreptă poziţia, iar picioarele îl înjurară răstit. Folosi plosca şi urină dureros, constatând astfel, cu un pic de spaimă, că probabil contactase vreo infecţie urinară. Era atât de vulnerabil la *orice.* Puse plosca deoparte şi ridică iarăşi seringa!

O doză uşoară de scopolamină, spusese ea — ei bine, poate asta este. Sau poate că a umplut-o cu o substanţă otrăvitoare. Genul de ser pe care-l folosise în cazul lui Ernie Gonyar sau "Queenie" Beaulinfant.

Apoi zâmbi puţintel. Ar fi chiar aşa de rău? Răspunsul fu un categoric: *DRACE, NU!* Ar fi plăcut. Pilonii vor dispărea pentru totdeauna. Nu va mai exista reflux. Pentru totdeauna.

Cu acest gând în minte, îşi găsi pulsul din pulpa stângă, şi cu toate că nu se mai injectase niciodată, o făcu acum cu eficienţă, chiar cu nerăbdare.

23

Nici nu a murit, nici nu a dormit. Durerea se stinse, iar el începu să plutească în derivă, simţindu-se aproape detaşat de corpul său, un balon plin cu gânduri plutind la capătul unei aţe lungi.

Ai fost Şeherezada şi pentru tine însuţi, gândi el şi se uită la grătarul de picnic. Se gândi la razele mortale marţiene, înecând Londra în flăcări.

Brusc se gândi la un cântec, un şlagăr disco, o chestie cântată de un grup numit The Trammps: *Arde-o, baby, arde-o, arde-o de vie pe mama...*

Ceva licări.

O idee.

Arde-o de vie pe mama...

Paul Sheldon adormi.

24

Când se trezi, pivniţa era scăldată în lumina cenuşie a zorilor. Pe tava pe care i-o lăsase Annie se afla un şobolan care ronţăia brânza, ţinându-şi coada frumos înfăşurată în jurul corpului.

Paul urlă, se zvârcoli, apoi urlă iarăşi când durerea îi inundă picioarele. Şobolanul fugi.

Îi lăsase şi nişte capsule. El ştia că Novrilul nu va putea să-i ia durerea, dar era mai bine decât nimic.

Oricum, durere sau nu, e timpul pentru doza de dimineaţă, nu-i aşa, Paul?

Înghiţi două capsule cu Pepsi şi apoi se lăsă pe spate, simţind pulsaţia vagă din rinichi. Se întâmpla ceva acolo, jos, fără îndoială. Superb!

Marţieni, gândi el, *Maşini-ale-morţii Marţiene.*

Se uită spre grătarul de picnic, aşteptându-se să *arate* ca un grătar de picnic în lumina dimineţii: un grătar de picnic şi nimic altceva. Fu surprins să constate că, pentru el, încă părea una dintre acele maşini diabolice din filmul lui Welles.

Avuseseşi o idee — cum era?

Cântecul îi reveni în minte, cel interpretat de The Trammps.

Arde-o, baby, arde-o, arde-o de vie pe mama!

Da? Şi, chiar, ce fel de mamă este asta? Nici măcar n-a vrut să îţi lase o lumânare. N-ai putea da foc nici măcar unei băşini.

Băieţii din atelier îi trimiseră un mesaj.

Nu trebuie să arzi nimic acum. Sau aici.

Despre ce dracului vorbiţi voi, băieţi? Nu puteţi să-mi împărtăşiţi şi mie...

Apoi veni, veni imediat, aşa cum vin toate ideile foarte hune, rotundă, netedă şi foarte convingătoare în perfecţiunea ei otrăvitoare.

Arde-o de vie pe mama...

Privi la grătarul de picnic, aşteptând durerea provocată de ceea ce făcuse — de ceea ce ea-l *obligase* să facă — să se reîntoarcă. Se reîntoarse, dar era neclară şi slabă; durerea din rinichi era mai rea. Ce spusese ea ieri? *Tot ce am făcut eu a fost... să te conving că ai scris o carte foarte proastă şi să te fac să scrii una dintre cele mai bune cărţi*

pe care ai creat-o tu vreodată...

Poate că aici exista un fel de adevăr straniu. Poate că el supraestimase aberant romanul *Maşini de Lux.*

Asta-i doar mintea ta care încearcă să se vindece, şopti o parte din el. *Dacă scapi vreodată din situaţia asta, o să te convingi până la urmă, în acelaşi mod, că nu ai avut niciodată nevoie de laba piciorului stâng — ce dracu', cinci unghii mai puţin de tăiat. Şi în zilele astea se fac minuni în ce priveşte protezele. Nu Paul, prima a fost o carte a dracului de bună şi cealaltă a fost o labă a piciorului a dracului de bună. Hai să nu ne mai păcălim singuri.*

Totuşi, o parte mai adâncă din el, bănuia că, gândind aşa, *însemna* ca se păcăleşte pe sine.

Nu te mai păcăli pe tine însuţi, Paul. Spune dracului adevărul. Te MINŢI pe tine. Un tip care inventează povestiri, un tip ca acela minte pe oricine, deci acel tip nu poate niciodată să se mintă pe sine. E amuzant, dar ăsta-i adevărul. Odată ce începi acest rahat, ai putea foarte bine să-ţi acoperi maşina de scris şi să începi să studiezi pentru un atestat de agent bursier sau pentru altceva, fiindcă ai încurcat-o.

Deci care este adevărul? *Adevărul,* dacă insişti, era următorul: clasificarea din ce în ce mai evidentă a operei sale, în articolele recenzenţilor, ca fiind a unui "scriitor popular" (care era, aşa cum o considera el, la un pas — unul mic — deasupra celei de "scriitor la comandă") îl duruse foarte rău. Nu se potrivea cu imaginea care o avea despre sine, aceea de Scriitor Serios care producea aceste romane căcăcioase doar ca să-şi finanţeze (Să sune trompetele, vă rog!) CREAŢIA ADEVĂRATĂ! O urâse el pe Misery? Chiar aşa? Dacă da, de ce îi fusese atât de uşor să pătrundă iarăşi în lumea ei? Nu, mai mult decât uşor; o binecuvântare, ca şi când ai intra într-o baie caldă cu o carte bună într-o mână şi cu o bere rece în cealaltă. Probabil că tot ce detesta el fusese faptul că figura ei de pe copertele cărţilor o eclipsase pe a sa din fotografiile de autor, nelăsându-i pe critici să realizeze că aveau de a face cu un tânăr Mailer sau Cheever — că aveau de a face aici cu un *luptător de categoria grea.* Prin urmare, nu devenise oare "ficţiunea lui serioasă" din ce în ce mai conştientă de sine, un fel de strigăt? *Priveşte-mă! Uită-te cât de bună-i cartea! Hei, băieţi! Materialul acesta are mii de posibilităţi! Acest material conţine interludii de flux al conştiinţei! Asta-i MUNCA MEA SERIOASĂ, netrebnicilor! Să nu ÎNDRĂZNIŢI să-mi întoarceţi spatele! Să nu ÎNDRĂZNIŢI să întoarceţi spatele OPEREI MELE ADEVĂRATE! Să nu ÎNDRĂZNIŢI, că o să...*

Ce? Ce o să faci? O să le tai picioarele? O să le retezi degetele mari?

Paul fu scuturat pe neaşteptate de un acces de tremurături. Trebuia să urineze. Apucă plosca şi reuşi să-şi facă nevoia, deşi îl duru mai tare decât înainte. Gemu în timp ce urina şi continuă să geamă pentru mult timp după aceea.

Până la urmă, cu milă, Novrilul începu să-şi facă efectul — foarte puţin — şi el aţipi.

Se uită la grătarul de picnic cu pleoapele grele de somn.

Cum te-ai simţi dacă ea te-ar obliga să arzi, ÎNTOARCEREA LUI MISERY? şopti vocea din interior, iar el tresări puţin. Reîncepând să adoarmă, realiză că l-ar durea; da, l-ar durea cumplit, ar face ca durerea pe care o simţise când şi-a ars *Maşini de Lux* să pară doar o dâră de fum, aşa cum părea şi durerea de rinichi faţă de cea simţită când ea îi retezase piciorul cu toporul, excitându-şi autoritatea editorială asupra trupului său.

Şi mai realiză că nu aceasta era întrebarea importantă.

Întrebarea importantă era: ce *sentimente* i-ar provoca Anniei acest gest?

Lângă grătarul de picnic era o masă. Pe ea erau câteva cutii de conserve şi recipiente.

Unul dintre recipiente conţinea lichid pentru aprins cărbunii marca Ronson Fast-Lite.

Ce s-ar întâmpla dacă ANNIE ar fi cea care ar urla de durere? Eşti curios cum ar suna asta? Eşti cât de puţin curios? Proverbul spune că răzbunarea este o mâncare care trebuie consumată rece, dar marca Ronson Fast-Lite încă nu se inventase când a apărut proverbul.

Paul gândi: *Arde-o de vie pe mama.* Şi adormi. Pe faţa lui palidă şi ofilită se aşternuse un zâmbet mulţumit.

25

Când Annie se întoarse, la ora trei fără un sfert în acea după-amiază, părul ei, care de obicei era ciufulit, stătea acum pleoştit, în forma căştii pe care o purtase pe cap. Era tăcută, dar asta mai mult din cauza oboselii şi a gândurilor decât din vina unei depresiuni nervoase. Când Paul o întrebă dacă totul a decurs conform planului, ea aprobă.

— Da, cred că da. Am avut ceva necazuri când am vrut să pornesc motocicleta, altfel m-aş fi întors mai repede cu o oră. Bujiile erau înfundate. Cum îţi sunt picioarele, Paul? Mai vrei o injecţie înainte să te duc sus?

După aproape douăzeci de ore petrecute în umezeală, picioarele lui parcă erau străpunse de cuie ruginite. Avea mare nevoie de o injecţie, dar nu aici, jos. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Cred că mi-e bine.

Ea se întoarse cu spatele şi se lăsă pe vine.

— În ordine, prinde-te. Dar adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre strângeri de gât şi alte chestii de genul ăsta. Sunt foarte obosită şi nu cred că aş reacţiona foarte bine la nişte glume proaste.

— Se pare că mi-am epuizat rezerva de glume.

— Bine.

Îl ridică cu un oftat scurt, iar Paul trebui să-şi muşte buzele ca să nu urle de durere. Annie se îndreptă spre scări, cu capul uşor întors, iar el îşi dădu seama că ea se uita — probabil — la masa cu recipiente. Privirea ei fu scurtă, părând a fi întâmplătoare, dar lui Paul i se păru că a durat foarte mult şi a fost sigur că ea o să-şi dea seama că recipientul cu lichid pentru aprins cărbunii nu mai era acolo. Acum era ascuns în chiloţii lui. După lungi luni de zile, de când furase prima dată ceva, reuşise să-şi adune curajul ca s-o mai facă încă o dată... iar dacă mâinile ei s-ar fi mişcat în sus pe picioarele lui în timp ce urca scările, ar fi dat de ceva mai mult decât un fund fleşcăit.

Apoi ea îşi întoarse privirea de la masă fără să-şi schimbe expresia, iar uşurarea lui fu atât de mare încât zguduiturile şi schimbările de poziţie provocate de urcarea scărilor fură aproape suportabile. Ea reuşea să-şi stăpânească foarte bine expresiile feţei atunci când dorea, dar el crezu — *speră* — că o păcălise.

De data aceasta chiar o păcălise, într-adevăr.

26

— Cred că, totuşi mi-ar face bine injecţia aia, Annie, spuse el atunci când ea îl depuse înapoi în pat.

Annie îi studie pentru un moment faţa albă, asudată şi nebărbierită, apoi aprobă şi părăsi camera.

El scoase numaidecât recipientul plat din chiloţi şi-l îndesă sub saltea. Nu mai pusese acolo nimic de când se petrecuse episodul cu cuţitul şi nu intenţiona să lase lichidul inflamabil mult timp acolo, dar trebuia să stea în acel loc tot restul zilei. În acea seară voia să-l pună într-o ascunzătoare mult mai sigură.

Ea se întoarse şi îi făcu o injecţie. Apoi puse un carnet de notiţe şi câteva creioane ascuţite pe pervazul ferestrei şi împinse scaunul rulant până la pat.

— Uite, spuse ea. Eu am de gând să dorm puţin. Dacă o să vină vreo maşină, o s-o aud. Dacă suntem lăsaţi în pace, probabil că o să dorm până mâine dimineaţă. Dacă o să vrei să te scoli şi să lucrezi, ai aici scaunul. Manuscrisul este acolo, pe podea. Sinceră să fiu, eu nu te sfătuiesc să faci asta până când nu ţi se încălzesc puţin picioarele.

— Acum n-aş putea, dar bănuiesc că mai spre seară mă pun pe muncă. Am înţeles la ce te refereai când ai spus că suntem presaţi de timp.

— Mă bucur, Paul. Cam de cât timp crezi că mai ai nevoie?

— În mod normal, aş spune o lună. În ritmul în care am lucrat în ultimul timp, două săptămâni. Dacă merg cu viteză maximă, cinci zile. Sau poate o săptămână. Materialul va fi necizelat, dar va exista.

Ea oftă şi-şi studie cu nepăsare palmele.

— Ştiu ca va dura mai puţin de două săptămâni.

— Aş dori să-mi promiţi ceva.

Nu îl privea cu furie, nici eu suspiciune, doar cu puţină curiozitate.

— Ce?

— Să nu mai citeşti nimic până când termin.., sau până când trebuie să... ştii tu...

— Să te opreşti?

— Da. Până când trebuie să mă opresc. În acest fel vei citi finalul fără să fie prea fragmentat. Va avea un efect mult mai puternic.

— Va fi unul bun, nu-i asa?

— Da. — Paul zâmbi. — Va fi ceva foarte fierbinte.

27

În acea seară, pe la ora opt, se ridică grijuliu şi se aşează în scaunul rulant. Ascultă cu atenţie dar nu auzi nici un zgomot de la etajul de sus. Nu se mai auzise nimic de când scârţâitul arcurilor îl anunţase, pe la ora patru, că Annie se băgase în pat. Ea probabil că era *într-adevăr* obosită.

Paul luă lichidul inflamabil şi se deplasă în zona de lângă fereastră unde îşi amenajase tabăra intimă, scriitoricească: aici era maşina de scris cu rânjetul ei neplăcut, căruia îi lipseau trei dinţi, aici era coşul de hârtii; aici erau creioanele şi carnetele de notiţe, hârtia de scris şi grămezile de foi rescrise dintre care va folosi unele, iar celelalte vor intra în coşul de gunoi.

Sau aşa s-ar fi întâmplat înainte.

Aici, total invizibilă, se afla uşa spre o altă lume. Şi tot aici, gândi el, se afla propria lui fantomă, acoperită cu o serie de învelişuri, precum pozele nemişcate pe care, dacă le agiţi, îţi dau iluzia de mişcare.

Îşi potrivi scaunul între teancurile de hârtie şi cele de notiţe cu uşurinţa unei practici îndelungate, mai ascultă o dată cu atenţie, apoi se aplecă şi ridică o şipcă de parchet, lungă de cinci degete. Acum două luni descoperise că era dezlipită şi văzuse, după praful care era depus pe ea *(În curând o să pui şi tu de-a curmezişul ei fire de păr ca să fii sigur,* gândi el), că Annie nu ştia nimic de această şipcă desprinsă. Dedesubtul ei se afla un spaţiu liber, dacă făceai abstracţie de praf şi excrementele de şoareci.

Îndesă recipientul cu Ronson Fast în gură şi puse scândurica la loc. Avu un moment de groază când se gândi că s-ar putea să nu se mai potrivească perfect în locaş (şi Dumnezeule! ochii ei erau *ai naibii* de ageri!). Dar se potrivesc perfect.

Paul o privi o clipă, apoi îşi deschise carnetul de notiţe, luă un creion şi găsi gaura din hârtie.

În următoarele patru ore scrise netulburat — până când vârfurile celor trei creioane pe care ea i le ascuţise se tociră de tot — apoi se deplasă până lângă pat, se băgă în aşternut şi adormi cu mare uşurinţă.

28

CAPITOLUL 37

Geoffrey începuse să-şi simtă braţele ca şi cum ar fi fost de tablă. Stătea de cinci minute în umbra de lângă coliba care aparţinea "Frumoasei" lui M'Chibi. Arătând mai degrabă ca o copie palidă a uriaşului circului, aşa cum stătea acolo ţinând, cufărul Baroanei în echilibru pe cap.

Tocmai când începuse să creadă că nimic din ce ar spune Hezekiah nu l-ar putea convinge pe M'Chibi să părăsească coliba, auzi zgomotul unor mişcări. Geoffrey se îndepărtă şi mai mult, cu muşchii braţelor tremurându-i spasmodic. "Frumoasa" Şefului M'Chibi era "Păstrătoarea Focului", iar înăuntru, în colibă erau mai bine de o sută de torţe, cu capetele, înmuiate într-o răşină groasă şi cleioasă. Această răşină provenea de la nişte copaci pitici care creşteau în zonă, iar Bourkaşii o numeau Uleiul-Foc sau Uleiul-Sânge-Foc. Ca toate limbile, în esenţă simple, cea a Bourkaşilor devenea câteodată ciudat de evazivă. Totuşi, oricum ai fi denumit substanţa, acolo erau destule torţe ca să dea foc la tot satul. Ar arde precum paiaţa lui Guy Farokes, gândi Geoffrey... dacă — asta era! — M'Chibi putea fi înlăturată din cale.

— *Nu-ţi fie frică să loveşti, Boss Ge'ff'y,* spuse Hezekiah. *M'Chibi, el iese afară primul, 'oarece el omul-foc. Hezekiah, el o să ies' afară al doilea. Deci, tu nu aştepta să vezi strălucirea dintelui meu de aur! Tu sparge capul la diavolul ăla, şi a dracului de repede!*

Dar când îi auzi *într-adevăr* venind, Geoffrey avu un moment de îndoială, în ciuda durerii cumplite din braţe. Să presupunem că, doar de data asta.

29

Îşi opri creionul la mijlocul cuvântului când auzi motorul unei maşini care se apropia. Era surprins cât de calm se simţea — cea mai puternică emoţie pe care o avea acum era o uşoară enervare că a fost întrerupt când începuse să plutească ca un fluture şi să înţepe ca o albină. Auzi tocurile cizmelor Anniei răpăind sacadat pe hol.

— Pleacă de la geam.

Faţa ei era încordată şi încruntată. Sacoşa kaki, deschisă, îi atârna pe umăr.

— Pleacă de la geam.

Se opri şi văzu că el deja se mutase din faţa ferestrei. Se asigură că nici unul din lucrurile lui nu rămăsese pe pervaz, apoi dădu din cap.

— Este Poliţia Districtuală, spuse ea.

Arăta încordată dar stăpânită. Sacoşa era astfel aşezată încât să ajungă foarte uşor la ea cu mâna dreaptă.

— O să fii cuminte, Paul?

— Da.

Ochii ei îi cercetară atent faţa.

— O să am încredere în tine, spuse ea la sfârşit şi apoi se întoarse, închise uşa, dar nu se osteni s-o încuie.

Maşina pătrunse pe alee; duduitul uşor, parcă somnoros al imensului Playmouth 442 fiind aproape ca o emblemă sonoră. Auzi uşa de la bucătărie trântindu-se, şi îşi poziţionă scaunul destul de aproape de fereastră, astfel încât să rămână într-un unghi de umbră şi totuşi să poată observa ceea ce se întâmplă. Maşina de patrulare se opri lângă Annie şi motorul se stinse. Şoferul se dădu jos, şi stătea acum exact pe locul unde stătuse şi tânărul poliţist atunci când îşi rostise ultimile patru cuvinte... dar aici se sfârşea orice asemănare între cei doi. Primul fusese un tânăr abia ieşit din adolescenţă, un poliţai novice care încerca să pară dur şi care căuta urmele de mult şterse ale unui scriitor nebun, care-şi avariase maşina şi apoi sau se afundase în păduri ca să moară, sau fugise de toată porcăria, făcând autostopul.

Poliţaiul care se profila acum din spatele roţii automobilului de patrulare avea în jur de patruzeci de ani, un individ cu nişte umeri cam cât o bârnă de hambar. Chipul lui era un pătrat de granit, cu câteva linii înguste gravate pe lângă ochi şi la colţurile gurii. Annie era o zdrahoană, dar pe lângă omul ăsta părea aproape mititică.

Mai exista încă o diferenţă. Poliţistul pe care-l omorâse Annie fusese singur. Pe cealaltă usă a automobilului cobora acum un om îmbrăcat în haine obişnuite, mic de statură, cu umerii căzuţi şi cu păr blond, lins. *David Şi Goliat,* gândi Paul. *Mutt şi Jeff. Isuse!*

Poliţistul în haine de stradă înconjură maşina cu paşi mărunţi. Chipul lui arăta bătrân şi obosit, faţa unui om pe jumătate adormit... cu excepţia ochilor de un albastru şters. Ochii îi erau foarte vioi, iscoditori. Paul se gândi că acesta s-ar mişca foarte repede.

Se legitimară în faţa lui Annie, după care ea le spuse ceva, întâi privind în sus ca să vorbească cu Goliat, apoi întorcându-se pe jumătate ca să-i răspundă lui David. Paul se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar sparge iar fereastra şi ar striga după ajutor. Se gândea că şansele erau probabil opt la zece ca ei s-o poată învinge pe Annie. O, ea era iute, dar poliţistul înalt părea a fi şi mai iute, în ciuda dimensiunilor sale, şi destul de puternic ca să poată smulge din rădăcini nişte copaci de înălţime mijlocie cu mâinile goale. Umbletul

stângaci al celui în haine de stradă ar fi putut să fie tot atât de trucat ca expresia lui somnolentă. Se gândi că ar putea s-o învingă... cu excepţia faptului că ce-i va surprinde pe ei nu va fi o surpriză pentru ea, iar asta-i dădea ei o şansă în plus.

Haina celui în haine de stradă era închisă la toţi nasturii, în ciuda căldurii. Dacă ea-l dovedea mai întâi pe Goliat, atunci ar putea să-i tragă lui David un glonţ în faţă, înainte ca acesta să-şi poată deschide haina aia afurisită şi să-şi scoată pistolul. Mai mult decât orice, haina aceea închisă la nasturi sugera că Annie avusese dreptate: până acum era doar o verificare de rutină.

Până acum.

Ştii, nu l-am ucis eu. TU l-ai omorât. Dacă ţi-ai fi ţinut gura, l-aş fi expediat de aici. Ar fi viu şi acum...

Şi oare el a crezut? Nu, bineînţeles că nu. Dar încă mai stăruia acel moment puternic, dureros al vinovăţiei — ca o înjunghietură scurtă. Avea el de gând să-şi ţină gura închisă pentru că existau două şanse din zece ca ea să-i lichideze şi pe aceştia doi dacă el o va deschide?

Vinovăţia îl înjunghie din nou fulgerător, apoi dispăru. Răspunsul la această întrebare era tot nu. Ar fi fost frumos să se poată mândri cu asemenea motivaţii generoase, dar nu era adevărul. Realitatea era simplă: el voia să se ocupe singur de Annie Wilkes. *Ei pot doar să te bage în închisoare, căţea ce eşti,* gândi el. *Eu ştiu cum să te lovesc.*

30

Bineînţeles, exista posibilitatea ca ei să miroasă ceva suspect. Munca lor, la urma urmelor, era să prindă şobolani, şi ei cunoşteau cu siguranţă trecutul Anniei Wilkes. Dacă asa se vor desfăşura lucrurile, asta va fi... dar el se gândea că Annie va reuşi şi de această dată să se strecoare pe lângă oamenii legii.

Paul bănuia că deja ştia atât cât avea nevoie să cunoască din ce se întâmplase. Annie ascultase cu asiduitate radioul de când se trezise din somnul lung, iar dispariţia poliţistului, al cărui nume fusese Duane Kushner, fusese foarte pe larg comentată de mass-media. Faptul că el se aflase în căutarea urmelor unui scriitor de succes, pe nume Paul Sheldon, fusese amintit. Dar dispariţia lui nu fusese pusă în legătură, nici măcar sub formă speculativă, cu dispariţia lui Paul. Nu încă, cel puţin.

Torentele de primăvară împinseseră Camaro-ul lui cam cinci mile la vale. Ar fi putut să stea nedescoperit acolo în pădure încă o lună sau încă un an, dacă n-ar fi fost o mică coincidenţă. Câteva elicoptere de patrulare ale Gărzii Naţionale, trimise să facă o cercetare de rutină împotriva cultivatorilor de droguri (căutând lanuri ale cultivatorilor de marihuana din munţi, cu alte cuvinte), observaseră o rază de soare

care se reflectase pe rămăşiţele parbrizului Camaro-ului şi aterizaseră într-un luminiş din apropiere, ca să cerceteze mai îndeaproape. Efectivele grave ale accidentului fuseseră estompate de izbiturile violente pe care le primise Camaro-ul în peregrinarea spre punctul final. Dacă maşina mai avea cumva urme de sânge care fuseseră dezvăluite de analiza criminalistică (dacă *se făcuse* vreo analiză criminalistică), la radio oricum nu se spusese aşa ceva. Paul ştia că şi cea mai amănunţită cercetare va da la iveală prea puţine urme de sânge — maşina lui fusese aproape toată primăvara spălată de torentele de zăpadă topită.

Iar în Colorado atenţia şi preocuparea fuseseră concentrate cu precădere asupra poliţistului Duane Kushner — după cum, bănuia el, confirma şi prezenţa acestor doi vizitatori. Până acum toate speculaţiile fuseseră centrate în jurul a trei activităţi ilicite: fabricarea ilegală de alcool, marihuana şi cocaina. Părea probabil că Kushner a dat din întâmplare peste o distilerie sau peste un depozit de droguri, în timp ce căuta urmele lăsate de scriitorul ageamiu. Şi, în timp ce speranţa de a-l găsi în viaţă pe poliţist începea să se spulbere, începuseră să apară întrebări. De ce, în primul rând, fusese trimis singur acolo? Iar acestea deveneau din ce în ce mai vehemente — şi cu toate că Paul se îndoia că Statul Colorado are atâţia bani încât să-şi permită să finanţeze un sistem de patrulare în doi. Acum, în mod evident, periau zona în pereche ca să-l găsească pe Kushner. Nu-şi mai asumau riscuri.

Acum Goliat arătă spre casă. Annie ridică din umeri şi clătină din cap. David spuse ceva. După o clipă ea aprobă şi îi conduse de-a lungul potecii spre usa de la bucătărie. Paul auzi balamalele scârţâind, apoi intrară. Zgomotul făcut de atâţia paşi acolo era înfricoşător, aproape ca o profanare.

— Cam pe la ce oră a venit el aici? întrebă Goliat.

Trebuia să fie Goliat. Avea o voce tunătoare cu accent de Midwest, îngroşată de ţigări.

— Pe la patru, spuse Annie. Cam aşa.

Ea tocmai terminase de tuns iarba şi nu purtase ceasul la mână. Fusese infernal de cald; asta-şi aducea foarte bine aminte.

— Cât de mult a stat, doamna Wifkes?, întrebă David.

— Domnişoara Wilkes, dacă nu vă supăraţi:

— Scuzaţi-mă.

Annie spuse că nu poate să-şi dea seama cu precizie cât de mult a stat, doar că nu a fost foarte mult. Poate cinci minute.

— V-a arătat o fotografie?

— Da, spuse Annie, de asta a venit.

Paul se minună cât de stăpână pe sine părea, cât de binevoitoare.

— Şi l-aţi văzut pe omul din fotografie?

Annie zise că bineînţeles, era Paul Sheldon, îl recunoscuse imediat.

— Am toate cărţile lui. Îmi plac foarte mult. Asta l-a dezamăgit pe ofiţerul Kushner. Mi-a spus că dacă aşa stau lucrurile probabil că ştiu

ce spun. Arăta foarte descurajat. Şi foarte încins.

— Mda, a fost într-adevăr o zi foarte călduroasă, spuse Goliat.

Iar Paul se alarmă de cât de aproape părea să fie vocea lui. În salon? Da, cu certitudine în salon. Mare sau nu, tipul se mişca aidoma unui afurisit de linx. Când Annie răspunse, şi vocea ei era mai aproape. Poliţiştii se mutaseră în salon. Ea îi urma. Nu îi invitase acolo, dar ei intraseră oricum. Aruncau o privire.

Cu toate că sciitorul ei domestic se afla acum la mai puţin de treizeci şi cinci de picioare depărtare, vocea lui Annie rămânea controlată.

Îl întrebase aşadar dacă dorea să intre şi să bea cafea de la gheaţă, dar el spusese că nu poate. Deci îl întrebase dacă nu doreşte să ia cu el o sticlă rece de...

— Vă rog să nu spargeţi asta, se întrerupse Annie, vocea ei ascuţindu-se. Ţin la lucrurile mele, iar unele dintre ele sunt foarte fragile.

— Scuzaţi-mă, doamnă.

Acela trebuia să fi fost David, vocea lui joasă şi şoptită, umilă şi puţin uimită. Acel ton în glasul unui poliţist ar fi fost amuzant în alte circumstanţe, dar acestea nu erau "alte circumstanţe" şi Paul nu era amuzat. Şedea încordat cu mâinile încleştate pe braţele scaunului rulant auzind sunetul scurt când micul obiect a fost pus jos cu grijă (poate pinguinul pe blocul lui de gheaţă). Şi-o imagină pe ea agitând sacoşa kaki. Aşteaptă ca unul dintre poliţişti — probabil Goliat — s-o întrebe ce dracu este acolo înăuntru.

Atunci ar începe împuşcăturile.

— Ce spuneaţi? întrebă David.

— Că l-am întrebat dacă nu doreşte să ia cu el un Pepsei rece de la frigider, fiindcă era o zi atât de călduroasă. Le ţin chiar lângă cutia congelatorului, şi asta le răceşte cel mai tare, fără să le îngheţe. Mi-a spus că ar fi foarte amabil din partea mea. Era un băiat foarte politicos. De ce l-au lăsat pe un băiat atât de tânăr să patruleze singur?

— A băut Pepsi-ul aici? întrebă David, ignorând întrebarea ei.

Vocea lui se auzea şi mai aproape. Traversase salonul. Paul nu trebui să-şi închidă ochii ca să şi-l imagineze stând acolo, uitându-se de-a lungul holului scurt care trecea pe lângă baie şi se termina în camera de oaspeţi. Paul stătea încordat şi ţeapăn, pulsul bătându-i rapid în artera de la gât.

— Nu, spuse Annie, mai stăpânită ca niciodată. A luat-o cu el. A spus că trebuie să meargă mai departe.

— Ce este acolo? întrebă Goliat. Se auziră două bocănituri de tocuri, sunetul fiind puţin spart atunci când el păşi de pe covorul din salon pe parchetul neacoperit din hol.

— O baie şi un dormitor de rezervă. Dorm câteodată acolo când este foarte cald. Aruncaţi o privire, dacă doriţi, dar vă asigur că nu l-am legat acolo de pat pe poliţistul vostru.

— Nu, doamnă, sunt sigur că nu, spuse David, şi lucru uimitor, paşii şi vocile lor începură să se îndepărteze iarăşi spre bucătărie.

— Părea agitat în timp ce a fost aici?

— Chiar deloc, spuse Annie. Doar încălzit şi descurajat.

Paul începuse să respire iar.

— Preocupat de ceva?

— Nu.

— A spus unde pleacă mai departe?

Cu toate că în mod sigur poliţiştii nu au perceput ezitarea scurtă, urechea versată a lui Paul o sesiză — în acea întrebare se putea ascunde o capcană, o cursă care s-ar putea închide brusc, după o scurtă întârziere.

— Nu, spuse ea până la urmă, cu toate că s-a dus spre vest, deci ea a tras concluzia că el trebuie să se fi îndreptat spre Drumul Springer şi cele câteva ferme care erau acolo.

— Mulţumim, doamnă pentru cooperarea dumneavoastră, spuse David. S-ar putea să fie nevoie să mai trecem pe la dumneavoastră.

— În ordine, spuse Annie. Oricând doriţi. Îmi pare bine să mai văd oameni.

— Vă supăraţi dacă aruncăm o privire în grajdul dumneavoastră? întrebă abrupt Goliat.

— Deloc. Doar să-i spuneţi "bună ziua" când intraţi.

— Cui, domană? întrebă David.

— Lui Misery! răspunse Annie. Scroafa mea!

31

Ea stătea în cadrul uşii, privindu-l fix — atât de fix, încât începu să-şi simtă faţa cum se încălzeşte şi presupuse că s-a îmbujorat. Poliţiştii plecaseră în urmă cu cincisprezece minute.

— Vezi vreo stafie? o întrebă el până la urmă.

— De ce n-ai tras un chiot?

Amândoi poliţiştii o salutaseră la plecare, scoţându-şi pălăria, dar nici unul dintre ei nu zâmbise. Şi în ochii lor existase o expresie pe care Paul putuse s-o observa chiar şi din unghiul îngust oferit de colţul ferestrei. Ei ştiau cine era ea, chiar foarte bine.

— Mă tot aşteptam să zbieri. S-ar fi năpustit asupra mea năprasnic.

— Poate. Sau poate că nu.

— Dar de ce n-ai făcut-o?

— Annie, dacă-ţi petreci toată viaţa gândindu-te la cele mai rele locuri pe care ţi le poţi imagina că se vor întâmpla, cu siguranţă că de câteva ori o să te înşeli.

— *Nu face pe deşteptul cu mine!*

El văzu că în spatele pretinsei impasivităţi, ea era foarte

dezorientată. Tăcerea lui nu se potrivise în imaginea pe care şi-o formase ea despre viaţă ca fiind un fel de Mare Meci de Box: Cinstita Annie contra acelei eterne, de două ori odioase tagme a împieliţaţilor Cockadoodie.

— Cine face pe deşteptul? Ţi-am spus că am de gând să-mi ţin gura închisă şi aşa am făcut. Vreau să-mi termin cartea în pace. Şi doresc s-o termin pentru tine.

Ea îl privi cu incertitudine, dorind să-l creadă, fiindu-i frică să-l creadă... şi până la urmă crezându-l. Şi chiar avea dreptate să-l creadă, fiindcă el spunea adevărul.

— Atunci, apucă-te de treabă, spuse ea blând. Apucă-te chiar acum. Ai văzut cum s-au uitat la mine.

32

În următoarele două zile viaţa se desfăşură ca şi înainte de venirea lui Duane Kushner; aproape că puteai să crezi că poliţistul Duane Kushner nu existase niciodată. Paul scrise aproape constant. Deocamdată renunţase la maşina de scris. Annie o pusese pe şemineul de sub poza Arcului de Triumf, fără să facă nici un comentariu. În acele două zile el umplu trei carnete de notiţe. Îi mai rămăsese unul singur. Când îl termină şi pe acela, continuă pe carneţele. Ea ascuţea duzina de creioane Berol Black Warrior, el le tocea, iar Annie le ascuţea din nou. Creioanele se scurtau fără încetare, în timp ce el stătea lângă fereastră, în bătaia soarelui, aplecat, câteodată scărpinând absent cu degetul mare de la piciorul drept, locul unde ar fi trebuit să-i fie talpa stângă, privind între timp prin gura de hârtie. Se deschisese iarăşi larg, iar cartea se precipita spre deznodământ, aşa cum se întâmplă doar la cele mai bune, de parcă era purtata pe o sanie cu reacţie. El vedea totul cu mare claritate — trei grupuri care o căutau cu înverşunare pe Misery prin pasajele crenelate din spatele frunţii idolului, două dorind s-o ucidă, al treilea — constituit din Ian, Geoffrey şi Hezekiah — încercând s-o salveze... În timp ce jos, satul Bourkaşilor ardea, iar sătenii se strânseseră la punctul de ieşire — urechea stângă a idolului — ca să masacreze pe *oricine* ar fi ieşit de acolo viu.

Această stare de captare hipnotică fu brutal întreruptă, dar nu destrămată, când, în a treia zi de la vizita lui David şi Goliat, un furgonet crem, marca Ford, pe care era scris *KTKA/Grand Junction* intră pe alee. Era plină de echipament video.

— O, Dumnezeule! spuse Paul consternat, undeva între amuzament, uimire şi teroare. Ce dracu-i prostia asta?

Duba abia se oprise când uşa din spate se deschise brusc şi un tip îmbrăcat în pantaloni de camuflaj şi un tricou "cap-de-mort" sări din ea. Într-o mână ţinea ceva ca un pistol mare şi negru iar, pentru o clipă

de groază, Paul crezu că era o armă pentru gaze lacrimogene. Apoi tipul o ridică la umăr şi o roti spre casă, iar Paul văzu că era o minicameră. Din faţă cobora o femeie tânără, drăguţă, aranjându-şi părul blond şi oprindu-se pentru o privire asupra machiajului ei în oglinda retrovizoare, înainte de a se apropia de camera-man.

Ochiul lumi exterioare, care o slăbise din vedere în ultimii ani pe Lady Dragon, se reîntorsese răzbunător.

Paul se trase repede înapoi, sperând că a făcut asta la timp.

Ei bine, dacă vrei să ştii asta. cu siguranţă, trebuie doar să urmăreşti ştirile de la ora şase, gândi el şi fu nevoit să-şi ducă ambele mâini la gură ca să-şi înfrâneze chicotelile.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc şi se trânti.

— Plecaţi dracului de aici! strigă Annie. Căraţi-vă de pe proprietatea mea!

Vag:

— Domnişoară Wilkes, dacă ne-aţi putea acorda doar câteva...

— Puteţi primi câteva încărcături duble din puşca de vânătoare, direct pe *gaura curului,* dacă nu vă căraţi de aici!

— Domişoară Wilkes, sunt Glenna Roberts de la KTKA...

— *Nu-mi pasă nici dacă eşti John Q. Jesus Johnnycake Christ de pe planeta Marte! Căraţi-vă de pe pământul meu sau sunteţi MORŢI!*

— Dar...

— *BUMM!*

Oh, Annie, o Isuse, Annie a ucis-o pe reportera aia stupi...

Se duse înapoi la fereastră şi aruncă o privire afară. Nu avea încotro — trebuia să vadă. Imediat îl cuprinse un val de uşurare. Annie trăsese în aer. Acest avertisment se părea că-şi făcuse foarte bine efectul. Glenna Roberts se repezi să urce în dubă, alergând aplecat şi cu capul în jos. Camera-man-ul îndreptase aparatul de filmat spre Annie; Annie îndreptă puşca spre el; camera-man-ul, ajungând la concluzia că ţine mai mult să rămână în viaţă decât s-o filmeze pe Lady Dragon, se retrase imediat spre uşa din spate a dubei. Înainte de a reuşi el să închidă uşa, maşina deja pornise, retrăgându-se cu spatele pe alee.

Annie îi privi plecând, ţinând puşca într-o mână, apoi se întoarse lent în casă. El auzi zgomotul atunci când ea aşează puşca pe masă. Ea veni în camera lui Paul. Arăta mai rău decât oricând; trasă la faţă şi palidă, cu ochii foarte agitaţi.

— S-au întors, şopti ea.

— Linişteşte-te.

— Ştiam că împeliţaţii aia vor reveni. Şi acum s-a întâmplat.

— Au plecat Annie. Tu i-ai obligat să plece.

— *Niciodată* nu renunţă. Cineva le-a spus că poliţistul ăla a fost la Lady Dragon acasă înainte să dispară. Deci au venit.

— Annie...

— Ştii ce vor ei? întrebă ea.

— Bineînţeles. Am avut de a face cu presa. Vor ce au dorit întotdeauna — ca tu să faci vreo greşeală în timp ce merge aparatul şi cineva să le dea mulţi bani pe film. Dar, Annie, trebuie să te li..

— *Asta* doresc ei, spuse ea şi îşi ridică mâna la frunte. Apoi o trase brusc în jos, lăsând în urmă patru zgârieturi însângerate. Sângele îi curgea pe sprâncene, în ochi, pe obraz.

— Annie! încetează!

— Şi asta!

Se pălmui pe obrazul stâng, cu palma stângă, destul de tare ca să lase urme.

— Şi *asta!*

Urmă obrazul drept, chiar mai tare, până la sânge.

— *ÎNCETEAZĂ!* strigă el.

— *Asta doresc ei!* ţipă ea.

Îşi ridică mâinile şi le puse pe răni, acoperindu-le. Apoi îşi îndreptă spre el pentru o clipă, palmele mânjite de sânge. După care se repezi afară din cameră.

După mult, mult timp, Paul se reapucă de scris. La început a mers încet — imaginea Anniei maltratându-se îi revenea mereu în minte — şi se gândi că era inutil, că ar fi mai bine să pună punct lucrului în ziua aceea. Dar mai apoi intriga îl prinse şi el căzu iarăşi prin gaura din hârtie.

Asa cum se întâmpla mereu în aceste zile, el se lăsă atras acolo cu un sentiment de binecuvântată uşurare.

33

A doua zi veniră alţi poliţişti: de această dată mocofani de la secţia locală. Aduseseră cu ei şi un ins slăbuţ cu o servietă, care pesemne conţinea o maşină de stenodactilografiat.

Annie stătu de vorbă cu ei pe alee, cu o faţă inexpresivă. Apoi îi conduse în bucătărie.

Paul şedea liniştit, cu un carneţel în poală (îşi consumase seara trecută ultimul carnet de notiţe), şi asculta vocea Anniei, când aceasta îşi dicta declaraţia care conţinea tot ce le spusese lui David şi Goliat cu patru zile în urmă. Nu era nimic altceva, bănuia Paul, decât o pură hărţuială. Fu amuzat şi îngrozit când realiză că îi era puţin milă de Annie.

Poliţistul din Sidewinder care conducea interogatoriul începuse prin a-i spune Anniei că, dacă dorea, putea să-şi cheme un avocat. Annie refuză şi îşi înşiră simplu povestea. Paul nu reuşi să descopere nici o neconcordanţă.

Au stat în bucătărie o jumătate de oră. Spre sfârşit unul dintre ei a întrebat-o pe Annie cum căpătase zgârieturile acelea urâte de pe

frunte.

— Le-am făcut noaptea, spuse ea. Am avut un coşmar.

— Despre ce era vorba?

— Am visat că oamenii şi-au adus aminte de mine după toţi aceşti ani şi au început sa vîna aici, spuse Annie.

Când au plecat, Annie veni în camera lui. Faţa ei era pământie, răvăşită şi arăta bolnavă.

— Locul ăsta parcă a devenit Gara Grand Central, spuse Paul.

Ea nu zâmbi.

— Cât mai ai?

El ezită, se uită la teancul de foi dactilografiate peste care erau aşezate carnetele de notiţe şi apoi din nou la Annie.

— Două zile, zise el, poate trei.

— Data viitoare, când vor veni, or să aibă cu ei mandatul de perchiziţie, spuse ea şi plecă înainte ca el să-i poată răspunde.

34

În seara aceea ea intră în cameră pe la ora doisprezece fără un sfert şi spuse:

— Ar fi trebuit să fii de o oră în pat, Paul.

El îşi ridică privirea, trezit din visul adânc al povestirii. Geoffrey — care se dovedise a fi eroul principal al romanului — tocmai ajunsese în faţă în faţă cu hidoasa regină a albinelor, cu care va trebui să se bată până la moarte pentru viaţa lui Misery.

— Nu contează, spuse el. O să mă culc în curând. Câteodată, trebuie să aşterni ideile pe hârtie pentru că altfel le pierzi.

Îşi scutură mâna, care i se umflase şi zvâcnea. O excrescenţă tare, jumătate bătătură, jumătate băşică, îi apăruse pe degetul mijlociu, acolo unde creionul crea o presiune constantă. Avea la dispoziţie pilulele care-i astâmpărau durerea, dar care, i-ar fi înceţoşat mintea.

— Tu crezi că-i bună, nu-i aşa? întrebă ea încet. Cu adevărat bună. N-o mai scrii doar pentru mine, nu-i aşa?

— O, nu, spuse el. Pentru o clipă fusese tentat să mai adauge ceva — să-i spună: *N-a fost nicodată pentru tine, Annie, sau pentru toţi ceilalţi care-şi semnează scrisorile "Cel mai înfocat admirator al tău". În secunda în care începi să scrii, toţi ceilalţi oameni se află la celălalt capăt al galaxiei sau în altă parte. N-am scris niciodată pentru fostele mele neveste sau pentru mama mea, sau pentru tatăl meu. Motivul pentru care aproape întotdeauna autorii scriu o dedicaţie pe carte, Annie, este acela că egoismul lor îi înspăimântă chiar şi pe ei până la urmă.*

Dar n-ar fi fost înţelept să-i spună ei aşa ceva.

Scrise până când spre răsărit, începură să mijească zorile, apoi

căzu în pat şi dormi patru ore. Visele au fost confuze şi neplăcute. Într-unul dintre ele, tatăl Anniei urca nişte scări lungi. În braţe ducea un coş plin cu tăieturi din ziare. Paul încerca să-l strige, să-l avertizeze, dar, de fiecare dată când deschidea gura, reuşea doar să scoată un enunţ foarte logic — deşi acest paragraf era de fiecare dată altul, totdeauna începea cu: "Într-o zi, cam la o săptămână după...". Apoi Annie Wilkes, ţipând, alergând pe hol, cu mâinile întinse ca să-i aplice tatălui ei impulsul fatal... dar ţipetele ei se transformau într-un zumzet straniu, iar corpul ei se zvârcolea şi se agita, transformându-se sub fusta şi puloverul împletit. Fiindcă Annie devenea albină.

35

În decursul zilei următoare nu veni nimeni din partea autorităţilor, dar o sumedenie de oameni trecură pe acolo. Amatori de senzaţii tari. Una dintre maşini era plină cu adolescenţi. Când cotiră pe alee ca să întoarcă maşina, Annie ieşi grăbită afară şi urlă la ei să plece de pe proprietatea ei înainte să-i împuşte ca pe nişte câini vagabonzi ce erau.

— Du-te dracului, Lady Dragon! strigase unul dintre ei.

— Unde l-ai îngropat? zbieră altul în timp ce maşina se îndrepta într-un nor de praf.

Un ai treilea aruncă o sticlă de bere. În timp ce maşina se îndepărtă, Paul reuşi să vadă abţibildul de pe parbrizul din spate. Pe el scria SPRIJINIŢI DRACII ALBAŞTRI DIN SIDEWINDER.

O oră mai târziu o văzu pe Annie trecând furioasă prin faţa ferestrei, punându-şi nişte mănuşi de lucru în timp ce se îndrepta spre garaj. Puţin mai târziu ieşi de acolo ţinând în mâjni lanţul. Între zalele lui mari intercalase sârmă ghimpată. Când această împletitură ţeapănă fu fixată de-a curmezişul aleii, se căută în buzunare şi scoase câteva cârpe roşii. Le ataşă de lanţ ca să-l facă mai vizibil.

— N-o să-i împiedice pe poliţişti să vină — spuse ea când intră în casă — dar o să-i ţină la distanţă pe ceilalţi împieliţaţi.

— Da.

— Mâna ta... pare umflată.

— Da.

— Nu-mi face plăcere să devin o pacoste, Paul, dar...

— Mâine, spuse e.

— Mâine? Adevărat?

Se înseninã dintr-o dată.

— Da, aşa cred. Probabil în jur de ora şase.

— Paul, este minunat! Să încep să citesc de acum, sau...

— Aş prefera să aştepţi.

— Atunci aşa o să fac.

Acea expresie blândă, duioasă i se ivise iarăşi în ochi. El începuse s-

o urască şi mai profund, când arăta aşa.

— Te iubesc, Paul. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da, spuse el, ştiu!

Şi se aplecă iarăşi asupra carneţelului.

36

În seara aceea ea îi aduse pilula de Keflex — infecţia urinară pe care o făcuse începuse să se vindece, dar foarte greu — şi un vas cu gheaţă. Aşează un prosop frumos împăturit lângă el şi plecă fără să spună un cuvânt.

Paul puse creionul jos — trebui să-şi folosească mâna stângă ca să-şi îndrepte degetele de la dreapta — şi îşi afundă mâna în gheaţă. O ţinu acolo până nu mai simţi aproape nimic. Când o scoase, umflătura parcă se mai retrăsese puţin. Înfăşură prosopul în jurul mâinii şi rămase aşa, uitându-se la întunericul de afară, până când pielea începu să-l furnice. Puse prosopul la o parte, îşi flexionă un timp degetele (primele mişcări îl făcură să se strâmbe de durere, dar mâna începu apoi să se dezmorţească), şi apoi reîncepu să scrie.

În zori se deplasă încetişor până la pat, se strecură în el şi adormi imediat. Visă că s-a rătăcit într-o furtună de zăpada; doar că nu era zăpadă. Erau foi de hârtie care zburătăceau peste tot, distorsionând totul, şi fiecare pagina era scrisă la maşină, iar toate t-urile n-urile şi e-urile lipseau. Şi înţelese că dacă el va mai trăi când urgia va înceta, va trebui să le completeze pe toate de unul singur, descifrând cuvintele care abia se distingeau.

37

Se trezi în jurul orei unsprezece, iar Annie, imediat când îi auzi primele mişcări, veni să-i aducă suc de portocale, pilulele şi o farfurie cu supă de pui. Clocotea de emoţie.

— Astăzi este o zi foarte importantă, Paul, nu-i aşa?

— Da.

Încercă să ridice lingura cu mâna dreaptă şi nu reuşi. Era greoaie şi roşie, atât de umflată încât pielea devenise lucioasă. Când încercă să-şi îndoaie degetele, o simţi de parcă ar fi avut în ea sârme de metal. Ultimele zile, gândi el, fuseseră ca o sesiune de autografe, de coşmar, interminabilă.

— O, biata ta *mână!* strigi ea. O să-ţi mai aducă o pilulă! Acum, imediat.

— Nu. Aceasta-i sprintul final! Vreau să am mintea limpede pentru

el.

— Dar nu poţi să scrii cu mâna, în halul ăsta.

— Nu, aprobă el. Mâna este ca şi moartă. O să-l termin pe copilaşul ăsta aşa cum l-am început — cu Royalul. Opt sau zece pagini vor fi de ajuns. Cred că o să mă pot descurca cu toate t-urile, n-urile şi e-urile.

— Ar fi trebuit să-ţi iau altă maşină, spuse ea.

Părea că-i pare într-adevăr rău; avea lacrimi în ochii. Paul se gândi că asemenea momente, erau cele mai îngrozitoare, deoarece el o vedea atunci pe femeia care ar fi fost Annie Wilkes dacă ar fi primit o educaţie bună, sau dacă substanţele produse de micile glande din ea ar fi fost mai puţin otrăvitoare. Sau şi una şi alta.

— Am făcut o boacănă. Îmi este greu să recunosc, dar este adevărat. S-a întâmplat aşa, pentru că n-am vrut să recunosc că femeia aia, madam Dartmonger, m-a păcălit. Îmi pare rău, Paul. Biata ta mână.

O ridică, blândă precum Niobe lângă havuz, şi o sărută.

— Lasă, e-n ordine, spuse el. O să ne descurcăm, Ducky Daddles şi cu mine. *Îl* urăsc. Dar ceva mă face să cred că şi el mă urmăreşte pe *mine,* deci bănuiesc că suntem chit.

— Despre cine vorbeşti?

— Royalul. L-am poreclit după un personaj din desenele animate.

— Oh...

Ea începu să se îndepărteze. Să se stingă. Să iasă din priză. El o aşteptă răbdător să se întoarcă la realitate, mâncându-şi supa între timp, ţinând neîndemânatic lingura între degetele mâinii stângi.

Până la urmă ea îşi reveni şi îl privi, zâmbind radioasă ca o femeie care se trezeşte şi realizează că ziua va fi frumoasă.

— Ai terminat supa? Dacă da, am pregătit ceva special.

El îi arătă farfuria pe fundul căreia mai rămăseseră doar câteva pete de grăsime.

— Vezi ce Albină-Lucrătoare harnică sunt eu, Annie? spuse el fără nici o urmă de zâmbet.

— Eşti cea mai bună Albină-Lucrătoare care-a existat vreodată, Paul, şi o să primeşti un *şir* întreg de stele de aur! De fapt... aşteaptă! Aşteaptă şi o să vezi!

Pleacă, lăsându-l pe Paul să privească mai întâi la calendar şi apoi la Arcul de Triumf. Se uită la tavan şi văzu C-urile înseriate valsând ameţitor de-a lungul tencuielii. La urmă se uită la maşina de scris şi la masivul şi dezordonatul teanc de file al manuscrisului. *La revedere la toate,* gândi el la întâmplare, chiar în clipa în care Annie intră ca o furtună în cameră aducând o altă tavă. Pe ea erau patru farfurii: pe una felii de lămâie, ouă fierte pe alta, şi pe a treia pâine prăjită. În mijloc era o farfurie mare, iar pe ea se afla un imens morman de icre negre.

— Nu ştiu dacă îţi place chestia asta sau nu, spuse ea timid. Nici măcar nu ştiu dacă-mi place *mie.* N-am mâncat niciodată.

Paul începu să râdă. Râsul îi provoca dureri de sale, la picioare şi chiar la mână; în curând îl vor durea probabil şi mai tare, fiindcă Annie era îndeajuns de paranoică încât să creadă că dacă cineva râdea, atunci înseamnă că râde de *ea.* Dar nu se putea opri totuşi. Râse până când se înecă şi începu să tuşească, cu obrajii roşii şi cu lacrimile curgându-i pe la colturile ochilor. Femeia îi tăiase piciorul cu un topor şi degetul cu un cuţit electric, iar acum era aici, cu un morman de caviar atât de mare, încât s-ar putea îneca cu el şi un mistreţ african. Şi, ca un miracol, nu se aşternu pe faţa ei acea expresie întunecată de *crevasă.* În schimb, începu să râdă odată cu el.

38

Caviarul, se presupune, face parte dintre acele articole gastronomice pe care ori le iubeşti, ori le deteşti, dar Paul nu simţise niciodată nici una, nici alta. Dacă zbura cu avionul la clasa I şi stewardesa îi punea în faţă o farfurioară cu caviar, o mânca şi apoi uita că există pe lumea asta ceva cu numele ăsta, până data următoare, când o altă stewardesă îi punea în faţă acelaşi lucru. Dar acum mânca înfometat, cu tot ce mai era pe lângă, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată în viaţa marele deliciu al acestui produs culinar.

Anniei nu-i plăcu deloc. Ciuguli din felia de pâine prăjită, pe care pusese o linguriţă de caviar, se strâmbă dezgustată şi o lăsă jos. Dar Paul înfulecă cu un entuziasm neabătut. Într-un sfert de oră, mâncase jumătate din Muntele Beluga. Râgâi, îşi duse mâna la gură şi privi vinovat spre Annie, care izbucni iarăşi în hohote de râs.

Cred că o să te ucid, Annie, gândi el şi îi aruncă un zâmbet afectos. *Chiar aşa o să fac. S-ar putea să mor şi eu, odată cu tine — probabil că, de fapt, aşa se va întâmpla — dar o să plec pe lumea cealaltă cu burta plină de caviar. Nu e chiar cel mai rău.*

— A fost excelent, dar nu mai pot să iau nici măcar o înghiţitură, spuse el.

— Probabil că ţi s-ar face rău, zise ea. Chestia asta e foarte săţioasă. — Zâmbi. — Mai am încă o surpriză. Am o sticlă de şampanie. Pentru mai târziu... când termini cartea. Se numeşte Dom Perignon. Costă şaptezeci şi cinci dolari! pentru *o singură sticlă!* Dar Chuckie Yoder, vânzătorul de la raionul de băuturi, spune că-i cea mai bună care există.

— Chuckie Yoder are dreptate, spuse Paul, gândindu-se că, în parte, din vina Dom-ului el intrase în acest infern. Tăcu un moment şi apoi adăugă:

— Mai este ceva ce mi-aş mai dori. Pentru când termin.

— Oh? Ce este?

— Mi-ai spus cândva că ai păstrat toate lucrurile mele.

— Chiar aşa.

— Ei bine... În sacoşa mea era un pachet de ţigări. Mi-ar plăcea să fumez o ţigară după ce termin.

Zâmbetul ei se stinse încet.

— Ştii că aceste lucruri nu sunt bune pentru tine, Paul. Provoacă cancer.

— Annei, crezi oare că acum cancerul este o chestie care să mă îngrijoreze?

Ea nu răspunse.

— Doresc doar o singură ţigară. De fiecare dată când am terminat o carte, m-am relaxat fumând o ţigară. Crede-mă, este cea care are întotdeauna cel mai bun gust — chiar mai bun decât îl are după o masă copioasă. Cel a puţin aşa era înainte. Presupun că de data aceasta mă va ajuta să mă simt ameţit şi o să-mi facă greaţă, dar doresc o mică legătură cu trecutul. Ce spui, Annie? Fii fair-play. *Eu* am fost.

— Bine... dar înainte de şampanie. Eu n-am chef să beau o sticlă de şaptezeci şi cinci de dolari de bere spumoasă în aceeaşi cameră unde tu ai împrăştia otrava aia.

— Foarte bine. Dacă mi-o aduci pe la prânz, o s-o pun pe pervaz ca să mă pot uita din când în când la ea. O să termin, apoi o să completez literele, apoi o s-o fumez până când o să simt că o să cad pe jos, inconştient, apoi am s-o sting. Atunci o să te chem.

— În ordine, spuse ea. Dar tot nu sunt prea încântată de chestia cu ţigara. Chiar dacă n-o să faci cancer de la ea, tot nu-mi prea convine. Şi ştii de ce, Paul?

— Nu.

— Pentru ca doar Trântorii fumează, spuse ea şi începu să strângă farfuriile.

39

— Conaşule Boss Ian, e ea...

— Ssssf! şopti Ian feroce, iar Hezekiah tăcu. Geoffrey îşi simţi la gât pulsul bătându-i foarte rapid. De afară se auzeau scârţâiturile şi gemetele uşoare ale parâmelor şi ale greementţilor, fluturăturile uşoare ale pânzelor în briza uşoară a alizeului, strigătul sporadic al unei păsări. Vag, de pe puntea-pupa, Geoffrey auzea câţiva bărbaţi intonând un cântec marinăresc, cu nişte voci sparte, false. Dar aici era linişte, în timp ce trei bărbaţi, doi albi şi unul negru, aşteptau să vadă dacă Misery va muri... sau...

Ian gemu răguşit, iar Hezekiah îl strânse de braţ — Geoffrey pur şi simplu îşi înteţi strânsoarea braţelor unul de altul. După toate acestea, putea să fie Dumnezeu atât de crud încât s-o lase să moară? Cândva ar fi negat foarte sigur de sine o asemenea posibilitate, mai degrabă cu

umor decât cu indignare. În acele zile, ideea că Dumnezeu poate fi crud i s-ar fi părut absurdă.

Dar ideile sale despre Dumnezeu — ca şi convingerile sale despre multe lucruri — se schimbaseră. Se schimbaseră în Africa. În Africa descoperise că nu există doar un singur Dumnezeu, ci mai mulţi, iar unii dintre ei erau mai mult decât cruzi — erau nebuni iar asta schimbase totul. La urma urmei, cruzimea, o puteai înţelege. Pe de altă parte, cu nebunia nu puteai să discuţi logic.

Dacă Misery a sa era cu adevărat moartă, aşa cum începuse el să se teamă, avea de gând să se urce pe puntea-prora şi să se arunce peste copastie. Întotdeauna înţelesese şi acceptase faptul că zeii erau neîndurători; dar nu mai ţinea totuşi deloc să trăiască într-o lume unde zeii erau nebuni.

Aceste gânduri negre întrerupte de gâfâitul aspru, aproape supranatural, al lui Hezekiah.

— Conaşu' Boss Ian! Conaşu' Boss Geoffrey! Ochii ea! Uite ochii ea!

Ochii lui Misery acea superbă şi delicată nuanţă de albastru de nu-mă-uita, se deschiseseră şovăitori. Trecuseră de la Ian la Geoffrey şi înapoi la Ian. Pentru un moment Geoffrey văzu în ei doar nedumerire... apoi recunoaştere, iar sufletul lui urlă de fericire.

— Unde sunt? întrebă ea, căscând şi întinzându-se. Ian — Geoffrey — suntem pe mare? De ce îmi este atât de foame?

Râzând, plângând, Ian se aplecă şi o strânse în braţe, rostindu-i la nesfârşit numele.

Uimită, dar mulţumită, ea îl strânse în braţe — şi pentru că ea este în afară de pericol, Geoffrey realiză că poate să accepte dragostea lor, acum şi pentru totdeauna. El va trăi singur, va putea trăi singur, în deplină pace.

Poate că zeii, la urma urmelor, nu erau nebuni... cel puţin nu toţi.

Îl atinse pe umăr pe Hezekiah.

— Bătrâne, cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, nu eşti de părere?

— Ghicesc că asta drept este, Conaşu' Boss Geoffrey, spuse Hezekiah. Zâmbi larg, arătându-şi toţi cei şapte dinţi de aur.

Geoffrey îi aruncă ei o ultimă privire şi, doar pentru o clipă, acei ochi albaştri îi întâlniră pe ai lui, încălzindu-l, umplându-i. *Împlinindu-l.*

Te iubesc, draga mea, gândi el. Mă auzi oare?

Pate că răspunsul pe care-l primi era doar ecoul unei dorinţe din închipuirea sa, dar el gândi că nu era aşa — fusese prea limpede, semănase prea mult cu vocea ei.

Te aud... şi te iubesc şi eu.

Geoffrey închise uşa şi urcă pe puntea-pupa. În loc să se arunce peste copastie, cum ar fi putut să facă, îşi aprinse pipa şi începu să fumeze încet, privind soarele apunând în spatele acelui nor de la orizont, îndepărtat, din ce în ce mai vag — acel nor care era coasta Africii.

Iar apoi, pentru că nu putea suporte să facă altfel, Paul Sheldon scoase utrima pagină din maşina de scris şi mâzgăli cu un stilou, cel mai iubit şi mai detestat cuvânt din vocabularul unui scriitor:

SFÂRŞIT

40

Mâna lui dreaptă umflată nu dorise să completeze literele lipsă, dar el o sili totuşi să facă această corvoadă.

Când termină, puse stiloul deoparte. Îsi contemplă pentru o clipă, rodul muncii. Avea acelaşi sentiment ca la sfârşitul fiecărei cărţi — o goliciune stranie, abandon, perceperea faptului că pentru fiecare mic succes plătise o taxă de absurditate.

Întotdeauna se întâmpla aşa, întotdeauna la fel — ca şi cum ţi-ai croi o potecă pe panta unei jungle, iar când ajungeai în luminişul din vârf, după luni de zile de infern, nu descopereai ca răsplată decât priveliştea unei autostrăzi — cu câteva benzinării de-a lungul ei şi, în plus, ca un fel de răsplată pentru bună purtare, câteva piste de bawling sau altceva de soiul ăsta.

Totuşi, era bine când terminai — întotdeauna te simţeai bine când terminai. Te simţeai bine pentru că ai produs, ai făcut un lucru să existe. Ca într-un fel de transă, înţelegea şi aprecia bravura actului, a naşterii unor vieţi mici care nu existaseră, a creării impresiei de mişcare şi a iluziei de căldură. Înţelese — acum, în sfârşit — că era un mic leneş în ceea ce priveşte acest truc, dar că era singurul pe care-l ştia cu adevărat şi dacă întotdeauna sfârşea prin a-l realiza în mod stupid, oricum, nu se întâmplase niciodată să nu-l facă cu dragoste. Atinse vraful de foi şi zâmbi vag.

Mâna lui părăsi manuscrisul şi se îndreptă spre unicul Marlboro pe care ea i-l pusese pe pervazul ferestrei. Lângă el, se afla o scrumieră de ceramică pe care era pictat un vapor cu zbaturi, iar pe fund erau scrise cuvintele: SUVENIR DIN HANNIBAL, MISSOURI — CASA CELUI MAI BUN POVESTITOR AMERICAN.

În scrumieră se găsea o cutie de chibrituri, dar în ea exista un singur băţ — doar atât îi lăsase ea. Unul ar trebui totuşi să fie de ajuns.

O auzi umblând pe sus, la etaj. Asta era bine. Îi lăsa destul timp ca să-şi facă micile pregătiri şi îi va da multe avertismente dacă ea se hotăra să coboare înainte ca el să fie gata.

Acum urmează ADEVĂRATUL truc, Annie. Hai să vedem dacă-l pot face. Hai să vedem — pot?

Se aplecă, ignorând durerea din picioare, şi începu să umble la şipca dezlipită din parchet.

41

După cinci minute o chemă la el, ascultând apoi zgomotul greu al paşilor ei pe trepte. Se aşteptase să fie îngrozit atunci când va ajunge în acest punct, dar se destinse când îşi dădu seama că este foarte calm. În cameră plutea izul lichidului inflamabil. Se răspândea de pe una dintre marginile plăcii de lemn care era pusă peste braţele scaunului pe rotile.

— Paul, chiar ai terminat? strigă ea de pe hol.

Paul privi teancul de hârtii aşezat pe placă lângă odiosul Royal. Teancul era îmbibat cu lichid inflamabil.

— Ei bine — strigă el — am făcut tot ce am putut, Annie.

— Oau! Oh, superb! Iupiii, mai că nu-mi vine că cred! După atâta timp! Doar o clipă! Aduc şampanie!

— Minunat!

O auzi în timp ce traversa bucătăria, ştiind, chiar înainte de-a o auzi, când va urma o scârţâitură. *Aud pentru ultima oară toate aceste sunete,* gândi el, iar aceasta îi provocă o anumită mirare, iar mirarea sparse calmul ca pe un ou. Înăuntru se afla frica... dar mai era şi altceva acolo. Presupunea că era coasta îndepărtată a Africii.

Uşa de la frigider se deschise, apoi se închise trântindu-se. Ea traversă iarăşi bucătăria. Venea.

Bineînţeles, el nu fumase ţigara; acasta încă se mai afla pe pervazul ferestrei. De fapt el îşi dorise doar chibritul. Acel unic băţ de chibrit.

Ce se va întâmpla dacă nu se va aprinde?

Dar era prea târziu pentru a mai lua în calcul asemenea ipoteze.

Se întinse până la scrumieră şi luă cutia de chibrituri. Scoase afară unicul băţ. Ea se afla acum pe hol. Paul lovi chibritul de scăpărici şi, inevitabil, acesta nu se aprinse.

Uşurel! Nu te grăbi!

Îl frecă iarăşi de scăpărici. Nimic.

Uşurel... uşurel...

Îl frecă pentru a treia oară de-a lungul suprafeţei rugoase, maro-închis. Şi acum izbucni o flacără gălbuie, în capătul băţului.

42

— Eu doar sper că...

Ea se opri, înghiţându-şi următorul cuvând în timp ce trăgea aer în piept. Paul şedea în scaunul pe rotile în spatele unei baricade construite din hârtii puse de-a valma una peste alta şi al unui Royal

vechi. Întorsese intenţionat foaia de hârtie din vârf, astfel încât ea să poată citi cuvintele:

ÎNTOARCEREA LUI MISERY
de Paul Sheldon

Mâna dreaptă a lui Paul, cea umflată, tremura dreasupra acestui teanc de hârtii îmbibate cu lichid inflamabil, iar între degetul mare şi arătător se găsea chibritul aprins.

Ea stătea în cadrul uşii, ţinând o sticlă de şampanie învelită într-un prosop. Rămăsese cu gura căscată. Acum şi-o închise cu zgomot.

— Paul? Ce faci?

— Am terminat-o, spuse el. Şi este foarte bună, Annie. Ai avut dreptate. Cea mai bună din seria *Misery,* şi probabil cel mai bun roman pe care lI-am scris eu, chiar dacă-i o corcitură. Acum am de gând să fac cu el o mică scamatorie. E o scamatorie frumoasă. Am învăţat-o de la tine.

— Paul, nu! strigă ea.

Vocea ei era plină de durere şi de înţelegere. Braţele ei se ridicară brusc, lăsând sticla de şampanie să cadă. Aceasta lovi parchetul şi explodă ca o torpilă. Stropii de spumă se împrăştiară peste tot.

— *Nu! Nu! TE ROG, NU....*

— Mare păcat că tu nu-l vei citi niciodată, spuse Paul şi îi zâmbi. — Era primul zâmbet adevărat de luni de zile încoace, radios şi sincer. — Lăsând la o parte falsa modestie, trebuie să spun că a fost mai mult decât bună. A fost *superbă,* Annie.

Chibritul arsese până aproape de capăt, încălzindu-i vârfurile degetelor. Îl scăpă din mână. Pentru o clipă îngrozitoare, el se gândi că s-a stins, apoi, de-a lungul paginii de titlu se răspândi o flacără albăstruie, scoţând un sunet destul de strident — *fluf!* Înaintă în jos pe margini, pipăi parcă lichidul inflamabil care cursese şi în jurul teancului de hârtie, apoi izbucni puternică, galbena.

— *OH DUMNEZEULE, NU!* zbieră Annie *NU MISERY! NU MISERY! NU EA! NU! NU!*

Acum faţa ei începu să tremure, în lumina îndepărtată a flăcărilor.

— Vrei să-ţi pui o dorinţă, Annie? strigă el. Vrei să-ţi pui o *dorinţă,* spiriduş afurisit?

— *OH DUMNEZEULE, OH PAUL, CE FAAACCIII?*

Înaintă clătinându-se, cu braţele întinse în faţă. Acum nu numai că vraful de hârtii ardea; era un adevărat incendiu.

Marginile de plastic ale Royalului începuseră să se înnegrească. Lichidul inflamabil ajunsese şi sub el, iar acum limbile albăstrui de foc se ridicau printre taste. Paul îşi simţea faţa încinsă şi pielea începând să se strângă pe ea.

— *NU MISERY!* se tângui ea. *NU POŢI S-O ARZI PE MISERY! TU; COKADOODIE ÎMPIELIŢAT; NU POŢI S-O ARZI PE MISERY!*

Apoi făcu exact ceea ce el sperase că se va întâmpla. Apucă grămada de hârtii şi se răsuci, intenţionând probabil, să alerge cu ea la baie şi s-o cufunde în cadă.

Când ea se întoarse, Paul apucă Royalul, nepăsându-i de arsurile pe care i le produceau marginile fierbinţi pe mâna dreaptă deja umflată. Îl ridică deasupra capului. Din maşina de scris căzură picături de foc. Le dădu la fel de puţină atenţie ca şi durerii care-l săgeta pe spate — probabil că-şi făcuse acolo o întindere de muşchi. Chipul lui era o grimasă dementială de efort şi concentrare. Se arcui puţin în spate şi apoi reveni cu toată forţa, aruncând maşina de scris. Aceasta o lovi pe Annie Wilkes, din plin în spinarea masivă.

— *AAA-AUU!*

Nu era un ţipăt, ci un mârâit prelung, mirat. Annie căzu în faţă pe podea, strivind sub ea grămada de foi în flăcări.

Mici focuri albastre, ca nişte spiriduşi, împestriţau suprafaţa plăcii care-i servise drept masă de lucru. Paul le stinse, gâfâind, fiecare respiraţie sacadată intrându-i ca un fier încins în gât. Apoi se ridică şi ţopăi stângaci pe piciorul drept.

Annie se zvârcolea şi gemea. O flacără izbucni la subsuoara ei stângă. Urlă. Paul simţi miros de piele prăjită şi de grăsime arsă.

Ea se rostogoli, luptându-se să se ridice în genunchi. Aproape toate foile de hârtie erau pe podea, arzând sau sfârâind în bălţile de şampanie, dar Annie încă strângea în braţe câteva care ardeau. Ardea şi puloverul ei tricotat. Paul văzu cioburi de sticlă verde înfipte în braţele ei. În obraz avea implântată o aşchie mai mare de sticlă hawk.

— Am de gând să te ucid, dobitoc mincinos ce eşti, spuse ea şi se împletici spre el.

Înaintă pe genunchi trei "paşi" spre el, apoi căzu peste maşina de scris. Se crispă şi se rostogoli pe o parte. Atunci Paul se aruncă peste ea. Simţi colţurile ascuţite ale maşinii de scris de sub ea, chiar şi prin corpul ei. Ea ţipă ca o pisică, se zvârpoli ca o pisică şi încercă să-l zgârie tot ca o pisică.

Flăcările începuseră să se stingă în jurul lor, dar, de sub masa vie, contorsionată, agitată, pe care stătea, simţea o căldură cumplită şi realiză că cel puţin câteva porţiuni din pulovăr, maiou şi sutien se lipiseră de pielea ei. Nu simţea nici un fel de milă.

Annie încercă să-l dea jos de pe ea. El îşi menţinea poziţia, stând acum întins peste ea, ca un bărbat care are de gând să comită un viol, ţinându-şi faţa aproape deasupra chipului ei. Mâna lui dreaptă bâjbâia, ştiind foarte bine ce caută.

— Dă-te jos de pe mine!

El dădu peste cocoloaşele de hârtie fierbinte, arsă.

— *Dă-te jos de pe mine!*

Strânse hârtia în mână, înăbuşind flăcările cu degetele. Îi simţea acum mirosul — carne arsă, transpiraţie, ură, nebunie.

— *DĂ-TE JOS DE PE MINE!* urlă ea cu gura larg deschisă, iar el privi

deodată în puţul umed, roşu, al zeiţei.

— *DĂ-TE JOS DE PE MINE! TU COKADOODIE ÎMPIE...*

El îndesă hârtia, fâşii albe şi foiţe sfarogite, carbonizate în gura aceea larg deschisa. Văzu ochii furioşi holbându-se brusc, de surpriză, groază şi o nouă durere.

— Ţine-ţi cartea, Annie, gâfâi el şi apucă cu mâna alte hârtii.

Acestea erau stinse, ude, mirosind acru a vin spumos. Ea se încordă şi se zvârcoli sub el. Drobul de sare care era genunchiul lui stâng se izbi de podea, iar durerea izbucni cumplită în el, dar Paul rămase deasupra femeii. *Am de gând să te violez, Annie. O să te violez pentru că tot ce pot face este cel mai rău lucru pe care-l pot face eu. Deci suge-mi cartea. Suge-mi cartea. Suge-o până când te ÎNECI.* Mototoli hârtiile ude cu un spasm convulsiv al mâinii şi i le îndesă în gură, împingându-le mai adânc pe cele pe jumătate arse.

— Uite-o, Annie, cum îţi place? Este un adevărat unicat, este Ediţia Annie Wilkes, cum îţi place? Mănânc-o, Annie, suge-o, hai, dă-i înainte, *mănânc-o,* fii o Albină-Lucrătoare şi mănâncă-ţi *toată* cartea.

Îndesă o a treia porţie, o a patra. A cincea încă ardea; o stinse cu podul palmei, deja plin de băşici, şi o îndesă.

Dinăuntrul ei se auzeau nişte sunete înfundate. Ea se zvârcoli nebuneşte, şi de data aceasta, Paul căzu de pe ea. Annie reuşi cu greu sa se ridice în genunchi. Se ţinea cu mâinile de gâtul negru, care arăta hidos de umflat. Din pulover nu mai rămăsese decât gulerul înnegrit de foc. Pielea de pe burtă şi de pe diafragmă era umflată şi plină de băşici. Din hârtiile care-i ieşeau din gură, picura şampanie.

Scoţând nişte sunete oribile, groteşti reuşi cumva să se ridice în picioare, ţinându-se în continuare cu mâinile de gât. Paul se târî din faţa ei, cu picioarele întinse anapoda, privind-o temător.

Alte sunete animalice, groteşti.

Ea făcu un pas spre el. Doi. Apoi se împiedică din nou de maşina de scris. De data aceasta, în cădere, îşi întoarse capul spre el, iar Paul îi văzu ochii care-l priveau cu o expresie întrebătoare şi, într-un fel, cumplită: *Ce s-a întâmplat, Paul? Eu îţi aduceam şampanie, nu-i aşa?*

Se izbi cu tâmpla stângă de muchia căminului şi căzu ca un sac cu cărămizi, lovind podeaua cu un bubuit cumplit care zgâlţâi casa.

43

Annie căzuse pe grosul teancului de hârtie în flăcări. Corpul ei le stinsese. Acum era o moviliţă neagră, fumegândă, în mijlocul camerei. Bălţile de şampanie stinseseră foile răzleţe. Dar două sau trei dintre ele migraseră spre peretele din stânga uşii, arzând încă intens, iar pe alocuri tapetul luase foc, fără să ardă însă cu prea mare entuziasm.

Paul se târî până la pat, se ridică pe coate şi apucă cuvertura. Apoi

se îndreptă spre perete, înlăturând din cale cioburile de sticlă cu dosul palmelor. Făcuse o întindere la un muşchi al spatelui. Îşi arsese foarte rău mâna dreaptă. Îl durea capul. Stomacul i se convulsiona din cauza mirosului dulce de carne arsă. Dar era liber. Zeiţa era moartă şi el era liber.

Îşi trase sub el genunchiul drept, ridică cuvertura (umedă de şampanie şi presărată cu pete negre de scrum) şi începu să bată flăcările cu ea. Când lăsă cuvertura să cadă peste un morman care ardea mocnit, pe mijlocul peretelui rămăsese o porţiune goală care mai fumega, dar tapetul se stinsese. Ultima pagină a calendarului se încreţise, dar asta era tot.

Începu să se târască înapoi spre scaunul rulant. Ajunsese la jumătatea drumului când Annie îşi deschise ochii.

44

Paul privi ţintă, nevenindui să creadă, în timp ce ea se ridica încet în genunchi. Paul însuşi era sprijinit în braţe, trăgându-şi picioarele lipsite de vlagă. Arăta ca o versiune stranie, adultă, a nepotului lui Popeye Marinarul, Swee' Pea.

Nu... nu, eşti moartă.

Te înşeli, Paul. Nu poţi să ucizi zeiţa. Zeiţa este nemuritoare. Acum trebuie să limpezesc.

Ochii ei erau holbaţi, oribili. O rană imensă, roşie, sclipea prin părul ei în partea stângă a capului. Pe faţă îi şiroia sângele.

— *Marşv!* strigă Annie prin gâtul înfundat cu hârtii. Începu să se târască spre el, agitându-şi mâinile întinse înainte.

— *Ooo, marşv!*

Paul se întoarse şi începu să se târască spre uşă. O auzea în spatele lui. Şi apoi, când intră în zona plină de cioburi de sticlă, îi simţi mâna înfăşcându-i piciorul stâng şi începu să tragă cu înverşunare de ciot. El urlă.

— MÂRŞAV! ţipă Annie triumfătoare.

Paul privi peste umăr. Faţa ei se înroşea din ce în ce mai tare şi părea că se umflă. Realiză că ea cu adevărat *se transforma* în idolul Bourkaşilor.

Se trase cu toată puterea, reuşind să-şi elibereze piciorul din strânsoarea ei, lăsându-i în mână doar apărătoarea de piele cu care fusese acoperit ciotul.

Se târî mai departe, începând să plângă, cu transpiraţia curgându-i pe faţă. Se împingea în coate ca un soldat care avansează sub foc încrucişat de mitraliere. Auzi bufniturile succesive ale genunchilor ei. Încă-l mai urmărea. Era într-adevăr atât de robustă pe cât se temuse el întotdeauna că avea să fie. O arsese, îi rupsese spatele, îi înfundase

gâtul cu hâtie şi ea încă venea, încă venea.

— *PASRE!* strigă Annie acum. *PASRE... MARŞAVĂ!*

Unul dintre coatele lui se lăsă peste un ciob de sticlă care-i intră în braţ. Continuă totuşi să se târască, cu ciobul înfipt în carne ca un spin.

Mâna ei reuşi să-l apuce de gamba stângă.

— *EU!* DUM...NEE EU...EU!

El îşi întoarse iarăşi capul şi, da, faţa ei se înnegrise, era acum o prună putredă, scofâlcită, în care ochii însângeraţi erau foarte bulbucaţi. Gâtul care-i zvîcnea, se umflase enorm, iar gura i se schimonosise. Încerca să rânjească, îşi dădu el seama.

Uşa era foarte aproape. Paul se opinti şi se prinse în culmea disperării de rama uşii.

— *DUM...NEEEJ. EU!*

Mâna ei era acum pe pulpa piciorului său drept.

Buff. Un genunchi. *Buff.* Celălalt.

Mai aproape. Umbra ei. Umbra ei întinzându-se asupra lui.

— Nu, scânci el.

O simţi apucând, trăgând. Se ţinea de rama uşii cu disperare, cu ochii închişi.

— *DUM...NEEE...EU!*

Peste el. Tunet. Tunetul-Zeiţei.

Acum mâinile ei urcau pe spatele lui ca nişte păianjeni şi apoi se opriră la gât.

— *DUM...NEE...PASRE...MÂRŞAV!*

I se oprise respiraţia. Se ţinea de rama uşii. Se ţinea de rama uşii şi o simţi pe ea deasupra, îi simţi mâinile afundându-se în gâtuf lui şi urlă:

— *Mori, nu poţi să mori? Nu poţi să mori odată? Nu poţi...*

— DUM...D—

Strânsoarea slăbi. Timp de o clipă reuşi să respire. Apoi Annie se prăbuşi peste el, un munte de carne inertă şi el nu mai putu să respire deloc.

45

Se luptă să iasă de sub ea ca un om care-şi sapă un tunel ca să iasă dintr-un troian de zăpadă. Reuşi, epuizându-şi ultimele puteri.

Se târî prin spaţiul uşii, aşteptându-se ca mâna ei să se încleştеze dintr-o clipă într-alta pe piciorul lui, dar nu se mai întâmplă aşa ceva. Alinie zăcea nemişcată, cu faţa în jos într-o baltă de sânge şi şampanie şi printre cioburi de sticlă. Era ea moartă? *Trebuia* să fie moartă. Paul nu credea că este moartă.

Închise uşa trântind-o. Zăvorul pe care-l montase ea părea că se află la jumătatea unei stânci înalte, dar el reuşi să se agaţe şi să se

tragă în sus, îl închise, şi apoi căzu istovit lângă uşă.

Stătu acolo pentru mult timp, lovit de stupoare. Cea ce-l trezi din această stare, fură nişte râcâituri slabe, scurte. *Şobolanii,* gândi el. *Sunt şob—*

Atunci degetele mânjite de sânge ale Anniei se strecurară pe sub uşă şi se agăţară Qrbeşte de cămaşa lui.

El ţipă strident şi se zvârcoli, eliberându-se de strânsoarea lor, cu piciorul stâng sfâşiat de durere. Lovi cu pumnul degetele acelea. În loc să se retragă, degetele tresăriră şi apoi rămaseră nemişcate.

Fă să fie sfârşitul ei. Te rog, Doamne, fă să fie ăsta sfârşitul ei!

Torturat cumplit de durere, Paul, se târî încet spre baie. Când ajunse la jumătatea distanţei, se întoarse şi privi înapoi.

Degetele ei încă se agitau sub uşă. Oricât de mare îi era durerea, nu putea să stea să le privească, sau măcar să se gândească la ele, deci îşi schimbă direcţia, se întoarse înapoi, şi le împinse în cameră. Trebui să-şi adune tot curajul ca să facă asta; era convins că în momentul în care le va atinge, îl vor înşfăca.

Până la urmă ajunse la baie, cu fiecare părticică din el pulsând. Se trase înăuntru şi închise uşa.

Dumnezeule, dacă a luat medicamentele de aici?

Dar nu le mutase. Talmeş-balmeşul de cutii de carton era încă acolo, inclusiv cele care conţineau cutiuţele cu mostre de Novril. Înghiţi trei pe sec, apoi se târî înapoi la uşă şi se sprijini de ea, blocând-o cu greutatea corpului său.

Paul adormi.

46

Când se trezi, era întuneric şi la început nu se dumiri unde se afla — oare cum devenise dormitorul lui atât de *mic?* Apoi îşi reaminti totul, şi o dată cu rememorarea, în mintea lui se instala o certitudine ciudată: ea nu era moartă, nici măcar acum nu era moartă. Ea stătea chiar în faţa acestei uşi, cu toporul în mână. Iar când el se va târî afară, ea îi va tăia capul — care se va rostogoli ca o minge de bawling de-a lungul holului, în timp ce ea va râde.

Asta-i o nebunie, îşi spuse el, iar atunci auzi — sau crezu că aude — un fâşâit slab, zgomotul făcut de fusta unei femei când se atinge uşor de perete.

Doar ţi-ai închipuit aşa ceva. Imaginaţia ta... este atât de activă.

Nu-i aşa. L-am AUZIT.

Nu era adevărat. Ştia asta. Mâna lui se îndreptă spre clanţă, apoi se retrase nesigură. Da, ştia că nu a auzit nimic... *DAR DACĂ nu era aşa?*

Ea ar fi putut să iasă pe fereastră.

Paul, este MOARTĂ!

Răspunsul, implacabil în logica lui: Zeiţa nu moare niciodată.

Deveni conştient că-şi muşca neîncetat buzele şi făcu un efort să se oprească. Oare aşa era când înnebuneai? Da. Era foarte aproape de aşa ceva, şi oare n-avea tot dreptul? Dar dacă se lăsa dus de val, dacă poliţiştii se vor întoarce mâine sau poimâine şi o s-o găsească pe Annie moartă în camera de oaspeţi, şi în baie un ghem amărât de protoplasmă care a fost cândva un scriitor pe nume Paul Sheldon, n-ar însemna atunci că Annie a fost victorioasă?

Bineînţeles! Iar acum, Paulie, o să faci bine să fii o harnică Albină-Lucrăloare şi să te conformezi scenariului. Corect?

Bine.

Îşi întinse iarăşi mâna spre clanţă... şi iarăşi şovăi. Nu *se putea* conforma scenariul original. Conform planului, el se vedea aprinzând hârtiile, iar ea luându-le. Şi asta se întâmplase. Doar că ar fi trebuit să-i strivească *creierul* cu nenorocita de maşină de scris în loc s-o lovească cu ea în spate. Apoi intenţiona să se ducă în sufragerie şi să dea foc la casă. În scenariu se prevedea că el va scăpa ieşind pe una dintre ferestrele de acolo. Va suporta o căzătură a dracului de rea, dar văzuse deja cât de grijulie fusese Annie în ceea ce priveşte încuiatul uşilor. Mai bine lovit decât prăjit, după cum credea el că a spus cândva Ioan Botezătorul.

Într-un roman, totul ar fi decurs conform planului... dar viaţa era atât de murdară — ce poţi să spui despre existenţă când majoritatea conversaţiilor foarte importante din viaţa ta au loc când trebuie să te căci, sau ceva de felul ăsta? O existentă în care nu existau nici măcar *capitole?*

— Foarte murdară, croncăni Paul. Ce bine că există indivizi ca mine, făcuţi doar pentru a curăţa mizeria.

Râse pe înfundate.

Sticla de şampanie nu fusese prevăzută în scenariu, dar aceasta era un amănunt minor în comparaţie cu odioasa vitalitate a femeii şi această dureroasă incertitudine pe care o avea el acum.

Iar până când nu ştia dacă ea este moartă sau nu, *ei bine,* putea dă foc la casă, aprinzând rugul care i-ar aduce repede ajutorul. Nu din cauză că Annie ar mai putea încă trăi; ar prăji-o de vie fără nici cea mai mică remuşcare.

Nu *Annie* îl ţinea pe el în loc, ci manuscrisul. *Adevăratul* manuscris. Ceea ce arsese el nu fusese mai mult decât o iluzie cu o pagină de titlu deasupra — pagini albe amestecate cu unele scrise, dar greşite. Adevăratul *manuscris* al *Întoarcerii lui Misery* fusese ascuns sub pat şi încă mai era acolo.

În afară de cazul când ea încă mai trăieşte. Dacă încă trăieşte, poate că-i acolo, înăuntru, şi-l citeşte.

Deci ce ai de gând să faci?

Aşteaptă aici, îl sfătui o parte a fiinţei lui. *Chiar aici, unde e bine şi*

eşti la adăpost.

Dar alta, mai bravă, îl sfătui să meargă înainte cu scenariul — cel puţin atât cât îl mai putea pune în practică. Du-te în sufragerie, sparge geamul, ieşi afară din casa asta înfiorătoare. Să ajungă cumva la şosea şi să oprească o maşină. În situaţia de acum o săptămână, asta ar fi însemnat chiar să aştepte câteva zile, dar nu şi acum. Casa lui Annie devenise un loc de atracţie.

Adunându-şi tot curajul, se întinse, apucă clanţa şi o roti. Uşa se deschise în întuneric, şi da, acolo era Annie, acolo era zeiţa, stând în umbră, o formă albă în uniformă de asistentă...

Clipi din pleoape, le strânse cu putere şi apoi deschise ochii. Umbre, da. Annie, nu. El o văzuse în uniformă de asistentă medicală doar în fotografiile din ziare. Doar umbra. Umbre şi

(atât de activă!)

imaginaţie.

Se târî încet pe hol şi aruncă o privire spre camera de oaspeţi. Uşa era închisă, albă, iar el începu să se îndrepte spre sufragerie.

Sufrageria era o peşteră de umbre. Annie putea să stea ascunsă oriunde; Annie putea *fi* oricare dintre ele. Şi ar putea avea la ea toporul.

Se târî.

Acolo era sofaua ticsită cu perniţe şi în spatele ei se afla Annie. Acolo era uşa de la bucătărie, deschisă, iar Annie era în spatele *ei.* Şipcile parchetului scârţâiră în spatele lui... bineînţeles! Annie era *în* spatele lui!

Se întoarse, cu inima bătându-i nebuneşte, cu creionul apăsându-i tâmplele, iar Annie într-adevăr era acolo, cu toporul ridicat, dar doar pentru o clipă. Apoi se pierdu în umbre. Se târî în sufragerie şi când ajunse acolo auzi duduitul unei maşini care se apropia. Lumină vagă a unor faruri se reflectă pe geamuri, devenind mai intensă. Auzi cauciucurile uruind pe praful aleii când automobilul frână — şi înţelese că ei au văzut lanţul pe care ea-l pusese acolo.

Se auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se.

— Drace! Uită-te la chestia asta!

El se târî mai repede, se uită afară şi văzu o siluetă apropiindu-se de casă. Forma pe care o avea pălăria siluetei era inconfundabilă. Era un poliţist de la poliţia statală.

Paul căuta înfrigurat pe măsuţa joasă, plină de bibelouri, răsturnându-le. Unele căzură pe podea şi se sparseră. Mâna lui apucă unul, iar acesta semăna, cel puţin, cu o carte; avea acea simetrie pe care ţi-o dau cu mare precizie romanele, tocmai pentru că viaţa rareori ţi-o oferă.

Era pinguinul care stătea pe blocul de gheaţă.

ACUM POVESTEA MEA ESTE SPUSĂ! scria pe blocul de gheaţă iar Paul gândi: *Da! Mulţumesc lui Dumnezeu!*

Sprijinindu-se în mâna stângă, îşi obligă dreapta să apuce

pinguinul. Băşicile i se sparseră, împrăştiind puroi. Îşi dădu mâna pe spate şi aruncă pinguinul prin fereastra salonului, tot aşa cum aruncase, nu cu mult timp în urmă, scrumiera prin geamul de la camera de oaspeţi.

— *Aici!* Paul Sheldon urlă delirant. *Aici, aici, vă rog, sunt aici!*

47

În acest deznodământ mai exista încă o simetrie de roman: erau aceiaşi doi poliţişti care veniseră şi prima dată s-o întrebe pe Annie despre Kusnner; David şi Goliat. Doar că, în această seară, jacheta sport a lui David nu numai că era deschisă, dar şi arma lui era scoasă. David se dovedi a fi Wicks. Goliat era McKnight. Aduseseră cu ei un mandat de percheziţie. Când au reuşit să intre în casă, răspunzând strigătelor disperate care veneau din sufragerie, au găsit acolo un om care arăta ca un coşmar trezit la viaţă.

— A fost o carte pe care am citit-o când eram în liceu, i-a spus Wicks a doua zi dis-de-dimineaţă soţiei sale. *Contele de Monte-Cristo,* parcă, sau poate era *Prizonierul din Zenda.* Oricum, era vorba acolo despre un om care a petrecut patruzeci de ani, singur, într-o celulă. Nu a văzut pe nimeni timp de patruzeci de ani. Tot aşa arăta şi tipul *acesta.* Wicks se opri pentru o clipă, dorind să exprime mai bine cum a fost, emoţiile contradictorii pe care le simţise — oroare şi milă, compătimire şi dezgust — mai mult decât orice, uimirea că un om care arată atât de rău mai putea încă să fie viu. Nu-şi putea găsi cuvintele.

— Când ne-a văzut, a început să plângă, spuse el şi până la urmă adăugă: îmi tot spunea David. Nu ştiu de ce.

— Poate că semeni cu vreun cunoscut de-al lui, spuse ea.

— Poate.

48

Pielea lui Paul era pământie, corpul scheletic. Se ghemui lângă măsuţa din apropiere, tremurând din tot corpul, uitându-se la ei cu ochii foarte agitaţi.

— Cine — începu McKnight.

— Zeiţa, îl întrerupse umbra de om de pe podea. — Îşi umezi buzele. — Trebuie să vă feriţi de ea. Dormitor. Acolo m-a ţinut ea. Scriitor domestic. Dormitor. Ea este acolo.

— Annie Wilkes? În dormitorul acela?

Arătă spre hol.

— Da. Da. Închisă înăuntru. Dar, bineînţeles. Există o fereastră.

— Cine — începu a doua oară McKnight.

— Hristoase, nu vezi? întrebă Wicks. E tipul pe care-l căuta Kushner. Scriitorul. Nu pot să-mi amintesc cum îl cheamă, dar este el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse omul scheletic.

— Ce?

Wicks se aplecă spre el încruntându-se.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu-ţi poţi aminti numele meu.

— Nu prea te înţeleg, amice.

— E în ordine. Nu contează. Doar... trebuie să fiţi precauţi. Eu cred că-i moartă. Dar, fiţi precauţi. Dacă mai trăieşte... periculoasă... ca un şarpe cu clopoţei.

Cu un efort supraomenesc îşi aduse piciorul stâng direct în lumina lanternei lui McKnight.

— Mi-a tăiat piciorul. Topor.

Cei doi priviră pentru mult timp spre locul unde piciorul lui nu mai exista, apoi McKnight şopti:

— Doamne sfinte!

— Haide, spuse Wicks.

Îşi scoase arma şi porniră încet pe hol, spre uşa închisă a dormitorului lui Paul.

— *Feriţi-vă de ea!* zbieră Paul cu vocea răguşită şi spartă. *Fiţi atenţi.*

Descuiară uşa şi pătrunseră. Paul se trase lângă zid şi îşi lăsă capul pe spate cu ochii închişi. Îi era frig. Nu se putea opri din tremurat. Cei doi or să urle sau va urla ea. Ar putea urma o luptă. Ar putea urma împuşcături. Încercă să-şi pregătească mintea pentru oricare dintre situaţii. Timpul trecu, şi păru să fie foarte, foarte lung.

În sfârşit, auzi paşi îndreptându-se spre sufragerie. Îşi deschise ochii. Era Wicks.

— *Era* moartă, spuse Paul. Ştiam — partea *conştientă* a minţii mele ştia asta — dar nu puteam să fiu...

Wicks spuse:

— Este sânge acolo, sticlă spartă şi hârtie carbonizată... dar în cameră nu-i nimeni.

Paul Sheldon îl privi pe Wicks, apoi începu să urle. Încă urla când a leşinat.

IV
Zeiţa

— Vei primi vizita unui stăpân
înalt, smead, îi spuse lui Misery

ţiganca, iar Misery, mirată, realiză dintr-o dată două lucruri: aceasta nu era ţigancă, iar ele două nu mai erau singure în cort. Simţi parfumul lui Gwendolyn Chastain cu o clipă înainte ca mâinile femeii nebune să se strângă în jurul gâtului sau.

— De fapt — observă ţiganca care nu era ţigancă — cred că a şi venit.

Misery încercă să ţipe, dar nu mai putea nici măcar să respire.

Copilul lui Misery

— Întotdeaunda arata aşa, Boss Ian, spuse Hezekiah. Nu contează de unde o priveşti, ea pare că se uită la tine. Nu ştiu dacă-i adevărart, dar Bowkaşii, ei spun că chiar dacă te duci în spatele ei, ea pare că se uită la tine.

— Dar ea este, la urma urmelor, doar o stâncă, replică Ian.

— Da, Boss Ian, aproba Hezekiah. Asta-i dă ei puterea.

Întoarcerea lui Misery

1

*păm*îî*înntt*
*immm păm*îî*înntt*
zeiiiţţăă
Aceste sunete: chiar şi în ceată.

2

Acum trebuie să limpezesc, spuse ea şi iată cum se limpezeşte de tot:

3

Trecuseră nouă luni de când Wicks şi McKnight îl scoseseră pe o targă improvizată din casa Anniei, Paul Sheldon îşi împărţea timpul între Spitalul Doctors din Queens şi noul apartament din Est Side, Manhattan. Picioarele sale fuseseră refracturate. Stângul era încă în ghips de la genunchi în jos.

Doctorii îi spuseseră că va şchiopăta toată viaţa, dar *va umbla,* iar cu timpul va dispărea şi durerea. Şchiopătatul ar fi fost mult mai pronunţat dacă ar fi călcat pe propria talpă în loc de proteza făcută la comandă. Într-un fel ironic, până la urmă Annei îi făcuse un serviciu.

Începuse să bea prea mult şi nu mai scria deloc. Avea visuri foarte rele.

Într-o după-amiază de mai, când cobora din lift la etajul nouă, nu se mai gândea la Annie, ci la pachetul voluminos pe care-l ţinea sub braţ — conţinea două şpalturi legate ale romanului *Întoarcerea lui Misery.* Editura lui urgentase la maximum publicarea cărţii, ceea ce, având în vedere circumstanţele bizare în care fusese scrisă şi faptul că toate ziarele din lume le relatase foarte pe larg, nu era deloc surprinzător. Editura Hasting House comandase o primă ediţie, într-un tiraj fără precedent, de un milion de exemplare, "Iar acesta-i doar începutul", spusese Charlie Merrill, editorul său, în timp ce luau prânzul — de unde se întorcea acum Paul cu cele două şpalturi legate. "Această carte va stabili un record mondial al vânzărilor, prietene. Noi toţi ar trebui să fim acum în genunchi mulţumindu-i lui Dumnezeu că *intriga* romanului este aproape tot atât de bună ca şi povestea *din spatele* cărţii".

Paul nu ştia dacă acest lucru era adevărat şi deja nici nu-i mai păsa. Dorea ca acest tămbălău să se termine odată şi să-şi *găsească* subiectul pentru următoarea carte... dar în timp ce zilele fără inspiraţie deveniseră săptămâni fără inspiraţie, luni fără idei, începuseră să se întrebe dacă *va mai exista* vreodată un nou roman.

Charlie îl tot ruga să scrie o carte — document despre calvarul prin care trecuse. Acea carte, spunea el, ar realiza vânzări mai mari decât *Întoarcerea lui Misery.* S-ar vinde, de fapt, mai bine decât *Iacocca.* Când Paul îl întrebase, din pură curiozitate, cam la cât s-ar ridica drepturile de autor pentru o asemenea carte, Charlie îşi îndepărtase părul de pe frunte, îşi aprinsese un Camel şi spuse:

— Cred că preţul de pornire l-am putea fixa la zece milioane de dolari şi apoi am putea porni o licitaţie fantastică. Când spusese asta nici măcar nu clipise din ochi, iar Paul realizase că vorbise serios, ori cel puţin aşa crezuse.

Dar sub nici o formă nu putea să scrie o asemenea carte. Nu încă. Şi probabil niciodată. Meseria lui era să scrie romane. Putea să scrie această *descriere* pentru Charlie, dar dacă o făcea, asta echivala cu acceptarea faptului că nu va mai scrie niciodată alt roman.

Iar partea nostimă este că va fi un roman, era el cât pe ce să-i răspundă lui Charlie Merrill... apoi se obţinuse în ultimul moment. Şi partea nostimă *era* că lui Charlie nu i-ar fi păsat.

Aş începe ca o relatare a faptelor, după care aş începe să exagerez... la început doar un pic... apoi ceva mai mult.... Nu ca să mă pun pe mine într-o lumină bună (deşi probabil că da) şi nu ca s-o fac pe Annei să pară mai odioasă (nu s-ar putea). Pur şi simplu ca să creez simetria. Nu doresc să mă ficţionalizez pe mine. Scrisul s-ar putea să fie o activitate masturbatorie, dar Doamne fereşte să devin un act de autocanibalism.

Apartamentul său avea numărul 9-E, era cel mai îndepărtat de lift, iar astăzi coridorul părea că are două mile lungime. Porni nesigur de-a lungul lui, având în fiecare mână câte un baston în formă de t. Clac... clac... clac... clac. Dumnezeule, cât de mult ura acest sunet!

Picioarele îl dureau cumplit şi tânjea după un Novril.

Câteodată se gândea că ar merita să fie înapoi împreună cu Annie doar ca să aibă calmantele. Doctorul îl dezvăţase de ele.

Alcoolul constituia înlocuitorul drogurilor, iar când va ajunge în apartament avea de gând să bea un whisky.

Apoi va porni un timp ecranul gol al procesorului de cuvinte. Ce amuzant! Prespapierul de cinsprezece mii de dolari a lui Paul Sheldon!

Clac... clac... clac... clac.

Acum trebuie să scoată cheile din buzunar fără să scape nici pachetul care conţinea cele două şpalturi şi nici bastoanele. Sprijini bastoanele de perete. În timp ce făcea aceasta, şpalturile îi căzură de la subsuoară şi aterizară pe covor. Ambalajul se rupse.

— Rahat! bombăni el.

Apoi bastoanele căzură zdrăngănind, pentru ca bâlciul să fie total.

Paul închise ochii, se clătină pe picioarele răsucite şi dureroase, aşteptând să vadă dacă va înnebuni sau va plânge. Spera că va înnebuni. Nu dorea să plângă acolo pe hol, dar existau şanse. Se mai întâmplase. Picioarele îl dureau tot timpul şi el tânjea după calmantele sale, nu după aspirinele pe care i le dădeau de la dispensarul spitalului. Îşi dorea drogul *bun,* drogul-Annie. Şi, ah, era tot timpul atât *de* obosit. Avea nevoie să se sprijine, dar nu pe aceste beţe căcăcioase, ci pe poveştile şi jocurile de imaginaţie. Acelea erau drogul cel bun, doza care nu dădea greş niciodată, dar amândouă dispăruseră. Pare-se că perioada de joacă se terminase în cele din urmă.

Aşa este după sfârşit, gândi el deschizând uşa şi ţopăind în apartament. *Din această cauză nimeni nu scrie despre această perioadă. Este a naibii de jalnică. Ea ar fi trebuit să moară după ce i-am umplut gâtlejul cu hârtii goale şi pagini abandonate şi ar fi trebuit să mor şi eu atunci. În acel moment, dacă nu şi altă dată, noi eram exact ca nişte personaje din serialele cu suspans ale Anniei — fără griuri, doar negru şi alb, bine şi rău. Eu eram Geoffrey, iar ea era, Zeiţa-Albină Bourka. Aceasta... ei bine, am auzit de ceea ce se*

cheamă deznodământ, dar este ridicol. Nu contează mizeria care era acolo pe podea. La început să fii un Trântor, apoi o...

Se opri. Realiză ca apartamentul era prea întunecat. Apoi mirosul acela. Îl cunoştea, un amestec morbid de murdărie şi -pudră de faţă.

Annie se ridică din spatele canapelei, ca o fantomă albă, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală cu bonetă albă. Ţinea toporul în mână şi striga. *Este timpul să limpezesc, Paul! Este timpul să limpezesc!*

El scoase un ţipăt ascuţit şi încercă să se întoarcă. Ea sări peste canapea cu deosebită uşurinţă, că o broască albinoasă. Uniforma ei apretată fâşâi strident.

Prima lovitură de topor reuşi doar să-l facă să-şi piardă respiraţia — cel puţin aşa crezu până când căzu pe covor şi simţi miros de sânge. Se uită spre picioare şi văzu că a fost tăiat în două.

— *Limpezeşte!* zbieră ea şi îi tăie mâna dreaptă.

— *Limpezeşte!* zbieră ea din nou, iar acum dispăru stânga. El se târî spre uşă ajutându-se de cioturile pline de sânge ale încheieturilor mâinilor şi, incredibil, şpalturile erau încă acolo, şpalturile legate pe care Charlie i le dăduse la prânz în restaurantul domnului Lee, împingând pachetul pe faţa de masă strălucitor de albă.

— *Annie, poţi să-l citeşti acum!* încercă el să strige, dar reuşi să spună doar *Annie poţi,* înainte ca să-i zboare capul şi să se rostogolească spre perete. Ultima privire înceţoşată pe care o aruncă lumii, înregistră corpul lui lângă pantofii albi ai Anniei.

Zeiţă, gândi el şi muri.

4

Scenariu: O prezentare în linii generale sau un tabel sinoptic. O intrigă prezentată în rezumat.

— *Webster's New Collegiate.*

Scriitor: Cineva care scrie, în special ca ocupaţie profesională.

— *Wester's New Collegiate.*

— *Iluzionare fictivă:* Amăgire sau simulare.

— *Webster' New Collegiate.*

5

Paulie, Poţi Tu?

6

Da; bineînţeles că putea. *"Scenariul scriitorului spunea* că Annie încă trăieşte, deşi înţelegea că aceasta era doar o iluzionare fictivă".

MISERY

7

Într-adevăr luase prânzul împreună cu Charlie Merrill. Conversaţia fusese aceeaşi. Doar că atunci când intrase în apartament ştiuse că menajera fusese aceea care trăsese draperiile şi, deşi căzuse şi trebuise să-şi înăbuşe strigătul de groază când Annie se ridicase din spatele canapelei precum Cain, se speriase de pisică, o siameză care avea strabism şi o chema Dumpster şi pe cate o avea de o lună.

Nu era Annie, fiindcă Annie nu fusese nicidecum o zeiţă, ci doar o femeie nebună care-l maltratase pe Paul din motive numai de ea ştiute. Annie reuşise să-şi scoată din gât majoritatea hârtiilor şi ieşise pe fereastră, în timp ce Paul dormea în baie ameţit de droguri. Se dusese în grajd şi se prăbuşise acolo. Era moartă atunci când Wicks şi McKnight o găsiseră, dar nu din cauza sufocării. De fapt murise ca urmare a fracturii craniene pe care o suferise când se lovise de muchia şemineului, şi căzuse pentru că se împiedicase. Deci, într-un fel, ea fusese ucisă de maşina aceea de scris pe care Paul o urâse atât de mult.

Dar ea făcuse totuşi planuri în ceea ce-l privea. De data aceea n-ar fi fost de ajuns nici măcar toporul.

Poliţiştii o găsiseră lângă coteţul scroafei Misery, ţinându-şi mâna încleştată pe mânerul ferestrăului cu lanţ.

Dar acum totul aparţinea trecutului. Annie Wilkes se afla în mormânt. Dar, ca şi Misery Chastain, nu se odihnea în pace. În visele lui şi în fanteziile pe care le avea când era treaz, el o dezgropa neîncetat. Nu puteai să ucizi zeiţa. O puteai amorţi temporar cu whisky, poate, dar asta era tot.

Se duse la bar, privi sticla, apoi se uită înapoi în locul unde erau bastoanele şi şpalturile, îi adresă sticlei un "la revedere" din priviri şi se întoarse la materialele sale.

8

Limpezeşte.

9

Jumătate de oră mai târziu stătea în faţa ecranului gol, gândindu-se că el trebuie să fie un mare amator de pedepse. Luase aspirina în locul băuturii, dar asta nu schimbase cu nimic ce urma să se întâmple acum; el va sta aici timp de cincisprezece minute sau poate jumătate de oră, privind cursorul care clipea în întuneric; apoi va opri procesorul şi o să bea paharul cu whisky.

Numai că...

Numai că văzuse ceva amuzant în drum spre casă şi acest ceva îi dăduse o idee. Nu una mare. Doar una mică. La urma urmelor, fusese doar un mic incident. Un ţânc care împingea un cărucior pentru cumpărături pe Strada 48, asta era tot, dar în cărucior se afla o cuşcă, iar în cuşcă era un animal blănos şi destul de mare, despre care Paul gândise la început că este o pisică. La o privire mai atentă văzuse pe spatele pisicii o bandă lată albă.

— Puştiule, întrebase el, este cumva un sconcs?

— Mda, spuse ţâncul şi împinsese mai repede căruciorul, îndepărtându-se. În oraş nu te opreşti ca să conversezi mult cu oamenii de pe stradă, mai ales cu un tip care arată ciudat, cu cearcăne imense sub ochi şi care şchiopătează ajutându-se cu două cârje de metal. Puştiul dăduse colţul şi dispăruse.

Paul mersese mai departe, dorind să ia un taxi, dar doctorii îi prescriseseră să umble măcar o milă în fiecare zi, şi în momentul acela tocmai împlinea această corvoadă şi suferea ca dracu'. Şi ca să-şi mai mute gândul de la acest exerciţiu chinuitor, începuse să se întrebe de unde venea puştiul, de unde avea căruciorul de cumpărături şi, în primul rând, de unde avea sconcsul?

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse de la ecranul gol ca s-o vadă pe Annie ieşind din bucătărie, îmbrăcată în jeanşi pulover roşu, lung, ţinând în mâini ferestrăul cu lanţ.

Îsi închise ochii, îi deschise, văzu acelaşi vechi *nimic,* şi se înfurie brusc. Reveni la procesorul de cuvinte şi începu să scrie repede, aproape ciomăgind tastele.

1

Ţâncul auzi un sunet în spatele clădiri şi, cu toate că se gândi imediat la şobolani, se duse oricum după colţ — era prea devreme ca să meargă acasă deoarece şcoala ar mai fi trebuit să dureze încă o oră şi jumătate, iar el chiulise încă de la pauza de prânz.

Ceea ce văzu ghemuit acolo, lângă zid, într-o rază de lumină prăfoasă, nu era un şobolan, ci o pisică mare, neagră cu cea mai stufoasă coadă pe care o văzuse el vreodată.

10

Se opri şi, brusc, inima începu să-i bată foarte repede.

Paulie? Poţi Tu?

Aceasta era întrebarea la care nu avea curajul să răspundă. Se aplecă iarăşi asupra tastaturii şi după o clipă începu să lovească tastele... dar acum cu mult mai multă blândeţe.

11

Nu era o pisică. Eddie Desmond trăise toată viaţa în New York City, dar vizitase Grădina Zoologică Bronx, şi Cristoase, mai existau şi cărţi cu poze, nu-i aşa? Ştia ce era creatura aceea, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese un asemenea animal lângă blocul cu apartamentele ieftine, părăsit, din East 10th Street, dar dunga lungă şi albă de pe spatele lui îl trăda imediat. Era un sconcs.

Eddie înaintă încet spre el, târşâindu-şi picioarele prin praf.

12

Putea. *Putea.*

Deci, recunoscător şi îngrozit, începu să scrie. Gaura se deschisese, iar Paul privi prin ea la perspectiva care se desfăcea acolo, inconştient de faptul că degetele lui prinseseră viteză şi că picioarele lui se aflau în acelaşi oraş dar la cinci kilometri distanţă, inconştient că plângea în timp ce scria.

Lovell, Maine: 23 septembrie 1984/Bangor, Maine: 7 octombrie 1986: *Acum povestea mea este spusă.*

(SFÂRŞIT)